

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

22 C.

14

C 136

~~5238~~ 71-60

600047798+

TAYLOR INSTITUTION.

BEQUEATHED

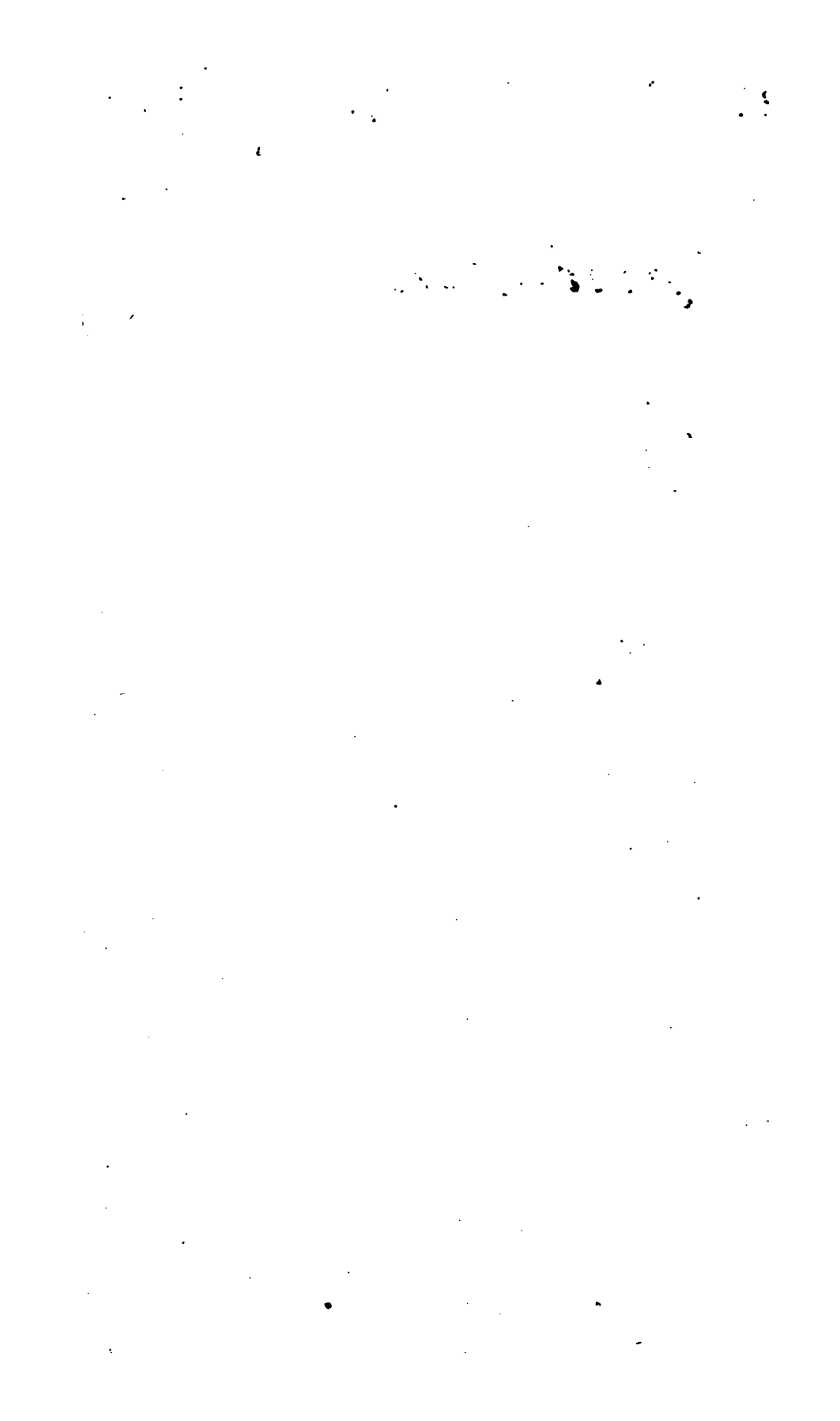
TO THE UNIVERSITY

BY

ROBERT FINCH, M. A.

OF BALLIOL COLLEGE.

2936 d.24

SOPHOCLIS
TRACHINIAE.

EMENDAVIT,
VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA
NOTASQUE
TUM ALIORUM TUM SUAS ADJECIT

CAROLUS GOTTLOB AUGUSTUS ERFURDT,

AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS COLLEGA III.

LIPSIAE,
APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.
CICIOCCCII.

SUMME REVERENDO
CONCILIO CATHEDRALI
MERSEBURGENSI

hanc Trachiniarum editionem
pietatis et grati animi causa

D. D. D.

Carol. Gottl. Auguft. Erfurdt.

P R A E F A T I O.

Sophoclis tragoediae, quamquam plurimum deinceps doctorum hominum curam et diligentiam sunt expertae, tamen ita etiamnum depravatae jacent, ut, si quis edendi scriptoris elegantissimi dumtaxat initium hucusque factum esse dicat, non videatur ille nec temeritatis neque iniquitatis accusari posse. Atque etiam hanc fabulam, quam separatim in lucem emisimus, in corruptissimis esse censendam, ut quis maxime in lectione ejus versatus est, ita concedet facillime. Quapropter faciendum mihi putavi, ut in locis bene multis a Brunckii recensione discederem, et textum, quantum possem, emendatiorem exhiberem. Ea in re dux mihi fuit et auctor consilii Hermaninus, quem Virum egregium summa pietate prosequimur, quotquot disciplina ejus ac familiaritate fructuosissima, studiorum pariter atque animorum haud vulgari consensione juncti laetabamur.

Iam de consilii mei ratione paucis exponere liceat. Ac cum id maxime efficere studerem, ut textus sine offensione legi posset, non dubitavi emendationes tum aliorum, quae quidem mihi probarentur, tum meas in ordinem

*

nem

nem recipere omnes, cuius rei veniam tanto magis paratam mihi fore spero, quod lectionis varietas textui subiecta est. Hanc diligenter enotavi ex edd. Aldi, Brubachii, Turnebi, Stephani et Canteri, memorata simul Brunckianae scripturae discrepantia. Iuntinarum sicubi mentio facta est, ex Wakefieldii editione, *) quid exhiberent, intellexi: ipsas enim inspicere non licuit. Quamquam prioris Iuntinae neque ille fecit accuratam collationem, id quod in praefatione declarat sic scribens: „Ad Sophoclem usus sum Brunckii editione, formae, quam vocant, quartae; Aldina, Iuntina posteriore, Francofurtana anni 1544. quae, ni fallor, Iuntinam priorem fideliter exprimit: nam postquam mihi visus sum hoc certo colligere ex collatis quibusdam locis, Iuntinam, ut in aere suo pauperem decuit, statim vendidi: quoties igitur de hac editione mentionem fecero, lector intelligat Francofurtanam velim.“ Codicum autem, quos Brunckius in hac fabula nostra adhibuit, hanc dedit Vir Celeberrimus descriptionem:

B. Codex Regius chartaceus, catalogi 2787, quo praeter alia continentur Oedipus prior, Trachiniae, Philoctetes et Oedipus in Colono.

T. Codex Regius chartaceus, catalogi 2711. nitidissime scriptus, quo continentur septem

*) Inscriptus est liber: *Tragoediarum delictus*: Hercules Furens, Alceftis, Euripideae: et Trachiniae, Sophoclea: in scholarum usum. Edidit et illustravit Gilbertus Wakefield, A. B. Tomus prior. Londini, 1794.

ptem tragoediae juxta Demetrii Triclinii recensionem, cum ejusdem scholiis metricis in omnes, exegeticis vero partim Triclinii, partim veterum enarratorum in Antigona, Oedipos duos, Trachinias et Philoctetam. Longe melior et emendatior est is codex eo, quo Turnebus usus est, aliquotque lectiones exhibet e vetustissimis exemplaribus ductas, quae nusquam alibi reperiuntur.

Textum excipiunt Scholia Graeca multis nominibus perutilia. Romanum equidem Scholiaften prorsus ex editione ea, quae Romae a. 1518. prodiit, *) etiam ubi vitiosa esset scriptura, repeti jussi, quoniam verba, quibus ille in commentando usus est, Sophocleam subinde manum innuere videbantur. Quippe Brunckius saepenumero discessit ab antiqua editione illa, sequutus plerumque Triclinium, quod apparebit ex notulis in extrema quaque Scholiorum pagina hanc in rem adjectis. Has ipfas cur conscriberem, alia fuit causa haec, ut, si quis Scholiaften emendandum suscipere vellet, sat copiosus esset, quo uteretur, appa-

* 2 ratus

*) Titulus est: „Commentarii in septem tragoedias Sophoclis: quae ex aliis ejus compluribus injuria temporum amissis, solae superfuerunt: Opus exactissimum: rarissimumque: in Gymnasio Mediceo Caballini montis a Leone Decimo Pont. Max. constituto, recognitum: repurgatumque: atque ad communem studioforum utilitatem in plurima exemplaria editum; non sine privilegio: ut in caeteris.“ In calce editionis haec leguntur: *Ετυμάδη ἐν φάμῃ. ἐν τῇ παρὰ τὸν κυρίον λόφον γυμνασίῳ. οὐκ ἄνευ προνομίου. Ἐτεῖ ἕκτῃ τῆς ἀναρρήσεως Δέοντος δεκάτου, τοῦ ἄκρου ἀρχιεπισκ. τῆς δὲ ἐν σάρκῳ οἰκονομίας, χιλιοστῇ, πεντακοσιοστῇ, δεκάτῃ ὀγδόῃ.*

VIII

ratus criticus. Reliqua Scholia Romanis ita adjunxi, ut συλλογὴν παραλειμμένων παλαιῶν σχολίων signo parentheseos, Demetrii autem Triclinii exegetica et metrica eodem, additaque insuper littera T. notarem.

Sequuntur denique adnotationes tum aliorum editorum, tum meae. Ac Reiskii et Brunckii notas integras exhibui, Wakefieldii et Musgravii partim integras, partim excerptas et breviatas, omnino omissis iis, quae ad nullam rem utiles esse viderentur. Nam nolui Anglorum commentarios illos abesse ab editione mea tum, quod rarius putabam inter manus nostrorum hominum versari, tum vero etiam, ut appareret, non nimium iis pretium esse constituendum. Quae egomet adnotavi, spectant plerumque ad defendendam, quam recepi, lectionem, et ad refellendas Wakefieldii ineptias.

Sed haec hactenus. Caeterum exopto quam maxime, ut haec opera mea eorum, qui doctrinae pariter atque aequitatis laude florent, approbationem moveat honorificentissimam.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

εὐωχούμενος παρ' 4) Οἰνῇ, κενδύλω παίσας
ἀπέκτανεν Εὐνομον, τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα, κατὰ
χειρῶν δίδόντα συγγενῆς δὲ οὗτος ἦν 5) Οἰνέως.
καὶ 6) ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς, ἀκουσίῳ γενο-
μένου τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνευ· Ἡρακλῆς
δὲ κατὰ τὸν νόμον Φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε· 7)
καὶ δὴ ἔγνω 8) πρὸς Κήυκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέ-
ναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, εἰς ποταμὸν Εὐήνον ἤλ-
θεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος, τοὺς
παριόντας διεπόρθησε μισθοῦ. 9) λέγων παρὰ
θεῶν ταύτην τὴν πορείαν εἰληφέναι, διὰ τὸ δίκαιος
εἶναι. αὐτὸς μὲν οὖν 10) Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν
διέβη. Δηϊάνειραν δέ, μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψε
Νέσσῳ κομίζειν. 11) ὁ δὲ πορθημάτων 12) αὐτὴν
ἱππεύει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραζούσης 13)
αἰσθόμενος Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν
εἰς τὴν καρδίαν· ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλε-
σάμενος Δηϊάνειραν εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κό-
χῳ, εἰ θέλοι πρὸς Ἡρακλέα φίλτρων 14) ἔχειν,
τόν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου, καὶ τὸ ρυὲν
ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίζας ἐδώ-
κεν· 15) ἡ δὲ λαβοῦσα, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ.
διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τρο-
φῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοη-
λα-

4) παρὰ Ald. Turneb.

5) ἦν abest Ald.

6) ἀλλ' Turneb.

7) ἔγνω Turneb.

8) καὶ διέγνω Turneb.

9) διεπόρθησε, μισθὸν etc.
Ald. Turneb.

10) καὶ αὐτὸς μὲν ὁ Turneb.

11) διακομίζειν Ald. Turneb.

12) διαπορθημάτων Turneb.

13) ἀνακραζούσης Ald.

14) φίλτρων Ald. φίλτρων πρὸς
H. Turneb.

15) δέδωκεν Ald. Turneb.

λατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας καὶ ¹⁶⁾ σφάξας εὐωχῆσατο. ¹⁷⁾ ὥς δὲ ἦκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κῆρυκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπολέμησεν. αὐθις δὲ ¹⁸⁾ ἐκπῖθεν ὀρμηθεὶς, Αἰγυμῖω βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων. ¹⁹⁾ Λαπίδα γὰρ περὶ γῆς ὄρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγούντος. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπικαλέσατο Ἡρακλῆα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς ²⁰⁾ ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ²¹⁾ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαγόραν μετὰ τῶν παίδων ἐν Απόλλωνος τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν ὄντα, καὶ Λαπίδων σύμμαχον. ²²⁾ παριόντα δὲ Ἰτωνα, εἰς μονομαχίαν προέκαλεῖτο ²³⁾ αὐτὸν Κύννος, ὁ Ἀρεος καὶ Πελοπίας· συστάς δέ, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὥς δὲ εἰς Ορμένιον ²⁴⁾ ἦκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἶασε μεθ' ὅπλων παρίεσθαι· καλούμενος δὲ παρελθεῖν, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, στρατιάν ²⁵⁾ ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὐρυτον τιμωρῆσασθαι θέλων, σύμμαχόντων δ' Ἀρκάδων αὐτῷ, καὶ Μηλίων τῶν ἐκ Τραχίνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας.

16) λύσας καὶ omittit Turneb.

17) ὑποχίτο Ald.

18) δὲ omittit Turneb.

19) Δωριέων συνεμάχησε Turneb.

20) ὁ Ἡρακλῆς Turneb.

21) καὶ omittit Ald.

22) Ἀλλαγόραν μετὰ τῶν παίδων, βασιλεῖα Δρύοπας ἐν

Ἀπόλλωνος τεμένει, Λαπίδων σύμμαχον Ald. Α. μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ βυσ. Δ. ἐν Α. τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν etc. Turneb.

23) προκαλεῖται Turneb.

24) Ορχομένον Ald. Turneb.

25) στρατεῖαν Ald. Turneb.

ΑΘΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
Δεύτερον, ἐν Λίρῃ πολυαύχενον ὤλισεν ὕδραν.
Τὸ τρίτον αὐτ' ἐπὶ τοῖς Ερυμάνθιον ἔκτανε κάπρον.
Χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε, τέταρτον.
Πέμπτον δ', ὄρνιθας Στυμφλίδας ἐξεδίαξεν.
Ἑκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζώστηρα Φαεινόν.
Ἑβδομον, Λύγσιου πολλὴν κόπρον ἐξεκάδησεν.
Ογδοον, ἐκ Κρήτης δὲ πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον.
Ἐκ Θρήκης, ἔνατον, Διομήδους ἤγαγεν ἵππους.
Γηρυόνου, δέκατον, βόας ἤλασεν ἐξ Ερυθείης.
Ἐνδέκατον δ', ἀνάγει κύνα Κέβερρον ἐξ Αἰδάο.
Δωδέκατον δ', ἤνεγκεν εἰς Ελλάδα χρίσσα μῆλα.
Θεστίῳ θυγατρῶν τρικαιδέκατος πέλεν ἄθλος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΤΑΛΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΔΙΧΑΣ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΣΟΦΟ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

Actus primus.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Λόγος μὲν ἰστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων Φανείς,
 ὡς οὐκ ἂν αἰὼν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
 θάνοι τις, οὔτ' εἰ χρεστώς, οὔτ' εἴ τω κακός·
 ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Αἰδου μολεῖν,
 ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῇ τε καὶ βαρύν· 5
 ἥτις πατέρος μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
 ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι, συμφείων ὅτλον
 ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
 μνηστήρ γάρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχιλῆος ἄλγω,
 ὃς μ' ἐν τρισὶν μορδαῖσιν ἐξήτει πατέρος, 10
 Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
δράκων

v. 2. *ἐκμάθοις*. Sic in T. rectè. Ceteri, ut vulgo, *ἐκμάθοι*.

v. 7. *ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι*. In B. *ναίονσα δ' ἐν Π.* — Perperam in T. *συμφείων*, ut in Scholiis. — ὅτλον commemorat Scholiastes, recepitque Canterus. Vulgo ὄνον.

v. 10. *τρὶς*. Strabo, Aldina et Puntinae exhibent *τρίσι*.

δράκων ἐλικτός, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ
 βῆκενος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
 κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
 τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδγμένη 15
 δύστηνος, αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμεν,
 πρὶν τῆςδε κοίτης ἐμπελασθῆναι ποτε.
 χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι,
 ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Αἰκμηῆς τε παῖς·
 ὃς εἰς ἀγῶνα τῶδε συμπεσὼν μάχης, 20
 ἐκλύσται με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
 οὐκ ἂν διείποιμ'. οὐ γὰρ οἶδ'. ἀλλ' ὅστις ἦν
 θακῶν ἀταρβῆς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι.
 ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
 μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ. 25
 τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
 εἰ δὴ καλῶς, λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
 ξυστᾶσ', αἰεὶ τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω.
 κείνου προκηραίνουσα. νύξ γὰρ εἰσάγει,
 καὶ νύξ ἀπώθει διαδεδγμένη πόνον. 30
 καΐφουσα μὲν δὴ παῖδας, οὐς κείνός ποτε,
 γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν

σπείρων

v. 12. ἀνδρείῳ τύπῳ βούκενος. Sic vulgo. Apud Strabonem
 l. X. p. 703. legitur ἀνδρείῳ κύτει βούπερος.

v. 18. δέ μοι. Ita libri. Brunckius perperam, ut saepius,
 scripsit δ' ἐμοί.

v. 23. mendose Ald. et Stephanus θακῶν et v. 24. ἤμην.

v. 31. καΐφουσα μὲν δὴ παῖδας. Sic B. Turneb. Stephan. et Can-
 ter. In T. καΐφουσα μὲν παῖδας. In membr., ut in Ald. et
 Brubach. καΐφουσα μὲν δὴ, non male.

σπείρων μόνον προσεῖδε καΐαμῶν ἀπαξ.
 τειούτος αἰὼν εἰς δόμους τε καὶ δόμων
 αἰὶ τὸν ἄνδρ' ἔπειπε λατρεύοντά τω. 35
 νῦν δ' ἤνικ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελής ἔφου,
 ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσας ἔχω.
 ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κῆνος Ἰφίτου βίαν,
 ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίνι τῇδ' ἀνάστατοι
 ξένω παρ' ἀνδρὶ ναίομεν· κῆνος δ' ὅπου 40
 βέβηκεν, οὐδείς οἶδε. πλὴν ἑμοὶ πικρὰς
 ὠδῖνας αὐτοῦ προςβαλὼν ἀποάχεται·
 σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά μιν.
 χρέον γὰρ οὐχὶ βαιὼν, ἀλλ' ἤδη δέκα
 μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ', ἀκήρυκτος μένει, 45
 κᾶστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἑμοὶ
 δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
 θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτρε λαβεῖν.

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ
 κατεῖδον ἥδη πανθάκευτ' ὀδυρέματα 50
 τὴν Ἡράκλειον ἐξοδὸν γοωμένην·
 νῦν δ', εἰ δίκαιον τὰς ἐλευθέρους Φρενοῦν

A 2

γνώ.

v. 34. Sic libri omnes. In B. ἐκ δόμων τε καὶ δόμους, quod recepit Brunck.

v. 35. αἰεὶ. αἰεὶ habent Turneb. Stephan. Canter.

v. 40. ὅπου, quae librorum omnium lectio est, perperam mutavit Brunck. in ἔποι.

v. 49. Δηάνειρα. Sic scribendum; non, ut vulgo, Δαίανειρα. Vide Pierfonum ad Moeridem p. 300.

γνώμασι δούλαις, καὶ χεὶρ φράσαι τόσον·
 πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, αἰτὰρ
 ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά, 55
 μάλιστα δ', ὅνπερ εἰκός, Ἰλλον, εἰ πατρὸς
 νέμει τιν' ἔραν, οὐ καλῶς πράσσειν δοκῶν;—
 ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμοις,
 ὥστ', εἴ τι σοὶ πρὸς καιρὸν ἐνέπσιν δοκῶ,
 πάρεστι χεῖσθαι τάνδρ', τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις. 60

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ τέκνον, ὦ παῖ, καὶ ἄγεννήτων ἄρα
 μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. ἦδε γὰρ γυνή
 δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΛΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μήτερ, εἰ διδασκὰ μοι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εἴ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἰξενωμένου, 65
 μὴδὲν πυθέσθαι, ποῦ ἔστιν, αἰσχύνῃ φέρειν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' οἶδα, μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεῶν.

ΔΗΙΑ-

v. 57. οὐ — δοκῶν ex conjectura Hermanni. Vulgo τοῦ — δοκεῖν.

v. 58. δόμοις Wakef. Vulgo δόμους.

v. 66. μὴδὲν rescripti pro τὸ μὴ, quod libri exhibent, et pro vulgato φέρει retinui φέρειν ex Valckenaerii correctione.

v. 67. γ' omiserunt Turneb. Stephan. et Canter.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρῦσθαι χθονός;

ΥΛΛΟΣ.

τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον, ἐν μήκει χρόνου
Λυδῇ γυναικί. Φασί νιν λάτριν ποιεῖν,

70

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πᾶν τοῖνον, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' ἐξαφείται τοῦδε γ', ὡς ἐγὼ κλύω.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ δῆτα νῦν ζῶν, ἢ θανών γ', ἀγγέλλεται;

ΥΛΛΟΣ.

Εὐβοῖδα χώραν Φασίν, Εὐρύτου πόλιν,
ἐπιστρατεύειν αὐτόν, ἢ μέλλειν ἔτι.

75

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἄρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὡς ἔλειπέ μοι
μαντεῖα πιστὰ τῆςδε τῆς χώρας πέρι;

ΥΛΛΟΣ.

τὰ ποῖα, μήτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΔΗΙΑ.

v. 73. ἢ θανών γ'. Sic B. Particula in ceteris libris omīssa.

ΔΗΙΑΝΕΪΡΑ.

ὥς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
 ἢ τοῦτον ἄρας ἄθλον, εἰς τὸν ὕστερον, 80
 τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων ἔχειν.
 ἂν οὖν ῥοπῇ τοιαῦδε κειμένῳ, τέκνον,
 οὐκ εἰ ξυνέξζων, ἥνικ' ἢ σεσώσμεθα,
 κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα
 καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότης; 85

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' εἰμι, μῆτερ' εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
 βάξιν κατῆδη τῶνδε, καὶν πάλαι παρῆν.
 νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος, οὐκ εἶα πατρὸς
 ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.
 ἀλλ' ὥς ξυνήμ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ 90
 πῶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

ΔΗΙΑ-

v. 84. 85. In omnibus libris horum versuum ordo et sensus
 peruersus est:

ἥνικ' ἢ σεσώσμεθα,
 ἢ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότης,
 κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα.

Restituit lectionem Brunckius praeunte Cantero.

v. 87. κατῆδη ex Atticorum more. Vulgo κατῆδειν.

v. 88. εἶα correctio est Vauvillerii et Billerbeckii. Libri
 omnes εἴα.

v. 90. ἀλλ'. Vulgo νῦν δ', librariorum inertia. — τὸ μὴ
 οὐ. Vulgo τὸ μὴ fine οὐ.

χερσὶν αὖ· ἀνάγκη γὰρ οὐδ'
 ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
 ἐπέβαλε θνατοῖς Κροῖδας.
 ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
 πᾶσι κυκλοῦσιν, ὅον ἄρκτου
 στροφάδες κέλυσθαι.
 μένει γὰρ οὐτ' αἰόλα
 νύξ βροτοῖσιν,
 οὔτε Κῆρες, οὔτε πλοῦτος·
 ἀλλ' ἄφαρ βέβακε·
 τῷ δ' ἐπέχεται
 χαίρειν τε καὶ στέρσθαι.
 αἰ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
 τὰδ' αἰὲν ἴσχειν·
 ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισι
 Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Πειπυσμένη μὲν, ὡς ἀπεικάζαι, πάρε'
 πάθῃμα τούμοι· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθόρῳ,
 μήτ'

v. 127. Suidas, Ald. et Iuntinae πάντα. Turneb. Stephan, πάντων.

v. 128. Aldus, Brubach. ἐπεβάλλει.

v. 130. κυκλοῦσιν Ald. Brubach. Alii omnes κυκλοῦσιν.

v. 135. Turneb. Stephan. Canter, βίβηκε.

v. 141. H. Stephanus ait, legi etiam εἶδεν pro εἶδην.

μήτ' ἐκμάθοις πάθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
 τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκειται 145
 χώροις ἰαῦον· καὶ νιν οὐ θάλλπος θεοῦ,
 οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
 ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον,
 ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνή
 κληθῇ, μιᾷ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος 150
 λάβῃ πρὸς ἀνδρός, ἢ τέκνων, φοβουμένη.
 τότε ἂν τις εἰσίδοιτο, τῇ αὐτοῦ σκοπῶν
 πρᾶξιν, κακοῖσιν εἰς ἐγὼ βαρύνομαι.
 πάθῃ μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἐγὼγ' ἐκλαυσάμην·
 ἐν δ', οἷον οὐπω πρόσθεν, αὐτῇ ἐξερεῶ. 155
 ὁδὸν γὰρ ἡμὸς τὴν τελευταίαν ἄναξ
 ὤρεμάτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότε ἐν δόμοις
 λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνθήμαθ', ἃ μοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
 πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών, οὐπω φράσαι. 160
 ἀλλ' ὥς τι δράσων εἴρπει, κοῦ θανούμενος.

νῦν

v. 144. *πάθοῦσα*. Sic emendate scriptum in B. T. Exhibent etiam posterior Iuntina, Turneb. Stephan. et Canterus. Membr., Aldus, Brub. et prior Iuntina perperam habent *παροῦσα*.

v. 146. Consensu libri *χώροιςιν αὐτοῦ* offerunt.

v. 150. 151. Vulgo sic: *κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν ν. etc. ἥτοι πρὸς ἀνδρός etc.*

v. 159. Mendose Ald. Brub. Canter. *ξυνθήμαθ' ἄμοι*. Turneb. Stephan. *ξυνθήματα ἄμοι*, pessime.

v. 161. *ὥς το*, Sic Canterus. Ceteri *ὥς τω*.

νῦν δ' ὥς ἔτ' οὐκ ᾔν, εἶπε μὲν λέχους ὅτι
 χρεῖη μ' ἐλέσθαι κτήσιν· εἶπε δ' ἦν τέκνας,
 μοῖραν πατρώας γῆς διαίρετον ἔρμαι·
 χρόνον προτάξας, ὥς, τρίμηνος ἥνικ' ἂν 165
 χώρας ἀπείη κηνιαύσιος βεβώς,
 τότε ἢ θανεῖν χρεῖη σφί· τῷδε τῷ χρόνῳ,
 ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος,
 τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν αἰλυκῆται βίῳ.
 τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν ἐμαρμένα 170
 τῶν Ηρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων,
 ὥς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε
 Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελοπιδῶν ἔφη,
 καὶ τῶνδε νυκτιεργεῖα συμβαίνει χρόνου
 τοῦ νῦν παρόντος, ὥς τελευτῆσθαι χρεῶν. 175
 ὥςθ' ἠδέως εὐδουσάν· ἐκπηδᾷ ἐμὰ
 σόβω, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρεὶ μένειν
 πάντων ἀρίστου Φωτὸς ἐστεργμένην.

XO.

v. 163. Editiones et codd. hic et v. 166. pro χρεῖη errorem scripturae solennem exhibent χρεῖ ἢ.

v. 164. Membr. Ald. Brub. μένειν pro ὕμνοι, quod posterius dant B. T. Turneb. Stephan., posterior Iuntina et Canterus. πατρίων Canter.

v. 165. τρίμηνος recte Wakef. pro vulg. τρίμηνον. — ἀπείη. Sic emendate scriptum in B. quod in aliis libris diversimode depravatum: in T. ἀπῆι· in membr. ἀπῆη, ut Ald. et reliqui ediderunt. κηνιαύσιος libri omnes. Brunck. scripsit: χρόνον προτάξας ὥς τρίμηνον, ἥνικ' ἂν Χώρας ἀπείη, κηνιαύσιον, βεβώς, ut ordo esset hic: χρεῖ. προτ. ὥς τρίμηνον κηνιαύσιον, ἥνικ' ἂν χώρας ἀπείη.

μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
 τὸ γὰρ τεάζον ἐν τοιοῖσδε βέσκεται 145
 χώροις ἰαῦον· καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ,
 οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
 ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον,
 ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνή
 κληθῇ, μᾶ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος 150
 λάβῃ πρὸς ἀνδρός, ἢ τέκνων, φοβουμένη.
 τότε ἂν τις εἰσίδοιτο, τῇ αὐτοῦ σκοπῶν
 περᾶξιν, κακοῖσιν εἰς ἐγὼ βαρύνομαι.
 πάθῃ μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην·
 ἐν δ', οἷον οὐπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερχῶ. 155
 ὁδὸν γὰρ ἡμος τὴν τελευταίαν ἀναξ
 ὠρμαῖτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότε ἐν δόμοις
 λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνθήμαθ', ἃ μοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
 πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών, οὐπω φράσαι. 160
 ἀλλ' ὥς τι δράσων εἶπε, κοῦ θανούμενος.
 νῦν

v. 144. παθοῦσα. Sic emendate scriptum in B. T. Exhibent etiam posterior Iuntina, Turneb. Stephan. et Canterus. Membr., Aldus, Brub. et prior Iuntina perperam habent παροῦσα.

v. 146. Consensu libri χώροιαν αὐτοῦ offerunt.

v. 150. 151. Vulgo sic: κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν ν. etc. ἥτοι πρὸς ἀνδρός etc.

v. 159. Mendose Ald. Brub. Canter. ξυνθήμαθ' ἄμοι. Turneb. Stephan. ξυνθήματα ἄμοι, pessime.

v. 161. ὥς τι, Sic Canterus. Ceteri ὥς τις.

νῦν δ' ὥς ἔτ' οὐκ ὦν, εἶπε μὲν λέχους ὅτι
 χρεῖη μ' ἐλίσσῃ κτῆσιν· εἶπε δ' ἦν τέκνους
 μοῖραν πατρώας γῆς διαίρετον ἔρμαι·
 χρόνον προτάξας, ὥς, τρίμηνος ἦνικ' αὖ 165
 χώρας ἀπείη κῆνιαύσιος βεβώς,
 τότε ἢ θανεῖν χρεῖη σφειτῶδε τῷ χρόνῳ,
 ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος,
 τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπτήτω βίῳ.
 τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν ἱμαρμένα 170
 τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων,
 ὥς τὴν παλαιὰν Φηγὸν ἀνδρῶν ποτε
 Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελειαδῶν ἔφη.
 καὶ τῶνδε νεμέρτεια συμβαίνει χρόνου
 τοῦ νῦν παρόντος, ὥς τελεσθῆναι χρεῶν. 175
 ὥςθ' ἡδέως εὐδουσάν ἐκπηδᾶν ἑμὲ
 Θόβῳ, Φίλῃ, ταρβοῦσαν, εἴ μοι χρεὶ μένειν
 πάντων ἀρίστου Φωτὸς ἐστρημένην.

XO.

v. 163. Editiones et codd. hic et v. 166. pro *χρεῖη* errorem scripturae solennem exhibent *χρεῖ* ἢ.

v. 164. Membr. Ald. Brub. *μένειν* pro *ἔρμαι*, quod posterius dant B. T. Turneb. Stephan., posterior Iuntina et Canterus. *πατρώας* Canter.

v. 165. *τρίμηνος* recte Wakef. pro vulg. *τρίμηνον*. — *ἀπείη*. Sic emendate scriptum in B. quod in aliis libris diversimode depravatum: in T. *ἀπῆι*. in membr. *ἀπείη*, ut Ald. et reliqui ediderunt. *κῆνιαύσιος* libri omnes. Brunck. scripsit: *χρόνον προτάξας ὥς τρίμηνον, ἦνικ' αὖ Χώρας ἀπείη, κῆνιαύσιος, βεβώς*, ut ordo esset hic: *χρ. προτ. ὥς τρίμηνον κῆνιαύσιον, ἦνικ' αὖ χώρας ἀπείη*,

ΧΟΡΟΣ.

εὐφραίνεται νῦν ἰσχύ· ἐπεὶ καταστῆ
στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χάριν λόγον. 180

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτοι ἀγγέλων
ἔκνου σε λύσω. τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόπον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω, καὶ κρατοῦντα, καὶ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχαρείοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τίν' εἶπας, ὦ γεραίέ, τόνδ' ἐμοὶ λόγον; 185

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
ἦξιεν, Φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐν βουθρεῖ λειμῶνι πρόσπολος θεοῖ
Δίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα. τοῦδ' ἐγὼ κλύων 190
ἀπῆξ', ὅπως σοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε,
πρὸς

v. 180. Perperam libri omnes πρὸς χάριν.

v. 185. Brunck. τόνδ' ἐμοί.

v. 188. Ald. et reliqui ταῦτα δ', praeter Canter., qui του τόδ' exhibet.

v. 119. σοι Brunck. Edd. vett. τοι.

πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι, καὶ κτώμεν χάριν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεισιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ εὐμαρεῖα χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλω γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λειῶς 195
κρίνει παραστάς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.
τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἐκὼν, ἐκούσι δὲ
ξύνεστιν ὅψι δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῇ. 200

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὅς λειμῶν' ἔχεις;
ἔδωκας ἡμῖν, ἀλλὰ σὺν χρόνῳ, χαράν.
Φωνήσατ', ὦ γυναῖκες, αἱ τ' ἔσω στέγης,
αἱ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἄελπτον ὅμμι ἐμοὶ
Φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα. 205

ΧΟΡΟΣ.

Ἀνολούξατε δόμοι
ἑφεστίως ἀλαλαῖς.

v. 203. *ἔσω* Brunck. Vulgo *εἴσω*.

v. 206. *Perperam* Ald. et Brub. *ἀνολούξατε δόμοις*. *Ceteri*
ἀνολούξον δόμοις.

v. 207. *ἀλαλαῖς*. Ald. Brub. *Reliqui ἀλαλαγῆς*, ut B. et
Brunck.

αἱ μελλάνυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων
 ἴτω κλαγγά· τὸν εὐΦαρέτεαν
 Ἀπόλλωνα· πρόστάταν, 210
 ὁμοῦ δὲ Παιᾶνα, Παιᾶν
 ἀνάγει, ὧ παρθένοι,
 βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον
 Ἀστεμιν Οἰτυγίαν,
 ἐλαΦηβόλον, ἀμφίπυρον, 215
 γείτονας τε Νύμφας.
 αἰέρομ', αὐδ' ἀπώσομαι
 τὸν αὐλόν, ὧ τύραννε τὰς ἐμᾶς Φρηνός·
 ἰδοῦ μ' ἀναταράσσει,
 εὐοὶ μ' ὁ κισσὸς ἄρτι βακχίαν 220
 ὑποστρέφων ἄμιλλαν.
 ἰὼ ἰὼ Παιᾶν·
 ἰδ', ἰδ', ὧ φίλα γύναι,
 τὰδ' ἀντίπρωρα δὴ σοι
 βλέπειν πάρεστι· ἐναργῆ 225

Actus

v. 208. αἱ dedi pro vulg. ὁ.

v. 211. Turneb. Stephan. Canter. ὁμοῦ δὲ καί.

v. 215. Ald. Brub. ἐλαφοβόλον. Alii omnes, et B. ἐλαφηβόλον.

v. 218. Ald. Brub. vitiose τὰς. Ceteri ὧ τύρανν' ἐμᾶς.

v. 219. Vulgo ἰδοῦ μ'.

v. 220. βακχίαν recte Brunck. Vulgo βακχείαν repugnante metro.

v. 223. Edd. vett. ἰδ' ἰδ'.

v. 224. δὴ σοι. Sic libri recte. Brunckius edidit jambicum trimetrum:

Actus secundus.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Οἷῳ, Φίλαι γυναῖκες, οὐδὲ μ' ὄμματος
Φρουρὰ παρῆλθε, πόνος μὴ λείσσειν στόλον·
χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προῦνέπω, χρεὼν
πολλῷ Φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ Φέρει.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὐ μὲν ἴγμεθ'· εὐ δὲ προσΦωνούμεθα, 230
γύναι, κατ' ἔργου κτήσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς
πράσσουντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ Φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι,
δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλῆα προσδέχομαι.

ΛΙΧΑΣ.

γύναι, τὰδ' ἀντίπρῳρα δῆτ' σοι βλέπειν.

Ac sane is claudicasset, nisi δῆτ' σοι scripsisset.

v. 226. Brunck. οὐδ' ἴμ'.

v. 227. παρῆλθ' ἴ; Turneb. Steph. Canter.

v. 228. προῦνέπω T. Sic etiam Turneb. Steph. Canter., nisi
quod omiserunt spiritum; Ald. et Brub. προῦνέπω.

v. 229. perperam Ald. et Brub. comma post χαρτὸν nonunt.

ΛΙΧΑΣ.

ἔγωγε τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε, 235
καὶ σὼν τε καὶ θάλλοντα, καὶ νόσῳ βαρύν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ γῆς; πατρώας, εἴτε βαρβάρου; λέγε.

ΛΙΧΑΣ.

αἰκτὴ τις ἔστ' Εἰβοίῃς, ἐνθ' ὀρίζεται
βαμούς, τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εὐκατὰ Φαίῳ, ἢ 'πὸ μαντείας τινός; 240

ΛΙΧΑΣ.

εὐκατῇ, ὅθ' ἤρει τῶνδ' ἀνάστατον δορὶ
χώραν γυθαίων, ὧν ὄρεᾶς ἐν ὄμματιν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

αὐταὶ δέ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσί, καὶ τίνες;
εὐπάτριδες, εἰ μὴ ξυμφορὰ κλέπτουσί με.

ΛΙΧΑΣ.

v. 236. καὶ σὼν τε' ex cōnj. Schäferi dedi. Male libri καὶ ζῶντα.

v. 237. Vitiose omissum in vett. edd. interrogandi signum post γῆς.

v. 239. τελεῖ τ' ἔγκαρπα membr. Ald. Brub. Iuntina prior et pro varia lectione Turnebus exhibent. In reliquis τελεῖ τ' ἔγκαρπα, quod agnoscit Scholiastes et Eustathius ad M. K. p. 702. ed. Basil.

v. 244. Consensu libri exhibent: οἰκτρὰ γὰρ, εἰ μὴ etc.

ΛΙΧΑΣ.

ταύτας ἐκείνος, Εὐρύτου πέρας πόλιν, 245
ἐξείλεθ' αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοὺς κρεττόν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἢ καπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βαβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνέριθμον;

ΛΙΧΑΣ.

οὐκ. ἀλλὰ τὸν μὲν πλείστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατεΐχεθ', ὥς φησ' αὐτός, οὐκ ἐλεύθερος, 250
ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρεὶ φθόνον,
γύναι, προσεῖναι. Ζεὺς οὗτο πρᾶκτωρ Φανή.
κείνος δὲ πρᾶθεις Ομφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
χ' οὕτως ἐδήχθη τοῦτο τοῦναιδος λαβών, 255
ὥςθ' ὅρπον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
ἢ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ζὺν παισὶ καὶ γυναῖκι δουλώσειν ἔτι,
κούχ' ἠλίωσε τοῦπος. ἀλλ' ὅθ' ἀγνός ἦν,
στρατὸν λαβὼν ἐπακτόν, ἔρχεται πόλιν 260
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον
μόιον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους.
ὅς αὐτὸν ἐλθόντ' εἰς δόμους ἐφίστιον,
ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις.

ἐπερί-

v. 258. ζὺν παισὶ. Sic bene Turneb. Stephan. et Canterus.
In codd. ut apud Aldum et Brubach. legitur κούχ'.

ἐπερρώθησε, πολλὰ δ' αἰτηρᾷ Φρενί, 265
 λέγων, χερσὶν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη,
 τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρείσσιν·
 φωνεῖ δέ, δούλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
 ραίοιτο· δειπνοῖς δ' ἠνέκ' ἦν οἰνωμένους,
 ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον, 270
 ὡς ἔκετ' αὖθις Ἰφίτος Τριυνθίαν
 πρὸς κλιτύν, ἵππους νομαῖδας ἐξιχνοσκοπῶν,
 τότε ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θήτερα δὲ νοῦν
 ἔχοντ', ἀπ' ἀκρας ἦκε πυργώδους πλακός.
 ἔργου δ' ἑκατι τοῦδε μηνίσας ἀναξ 275
 ὁ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ Ολύμπιος
 πρᾶτόν νιν ἐξέπειμψεν, οὐδ' ἠέσχετο,
 ὅθ' οὔνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δάλα
 ἔκτεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἡμύνατο,
 Ζεὺς τ' ἂν ξυνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ. 280
 ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες.
 κείνοι δ' ὑπὲρ χλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς
 αὐτοὶ μὲν Αἰδοῦ πάντες εἰς οἰκήτορες,
 πόλις δὲ δούλη· τάςδε δ', ἄσπερ εἰσορᾷς,
 ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐροῦσαι βίον, 285
 χω-

v. 268. φωνεῖ. Ita Brunck. Vulgo φωνεῖ.

v. 273. θήτερα. Sic membr. Ald. Brub. et utraque Iuntina. In aliis omnibus θυτέρα. Proba est utraque forma. In Comicis Avibus v. 1365. θυτέρα trium codicum consensu firmatur.

v. 276. πατὴρ Ὀλύμπιος. Sic libri omnes recte. Stephan. et Canter. ediderunt οὐλύμπιος, ut in T. scriptum est.

v. 280. ξυνέγνω recte Brunck. pro vulg. συνέγνω. — Libri omnes Ζεὺς τ' ἂν.

χωροῦσι πρὸς σέ. ταῦτα γὰρ πῶς γε αἶψα
 ἐφείτ' ἐγὼ δέ, πᾶσός κε κείνῳ, τολῶ.
 αὐτὸν δ' εὐκρίνω, εὐτ' ἂν ἀγὰρ θυμῶτα
 ῥέξη πατερῶι Ζηνὶ τῆς αἰώσεως.
 Φρέσιν νιν ὡς ἤξευτε. ταῦτο γὰρ λόγου
 πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύω.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνασσα, νῦν σοι τέρεψις ἐμφανὲς κυρεῖ,
 τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροίμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῆ
 κλύουσα πράξιν τήνδε, παιδίῳ Φρενί;
 πολλή γ' ἀνάγκη τῇδε ταῦτο συντρέχειν.
 ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπούμενοις
 ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
 ἐμοὶ γὰρ ὅκτιος δειπὸς εἰέβη, Φίλαι,
 ταύτας ὀρώσῃ δυσπόττους, ἐπὶ ξένης
 χώρας αἰόλους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας,
 αἱ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως

B 2

ἀνδρῶν,

v. 286. γε scripsi pro vulg. τε. Brunck. dedit γ' δ.

v. 293. Brunck. retinuit vulgatam τῶν δὲ πεπυσμῶν.

v. 296. πολλή γ' ἀνάγκη. Sic legendum. πολλή γ' ἀνάγκη membr., Ald. Brubach. Iustinæ et Brunck. In duobus aliis codd. πολλή τ' ἀνάγκη, quod non potest cum Brunckio pro πολλή ται accipi. Pessime Turneb. Steph. et Cant. πολλή δ' ἀνάγκη.

v. 299. ὅκτιος ex conjectura Wakef. pro ὅκτιος.

ἀνδρῶν, ταῦτ' δὲ δοῦλον ἴσχυουσιν βίον.
 ὦ Ζεῦ Τροπαίε, μή ποτ' εἰσδοίμ' σε
 πρὸς τοῦμόν οὔτε σπέρμα χωρήσαντ' ἐγώ, 305
 μηδ' εἴ τι δράσῃς, τῆςδ' ἔγ' ἐξέσῃς ἔτι
 οὕτως ἐγὼ δέδοικα, τάςδ' ὀρωμένη
 ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ πανίδων;
 ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ Φύσιν,
 πάντων ἄπειρος τῶνδε, γείναία δέ τις. 310
 Λίχα, τίος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν;
 τίς ἢ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ Φιτύσας πατήρ;
 ἔξειπ' ἐπεὶ νῦν τῶνδε πλείστον ᾤκτισα
 βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ Φρονεῖν οἶδεν μόνῃ.

ΛΙΧΑΣ.

τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἂν με καὶ μέναις; ἴσως 315
 γέννημα τῶν ἐκείθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μήπου τύραννος Εὐρύτου σπορά τις ἦν;

ΛΙΧΑΣ.

v. 305. libri omnes χωρήσαντά πει. Idem edidit Brunckius.

v. 309. τεκνοῦσα. Minus bene Ald. Brub. Cant. τεκοῦσα.
 Membr. (ut Turneb. et Stephan.) in textu habent τεκοῦσα,
 et in margine: γρ. τεκνοῦσα, ἥτοι τέκνα ἔχουσα.

v. 317. In membr. et vett. edd. μή τῶν τυράννων Εὐρύτου
 σπορά τις ἦν; absurdē. In duobus aliis et in Canter. ed.
 atquanto melius, μή του τυράννου — Brunckius majori,
 quam par erat, molimine correxit μή τοῦ τυραννέοντος
 Εὐρύτου σπορά;

ΔΙΧΑΣ.

οὐκ οἶδα. καὶ γὰρ οὐδ' αἰσιτόρουν μακράν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ τῶν ζυμωπόρων ἔχεις;

ΔΙΧΑΣ.

ἥμιστά· σιγῇ τεύμεν ἔργον ἥνυτον. 320

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εἴπ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ
καὶ ζυμφορά τις μὴ εἶναι σέ γ', ἥτις εἶ.

ΔΙΧΑΣ.

οὐτ' ἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
χρόνῳ διοίσει γλαῦσσαι, ἥτις οὐδαμᾶ
προὔφησιν οὔτε μείζον, οὐτ' ἐλάσσονα. 325
ἀλλ' αἶν, ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος,
δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
δihnεμον λέλοιπεν, ἥ δέ τοι τυχή
κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγχινώμην ἔχει.

ΔΗΙΑ-

v. 321. Ald. Brub. ἥμισ. Turneb. Steph. Canter. ἥμιν.

v. 322. καὶ ζυμφορά τις. Sic duo codd., Turneb. Stephan.
et Canter. Apud Ald. et Brub. καὶ ζυμφορά τοι,

v. 327. δακρυρροεῖ Brannck. δακρυρροεῖ edd. vett.

v. 329. Vulgo αὐτῇ γ', ut Brannck.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἥδ' οὐκ εἰσθῆναι, καὶ πορευέσθω στίγας 330
 οὕτως ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
 τοῖς οὔσι λύπην πρὸς γ' ἑμοῦ λάβοι τινά.
 ἄλλος γὰρ ἢ παρῶσαι πρὸς δὲ δώματα
 χωρῶμεν ἤδη πάντες, ὡς σύ θ' οἱ θέλεις
 σπυῖδης, ἐγὼ τε τάνδον ἐξαρκῇ τιθῶ. 335

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἐμμεῖναισ', ὅπως
 μάθης, ἄνευ τῶνδ', οὓς τινάς τ' ἄγεις ἴσω,
 ὧν τ' οὐδὲν εἰσέηκουσας, ἐκμάθης ἂ δέῃ,
 τούτων ἔχω γὰρ κἄρ' ἐπιστήμην ἐγώ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί θ' ἐστί, τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; 340

ΑΓΓΕ-

v. 331. Ald. Brub. *μηδὲ*.

v. 332. Libri omnes pessime: *πρὸς γ' ἑμοῦ λύπης λάβοι*.

v. 334. *σύ θ' οἱ*. Sic vett. edd. Brunnk. nescio quam ob
 causam, dedit *σύ γ' οἱ*.

v. 335. *ἐγὼ τε*. Ita Turneb. Stephan. et Canter. recte. Brun-
 ck. cum Aldo et Brubach. edidit *ἐγὼ δέ*.

v. 336. *ἐμμεῖναισ'* — Sic bene membr., Aldus, Brubach. Iun-
 tina posterior. In reliquis libris *ἀμμεῖναισ'*.

v. 337. Vulgo *οὓς τινάς γ' ἄγεις ἴσω*.

v. 338. Ald. *ἐκμάθης γ' ἂ δέῃ*. Ita et Brunek. Brubach. et
 Iuntina prior *ἐκμ. θ' ἂ δέῃ*. Turnebus, Stephan. et Canter.
 merito neutrum agnoscunt.

v. 339. *κἄρ'* scripsi cum Wakef. pro vulg. *καὶ*.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σταθῆς· ἄκουσον. καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν
καλῶμεν, ἢ μοι ταῖςδ' ἐξαιρεῖν θέλεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σοὶ ταῖςδ' ἐξαιρεῖται· τούτους δ' ἴα. 345

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ δὴ βεβαῖσι, χῶ λόγος σημανέτω.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αἰὴρ ὁδ' οὐδέν, ὅν' ἔλεξεν ἀρετίῳ,
Φωτὶ θύκης ἐς ὀρθόν. ἀλλ' ἢ νῦν κακός,
ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί Φῆς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς. 350
ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἄγνοιά μ' ἔχει.

ΑΓΓΕ-

v. 351. Perperam Triclinius, Stephan. et Canter. ἀγνοία in
tertio casu legunt. Substantivorum in εια et οια ultima an-
ceps est. Corripitur plerumque, sed productae haud rara sunt
exempla. Eurip. Androm. 520.

καὶ γὰρ ἄνοια μεγάλη λείπειν.

Aesch. S. Theb. 404.

τάχ' ἂν γίνετο μάντις ἢ γοιᾶ τι, Bruck.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τούτου λέγοντος ταυδὸς εἰσηκουσ' ἐγώ,
 πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
 ταύτης ἑκατὶ κείνος Εὐρυτόν θ' ἔλοι,
 τὴν θ' ὑψίπεργον Οἰχαλίαν· Εὐως δέ νιν 355
 μόνος Θεῶν θάλλειεν αἰχμαῖσαι τάδε·
 οὐ τὰπὲρ Λυδοῖς, οὐδ' ἐπ' Ομφάλη πύαν
 λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτός Ιφίτου μόρος·
 ὃ νῦν παρώσας οὗτος, ἔμπαλιν λέγων
 τῶν Εὐρύτου τόνδ' εἶπε δισπάζειν Θρόνων· 360
 ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν Φυτοσπόρου
 τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
 ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἐτοιμάσας,
 ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ
 κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆςδε, καὶ πόλιν 365
 ἔπερσε, καὶ νιν, ὡς ὄρεᾶς, ἤκει δόμους
 ἐς τοῦςδε πέμπων οὐκ ἀφροντίτως, γύναι,
 οὐδ' ὥστε δούλην· μήτι προεδόκα τάδε·
 οὐδ'

v. 359. ὁ. Sic legendum. Libri perperam ὄν. Pro λέγων
 edd. omnes exhibent λέγει· sequens autem versus in libris
 omnibus inepte collocatus est post v. 364. et varia quidem
 scriptura. Namque in B. scriptum est τὸν Εὐρυτον τόνδ' —
 quod probavit Brunck. In duobus aliis, ut in edd. praeter
 Ald. omnibus, τὸν Εὐρυτον τῶνδ'. Aldus excudit τῶν Εὐρυ-
 τον τῶνδ'.

v. 366. καὶ νιν — Sic legendum. Perperam in libris καὶ νῦν.
 Ordo est: καὶ ἤκει πέμπων αὐτὴν εἰς δόμους τοῦςδε — Men-
 dose etiam in libris omnibus δόμους ὡς τοῦςδε. Vid. Mark-
 land. ad Suppl. 321. Brunck.

v. 368. . Ald. Brub. μὴ δὲ. Reliqui μηδὲ.

οὐδ' εἰκός, εἴπερ ἰντεδέσμανται πόθῳ.
 ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν. 370
 δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
 καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίῳ
 ἀγορᾷ ξυνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί,
 ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
 οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρεθὼν ἐξελέγχε' ἔμῳ. 375

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εἴ μοι τάλανα, ποῦ ποτ' εἰμι πρᾶγματες;
 τίς εἰσδέσγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
 λαθραῖον; ὦ δύστηνος, ἄχ' ἀνώνυμος
 πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων δαίμνυτο,
 ἢ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν; 380

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πατὴρς μὲν οὔσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὶ
 Ἰάλῃ καλεῖτο, τῆς θεῖνός οὐδαμᾶ
 βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.

ΧΟΡΟΣ.

v. 370. vitiose Canter. *πρὸς σε*.

v. 373. *ξυνεξήκουον* Brunck. Vett. edd. *συνεξήκουον*.

v. 380. ἢ *κάρτα λαμπρά*. Sic legendum. Perperam in
 libris ἢ καὶ τὰ λαμπρά. Recte in B. T. (ut in Turneb. Steph.
 et Canter. edd.) hic versus Dejanirae continuatur, quem
 cum membr. Aldus Choro tribuit. (Fallitur Bruncius; Ald.
 Brub. et Scholiastes tribuunt nuncio.) In T. adposita
 glossa: *λεῖπει, δηλοῦσι τὴν ταύτης εὐγένειαν*, juxta quam
 expositionem scriptum oportuisset ἢ vel ἢ καὶ τὰ λαμπρά.
 Verum longe praestat nostra lectio, quam post Canterum
 optime constituit Heathius. Brunck. ●

ΧΟΡΟΣ.

ὄλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ
λαθραὶ ὅς αὐκαὶ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά. 385

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί χρεὶ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγους
τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.

ΧΟΡΟΣ.

πεύθου μολοῦσα τάνδρός, ὡς τάχ' ἂν σαφῇ
λέξεις, εἴ νιν πρὸς βίαν κρῖνειν θέλεις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' εἰμι. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις. 390

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρεὶ ποιεῖν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μένει, ὡς ὅδ' ὠνῆρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
ἀλλ' αὐτόκλητος, ἐκ δόμων πορεύεται.

ΔΙΧΑΣ.

v. 384. Turnebus continuavit nuncio. — μή τι. Ald. Brub.
et veteres codices. In T. et in aliis omnibus μή τοι.

v. 385. μὴ πρέποντ' αὐτῷ. Sic scriptum in tribus codd. ut
Aldus et reliqui ediderunt, praeter Stephanum et Canterum,
μὴ πρέπονθ' αὐτῷ exhibentes.

v. 389. εἴ νιν Brunck. Perperam libri εἴ μιν. Iustina po-
sterior εἰμι.

v. 392. Perperam in libris ὡς ὅδ' ὠνῆρ. Bruckius ὠνῆρ ὅδ'.

ΛΙΧΑΣ.

τί χεῖ, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λόγειν;
δίδαξον, ὡς ἔρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ. 395

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὡς ἐκ ταχείας, ξὺν χρόνῳ βραδὺ μολῶν,
ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς ἀνανεώσασθαι λόγους.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εἴ τι χεῖς ἱστορεῖν, πάρειμι ἐγώ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;

ΛΙΧΑΣ.

ἴστω μέγας Ζεὺς, ὦν γ' αὖ ἐξιδῶς κυρῶ. 400

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τίς ἢ γυνὴ δῆτ' ἐστίν, ἣν ἤκεις ἄγων;

ΛΙΧΑΣ.

v. 394. Ald. Brub. μολοῦντά.

v. 396. ἐκ ταχείας. Sic tres codd., posterior Iuntina et Canterus. Reliqui cum Aldo τραχείας. — ξὺν Brunck. Vulgo σύν.

v. 397. ἀνανεώσασθαι. Sic bene Canterus. Vulgo καὶ νεώσασθαι. Nostram lectionem adgnoscat Eustathius, qui procul dubio ad hunc locum respexit p. 811. ubi de verbo νεῖν. ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀνανεώσασθαι λόγους, τὸ ἀνακαινίσαι. ἀπὸ δὲ καινισάμενον, ἀνακαινίσαι. Brunck.

ΛΙΧΑΣ.

Εὐβοίης ὣν δ' ἐβλαστέιν, οὐκ ἔχω λῆγειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὗτος, βλέφ' ὧδε· πρὸς τίν' ἐνέπειν δοκεῖς;

ΛΙΧΑΣ.

σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τόλμησον εἰπεῖν, εἰ Φρονεῖς, ὃ σ' ἱστορεῶ. 405

ΛΙΧΑΣ.

πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλίδους, εἰ μὴ κυρεῶ
λευσσών μάταια, δεισπότην τε τὴν ἐμήν.

ΑΓΓΕ-

v. 403. οὗτος, βλέφ' ὧδε. Hic versus et sequentes omnes, quibus Nuntii personam praefixi, Dejanirae in libris omnibus adscripti sunt: quae confusio, veteri Scholiastae non observata, totum hunc dialogum nimis quam absurdum et ridiculum reddiderat, plurimisque interpolationibus et pravis conjecturis occasionem dederat. Errorem detexit Tyrwhittus, eadem sagacitate, qua similes tenebras discussit in Eurip. Cycl. 174. Heracl. 964. Praestantissimi viri ingenio unice debetur hujus loci restitutio. Brunck.

v. 404. ἐρωτήσας. Sic scribi debuit. Quod in codd. et edd. est, ἐρωτήσας, errori librariorum imputandum, qui Dejaniram cum Licha colloqui falso opinabantur. Idem sentiendum de ποικίλας infra v. 412. Brunck.

v. 405. In B. T. Turneb. Steph. Canter. Ald. Brub. ὃ σ'.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτ' αὐτὸ ἔχουσιν, τοῦτο, σοὶ μαθεῖν. λέγει
δέσποσαν εἶναι τήνδε σήν; 410

ΔΙΧΑΣ.

τίς δίκαια γάρ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί μῆτα; ποῖαν αἰετὶς δαῖναι δίκην,
ἦν εὐρεθῆς εἰς τήνδε μὴ δίκαιος αἶ; 411

ΔΙΧΑΣ.

πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε κομίλας ἔχεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐδέν. σὺ μὲν τοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.

ΔΙΧΑΣ.

ἄπειμι. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν. 415

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ· πρὶν γ' ἂν εἴπης ἰστορούμενος βραχύ.

ΔΙΧΑΣ.

λέγ', εἴ τι χεῖρεις. καὶ γάρ οὐ σιγηλὸς εἶ.

ΑΓΓΕ

v. 413. Perperam Aldus περιπλάσ', ut in membr. In aliis
πειπλάσ'.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τῆς αἰχμάλωτον; ἢ ἐπιμύσας ἐς δόμους,
κάτοισθα δὴ που;

ΛΙΧΑΣ.

Φημί· πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὔκου σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας περᾶς, 420
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορᾶν ἄγειν;

ΛΙΧΑΣ.

ποίοις ἐν αἰθερώπουσι; τίς πόθεν μελὸν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἱμοῦ κλύειν παρών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πολλοῖσιν ἀστῶν. ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ πολὺς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος. 425

ΛΙΧΑΣ.

ναί.
κλύειν γ' ἔφασκεν. ταυτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται,
δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποῖαν δόκησιν; οὐκ, ἐπώμοτος λέγων,
θάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;

ΛΙ-

v. 420. περὶ δέδι pro vulg. εἰρε.

v. 426. Vulgo γίγνεται, violato Atticorum more.

ΛΙΧΑΣ.

ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, Φεάσο, φίλη 436
δέσπονα, τάδε, τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος.

ΛΙΓΓΕΛΟΣ.

ὅς σου παρὼν ἤκουσεν, ὡς ταύτης πρὸς
πόλιν δαμείη πᾶσα, κοῦχ ἡ Λυδία
πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔως Φανίς.

ΛΙΧΑΣ.

ἄνθρωπος, ὃ δέσποιν', ἀποστήτω. τὰ γὰρ 437
νοσούντι ληθεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σῶφρονος.

ΔΗΓΙΑΝΕΙΡΑ.

μή, πρὸς σὲ τοῦ κατ' ἀκρον Οἰταίου ναῦκος
Δίος καταστράπτοντος, ἐκκλήψης λόγον,
οὐ γὰρ γυναῖκα τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδα τὰνθρώπων, ὅτι 440
χαίρων πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.

Ἐρῶτι

v. 435. Perperam in libris ἄνθρωπος sine articulo. Quod sequitur, ἀποστήτω, Aldi et Brubach. lectio est, eaque genuina; sed quid ea significaretur, nec veteres nec novi interpretes intelligere potuerunt, postquam ridiculo librarii errore Nuntii partes Dejanira invaserat. Itaque alius *καταστήτω*, alius *ἐπιστήτω* legendum esse sibi persuasit, quod posterius in Turnebi, Stephani et Canteri edd. reperitur.

v. 437. πρὸς σὲ τοῦ. Sic optime B. T. et Turnebus. In membr., ut apud Aldum et reliquos, πρὸς οὐ τοῦ. Vide Brunck, ad Euripid. Med. 326. et ad Apollonium III. 985.

Ερωτῇ μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται,
 πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς Φραεῖ.
 οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
 καί μοι τε πῶς δ' οὐ χᾶτέρας, οἷας γ' ἐμοῦ; 445
 ὥστ' εἴ τι τῆσδε γ' ἀνδρὶ, τῆδε τῇ νόσῳ
 ληφθέντι, μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
 ἢ τῆδε τῇ γυναικί, τῇ μεταιτία
 τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
 οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν 450
 ψεύδει, μάθῃσιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις.
 εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὥδε παιδύεις, ἔταν
 θέλης γενέσθαι χρηττός, ὀφθήσῃ κακός.
 ἀλλ' εἰπὲ πάν τάληθές· ὥς ἐλευθέρῳ,
 ψευδεὶ καλεῖσθαι, κῆρ πρῶσσετ' οὐ καλὴ 455
 ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται.
 πολλοὶ γάρ, οἷς εἴρηκας, οἱ Φράσουσ' ἐμοί.
 κεῖ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβείς, ἐπεὶ
 τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν.
 τὸ δ' εἰδέναι, τί δεινόν; οὐχὶ χᾶτέρας 460
 πλείστας ἀνῆρ εἰς Ἡρακλῆς ἐγήμε δῆ;
 ποῦπῳ τις αὐτῶν ἐκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν

ἠνέγ-

v. 444. νυν Stephan. Canter. et Brunck. Ceteri νῦν.

v. 445. Vulgo καί μοι γε.

v. 446. ὥστ' εἴ τι. Sic in B. T. Vulgo ὥστ' εἴ τι. — Pro τῆσδε
 γ' ἀνδρὶ librorum omnium lectio est τῇ μὴ τᾶνδρ.

v. 451. Vulgo ψεύδῃ et v. 453. ὀφθήσῃ. Pariter v. 471. μέμψῃ,
 et 472. κτήσῃ.

v. 456. Vulgo γίγνεται. Brunck. recte γίγνεται.

ἠνέγκατ', οὐδ' ὄνειδος ἦδε τ', οὐδ' ἂν εἰ
 κάρτ' ἰντανείῃ τῷ Φιλεῖν, ἐπεὶ σφ' ἐγὼ
 ῥέκτειρα δὴ μάλιστα προςβλέψας, ὅτι 465
 τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν,
 καὶ γῆν πατρώαν οὐχ ἐκούσα δύσμορος
 ἔπερσε καδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ῥεῖτω κατ' οὐρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
 πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν αἰεὶ. 470

ΧΟΡΟΣ.

πείθου λεγούσῃ χρηστὰ, κοῦ μέμψῃ χροῖω,
 γυναικὶ τῇδε, καὶ π' ἐμοῦ κτήσῃ χάριν.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, ἐπεὶ σε μανθάνω
 θνητὴν φρονοῦσαν θνητά, κοῦκ ἀγνώμονα,
 πᾶν σοι φράσω τάληθές, οὐδὲ κρύψομαι. 475
 ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥς περ οὗτος ἐνέπει.
 ταύτης ὁ δεινὸς ἱμερὸς ποθ' Ἡρακλῆ
 διῆλθε, καὶ τῆσδ' ὄντιχ' ἡ πολύφθορος
 καθηρέθη πατρώος Οἰχαλίας δορεῖ.
 καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς καίρου λέγειν, 480
 οὐτ' εἶπε κρύπτειν, οὐτ' ἀπηνεῖδη ποτέ.
 ἀλλ' αὐτός, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν

μὴ

v. 466. διώλεσεν recte Ald. Brub. Ceteri v finale omittunt.

v. 469. Brubach. vitiose κατ' οὐρον.

v. 476. Iuntina posterior ἔστι fine finali v.

μὴ στέρον ἀλγύνοιμι τοῖςδε τοῖς λόγοις,
 ἤμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἀμαρτίαν νέμεις.
 ἐπεὶ γε μὴν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον, 485
 κείνου τε καὶ σῆν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν,
 καὶ στέργε τὴν γυναῖκα, καὶ βούλου λόγους,
 οὓς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπέδως εἰρηκέναι.
 ὡς τᾶλλ' ἐκείνος πάντ' ἀριστεύων χερσὶν,
 τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἦσσαν ἔφου. 490

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' ὥδε καὶ φρονούμεν, ὥστε ταῦτα δεῖν,
 κοῦ τοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαιρούμεθα,
 θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' ἔσω στέγης
 χωρῶμεν, ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρης,
 ἃ τ' ἀντὶ δῶρων δῶρα χερὶ προσαρμόσαι, 495
 καὶ ταῦτ' ἄγης. κενὸν γάρ οὐ δίκαιά σε
 χωρεῖν, προσελθόνθ' ὥδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Μέγα τι σθένος ἂ Κύπρις ἐκφέρεται στροφή.
 νίκας αἰεὶ καὶ τὰ μὲν θεῶν
 παρ-

v. 489. Ald. et Brub. τᾶλλ'.

v. 492. Brub. κοῦτι.

v. 493. ἔσω Brunck. Vulgo εἴσω.

v. 496. κενὸν recte dant Turneb. Stephan. Iuntina posterior
 et Canterus. Perperam Ald. et Brub. κενόν, ut in membr.
 scriptum est. Pejus in T. κείνον.

παρτίβαν, καὶ ὅπως Κροῖδαν 500
 ἀπάτασεν, οὐ λέγω,
 οὐδὲ τὸν ἐνυχον Διδαν,
 οὐ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίης.
 ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτι
 αἰμφίγουι κατέβαν πρὸ γάμων τινὲς 505
 πᾶμπληκτα παγκώνιτά τ' ἐξ-
 ἤλθον ἄεθλ' ἀγώνων.
 ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίμερῳ ἀντιστρ.
 τετράορον φάσμα ταύρου,
 Διελῶς ἀπ' Οἰναδᾶν· 510
 ὁ δὲ Βαρκίας ἀπὸ
 ἤλθι καλίντονα Θήβας
 τόξα, καὶ λόγχας, ῥέπαλόν τε τιπᾶσσαν,
 παῖς Διός· οἱ τότε ἀολλεῖς
 C 2 ἦσαν

v. 500. καὶ ὅπως libri consensu, ut sit anapaestus, qualem dat antistropha. Brunckius cur spreverit hanc scripturam et per crasim χῶπως ediderit, fateor me non perspicere.

v. 503. Edd. vett. pro οὐ Ποσειδ. exhibent ἢ Π.

v. 504. Ald. et Brub. male τήνδ'.

v. 509. ὑψίμερῳ τετράορον φάσμα ταύρου. Sic Sophoclea haec citat Eustathius ad Il. E. p. 573. Verum ad Il. Ψ. p. 1313. ubi eadem excitat, legisse videtur, ut in nostris exemplaribus est, τετράορον. Priorem lectionem praefero. Brunck.

v. 510. Male in libris Βαρκίας.

v. 514. Ald. ἀλλῶ.

ἦσαν ἵμενοι λοχίων· μόνα δ' 515
 εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις
 ῥαβδονόμει ξυνοῦσα.
 τότε ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων πάταγος, ἱππῶν.
 ταυρείων τ' ἀνάμυγδα κεράτων·
 ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι 520
 κλίμακες, ἦν δὲ μετώ-
 πων ὀλόεντα πλήγματα
 καὶ στόνος ἀμφοῖν.
 αἱ δ' εὐῶπις ἀβρὰ
 τηλαυγῇ παρ' ὄχθῃ ἦστο, τὸν ὄν 525
 προσμένους' ἀκοίταν.
 ἐγὼ δὲ μάτῃ μὲν οἶα φράζω.
 τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
 ἔλεινόν ἀμμένει·
 καὶ πό ματρὸς ἄφαρ βέβακεν, 530
 ὥστε πόρτις ἐρήμα.

Actus

v. 515. Vett. codd. et edd. habent ἦσαν ἐς μέσον ἵμενοι λο-
 χίων. In T. ἦσαν μέσον. Tot verbis suffarcinatus versus
 cum strophico congruere nequit. Heathius ἦσαν ex glossa
 irrepsisse censuit. Ego ἐς μέσον a mala manu suppositum
 fuisse opinor, et ἦσαν ad metri normam lego. Quid infi-
 cetius, quam ἐς μέσον, ἐν μέσῳ in duobus continuis versibus?
 Et quid hic ad sensus integritatem confert ἐς μέσον? Per-
 spicua est erroris causa. Brunck.

v. 517. ῥαβδονόμει. Sic libri omnes. Brunck. ῥαβδονομῇ.

v. 525. Turneb. Stephan. et Canter. ταλαυγῇ.

v. 529. ἔλεινόν attice. Vulgo ἔλεινόν.

v. 531. ὥστε πόρτις. Sic bene Ald. Brub. Iuntinae et mem-
 branae. Turneb. Steph. et Canter. ὡς πόρτις, probante Brun-
 ckio. In B. ὥσπερ.

Actus tertius.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Ἡμος, Φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
 ταῖς αἰχμαλώτοις παισίν, ὡς ἐπ' ἐξέδω,
 τῆμος θυραῖος ἦλθεν ὡς ὑμᾶς λάθρα,
 τὰ μὲν, Φραύσουσα, χερσὶν ἅ' τεχνησάμην, 535
 τὰ δ', οἷα πάσχω ξυγκατοικτιουμένη.
 κόρην γάρ, οἶμαί γ', οὐκ ἔτ', ἀλλ' ἐξευγμένην
 παρσιςδέδωγμαι, Φόρτον ἄστε ναυτίλος,
 λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς Φρενός.
 καὶ νῦν δ' οὐσαι μένομεν μίᾳς ὑπὸ 540
 χλαίης ὑπαγνάλυσμα. τοιάδ' Ἡρακλῆς,
 ὁ πιστὸς ἡμῶν καὶ γὰρ καλούμενος,
 αἰκούρι ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
 ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
 νοσοῦντι κείνῳ· πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ· 545
 τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ, τίς ἂν γυνή
 δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
 ὅρῳ γὰρ ἦβην, τὴν μὲν ἐρεπυσαν πρόσω,
 τὴν δὲ φθίνουσιν· ὧν ἀφαρπάζειν Φιλεῖ
 ὀφθαλμὸς ἄνδρος; τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα. 550
 ταῦτ'

v. 532. Ald. et Brub. θροεῖ.

v. 536. Male libri συγκατοικτιουμένη.

v. 537. οἶμαί γ' ex conj. Wakef. Vulgo οἶμαι δ'.

v. 542. Turneb. Stephanus et Canter. τελούμενος pro καλού-
μενος.

v. 550. ὑπεκτρέπει. Ita dant Iuntina posterior et Scholiastes.
Alii omnes ὑπεκτρέπιν.

ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
 ἰμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνῆρ.
 ἀλλ' οὐ γάρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
 γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· ἥ δ' ἔχω, Φίλαι,
 λυτήριον λυπημάτων, ὑμῖν Φράσω. 555
 ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀγρίου ποτὶ
 Θηρός, λέβητι χαλκῷ κεκρυμμένον,
 ὃ παῖς ἔτ' οὔσα, τοῦ δασυστέρνου παρὰ
 Νέσσου Φθίνοντος ἐκ Φόνων ἀναιλόμην,
 ὃς τὸν βαθύρρου ποταμὸν Εὐήνον βροτοῦς 560
 μισθοῦ πόρευε χερσίν, οὔτε πομπίμοις
 κώπαις ἐρέσων, οὔτε λαΐφισιν νεώς.
 ὃς καί με, τοῦ μοῦ πατρὸς ἠήκα στόλων
 ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖναις ἐσπόμην,
 Φέρων ἐπ' ἁμοῖς, ἠνίκ' ἦν μέσω πόρῳ, 565
 ψαύει ματαίῳ χερσίν· ἐκ δ' ἦυσ' ἐγώ,
 χῶ· Ζηνὸς εὐθύς παῖς ἐπιστρέψας, χερσὶν
 ἦκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεῦμονας
 στέρ-

v. 555. Legendum, ut edidi. Vulgo sine sensu λυτήριον λυ-
 πημα, τῇ δ' ὑμῖν Φράσω.

v. 556. ἀγρίου conj. Wakef. Vulgo ὀρχαῖον.

v. 558. Edd. vett. παρᾶ.

v. 563. In membr. et in Ald. reliquisque edd. sic legitur hic
 versus, metro plane corrupto:

ὃς καί με, τῶν πατρῶν ἠνίκα στόλων —

In B. T. ὃς καί με, τὸν πατρῶν ἠνίκα στόλων.

v. 568. Edd. vett. ἦκεν. — πλεῦμονας. Sic Ald. et Brub.,
 ut hic habent membr. In aliis codd. atque in Turn. Steph.
 Canter. πνεύμονας, quod Brunckius dubitat an verius sit.
 Recentioris enim, inquit, Atticismi plerasque formas Tra-
 gicos sprevisse video.

στέρνων διαβροζήσεν. ἐκθύησκων δ' ὁ Θῆρ
 τοσοῦτον εἶπε· Παῖ γέροντος Οἰνέως, 570
 τοσόδ' ὀήσει τῶν ἱμῶν, εἰάν πῖθῃ,
 πορθύμων, ὅθ' οὔνεχ' ὑστάτην σ' ἐπιμψ' ἐγώ·
 εἰάν γάρ ἀμφιθρεπτον αἶμα τῶν ἱμῶν
 σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ἥ μελαγχόλους
 ἔβαψεν ἰοὺς Θρέμμα Λαερτιάδας ὕδρας, 575
 ἔσται Φρενός σοι τοῦτο κλητήριον
 τῆς Ηρακλείας, ὥστε μή τιν' εἰσιδῶν
 στέρξει γυναῖκα κῆνος ἀντὶ σοῦ πλέον. —
 τοῦτ' ἐννοήσας, ὦ φίλοι· δόμοις γὰρ ἦν,
 κείνου θανόντος, ἐγκλεισμένοι καλῶς· 580
 χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προςβαλοῦσ' ὅσα
 ζῶν κῆνος εἶπε· καὶ πεπείρανται τάδε.
 κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμεν ἐγώ,
 μήτ' ἐκμάθοιμι, τὰς τε τολμώσας στρυγῶ·
 φίλτροις δ' εἰάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα 585
 τῇ

v. 571. ὀήσει Brunck. recte pro ὀήσῃ. — πῖθῃ. Perperam
 in T. πύθῃ cum glossa ἀκούσῃ. Ald. et Brub. πιδῷ.

v. 572. Pronomen omittunt membran., Ald. Brub. et Iuntinae.

v. 576. Brub. σου.

v. 578. στέρξει. Sic emendate in B. T. Membr. Ald. Iun-
 tinae et Turneb. στέρξει exhibent. Quod Henr. Stephanus
 supposuit στέρξῃ, soloecum est.

v. 585. εἰάν πως. Sic libri nostri omnes. Eustathius vére
 haud deterius εἰάν που. Sic ille ad Il. K. p. 799. Σοφοκλῆς
 δὲ τὸ εἴ που εἰς τὸ εἰάν που μεταλαβὼν, καὶ ὁμοίαν ἔννοιαν
 φράζει τὸ, Φίλτροις εἰάν που τήνδ' ὑπερβαλώμεθα, μεμηχά-
 νηται τοῦργον, ἥγουν ἐμηχανησάμεθα τότε.] ὅπως τότε τε
 αὐτοῦσαν. Brunck.

τὴν παῖδα, καὶ θύλακτοισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ,
μαμηχάνηται τούργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
δουκὲς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεύσθαι κακῶς. 590

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὥς τὸ μὲν δοκεῖν
ἔνεστι, πείρα δ' οὐ προσωμίλησά πω.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὥς οὐδ', εἰ δοκεῖς
ἔχειν, ἔχοις ἂν γινῶμα, μὴ πειρωμένη.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμυσθα, τόνδε γὰρ βλέπω 595
Θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται.
μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ', ὥς σκότῳ
κἂν αἰσχερὰ πράσσης, οὐ ποτ' αἰσχύνῃ πισεῖ.

ΛΙΧΑΣ.

v. 586. Triclinius, Stephan. et Canter. τοῖςδ'.

v. 588. πεπαύσεται. Sic membr. Ald. et prior Iuntina. Scholiafies, posterior Iuntina, Turneb. Steph. et Canter. πεπαύ-
σομαι. Heathius pro εἰ δὲ μὴ legendum censet εἰ δὲ μὴν,
imperite. Vide Hoogeveen. de Particulis p. 347. §. XIII.

v. 592. Triclin. Turneb. Steph. et Cant. που pro πω.

v. 598. Ald. et Brub. πράσσει, et, ut reliqui, πισεῖ.

ΛΙΧΑΣ.

τί χερὴ ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
ὥς ἐσμέν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδείς. 600

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' αὐτὰ δὴ σοι ταῦτα καὶ πρᾶσσω, Λίχα,
ἕως σὺ ταῖς ἑσώθην ἡγορῷ ξέναις,
ὅπως Φέρης μοι τόνδε γ' εὐϋφῇ πέπλον,
δῶρεμά ἐκείνῳ τάνδρῃ τῆς ἐμῆς χερὸς.
διδούς δὲ τόνδε, Φράξ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν 605
κείνου πάροιδεν ἀμφιδύσεται χροῖ,
μηδ' ὤψεται νιν μήτε Φέγγος ἡλίου,
μήθ' ἔρκος ἱερὸν μήτ' ἐθέστιον σέλας,
πρὶν κείνος αὐτὸν Φανερὸς ἐμφανῇ σταθεῖς
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρα ταυροσφάγῳ. 610
οὕτω γὰρ εὐγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους
ἴδοιμι

v. 604. *Φέρης*. Sic tres codd. et posterior Iuntina. Perperam in reliquis edd. *Φέρεω*. — εὐϋφῇ. Eustathius p. 601. l. 1. εὐαφῇ legit. Οτι δὲ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρείου ἱματίου ὁ πέπλος τίθεται, δηλοῖ πάλιν Εὐριπίδης. (Iphig. A. 1559.) καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, ὅς τὸν Ἡρακλείου χιτῶνα, ὃν ἔβαψε Διὶ ἰάνειρα τῇ ἐκ Νέσσου Φαρμάκῃ, καὶ εὐαφῇ πέπλον λίγει, καὶ κρινὸν πέπλωμα, καὶ ἐνδυτῆρα πέπλον, καὶ θυάσιμον πέπλον. Brunck.

v. 609. Membr. Ald. Brub. *Φανερὸς ἐμφανῶς*. In B. αὐτὸν ἐμφανῆς *Φανερῶς σταθεῖς*. In T. (ut in Canter.) αὐτὸν *Φανερὸν, ἐμφανῆς*, superscripta varia lectione *ἐμφανῶς*. (Turneb. *Φανερὸς ἐμφανῆς σταθεῖς*. Steph. *ἐμφανῆς*.) Ex his concinnata lectio ceteris omnibus praeestat, Brunck.

v. 611. *εὐγμην Attice*. Vulga *εὐγμην*.

ἴδοιμι σωθέντ', ἢ κλύοιμι, πανδίκως
 στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ Φανεῖν θεοῖς
 θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
 καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κείνος εὐμαθὲς 615
 σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.
 ἀλλ' ἔρπε, καὶ Φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
 τὸ μὴ 'πιθυμῆιν, πομπὸς ὦν, περισσὰ δρᾶν
 ἔπειθ', ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
 κάμου ξυνελθοῦσ', ἐξ ἀπλῆς διπλῇ Φανῇ. 620

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ', εἴπερ Ερμού τήνδε πομπεύω τέχνην
 βέβαιον, οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
 τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,
 λόγων τε πίστιν, ὧν ἔχεις, ἐφαρμόσαι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

στείχοις ἂν ἤδη. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι 625
 τά γ' ἐν δέμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.

ΛΙΧΑΣ.

ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σισωσμένα.

ΔΗΙΑ-

v. 616. Sic libri omnes, et recte quidem. Brunckius sensum
 verbis inesse negans audacissimam recepit mutationem hanc:
 σφραγίδι θήμηνος τῷδ' ἐπ' ὄμμα γνύσεται.
 Eam ait, ut genuina non sit, Sophocleum saltem colorem
 referre.

v. 623. In B. T. οὐ omisum, ut supra 88.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὄρων
προσδύματ', αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως.

ΛΙΧΑΣ.

ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοῦμόν ἡδονῇ κέαρ.

630

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δ' ἦτ' ἂν ἄλλο γ' ἐνέποις; δέδοκα γὰρ
μὴ πρὶ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τὰ κεῖθεν εἰ πεθούμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ω ναύλοχα καὶ πετραῖα
θερμὰ λουτρὰ, καὶ πάγους
οὔτας παραναισταόντες,
οἳ τε μέσσαν
Μηλίδα παρ' ἴμναν,

στρεφὴ ἄ.

635

χρυ-

- v. 629. ἀντὴν ἄε. Sic membr., Ald. Brub. Iuntinae. Perperam ceteri copulam inferunt.
- v. 631. Membr. Ald. Brub. πρὶ. Nihil interest, utro modo scribatur. In aliis libris e glossemate μὴ πρὶν. Vid. Brunck. ad Aristoph. Lysistr. 612. πρὶ agnoscunt etiam Scholiaſtes et Iuntinae.
- v. 636. Turneb. Steph. et Canter. περιναισταόντες.
- v. 637. μέσσαν. Sic T. et edd., praeter Ald. et Brub. quae μέσαν exhibent.
- v. 638. Membr. B. Ald. Brub. παρ'. — Metricam rationem bene observavit Triclinius, quam poenitet Brunckium defueruisse. Is enim edidit conjunctis in unum versum verbis;
οἳ τε μέσσαν Μηλίδα παρ' ἴμναν.

χρυσалаκάτου τ' ἀκτὰν κόρας,
 ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγοραί 640
 Πυλάτιδες κέκληνται,
 ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν ἀντιστρ. α.
 αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν
 ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν.
 ἀλλὰ θείας 645
 ἀντίλυρον μούσας.
 ὁ γὰρ Διός, Ἀλκμήνας κόρος
 σῶται, πάσας ἀρετὰς
 λάφυρ' ἔχων, ἐπ' οἴκους·
 ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν, πάντα στροφή β.
 δυσκαίδεκάμηνον ἀμμένευσαι
 χρόνον, πελάγιον, ἰδρὶς οὐδέν·
 αἱ δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα,
 δυστάλαινα καρδίαν.
 πᾶγκλαυστος αἶεν ὦλλυτο 655
 νῦν δ' Ἀρης οἴστρηθεὶς
 ἐξέλυσέ μ' ἐπιπόνων ἀμερᾶν.
 ἀφί-

v. 641, κέκληνται ex emend. Hermanni. Vulgo καλέονται.

v. 643. Ald. et Brub. vitiose ἀρνασίαν.

v. 647. Sic T. Ἀλκ. τε κόρος B, et Brunck. Edd. vet. κοῦρος habent.

v. 652. πελάγ. — Absque ulla necessitate Heathius ante hanc vocem καὶ inserit. Versus est jambicus dimetrum hypercatalecticis.

v. 655. Perperam vulgo πᾶγκλαυτος. Vid. Brunck. ad Antig. 847.

v. 657. edd. omnes: ἐξέλυσε ἐπιπόνων ἀμέραν.

ἀφίκοιτ', ἀφίκοιτο· μὴ σταίη ἀντιστρ. β'.
 πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ,
 πρὶν τάνδε ποτὶ πόλιν αἰύσει, 660
 νασιῶτιν ἰστίαν ἀμείψας,
 ἔνθα κλήζεται θυτὴρ·
 ὄθει μόλοι πανάμερος,
 οἷς πόθοις παγχρείστω
 συγκριθεὶς ἐπὶ προφάσει δείματος. 665

Actus quartus.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Γυναῖκες, ὡς δίδουκα, μὴ περαιτέρω
 πεπεραγμένῃ ἢ μοι πάνθ', ὅσ' ἀετίως ἔδρων.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐστί, Δηάνειρα, τέκνον Οἰέως;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐκ οἶδ'. ἀθύμῳ δ', εἰ φανήσομαι τάχα
 κακὸν μέγ' ἐκπράξας ἀπ' ἐλπίδος καλῆς. 670

ΧΟΡΟΣ.

v. 660. Turneb. Steph. Canter. *πρὶν*. — *ποτὶ metri causa rescripti pro vulg. πρὸς*.

v. 664. 65. Vulgo sic leguntur:

*τῷ περὶ πυχρὸν παγχρείστω
 συγκριθεὶς, ἐπὶ προφάσει θυτὸς.*

ΧΟΡΟΣ.

οὐ δὴ τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μάλιστα γὰρ ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίαν
ἄδηνον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

δίδαξον, εἰ διδακτόν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τοιούτον ἐκβέβηκαν, οἷον ἐκφράσω, 675
γυναῖκες, ὑμῖν θαυμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
ὧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον, ἀργῇ τ' οἶος εὐείρου πόκον,
τοῦτ' ἠφάνισται, διάβερων πρὸς οὐδενός
τῶν ἑνδον, ἀλλ' ἐδιστόν ἐξ αὐτοῦ φθαίει, 680
καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος, ὡς δ' εἰδῆς ἄπαν,
ἧ τοῦτ' ἐπεράχθη, μείζον' ἐκτενῶ λόγον.
ἐγὼ γὰρ ὣν ὁ θῆρ με Κένταυρος, πονῶν
πλευρὰν πικρᾷ γλαγχίνι, προὔδιδάξατο,
παρῆκα θυσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην, 685
χαλ-

v. 674. Vulgo φοβῆ.

v. 675. Male vulgo οἷον ἂν φράσω.

v. 676. μαθεῖν Ald. Brub. Iuntinae. In B. T. et Turnebo
παθεῖν, Utriusque lectionis meminit Scholiafles.

v. 678. Libri omnes perperam εὐείρην. Vid. Valcken. ad
Phoen. p. 361. πόκον dedi pro vulg. πόκην.

χαλκῆς ὅπως δύνειπτον ἐκ δέλτου γραφὴν.
 καί μοι τὰ δ' ἦν προῖρητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων,
 τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον, ἀκτίνος τ' αἰὶ
 θερμῆς ἄδαικτον· ἐν μυχοῖς σῶζειν ἐμέ,
 ἕως ἂν ἀετρίχιστον ἀεμόσαιμι που. 690
 κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστήιον,
 ἔχρισσα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
 μαλλῶ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λαγχνῇ.
 κἄθρηκα συμπτύξας· ἀλαμπὲς ἡλίου
 κοίλῳ ζυγαστῶ δῶρον, ὥς περ εἶδετε. 695
 ἔσω δ' ἀποστείχουσα, δέξομαι Φάτιν
 ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
 τὸ γὰρ κατάγμα τυγχάνω ρήψασά πως
 τῆς οἰός, ᾧ προῦχριον, ἐς μέσσην φλόγα,
 ἀκτὴν ἐς ἡλιῶτιν· ὥς δ' ἐθάλπετο, 700
 ρεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκται χυθόνι,
 μορφῇ μάλιστα εἰκαστόν, ὥς τε πρίονος
 ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.
 τοιόνδε κεῖται προπετής· ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
 προῦκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί, 705
 γλαυκῆς ἐπώρας ὥς τε πίνος ποτοῦ·
 χυθέντος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
 ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πείσω·
 ἰρῶ

v. 687. Minus bene edd. vett. καὶ μοι.

v. 689. σῶζειν librorum omnium est lectio. Iohnsenus edidit
 σώσειν, quod fortasse operarum errore irrepsit.

v. 696. ἔσω Brunck. Vulgo εἔσω.

v. 707. Male vulgo Βακχίαις.

ὄρω δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξεργασμένην.
 πόθεν γὰρ ἂν ποτ', ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ Θῆρ 710
 ἔμοι παρτόχ' εὐνοίαν, ἧς ἔθνησ' ὕπερ;
 οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
 χερῶν, ἔθειλγέ μ'. ἂν ἐγὼ μεθύστερον,
 ὅτ' οὐκ ἔτ' ἀρεκῆ, τὴν μάθῃσιν ἄρτυμαι.
 μόνῃ γὰρ αὐτόν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι 715
 γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
 τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
 Χείρωνα πημῆναντα, χῶνπερ ἂν θίγῃ,
 φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'. ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε
 σφαγῶν διελθὼν ἰδὲ αἵματος μέλας, 720
 πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τένδ'; ἔδοξε γοῦν ἔμοι.
 καίτοι δέδοκται, κείνος εἰ σφαλῆσται,
 ταύτῃ ξὺν ὅτ' καὶ με συνθανεῖν ἅμα.
 ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσιν οὐκ ἀνασχέτόν,
 ἧτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι. 725

ΧΟ.

v. 709. Bfunek. δ' ἔμ'.

v. 713. Codd. Ald. Brub. et prior Iuntina dant *ἔθνησ'* recte pronomen suppeditant altera Iuntina, Turneb. Steph. et Canter.

vi. 718. Codd. et edd. praeſtant *χερῶνπερ*. Stephanus et Brunck. reponunt *χερῶν περ*.

v. 721. Omnes libri mendose, *τόνδε*; *δόξει* γοῦν *ἔμοι*. In T. scriptum *τόνδε*; *δόξη* γοῦν *ἔμῃ*, agnoscente poſteriori Iuntina et Brunckio.

v. 723. Membr. Ald. et Brub. *ταύτῃ σὺν ὀργῇ*. Ceteri *ταύτῃ σὺν ὀργῇ*. Scriptum oportuit *ταύτῃ*, id est, *τῇ αὐτῇ*. Inepta est Scholiaſtae explicatio. Brunck.

ΧΟΡΟΣ.

παρβύν μὲν ἔργα δειν' ἀναγκαίως ἔχει
τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρεὶ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλευμάσιν
οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ ἔ' ἀκουσίας 730
ὀργὴν πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πέπει.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τοιαῦτα δ' ἂν λέξῃεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνός, ἀλλ' ὃ μηδὲν ἐστ' οἴκοις βαρύν.

ΧΟΡΟΣ.

σιγαῖν ἂν ἀεμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
εἰ μὴ τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ 735
πάρεστι, μαστῆρ πατρὸς ὃς πρὶν ὄχθετο.

ΥΛΛΟΣ.

ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμῃν,
ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην

ἄλ.

v. 734. τὸν πλείω λόγον. Hujus lectionis meminit Scholiasies, quae procul dubio sincera est. (Recepit eam etiam Canter.) Minus probabilis est altera, quam exhibent nostra exemplaria, quamque tuetur Heathius, τὸν πλείω χρόνον. Brunck.

ἄλλου κεκλησθαι μητέρ', ἢ λώους φρένας.
τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθιν. 740

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, πρὸς γ' ἐμοῦ στυγούμενον;

ΤΑΛΟΣ.

τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι τόνδ', ἐμὸν λέγω
πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οἱ μοι. τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;

ΤΑΛΟΣ.

οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. τὸ γὰρ 745
φανθῆναι τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον ποιεῖν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φής;

ΤΑΛΟΣ.

v. 739. μητέρ', ἢ — Sic vett. codd. Ald. Brub. et Iuntinae.
Perperam Triclinius μητέρα σ', ἢ. Inutilis est pronominis
repetitio.

v. 742. Male vulgo post ἔσθι interpungitur.

ΥΛΛΟΣ.

αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν
πατρός διδορυκώς, καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων. 750

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ δ' ἱμπελάξεις τάνδρ', καὶ παρίστασαι;

ΥΛΛΟΣ.

εἰ χεὶρ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεῶν.
δθ' εἶπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
νίκης ἄγων τρόπαια κἀκροθινια,
ἀκτὴ τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον 755
Κήναιόν ἐστιν, εἰθα πατρώω Διῖ
βωμοὺς ὀρίζει, τεμνείαν τε Φυλλάδα·
οὐ νιν τὰ πρῶτ' εἰσίδον ἄσμενος πόθω.
μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχεσιν σφαγὰς
κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκίῳς Λίχας, 760
τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·
ὃν κείνος ἐνδύς, ὡς σὺ προῦξεΦίεσο,
ταυροκτονεῖ μὲν, δάδ' ἐκ' ἐντελεῖς ἔχων,
λείας ἀπαρχὴν, βοῦς· αἰτάρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ
ἐκατὸν προσηῆγε συμμυγῇ βοσκήματα. 765

D 2

καὶ

v. 750. καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων. Sic optime in B. Absurda est veterum librorum lectio καὶ κατὰ —. Similiter Nuntius apud Aeschylum in Persis 264.

καὶ μὴν παρὼν γε, καὶ λόγους ἄλλων κλύων,
Πέρσαι, φράσαιμ' ἄν, οἳ' ἱπορσύνη κακὰ.

v. 759. Mendose in membr, πελυθίτους.

καὶ πρῶτα μὲν δειλαῖος, ἴλιω Φρενί,
κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ, κατεύχεται
ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἰδαίετο
Φλόξ αἵματηρά, καπὸ πιπίρας δρυός,
ἰδρῶς ἀνήει χρωτί, καὶ προσπτύσσεται 770
πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον ἦλθε δ' ὀστέων
ἀδαγμός ἀντίσπαστος. εἶτα Φοίνιος
ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἰδαίνυτο,
ἐταυῦθα δὴ βόησε τὸν δυσδαίμανα 775
Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
ποταῖς ἐνέγκαι τόνδε μηχαναῖς πέπλον
ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος, τὸ σὸν μόνης
δῶρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἵσταλμένον.
κακείνος, ὡς ἤκουσε, καὶ διώδυνος 780
σπαργαμός αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο,
μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἧ λυγίζεται,
ῥίπτει

v. 767. κατεύχεται. Attice pro vulg. κατηύχεται.

v. 770. ἀνήει. Sic in membr. a prima manu, et in T. ex correctione. gl. ἀνέρχεται. Praeherent etiam Scholiastes et posterior Iuntina. Mendose in impressis ἀνείι. — προσπτύσσεται. Vulgo προσπτύσσετο.

v. 773. ἀδαγμός. Vide Lexicon et Pierfonum ad Moeridem p. 41. Nestris in exemplaribus scriptum ὀδαγμός. — Φοίνιος. Sic lego. Minus bene in libris Φοινίας. Brunck.

v. 777. ἐνέγκαι. Sic membr. Ald. Brub. prior Iuntina. In B. ἐνέγκαις, Triclinius ἐνέγκοι.

v. 781. πλευμόνων. Ita membr. Ald. Brub. Iuntinae. In reliquis πνευμόνων. Vid. supra ad 567.

ρίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν
 κομμοῖς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραιίνει μέσου
 κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ. 785
 ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λειῶς,
 τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
 κούδεις ἐτόλμα τάνδρ' ἀντίον μολεῖν.
 ἰσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μεταρσιος,
 βοῶν, ἰῶν· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι, 790
 Λακρῶν ὄρειοι περῶνες, Εὐβοίας τ' ἄκραι.
 ἐπὶ δ' ἀπέπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονί.
 ῥίπτων ἑαυτὸν, πάλῃ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
 τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἰνδατούμενος
 σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον, 795
 οἷον κατακτῆσταιτο λυμαντὴν βίου,
 τότε ἐκ προσέδρου λιγνύς διάστροφον
 ὀφθαλμὸν ἄρας, εἶδ' ἐμ' ἐν πολλῷ στρατῷ
 δακρυρροοῦντα, καὶ με προσβλέψας, καλεῖ·
 Ω παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τοῦμὸν κακόν, 800
 μὴδ' εἴ σε χρεὶ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί.
 ἀλλ' ἄρον ἔζω, καὶ μάλιστα μὲν μέθεις
 ἐνταῦθ'.

v. 784. 85. cum codd. et edd. omnibus Athenaeus in epitome libri II. p. 66. et Eustathius II. T. sub init. κόμης δὲ exhibent. Brunckius confidentur reposuit:

κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραιίνει μέσου
 διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ.

v. 786. ἀνευφήμησεν. Vide Hefychii interpretes ad glossam ἀνευφημήσει. Perperam in Tragici exemplaribus scriptum ἀνευφήμησεν, ἅπας φωνῆς ἐν, ἀνευφήμησεν. Brunck.

v. 799. Brunck. καλεῖ. — καλεῖ Steph. et Canter. Reliqui καλεῖ.

ἐνταῦθ', ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν
 εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆςδε γῆς
 πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω. — 805
 τοσαῦτ' ἐπισκίψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
 θέντες σφε, πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλαμεν μόλις,
 βρυχώμενον σπασμοῖσι. καί νιν αὐτίκα
 ἢ ζῶντ' ἐσόψισθ', ἢ τεθνηκότ' ἀετίως.
 τοιαῦτα, μήτερ, πατρὶ βουλευσας ἐμῷ 810
 καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὧν σε ποίνιμος Δίκη
 τίσαιτ', Ερινύς τ'. εἰ θέμις γ', ἐπύχομαι
 θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες,
 πάντων ἀριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονί
 κτείνας, ὅποιον ἄλλον οὐκ ὄφει ποτέ. 815

ΧΟΡΟΣ.

τί σ' ἴγ' ἀφέρεις; οὐ κάτοισθ' ὅθ' οὐνεκα
 ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;

ΤΛΛΟΣ.

ἰᾶτ' ἀφέρεις. οὗρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν
 αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἐρπούση καλός.
 ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν 820
 μητρῶον, ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ;
 ἀλλ'

v. 812. εἰ θέμις γ', ἐπύχομαι· θέμις δ' —. Sic omnino scriptum oportuit; non, ut vulgo, εἰ θέμις δ' — θέμις δ'. — Ald. et vetera exemplaria, Iuntinae quoque edd., habent προὔβαλες, cujus vice Triclinius inepte dedit προὔλαβε. Utriusque lectionis meminit Scholiaſtes.

v. 816. Ald. Bruh. καλῶς.

ἀλλ' ἐρεπύω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν, ἣν
τῷ μὲν δίδωσι πατρί, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ιδ' οἶον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ στρεφὴ ἢ.
τοῦπος τὸ θιοπρόπον ἡμῖν 825
τᾶς παλαιφάτου προνοίας,
ὃ τ' ἔλακεν, ὅποτε τελευτήσῃς ἐκφέροι
θωδίκᾶτους ἀρότους,
ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων
τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, καὶ τὰδ' ἐρεθῶς· 830
ἔμπεδα κατουρίζει.
πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσω
ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίπονον θανῶν
ἔχοι λατρείαν;
εἰ γὰρ σφε Κενταύρου Φονία ιεφέλα ἀντιστρ. ἢ.
χρεῖς δολοποιὸς ἀνάγκα 836
πλευρὰ προσταμέντος ἰοῦ,
ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων,
πῶς

v. 828. Ald. Brub. θωδίκᾶτος ἄροτος. Turnebus, Steph. Canter. θωδίκᾶtis v' ἄροτος.

v. 832. Ald. Brub. ἔτι ποτὲ, ἔτ'. — Sequentia vulgo sic leguntur: ἐπίπονον ἔχοι θανῶν λατρείαν. Brunck. post ἐπίπονον metri causa particulam γε inferuit.

v. 835. Φονία ιεφέλα. Sic scribendum in tertio casu. Gl. in membr. τῷ αἵματι, nec post χρεῖς ulla distinctio est in codd. Perperam impressi exhibent has voces in recto casu. Ald. Brub. Φονία.

v. 837. Vulgo πλευρὰ pessumdato metro.

πᾶς δὲ ἂν ἄελιον
 ἕτερον ἢ τανῦν ἴδαι, 840
 δεινотάτῳ μὲν ὕδρας προσητακῶς
 Φάσματι; μελαγχαίτα δ'
 ἄμμιγ' ἢν αἰκίζῃ
 ὑπο Φόνια δολόμυθα κέντρ'
 ἐπιζέσαντα. 845
 ὦν ἂδ' αἰ τλάμων ἄκοιτος 845
 μεγάλην προσορᾶσα δόμοισι βλάβαν, νέων
 αἰσούντων γάμων,
 τὰ μὲν οὐ τι προσέβαλε τὰδ' ἀπ' ἄλλοθροῦ
 γνώμας μολόντ' ἀνταίαισι συναλλαγαῖς. 850
 ἢ που ὀλοᾶ στένει,
 πού αὖθις χλωρὰν
 τέγγει δακρύων ἄχνην.
 αἰ δ' ἐρχομένα
 μοῖρα προφαίνει δολίαν 855
 καί

v. 842. Male in libris μελαγχαίτα τ'.

v. 844. Codd. Ald. Brub. Νέσσου δ' ὑπο, Φόνια. Turneb.
 Steph. Cant. Νέσσου γ' ὑπο δολόμυθα κέντρα. Brunck.
 Νέσσου Φόνια δ.

v. 846. Vulgo ἄκρον.

v. 847. Ald. Brub. δόμοις.

v. 849. Recepi vulgatam lectionem nec nisi ἄλλοθροῦ metri
 causa scripsi pro ἄλλοθρόου. Brunck. dedit: τὰ μὲν οὐ τι
 προσέβαλ' ἀπ' ἄλλοθρόου.

v. 850. ἀνταίαισι συναλλ. conj. Hermann. pro ὀλοθρίαις συν-
 ἄλλ. Turneb. Steph. Canter. ὀλοθρίαις.

v. 851. 52. edd. vett. ζ.

καὶ μεγάλαν ἄταν.
 ἔρρωγεν παγὰ δακρύων· ἀντιστ. β'.
 κέχυται νόσος, ὃ πόποι, οἷον ἀναρσίαν
 οὐπω Ἡρακλῆα.
 ἀγακλειτὸν ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι. 860
 ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός,
 ἃ τότε θοὰν νύμφαν
 ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
 τὰνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ·
 ἃ δ' ἀμφίπολος 865
 Κύπρις ἀναυδος Φανερὰ
 τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
 οἰκτοῦ δι' οἴκων ἀετῖως ὀρμωμένου;
 τί Φημι; 870

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἤχει τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῇ
 κωκυτὸν εἶσω· καὶ τι καίνιζει στέγη.

HMI-

v. 859. 60. In vett. codd. scriptum ἀγακλ. Ἡρακλῆα ἀπέμολε.
 Ald. Brub. ἀγ. Ἡρακλῆους ἀπέμολε. Triclinius, ἀγ. Ἡρα-
 κλῆ' ἐπέμολε πάθος, ὥστ' οἰκτίσαι. Ita etiam Canterus,
 et ex parte Turneb. Steph. quippe ὥστ' omittentes.
 Brunck. dedit ἀγ. Ἡρακλῆα πέμολεν.

v. 861. Turneb. Steph. Canter. ante προμάχον inserunt τοῦ,

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ξύνες δὲ
τήνδ', ὡς ἀήθης καὶ ξυνωφρυνωμένη
χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γοαῖα σηματοῦσά τι. 875

ΤΡΟΦΟΣ.

Ω παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμῖν οὐ σμικρῶν κακῶν
ἤρξεν τὸ δῶρον, Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ', ὦ γεραία, καινοποιηθὲν λέγεις;

ΤΡΟΦΟΣ.

βέβηκε Διάνειρά τὴν πανυστάτην
ὁδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός. 880

ΧΟΡΟΣ.

οὐ δὴ ποθ' ὡς θανοῦσα; 880 φ. α.

ΤΡΟΦΟΣ.

πάντ' ἀκήκοας.

ΧΟ.

v. 874. Vulgo *συνωφρυνωμένη*.

v. 876. Ald. Brub. *ἡμιν*.

v. 881. sqq. in libris omnibus sine ulla strophæ et antistrophæ notatione procedunt.

ΧΟΡΟΣ.

τέθνηκεν ἡ τάλαινα;

ΤΡΟΦΟΣ.

δεύτερον κλύεις.

ΧΟΡΟΣ.

τάλαινα ὀλεθρεία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε Φῆς;

ΤΡΟΦΟΣ.

σχετλιώτατ'· ἐς δὲ περᾶξιν ἤλθεν.

ΧΟΡΟΣ.

εἰπέ τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει. 885

ΤΡΟΦΟΣ.

αὐτὴν διηίστῳσι.

ἀντιστρ. α.

ΧΟΡΟΣ.

θυμός, ἢ νόσοι —

ΤΡΟΦΟΣ.

αἰχμὴ κακὴ ξυνεῖλε.

ΧΟ.

v. 883. Ald. Brub. σφιν.

v. 884. Vulgo σχετλιώτατα πρὸς γὰρ περᾶξιν.

v. 886. in libris omnibus duos versus efficit, quorum posterior sic legitur: τίς θυμός, ἢ τίς νόσοι;

v. 887. 88. Ald. Brub. et Iuntinae exhibent sic:

ταῖνδ' αἰχμαῖν βέλαιοι κακοῦ
ξυνέλεα; σὺς ἐμψέτα

ΧΟΡΟΣ.

πῶς ἐμήσατο;

ΤΡΟΦΟΣ.

προςθεῖσα θανάτῳ θάνατον ἤνυσεν μόνη
στονόντος ἐν τομᾷ σιδήρου.

ΧΟΡΟΣ.

τάνδ' ἐπείδεις οὖν ματαίαν ὕβριν; 890

ΤΡΟΦΟΣ.

ἐπείδον, ὡς δὴ πλησία παρυστάτις. τροφ. β.

ΧΟΡΟΣ.

τίς ἦν; πῶς; Φέρ' εἰπέ.

ΤΡΟΦΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε. α' ττισρ. β'.

ΧΟ.

πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνίσταται μόνη;

Indistinctis etiam personis. Quippe Choro continuantur
haec verba. τάνδ' — *ζυνεῖλε* nutrici tribuunt Turneb. Steph.
Canter. *αἰχμὰ* legentes, posito post *ζυνεῖλε* puncto. Se-
quentem interrogationem Choro adsignant. Hos sequitur
Brunckius.

v. 889. cui in libris praefixa nutricis persona ad priorem
illam quaestionem respondentis, vulgo legitur *σιδήρου*.

v. 890. edd. omnes *ἐπείδεις*, ἢ *ματαία*, τάνδ' ὕβριν.

ΧΟΡΟΣ.

τί Φωνεῖς;

ΤΡΟΦΟΣ.

σαΦηνῇ.

894

ΧΟΡΟΣ.

ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλην
ἀ νέρτος ἄδε νύμφα
δόμοισι τοῖςδ' ἐριννύν.

ἱππῶι.

ΤΡΟΦΟΣ.

ἄγαν γε· μάλλον δ' εἰ παροῦσα πλησία
ἔλευσσε, οἷ' ἔδρασε, κέρτ' ἂν ὤκτισας.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι; 900

ΤΡΟΦΟΣ.

δεινῶς γε· πύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἱμοί.
ἐπεὶ παρῆλθε δαμάτων ἔσω μόνη,

καὶ

v. 896. ἀ νέρτος. Sic recte Brub. et prior Iuntina, ut Scholiaſtes. Perperam reliqui ἀνέρτος.

v. 899. ἔλευσσε. Sic vett. codd. Ald. Brub. et Iuntinae. Triclinius ἔλευσε.

v. 900. τις χεὶρ γυναικεία. Sic Ald. Brub. et vett. codd. In Triclinianis vocula τις omiſſa metro ruente. Quod quaedam edd. praeferunt, χεὶρ ἡ γυναικεία, ab inepto interpolatore ſuppoſitum fuit. Brunck.

v. 902. ἔσω Brunck. Vulgo εἴσω.

καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
 στρενύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῶν πατρί,
 κρύψας' εαυτὴν εἶθα μὴ τις εἰσίδοι, 905
 'βρυχάτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ', ὅτι
 γένοιτ' ἐρήμη, "κλαίει δ' ὀργάνων ἔτου
 ψαύουσιν, οἷς ἐχεῖτο δειλαία πάρος·
 ἄλλη δὲ κἄλλη δωμαίων στρωφωμένη, 910
 εἴ που φίλων βλέψουσιν οἰκετῶν δέμας,
 ἔκλαιεν ἢ δύστηνος εἰσορῶμένη,
 αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη,
 καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὄρῳ
 τὸν Ἡράκλειον θαλάμῳ εἰσορῶμένην. 915
 καὶ γὰρ λαθραῖον ὄμμ' ἐπισκιασμένη
 'Φρουρῶν· ὄρῳ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις
 τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσιν φάσθαι.
 ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπευθοροῦσ' ἄνω
 καθίζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις, 920
 καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα,
 ἔλεξεν· Ω λέχη τε, καὶ νυμφεῖ ἐμά,
 τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρειθ', ὡς ἔμ' οὐ ποτε
 δέξισθ'.

v. 904. Turneb. *στρενύνθ'*. Stephan. Canter. *στρενύνθ'*.
 — Perperam codd. Ald. et Brub. *αντῶν*.

v. 907. "κλαίει Brunck. Vulgo κλαίει.

v. 912. Sic codd. omnes, Turneb. Steph. et Canter. Ald. et
 Brub. mendosissime αὐτὴ πρὸς αὐτῆς δαίμονα καλουμένην.
 Prior Iuntina dat πρὸς αὐτῆς, et utraque Iuntina δαίμονα
 καλουμένην.

v. 920. Brunck. 'καθίζετ'.

θέξουσ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖςδ' εὐνήτριάων.
 τοσαῦτα Φωνήσασα, συντόνῳ χερὶ 925
 λύσει τὸν αὐτῆς πέπλον, ἣ χρυσήλατος
 προὔκειτο μαστῶν περιόϊς· ἐκ δ' ἐλώπισεν
 πλευρὰν ἅπασαν, ὠλέην τ' εὐώνυμον.
 καὶ γὰρ δρομαία βᾶσ', ὅσον περ ἔσθιονον,
 τῷ παιδί Φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε. 930
 κὰν ᾧ τὸ κίσειε δευρό τ' ἐξερωμάμεθα,
 ὀρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγι Φασγάνῳ
 πλευρὰν ὑφ' ἥπαρ καὶ Φρένας πεπληγμένην.
 ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν. ἔγνω γὰρ τάλας
 τοῦργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψεν τόδε. 935
 ὃψ' ἐκδιδραχθεὶς τῶν κατ' εἶκον, οὔνεκα
 ἄκουσα πρὸς τοῦ Θερὸς ἔρξεν τάδε.
 κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
 εἰσέπειτ' οὐδέν, ἀμφὶ νιν γοῶμενος,
 οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευροῦσιν 940
 πλευρὰν παρῆς, ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
 ὡς νιν ματαίως αἰτία βάλοι κακῇ·
 κλαίων δθ' οὔνεκ' ἐκ δυεῖν ἔσοιθ' ἅμα,
 πατρός τ' ἐκείνης τ', ὡρφανισμένος βίου.
 τοιαῦτα τάνθαδ' ἐστίν. ὥστ' εἴ τις δύο 945
 ἦ καὶ

v. 924. εὐνήτριάων. Sic codd. Turneb. posterior Iuntina, Steph. et Canter. Ald. Brub. Iuntina prior male εὐνήτριάων.

v. 926. ἥ ex conj. Wakef. pro ᾧ.

v. 943. ἐκ δυεῖν. Sic in B. ut Oed. T. 1280. In aliis et in edd. omnibus δυεῖν. Vid. Brunck. ad Aeschyl. Prometh. 784. S. Theb. 923.

v. 945. Pro εἴ τις affert Turnebus variam lectionem εἴ τις.

ἢ καὶ πλείους τὰς ἡμέρας λογίζεται,
μάταιός ἐστιν. οὐ γάρ ἐσθ' ἢ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

ΧΟΡΟΣ.

Πότερα πρότερ' ἂν ἐπιστένω,	τροφ. α.
πότερα τέλεια περαιτέρω;	950
δύσκηρτ' ἔμοιγε δυστάνω.	
τάδε μὲν ἔχομεν ὅρᾳ δόμοις,	ἀντιστ. α.
τάδε δὲ μελούμεν ἐπ' ἐλπίσιν.	
κοινὰ δ' ἔχουσιν τε καὶ μέλλουσιν.	
εἴθ' ἀνεμόισσά τις	τροφ. β.
γένοιτ' ἄπουρος, ἐστιῶτις αὔρα,	956
ἥ τις μὴ ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως	
τὸν Ζηγὸς ἄλκιμον γόνον	

μη

v. 946. τὰς rescripti pro τις. — πλείους Ald. Brub. Turneb. Perperam Stephan. et Cant. πλείους corrupto metro, quomodo scriptum quidem fuit in membranis primo, sed eadem manus postmodo emendavit πλείους. In B. pessime πλείους.

v. 949 — 954. in libris monostrophica sunt.

v. 949. inconcinne membr. Ald. Brub. Iuntina prior πότερ' ἂν πότερα ἐπιστένω. Sic etiam Iuntina posterior et Scholiafies, nisi quod πρότερα pro secundo πότερα exhibent. Turneb. πότερα πρότερ' ἐπιστένω. Steph. et Cant. πότερα πότερ' ἐπιστένω.

v. 953. Vulgo μέλλουσιν reclamante metro.

v. 956. Vulgo ἄπουρος.

v. 958. Ald, Brub. τὸν Διός.

μὴ ταρβαλία θάνοιμι
 μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ. 960
 ἐπεὶ ἐν δυσάπαλλάκτοις ὁδύναις
 χωρεῖν ποτὶ δῶμα λέγουσιν
 ἄσπετόν τι θαῦμα.
 ἄγχου δ' ἄρα καὶ μακρὰν 965
 προὔκλαιον ὀξύφωνος ὡς ἀηδῶν. ἀντιπρ. β'.
 ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις.
 πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου
 προκηδομένα, βαρεῖαν
 ἄψοφον φέρει βάσιν.
 αἰ αἰ αἰ ὅδ' ἀναύδατος φέρεται. 970
 τί χεῖρ με, θανόντα νιν, ἢ καθ'
 ὕπνον ὄντα, κρῖναι;

ΤΛ-

v. 961. Ald. Brub. *δυσάπαλλάκτραις*.

v. 962. *ποτὶ δῶμα* scripsi metro postulante. In T. *πρὸς δῶμα*. Turneb. *πρὸ δῶμα*. In B. *πρὸς δῶμα*. Duo alii codd. *πρὸς δῶμα*, quod recepit Brunck. sequutus Heathium. Vulgo *πρὸ δῶμα*, ut est in membr.

v. 965. Ald. Brub. *προὔκλαιον*. Turneb. Steph. et Canter. *ἐκλαιον*. In fine hujus versus Ald. Brub. et vett. codd. addunt vocem *ξένων*, sententia et metro reclamante.

v. 967. Turneb. Steph. Canter. *πᾶς* pro *πᾶ*, posito post νιν commate.

v. 968. *προκηδομένα* membr. Ald. Brub. et prior Iuntina. Schol. et Iuntina posterior *προκηδομένην*. Duo codd. Turn. Steph. Canter. *προκηδομένην*.

v. 970. Ald. Brub. quater *αἰ*. Turn. Steph. Canter. quater *αἰ*. — *ἀναύδατος* scripsi pro vulg. *ἀναυδος* metri causa.

v. 971. ut metrum congrueret cum strophico, addidi *με*.

ΥΛΛΟΣ.

Ωι μοι ἐγὼ σοῦ, προφδ.
 πάτερ, ὦ μοι μοι ἐγὼ σοῦ μέλειος.
 τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἱ μοι. 975

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσης
 ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.
 ζεῖ γὰρ προπετής. ἀλλ' ἔσχε δακνῶν
 στόμα σόν.

ΥΛΛΟΣ.

πῶς Φῆς, γέρον; ἢ ζῆ;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, 980
κάν.

v. 974. alterum μοι adjeci. Brunck. male versus disposuit sic:

Ωι μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὦ μοι ἐγὼ
 σοῦ μέλειος. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;
 οἱ μοι.

v. 978. Vulgo ζῆ.

v. 979. Turn. Steph. Canter. ὦ γέρον.

v. 980. Perperam codd. et edd. οὐ μὴ 'ξεγερῆς — ἀφ' ἡκινή-
 σης, ἀναστήσης. Quae primò quidem soloeca sunt; ἡqui-
 dem particulae οὐ μὴ cum aor. i. subjunctivo numquam
 construuntur. Vid. Brunck. ad Oed. T. 328., 1075. Oed.
 Col. 401. 849. 1024. ad Aristoph. Lysistr. 704. Praeterea
 μὴ 'ξεγερῆς metrum jugulat.

κακινήσεις, κάναστές
Φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον.

988

ΧΑΛΟΣ.

ἀλλ'

ἐπὶ μοι μέλω
βαίρος ἀπλετον ἐμμέμονεν Φρήν.

984

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
πᾶσι γὰρ ἤκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
καί μιν πεπονημένος ἀλλήλοισι.
οἴμαι; οἷ μοι μοι ἔγω τλάμων;
ἢ δ' αὖτ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον;

τροφ. α.

τροφ. β.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

αἶψ' ἐξήδης, ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ' ἀπὸ κρατὸς βλεφάρων θ' ὕπνον;

τροφ. γ.

991

E 2

ΤΛ.

v. 985. Hic quoque et in 199. nullam libri-strophæ et anti-strophæ notam suppeditant.

v. 988. In libris: ὅ μοι ἔγω. Metri ratio nostram postulat lectionem.

v. 992. Sic recte libri. Male Heath. et Brunck. καὶ βλεφάρων.

ΥΛΛΟΣ.

γὰρ ἔχω πῶς ἂν
στείξαιμι, κακὸν τόδε λείσσω.

994

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Κηναία κρητὶς βωμῶν
ἱερῶν, οἶαν

τερφ. γ.

ἀνθ' οἶων θυμάτων

ἐπὶ μοι μελέω χάριν ἦνυσας.

ὦ Ζεῦ,

ἀντιστ. α.

οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λῶβαν, οἶαν

ἀντιστ. β.

ἢ μὴ ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας

1001

ᾠφελον ὅσσοις, τόδ' ἀκήλητον

μανίας ἄνθος καταδερχθείς.

τίς γὰρ αἰοιδός, τίς χειροτέχνης

ἀντιστ. γ.

ἱατορίας, ὅς τήνδ' ἄτην

1005

χωρεῖς Ζηνὸς κατακλήσει;

Θαῦμά δ' ἐν πόρρωθεν ἰδοίμην.

οἶ

v. 994. Sic lego cum Valcken. ad Hippolyt. 874. Male in libris *στείξαιμι*. Brunck.

v. 996. Turn. Steph. Canter. post *οἶων* addunt *ῶν*.

v. 997. *θυμάτων*. Sic recte in libris. Brunck. continentes exhibens *anapaestos*, scripsit *θυσιῶν*.

v. 998. Vulgo *contralinguae indolem ἦνύσω*.

v. 1003. Vulgo *καταδερχθῆναι*.

v. 1004. in libris *τίς δ' χειροτέχνης*.

v. 1007. *ὅς dedi pro vulg. ἂν*. Post *ἰδοίμην* libri addunt *ἔχ*.

οἱ μοι μοι, ὕστατον τροφ. δ.
 ἱᾶτέ μ', ἱᾶτέ με δύνμορον εὐνάσαι.
 ἱᾶτε δύστανον. 1010
 πᾶ μου ψαύεις; ποῖ με κλίνεις;
 . ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς.
 ἀνατέτροφας ὃ τι καὶ μύση.
 ὅτοτοῖ, ὅτοτοῖ ἀντιτρ. δ.
 ἤπται μου τοῦτό τοι. 1015
 ὅδ' αὖθ' ἔρπει. πόθεν ἴστ', ἰὼ
 πάντων. Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἄνδρες, οὓς δὲ τρ. ε'
 πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατὰ τε θρῆα πάντα καθαίρων,
 αἰλεκόμαν ὁ τάλας; καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
 οὐ

v. 1008. in libris deest. Vestigia ejus monstrat Scholiastes.

v. 1009. 1010. Aldus, Brub. et vett. codd. exhibent sic:

Ζ. Ζ. ἱᾶτέ μ', ἱᾶτέ με
 δύνμορον εὐνάσαι.
 ἱᾶτέ με δύστανον εὐνάσαι.

Turneb. Steph. Cant. semel tantum ἱᾶτέ μ' exhibent.
 Tertium versum T. non agnoscit, omisitque Brunckius, spu-
 rium iudicans, et e superioris glossemate ortum. In ἱᾶτε,
 quod priore loco positum est, fit synizesis vocalium ου.

v. 1011. με adjecti metri causa.

v. 1013. Vulgo ἀντέτροφας.

v. 1014. in libris non legitur.

v. 1015. τοῦτό τοι. Sic Ald. Brub. etiam membran. pro
 varia lectione: at in textu τοτοτοί. In Turn. Steph. Cant.
 odd. sic legitur:

ἡπται μου γῆρας. ἡ δ' αὖθ' ἔρπει. πού, πόθεν ἴστ', ὦ.

v. 1016. metri causa ἰὼ scripsi pro ἦ.

οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσμενον· εργοφ. ζ΄
οὐκ ἀποπέμψει; οὐδ' ἀπαράξαι 1021
κρᾶτα βίου θέλει
τοῦ στυγεροῦ· μολάν·
Φεῦ, Φεῦ, * * *

ΠΡΕΣΒΥΤΣ.

ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρός, τοῦτεγον τόδε· μεῖζον ἀνήκει, μισφδ.
ἢ κατ' ἐμὴν ῥώμην· σὺ δὲ σύλλαβε· σοί τε γὰρ αἷμα
ἐμπεδον ἢ δι' ἐμοῦ σῶζ' εἰν. 1027

ΤΑΛΟΣ.

ψαύω μὲν ἔγωγες·
λαθίπονον δ' ὀδύναν οὐτ' ἐνδοθεν, οὔτε θύραθεν,
ἔστι· μοι ἐξανύσαι βιότου· τοιαῦτα νέμει Ζεύς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ παῖ, παῖ, ποῦ ποτ' εἶ;
τᾷδ' ἐ με, τᾷδ' ἐ με πρόσλαβε κοῦφίσας. 1031
ἀντιστ. ε΄

- v. 1021. ἀποπέμψει ex conj. Hermannii. Memb. et edd.
ἀποτρέψει, B. ἀματρέψει, T. ἀνοτρέψει. Brunck. edidit
ἐπιτρέψει. — Ante οὐδ' in libris legitur ε΄ ζ΄.
- v. 1023. Vulgo μελὼν τοῦ στυγεροῦ.
- v. 1026. οἶμα ex conj. Wakef. pro vulg. ὄμμα.
- v. 1027. ἐμπεδον conj. Hermannus. Edd. et memb. ἡμ-
πλειον. gl. ὀξύνερον, ὡς νέον ὄντος. In B. T. ἐμπλειον, et
in hoc Triclinii observatio, συνίζησις.
- v. 1029. οὔτε θύραθεν, ἔστι μοι. Sic optime scriptum in B.
In membr., ut apud Aldum et reliquos, οὔτε θύραθεν ἔστι
μοι. In T., ut ap. Canter., οὔτε θύραθεν ἔστι μοι.
- v. 1031. Brunck. τᾷδ' ἐ με, τᾷδ' ἐ με.

ἔ. ἔ. ἔ., ἰὼ δαῖμον.

θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία

διολοῦσ' ἡμᾶς

ἀποτίβατος ἀγρία νόσος.

1035

ὦ Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ, ἰὼ τὸν τρ. ε'.

φύσαντ' οἰκτεῖρας, ἀνεπίφθονον εἴρεσον ἔγχος,

παῖσον ἡμᾶς ὑπὸ κλῆθος· ἀκού δ' ἄχος, ὃ μ' ἐχόλωσεν

σὰ μάτῃς ἄθρος, τὰν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν

αὐτῶς, ὧδ' αὐτῶς, ὥς μ' ὤλεσεν. ἀντιφρ. ζ.

ὦ Διὸς αὐθαίμων, γλυκὺς Αἰδᾶς, 1041

εὐνασον, εὐνασόν μ'

ὠκυπέτα μῶρῳ

τὸν μέλεον φθίσας.

ΧΟΡΟΣ.

κλύουσ' ἔφριξα τάςδε συμφοράς, Φίλοι, 1045

ἄνακτος, οἷαίς εἷος ὧν ἐλαύνεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ πολλὰ δὴ καὶ θεῖμα καὶ λόγῳ κακὰ

καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·

κοῦπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς

περὶ

v. 1032. Vulgo bis ἰὼ.

v. 1036. Vulgo ἰὼ Π. — ἰὼ ante τὸν in libris deest.

v. 1039. τὰν dedi pro vulg. αἶν.

v. 1041. in libris ὦ γλυκὺς Αἰδᾶς.

v. 1042. Ald. Brub. Brunck. εὐνασόν μ', εὐνασον.

v. 1043. Turn. Steph. Cant. ὠκυπέτη.

προὔθηκεν, οὐθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἔμοι, 1050
 οἷον τόδ' ἢ δολῶπις Οἰνέως κόρη
 καθήψεν ἅμοις τοῖς ἑμοῖς Εἰρινύων
 ὑφαντὸν ἀμφιβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
 πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἰσχάτας
 βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας 1055
 ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου
 πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
 τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
 κοῦ ταῦτα λόγῃ πεδιάς, οὐθ' ὁ γηγενής.
 στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήριος βία, 1060
 οὐθ' Ἑλλάς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὐθ' ὅσῃ ἐγὼ
 γαῖαν καθαίρων ἰκόμεν, ἔδρασέ πω·
 γυνὴ δέ, θῆλυς οὔσα, κοῦκ ἀνδρὸς φύσις,
 μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
 ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς, 1065
 καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον.
 δός μοι, χερσὶν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβών,
 ἐς χεῖρα τὴν τικοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα,
 εἰ τοῦμόν ἀλγείς μᾶλλον ἢ κείνης, ὅρῳ

λω-

v. 1055. Membr. Ald. Brub. πλεύμονας, male. Turn. Steph.
 Canter. πνεύμονες. πλεύμονες dat Iuntina posterior. — Cf.
 ad 567.

v. 1056. ξυνοικοῦν. Sic praeter Aldum codd. omnes. Nescio
 unde Turnebus ξυνοικῶν hanferit, quod soleccum est.
 Brunck.

v. 1057. Membr. Ald. Brub. mendose πέτωκεν.

v. 1063. Vulgo φύσιν.

v. 1068. Is Brunck.] Vulgo εἰς.

λαβητὸν εἶδος ἐν δίκη κακούμενον. 1070

Ἰθ', ὦ τέκνον, τόλμησον, οἴκτειρόν τέ με
πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ἔστις, ὥστε παρθένος,
βίβρυχα κλαίων. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἰς ποτε
τόνδ' ἄνδρα Φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα·
ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἐσπόμην κακοῖς. 1075

νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὐρημαὶ τάλας.
καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός,
σκέψαι δ' ὅποιας ταῦτα συμφορᾶς ὑπο
πέπονθα. δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, 1080
ὀρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω.

αἰ αἰ, ἰὼ τάλας,

ἔ. ἔ.

ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως· ὁ δ' αὖ
διῆξε πλευρῶν· οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἔαν 1085
ἔοικεν ἢ τάλαινα διάβορος νόσος.

ὦ νᾶξ Αἰδῆ, δέξαι μ'·

ὦ Διὸς ἀκτίς, παισὼν μ',

v. 1071. Brunck. τ' ἐμὲ.

v. 1075. Schol. ad Aj. 318. εἰσπόμην. Brunck.

v. 1082. 83. vulgo unum efficiunt.

v. 1087. 88. Senariis interjiciuntur duo versiculi metri ana-
paestici, quos perperam Brunckius dactylicos vocat. Tur-
nebus post Triclinium eos in unum versum contulit. Hunc
Valckenarius ad Hippolyt. 1378. ex conjectura minus pro-
babili ad senarii formam revocat:

ὦ νῆξ, αἰδοὶ δέξαι με, Διὸς ἀκτίς πέσον.

Male in libris παῖσιν legitur omisso μ'. Cf. Hermann. ad
Hecub. p. 77.

ἔντισσον, ὦ "ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
 πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυται γὰρ αὐτὸ πάλιν, 1090
 ἦνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες, χέρες,
 ὦ νῶτα καὶ στήρ', ὦ φίλοι βραχίονες,
 ὑμεῖς ἐκείνοι δὴ καθίσταθ', οἳ ποτε
 Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
 λείοντ', ἄπλāτον θρέμμα καίπεροςήγορον, 1095
 βία κατειγάσασθε, Λεργαίαν θ' ὕδραν,
 διφυῆ τ' ἄμικτον ἵπποβάμονα στρατὸν
 θηρῶν, ὑβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
 Εὐμείανθιον τε θῆρα, τὸν θ' ὑπὸ χθονὸς
 Αἰδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας, 1100
 δεινῆς Εχιδνῆς θρέμμα, τὸν τε χρυσέων
 δράκοντα μῆλων φύλακ' ἐπ' ἐσχατοῖς τόποις;
 ἄλλων τε μύχθων μυρίων ἐγυσσάμην,
 ποῦδεις τρόπαι' ἔστησε τῶν ἐμῶν χειρῶν.
 νῦν δ' ὦδ' ἀναρθρος, καὶ κατέρρακωμένος, 1105
 τυφλῆς ὑπ' αἵτης ἐκπεπέρθημαι τάλας,
 ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὀνομασμένος,
 ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
 ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, καὶν τὸ μηδὲν ὦ,
 καὶν μηδὲν ἔρπω, τήν γε δράσασαν τάδε 1110
 χειρώσομαι καὶ τῶνδε. προσμόλοι μόνον,

ῥ'

v. 1098. Perperam libri omnes ὑπέροχον. In B. T. βία.

v. 1099. Ald. et Turn. τὸν δ'.

v. 1111. χειρώσομαι καὶ τῶνδε. προσμόλοι — Sic bene distinctum in T. et in ed. Canteri. Vitiose in reliquis χειρώσομαι. καὶ τῶνδε, προσμόλοι. — Ald. et Brub. insuper μόνων legentibus.

ἢ ἐκδιδάχθῃ πᾶσιν ἀγγέλλειν, ὅτι
καὶ ζῶν κακοῦς γε καὶ θανῶν ἐτισάμην.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλῆμον Ἑλλάδι πένθος οἷον εἰσερεῶ
ἔξουσιν, ἀνδρὸς τοῦδε γ' εἰ σφαλήσεται. 1115

ΥΛΛΟΣ.

ἐπεὶ παρίσχες ἀντιφωνήσαι, πάτερ,
σγῆν παρασχῶν κλυθί μου, νοσῶν ὅμως.
αἰτήσομαι γάρ σ', ὣν δίκαια τυγχάνειν.
θᾶς μοι σεαυτόν, μὴ τοιοῦτον ὡς θάκνη
θυμῷ δύσεργος. οὐ γὰρ ἂν γνώης ἐν οἷς 1120
χαίρειν προθυμῷ, κἂν ὅτοις ἀλγείς μάτην.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰπὼν ὃ χεῖζεις, λέξον ὡς ἐγὼ νοσῶν,
οὐδὲν ξυνήμ', ὅν σὺ ποικίλλεις πάλαι.

ΥΛΛΟΣ.

τῆς μητρὸς ἤκω τῆς ἐμῆς Φεάσων, ἐν οἷς
νῦν ἐστίν, οἷς θ' ἡμαρτεν οὐχ ἐκουσία. 1125

ΗΡΑ.

v. 1119. Vulgo perperam: τοιοῦτον. Hic versus in membranarum librarii incuria omissus est.

v. 1121. Edd. omnes προθυμῷ.

v. 1122. Vulgo λῆξον pro λέξον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὐ
τῆς πατροφόντου μητρός, ὡς κλύειν ἐμέ;

ΤΛΛΟΣ.

ἔχει γὰρ οὕτως, ὥστε μὴ σιγαῖν πρέπειν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτα, τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.

ΤΛΛΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς. 1130

ΗΡΑΚΛΗΣ.

λέγ'· εὐλαβοῦ δέ, μὴ Φανῆς κακὸς γεγώς.

ΤΛΛΟΣ.

λέγω. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πρὸς τοῦ; τίρας τοι διὰ κακῶν ἐθίσπισας.

ΤΛΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἷ μοι· κρίν, ὡς χρεῖν, σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός; 1135

ΤΛ

ΤΑΛΟΣ.

καὶ σου στραφεῖ θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθους.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

δαίμοῦ λόγου κατῆξας εἰπὲ δ' ἢ νοεῖς.

ΤΑΛΟΣ.

ἄπαν τὸ χρεῖμ', ἤμαρτι, χρεστά μωμίνη.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

χρεῖστί, ὃ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα, θεῶ;

ΤΑΛΟΣ.

στέγῃμα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν στήθιν, 1140
ἀπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς Ἴνδον γάμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ τίς τοσούτος Φαρμακὺς Τραχινίων;

ΤΑ.

v. 1136. *στραφεῖ*. Sic Scholiaft., posterior Iuntina, Turneb. Steph. Canter. Codd. Ald. Brub. et prior Iuntina *mendose στραφεῖ*.

v. 1138. Comma post *χρεῖμ'* vulgo abest. — *μωμίνη*. Sic libri omnes. gl. *ζητοῦσα*, unde orta suspicio scripsisse poetam *μωμίνη*. Hesych. *μώμεθα*, *ζητοῦμεν*. Aeschyl. Schol. ad Choëph. 43. *μωμίνη* exponit *ζητοῦσα*. Vid. Oed. Col. 836. At non minus bona est vulgata lectio. Brunck.

ΤΛΛΟΣ.

Νέυσσε· πάλαι Κένταυρος ἐξέπαισέ·
τοιῶδε Φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμηναὶ πόθον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἰοῦ ἰοῦ δύστηνος, οἶχομαι ταλας. 1145
ὄλωλ', ὄλωλα, Φέγγος οὐκ ἔτ' ἐστὶ μοι.
οἱ μοι, Φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἔσταμεν.
ἴθ', ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶ σθι
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήην, Διὸς 1150
μαῖττι ἄνακτι, ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
φήμην πύθησθε θεσφάτων, ὅσ' οἶδ' ἐγώ.

ΤΛΛΟΣ.

ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνδαδ'· ἀλλ' ἐπακτία
Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἔδραν.
παίδων δέ, τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει, 1155
τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστει ναίοντας μάθοις·
ἡμεῖς δ', ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρεὶ, πάτερ,
πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εὐ γοῦν ἄκουε τοῦτο γὰρ· ἐξήκεις δ' ἵνα

Φανείς

v. 1144. Brub. ἐκμηνη.

v. 1158. Perperam in libris omnibus præstat.

v. 1159. εὐ γοῦν. Sic scriptum oportuit. Male in libris εὐ
δ' οἶν. — ἵνα Φανείς, ubi ostendes. Perperam in libris
Φανής, unde interpres ἵνα pro ut finali accepit. Brunck.
καλεῖ. Vulgo καλῇ.

Φανείς ὅποιος ὦν ἀνὴρ, ἑμὸς καλεῖ. 1160
 ἑμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
 τῶν ἐμπνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
 ἀλλ' ἔστις Αἰδου φθίμενος οἰκῆτορ πέλοι.
 ὁδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
 πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών. 1165
 Φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα
 μαντεῖα καινά, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
 ἃ τῶν ἀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
 Σιλλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην,
 πρὸς τῆς πατρώας καὶ πολυγλώσσου δευρὸς 1170
 ἢ μοι χροῖω τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
 ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφιστάτων ἑμοὶ
 λύσιν τελεῖσθαι· καδέεσσεν πράξειν καλῶς.
 τόδ' ἦν ἅρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
 τοῖς γὰρ θανούσι μόχθος οὐ προσγίγνεται. 1175
 ταῦτ' οὖν ἐπεὶ δὴ λάμπερὰ συμβαίνει, τέκνον,
 δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τάνδρῃ σύμμαχον,
 καὶ μὴ πιμείναι τοῦμόν ὀξύναι στόμα,
 ἀλλ' αὐτὸν εἰκάθοντα συμπράσσειν, νόμον
 κάλλιστον ὀξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί. 1180

ΥΛ-

v. 1162. τῶν ἐμπνεόντων. Libri omnes πρὸς τῶν πνεόντων.
 Ita et Brunck. Idem pro ὕπο edidit ἄπο, ut θανεῖν ἄπο
 esset pro ἀποθανεῖν. Id fieri nequit.

v. 1163. πέλοι. Sic in B. Soloece in edd. πέλει.

v. 1175. Edd. vett. προσγίγνεται.

v. 1177. τῷδε τάνδρῃ σύμμαχον. Sic B. T. Vulgo ξύμμα-
 χον minus bene, praecedente vocali brevi.

v. 1178. edd. vett. ὀξύναι. Brub. ὀξύναι.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν
τοιάνδ' ἐπελθών, πείσομαι δ' ἅ σοι δοκεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρῶτιστά μοι.

ΥΛΛΟΣ.

ὥς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί; 1185

ΥΛΛΟΣ.

ἰδοὺ προτείνω, κούδεν ἀντιεῖρησται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὅμνυ Διὸς νῦν τοῦ με Φύσαντος κάρα.

ΥΛΛΟΣ.

ἦ μὴν τί δράσεις; καὶ τίδ' ἐξειρήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.

ΥΛ.

v. 1184. Canter. ἄγαν γ'.

v. 1188. Loco τῷδ' pro varia lectione dat Turnebus τῷτ'.

ΥΛΛΟΣ.

ἔμμευμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον. 1190

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονάς εὖχρον λαβεῖν.

ΥΛΛΟΣ.

οὐ μὲ λάβω· δράσω γάρ. εὖχομαι δ' ὅμως.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἷσθ' οὖν τὸν Οἶτης Ζητὸς ὑψιστον πάγον;

ΥΛΛΟΣ.

οἶδ', ὡς θυτῆρ γε πολλὰ δὴ σταθὺς ἄνω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐνταῦθά νυν χερὶ τοῦμόν ἐξάραντά σε 1195

σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξύν οἷς χερήεις φίλων,

πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς

κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ

ἄγριοι ἔλαιον, σῶμα τοῦμόν ἐμβαλεῖν

καί, πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας, 1200

πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ,

ἀλλ' ἀστένακτος καδδάκρυτος, εἴπερ εἴ

τοῦδ' ἀνδρός, ἔρξον· εἰ δὲ μή, μινῶ σ' ἐγώ,

καὶ τέρεθρ' ὦν, ἀραῖος εἰσσεὶ βαρύς.

ΥΛ.

ΥΛΛΟΣ.

οἷ μοι πάτερ, τί μ' εἶπας; οἶά μ' εἰργασαί; 1205

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὅποια δραστέ' ἐστίν. εἰ δὲ μή, πατρός
ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῆς ἔτι.

ΥΛΛΟΣ.

οἷ μοι μάλ' αὖθις. οἶά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,
Φονέα γενέσθαι καὶ παλαμταῖον σέθεν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτ' ἐγωγ'. ἀλλ' ὣν ἔχω παιώνιον, 1210
καὶ μοῦνον ἱατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΥΛΛΟΣ.

καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τάλλα γ' εἰργασαί.

ΥΛΛΟΣ.

Φορᾷς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.

ΗΡΑ-

v. 1205. τί μ' εἶπας. Sic Turneb. Steph. Canterus. Membr.
Ald. Brub. Brunck. τί μ' εἶπας. — Aeque bonum esset
τί εἶπας, ut Philoctet. 917. οἷ μοι, τί εἶπας;

v. 1208. Vulgo ἐκκαλεῖ.

v. 1213. φοβεῖ. Vulgo φοβῆ. τάλλα γ' Ald. Brub. Reliqui
τάλλά μ'.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ καὶ πυρεῖς πλήρωμα τῆς εἰρημένης; 1215

ΥΛΛΟΣ.

ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χερσὶν
τὰ δ' ἄλλα πράξω, κού καμῶι τούμὸν μέρος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνιμαι δέ μοι
χάριν βραχυῖαν πρὶς μακροῖς ἄλλοις διδούς.

ΥΛΛΟΣ.

εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται. 1220

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον.

ΥΛΛΟΣ.

Ιόλην ἔλεξας, ὥστ' ἐπεικάζειν ἐμέ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγνων. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκήπτω, τέκνον.
ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὖσεβῆιν.

F 2

βούλει,

v. 1216. μὴ ποτιψαύων χερσὶν. Sic vett. codd. Ald. Brub.
Bonam lectionem Triclinii imperita audacia corrumpit, μὴ
ποτι ψαύων.

v. 1217. καμῶι Brunck. Edd. vett. καμῆ.

v. 1218. Brunck. δ' ἐμοί.

βούλει, πατρώων ὀγκίων μεμνημένος, 1225
 πρόσθου δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσης πατρί·
 μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἑμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
 κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ·
 ἀλλ' αὐτός, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
 πιθοῦ. τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἑμοὶ 1230
 σμικροῖς ἀπιστεῖν, τὴν πάρος ξυγχεῖ χάριν.

ΥΛΛΟΣ.

οἷ μοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι, κακόν·
 τὸ δ' ὧδ' ὄραν φρονοῦντα, τίς ποτ' ἂν φέροι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὡς ἐργασίων οὐδέν, ὦν λέγω, θροεῖς.

ΥΛΛΟΣ.

τίς γάρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη 1235
 μεταίτιος, σοί τ' αὖθις, ὡς ἔχεις, ἔχειν,
 τίς ταῦτ' ἂν, ὅστις μὴ ἔξ ἀλαστόρων νοσοῖ,
 ἔλοιτο; κρείσσον καμὲ γ', ὦ πάτερ, θανεῖν,
 ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νεμεῖ πατρί 1240
 φδι-

v. 1230. πιθοῦ Brunck. Edd. vett. πιίδου.

v. 1231. Vett. libri male συγχεῖ.

v. 1240. οὐ νεμεῖ πατρί. Sic legendum esse conjeci ex versione Winshemii.— ὡς ἔοικεν οὐ νέμειν ἑμοί. Sic tres codd. Ald. et posterior Iuntina.— Brunck. νεμῶν. Reliqui omnes οὐ νέμει γ' ἑμοί.

Φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀγὰ
μηνεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΥΛΛΟΣ.

οἱ μοι. τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοστίς Φράσσεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὺ γάρ μ' ἀπυσυασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.

ΥΛΛΟΣ.

δεῖλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τάπορεῖν ἔχω. 1245

ΗΡΑ-

v. 1245. *ἐς πολλὰ τάπορεῖν ἔχω*. Sic vett. codd. Ald. Brub. recte. Triclinius stolidè interpolavit *ἐς πολλὰ γ' ἐκπορεῖν ἔχω*. Ineptum est Heathii commentum reponentis τῷπορεῖν, tamquam si articulus τὸ cum α sequentis vocis millies non coalesceret, ut in Oed. T. 111. τὰμειλούμενον. 346. τὰληθῆς, Antig. 275. τὰγαθόν. 1059. τὰδικιὸν pro τὶ ἀδικιὸν, ut hic τὰπορεῖν pro τὸ ἀπορεῖν. Exemplum passim obvia. Vide quae notavimus ad Comici Nubes 995. et ad Vespas 341. Saepissime *οκ* in α coalescunt, numquam vero in ου. Corrigenda Hesychii glossa, ad quam silent interpretes, τοῦρδρον, τὸ ἄρδρον. Scribendum τοῦρδόν, τὸ ἄρδρον, id est τὸ αἰδοῖον. Respexit ad Euripidis Silenum temulentiam facete laudantem in Cyclope v. 168.

ὡς ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε, μαίνεται.

ἴν' ἐστὶ τοῦτ' τοῦρδόν ἐξανιστάναι,

μιαστοῦ τε δραγμός, καὶ παρθεσκευασμένον

ψαῦσαι χερσὶν λιμῶνος, ὀρχηστὴς δ' ἄμα,

πακῶν τε λῆστικ. Brunck.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ γὰρ δίκαιοις τοῦ Φυτεύσαντος κλύειν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' ἐκδίδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δυσσεβεῖα, τούμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.

ΥΛΛΟΣ.

πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγωγε. τούτων μάρτυρας καλῶ Θεούς. 1250

ΥΛΛΟΣ.

τοιγὰρ ποιήσω, κούκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
Θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἂν ποτε
κακὸς Φανείην, σοί γε πιστεύσας, πάτερ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καλῶς τελευτᾷς, καὶ πὶ τοῖςδε τὴν χάριν
ταχίῃαν, ὦ παῖ, πρόσθες· ὥς πρὶν ἐμπισεῖν 1255
σπαραγμὸν ἢ τιν' οἴστρον, ἐς πυρᾶν με θῆς.
ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἷρεσθε. παῦλά τοι κακῶν
αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τάνδρ' ὅς ὑστάτη.

ΥΛ.

ΥΛΛΟΣ.

ἔλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τὰδε,
 πει κελεύεις καὶ ξαναγκάζεις, πάτερ. 1260

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι
 νόσον, ᾧ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος
 λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ'
 ἀνάπαυε βοήν, ὡς ἐπίχαρτον
 τελείοις ἀκούσιον ἔργον. 1265

ΥΛΛΟΣ.

αἶρετ', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἔμοι
 τούτων θέμειοι ξυγγνωμοσύνην,
 μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
 εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων·
 οἱ φύσαντες, καὶ κληζόμενοι 1270
 πατέρες, τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθῃ.
 τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορεῖ·
 τὰ δὲ νῦν ἐστῶτ', οἴκτερά μιν ἡμῖν,
 αἰσχερά δ' ἐκείνοις,
 χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων, 1275
 τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.

ΧΟ.

v. 1265. τελείοις scripti pro vulg. τελείας.

v. 1267. ξυγγν. Brunck. Vulgo συγγν.

v. 1268. Ald. Brub. θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
 μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
 πολλὰ δὲ πῆματα καὶ καινοπαθῆ·
 οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς. 1280

v. 1277. His verbis Chori ductor virgines, quibus constat Chorus, alloquitur. Persona in membr. praefixa *Χορὸς ἢ Τάλας*, ut in Ald. et Brubach. edd.; in aliis tantum *Χορός*. Legendum autem cum Scholiaste ἐπ' οἴκων. Perperam in nostris exemplaribus ἀπ' οἴκων.

v. 1279. Sic emendavit Hermann. ad Hecub. p. 162. Brunkius hunc versum exhibuit, ut in T. scriptus est:

πολλὰ δὲ πῆματα καινοπαθῆ· καὶ
 οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς.

In edd. antiquis syllaba defectus est. Heathius τὰδε inserit:

πολλὰ δὲ πῆματα τὰδε καινοπαθῆ·
 οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς.

Varia lectio in codd. apposita *καινοπαγῆ*, cum glossa *νεσκα-
 τασκιάσται*.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ γὰρ δίκαιοις τοῦ Φυτεύσαντος κλύειν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δυσσεβεῖς, τοῦμόν εἰ τέρεψαι κίερα.

ΥΛΛΟΣ.

πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγωγε. τούτων μάρτυρας καλῶ Θεούς. 1250

ΥΛΛΟΣ.

τοιγὰρ ποιήσω, κούκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
Θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἂν ποτε
κακὸς Φανείην, σοί γε πιστεύσας, πάτερ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καλῶς τελευτᾷς, καὶ πὶ τοῖςδε τὴν χάριν
ταχῆϊαν, ὦ παῖ, πρὸς Θεοῖς ὥς πρὶν ἐμπιστεῖν 1255
σπαραγμὸν ἢ τιν' οἴστρον, εἰς πυρᾶν με θῆς.
ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. παῦλά τοι κακῶν
αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τάνδρ' ὅς ὑστάτη.

ΥΛ.

ΥΛΛΟΣ.

λλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τὰδε,
παῖ κελεύεις κᾶξ' ἀναγκάζεις, πάτερ. 1260

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινήσαι
νόσον, ᾧ ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος
λιθοκόλλητον στίμμον παρέχουσ'
ἀνάπαυε βροήν, ὡς ἐπίχαρτον
τελειοῖς ἀκούσιον ἔργον. 1265

ΥΛΛΟΣ.

αἶρετ', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἱμοὶ
τούτων θήμετοι ξυγγνωμοσύνην,
μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων·
οἳ Φύσαντες, καὶ κληζόμενοι 1270
πατέρες, τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθῃ.
τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ·
τὰ δὲ νῦν ἐστῶτ', οἴκτερά μιν ἡμῖν,
αἰσχερὰ δ' ἐκείνοις,
χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων, 1275
τῷ τήνδ' αἶτην ὑπέχοντι.

XO.

v. 1265. τελειοῖς scripti pro vulg. τελείως.

v. 1267. ξυγγν. Brunck. Vulgo συγγν.

v. 1268. Ald. Brub. θιῶν.

ΧΟΡΟΣ.

λείπου μηδὲ σύ, παρθέν, ἐπ' οἴκων,
 μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
 πολλὰ δὲ πῆματα καὶ καινοπαθῆ·
 κούδ' ἐν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς. 1280

v. 1277. His verbis Chori ductor virgines, quibus constat Chorus, alloquitur. Persona in membr. praefixa Χορός ἢ Τάλας, ut in Ald. et Brubach. edd.; in aliis tantum Χορός. Legendum autem cum Scholiaste ἐπ' οἴκων. Perperam in nostris exemplaribus ἀπ' οἴκων.

v. 1279. Sic emendavit Hermann. ad Hecub. p. 162. Brunckius hunc versum exhibuit, ut in T. scriptus est:

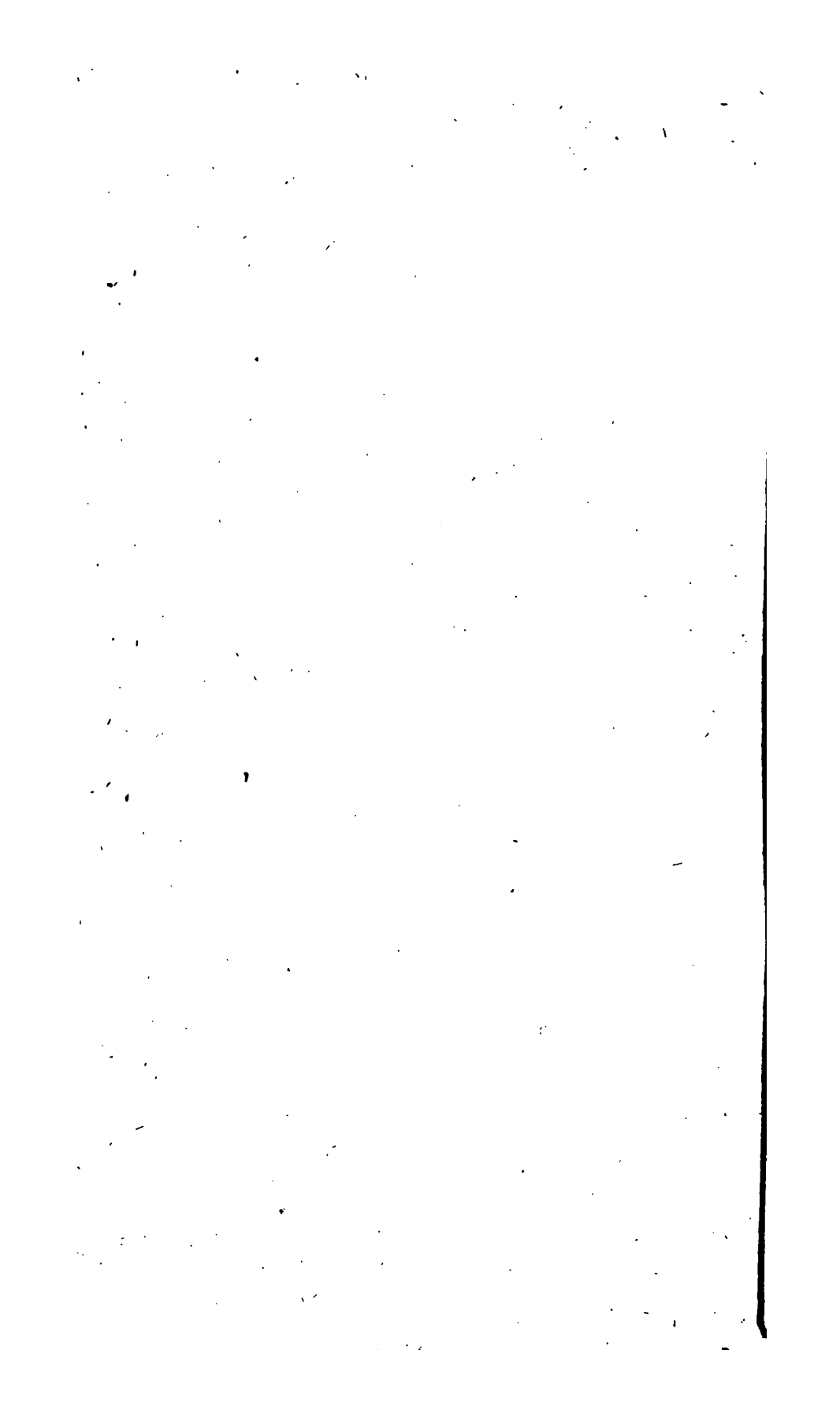
πολλὰ δὲ πῆματα καινοπαθῆ· καὶ
 οὐδ' ἐν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς.

In edd. antiquis syllaba defectus est. Heathius τὰδε inserit:

πολλὰ δὲ πῆματα τὰδε καινοπαθῆ·
 κούδ' ἐν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεὺς.

Varia lectio in codd. apposita καινοπαγῆ, cum glossa νεκρο-
 τασκιάσται.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΣ.

Ι. ΛΟΓΟΣ ΜΕΝ ΉΕΤ' ἈΡΧΑΓΟΣ
ἈΝΘΡΩΠΩΝ ΦΑΝΕΊΣ. ^{a)} ὁ τρόπος ἀνα-
χρονισμός. μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ^{b)} ὁ μηδένα
μακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀπο-
φινάμενος. ^{c)} [Φατὶ δὲ Ἀθηναίους αἰτήσασθαι
Σόλωνα νόμων γραφὴν, τὸν δὲ δεδιότα τὸ ἀψύχο-
ρον αὐτῶν, ὅρκον αἰτῆσαι αὐτούς. ἐπιμεῖναι δὲ σὺν
αὐτοῖς δικαστίαν, καὶ παρφυλαζόμενον, ^{d)} μήποτε
μένοντα αὐτῶν ἀναγκάσῃ μεταθρεῖναι τι τῶν νο-
μῶν, ἀναχωρῆσαι πρὸς Λυδούς καὶ Κροῖσον.
διζάμενος δὲ Κροῖσος αὐτόν, δέικνυσι πάντα τὸν
πλοῦτον, καὶ στρατιώτας ἐν ὅπλοις χρυσοῖς, βωμόν

τε

a) Brunck. ante ὁ τρόπος posuit haec: *πυρομμία ἐκ πολλοῦ
οὕτως εἰρημένη*, quae verba in Schol. Rom. ad v. 13. post
κρήνης leguntur. — Hercules fere circa 1384. a. C. N. ex
Larcheri supputatione vixit, sed Solon floruit circa Ol. 46,
3. a. 592. a. C. N. Hoepfner.

b) γὰρ τοῦ Ἡρακλίου ὁ Σόλων Tricl. Brunck.

c) ὁ — ἀποφ. non habet Tricl.

d) Tricl. perperam *παρφυλαζόμενος*.

τε Ἀπέλλωνος πάγχρυσον· καὶ καυχώμενος ἡρώτα αὐτόν, τίς αὐτοῦ πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστερος· ὁ δὲ ἔφη Κλέοβιν καὶ Βίτωνα. λυπηθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς ἡρώτα τὸν τὰ δεύτερα αὐτῶν φέροντα. τούτου δὲ πάλιν ἕτερον προβαλλομένου, ἡγανάκτησε Κροῖσος, ὅτι μὴ τὰ δεύτερα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῷ δέδωκεν. ὁ δὲ Σόλων συνεῖς τὴν λύπην, ἀπεφώνησε, ὅτι τέλος δεῖ ὄρᾶν τοῦ βίου. Φασὶ δὲ αὐτὸν τοτηναῦτα^{ε)} πόλεμον αἰρούμενον πρὸς Πέρσας, χρησθῆναι αὐτῷ παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Κροῖσος Ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν καταλόσθη. ὁ δὲ νομίσας περὶ τῆς Περσῶν ἀρχῆς αὐτὸν λέγειν, ἐπολέμησε, καὶ ἡττηθεὶς ἐν πυρὶ βέβληται ὑπὸ Κύρου. καιόμενος δὲ Σόλωνα ἐπικαλεῖτο. Ἀπόλλων δὲ ὄμβρον ἐπιβαλὼν ἔσβισε τὸ πῦρ. Κύρου δὲ ἐρωτήσαντος, διηγήσατο αὐτῷ τὸ ἀπόφθγγμα τοῦ Φιλοσόφου· ὅθεν θαυμάσας Κύρος τὸ τῆς τύχης ἄδηλον, μετὰ τιμῆς ἀπέπεμψε τὸν Κροῖσον. Τ.]^{η)}
[ΛΟ·

ε) Tricl. τὸ τηνικαῦτα.

f) Brunck. haec Romanis Scholiis adjunxit. — Afferre hic liceat Enstath. p. 361. ex quo plura colligere potes anachronismi exempla: τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμίθοει καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα τε κλήρου μένηται, ὃς οὐλόφου κυῆς ἐμελλε πρῶτος ἄλμα κουφεῖν, ὡς μὴ βῆλος ὕγρῃ ἀρούρηι ᾗν, κατὰ τὴν περιεργίαν τοῦ ὑστερογενεοῦς Αἰάντος Κρεσφόντου· (Ajac. 1286. ubi ad dolum Cresphontis respicit, quo Messeniam obtinuit, cum sortes de Peloponnesi inter posteros Herculis divisione ducerentur. V. Apollod. Biblioth. l. 2. c. 8. extr. Polyaen. Strat. 1, 6. Tacit. Ann. 4, 43. Pausan. 4, 3. Sic reperies ejusmodi exemplum Soph. Meleag. et

[ΛΟΓΟΣ. ἡ εἰςθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων, οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἱμβοκοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ἢ γ, ὧν τελευταῖος, Πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἱμπολᾶ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

4. Εἴω' ΔΕ' ΤΟ'Ν ΕΜΟ'Ν. ἐγώ, Φησί, τὸν ἐμὸν αἰῶνα καὶ πρὸ θανάτου διέγνωκα βαρὺν ὄντα, καὶ ἀπεχθῆ, καὶ δυστυχῆ. ΝΑΪΟΥΣ' Ε'Ν ΠΛΕΤΡΩ'ΝΙ. πόλει τῆς Αἰτωλίας. ΝΥΜΦΙΩΝ Ο'ΚΝΟΝ. νυμφίων, ἀντὶ τοῦ νυμφουμάτων. ὄκνον δέ, τὸν φόβον. Ὅμηρος (Ιλ. Ε. 255.) ὀκνεῖν δ' ἔκπων ἐπιβήμεναι. εἰ δὲ γράφεται ΟΤΛΟΝ, τὴν ταλαιπωρίαν. ἢ ὡς Ὅμηρος, τὸ μωροημένον καὶ πεπρωμένον. Καλλίμαχος· Κενεὸν πόνοις ὀτλήσαντες. ἡδῆα δὲ ἡ Φεάσις καὶ ἡ ἱστορία.

[8. Εἴ τις, ἤγουν ὡς οὐδέ τις ἄλλη]

12. ΔΡΑΚΩΝ ΕΛΙΚΤΟΣ. διὰ το σκολὸν τῶν ρευμάτων. ΒΟΥΚΡΑΝΟΣ. οἱ ποταμοὶ ταυρόκεανοι διστυποῦντο, ἢ ὅτι μυκηθμῷ εἰσι παραπλήσιοι περὶ τὰς ἐκβολάς. Ὅμηρος (Ιλ. Φ. 237.)

Inach. notante Hesychio f. v. νυάμφ. Nimirum νυάμους cum Aetoli tum Athenienses usi sunt in eligendis magistratibus, sed nonnisi sero et post Meleagri et Inachi tempora.) καὶ ἐν τῇ Τρῳαχινίῳ δὲ προσιμῷ, ἔνθα ἡ παλαιὰ Διὸς ἡρα γυναικὶ λόγῳ χρᾶται τοῦ ὑστέρου τῷ χρόνῳ Σόλωνος. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ (449.) οὐκ ἂν ποτε δίκην ᾗδ' ἐψήφισαν. φησὶ ζεῖν γὰρ οὐπω εἰδῆσαν ἥρωες, ἀλλὰ μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὔρημα. Hoepfner.

237.) μεμυκώς ἥτε ταῦρος. ^{ε)} ἢ ὅτι σκίζουσι τὴν γῆν, ὡς βόες. ^{η)} ἢ διὰ τὸ τὰς κατανομάς παρὰ ποταμούς ^{ι)} εἶναι. ἘΚ ΔΕ ΔΑΣΚΙΓΟΥΤ ΓΕΝΕΙΑΔΟΣ. ὁ νοῦς· ἐκ δὲ τῆς δαυτερχου γενεαίδος αὐτοῦ κατέρρει πλῆθος ὑδάτων, ὡς ἀπὸ κρήνης. παροιμία ἐκ πολλοῦ οὕτως εἰρημένη. ^{κ)}

[15. ΠΡΟΣΔΕΔΕΓΜΕΝΗ. προςδοκῶσα]

20. Ὁ ΚΛΕΙΝΟΣ ἩΛΘΕ ΖΗΝΟΣ. τοῦτο γὰρ ἦν παρὰ Οἰνέως ὤρισμένον, τῷ νικῶντι ^{λ)} Ἀχελῶον αὐτὴν δώσειν. ΕΚΛΥΕΤΑΙ ΜΕ. ἀντὶ τοῦ ἀπαλλάττει με, καὶ ἐλευθεροῖ τοῦ φόβου, τοῦ Ἀχελῶου περιγενόμενος. ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΝ ΜΕΝ ἌΝ. τὸν τρόπον τῆς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν μάχης οὐκ ἂν διείποιμι. ἐδεδόκει γάρ. ^{μ)} ἐκείνῳ δ' εἶποι ἄν, ὅς ἀφοβος αὐτὴν ^{ν)} τὴν μάχην θεωρῶν ἐκάθητο. Ὅμηρος (Ιλ. Δ. 539.)

Ἐνθά κεν οὐκ ἔτι ἔργον ἀνὴρ οὔσασατο μετελθών, ὅστις τ' ^{ο)} ἄβλητος.

24.

g) Tricl. et Brunck. integrum Homeri versum exhibent: Τοὺς ἐκβαλλε δύραζε, μεμυκώς ἥτε ταῦρος.

h) ὡς οἱ βόες Brunck.

i) τὰς νομάς παρὰ (Tricl. περι') τοὺς ποταμούς Brunck.

k) Vid. not. a.

l) ἦν γὰρ ὤρισμένον τῷ νικῶντι Tricl. Brunck. sic: ΕΚΛΥΕΤΑΙ ΜΕ. ἀντὶ τοῦ — περιγενόμενος τοῦτο γὰρ — δώσειν. Ceterum male scribit Ἀχελῶον omisso i subscr.

m) ἐδεδόκειν Brunck.

n) ἀφόβως Tricl. αὐτῶν Tricl. Brunck.

o) Tricl. γ'. Brunck. ἔτ'.

24. ΕΓΩ ΓΑΡ ΉΜΗΝ. *δασέως. ἵνα συνάδῃ τό, P) ἀλλ' ὅστις ἦν θακῶν ἀταρβής τῆς θείας. οἱ δὲ ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπῆρχον. ΜΗ ΜΟΙ ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ. μὴ διὰ τὸ κάλλος ἀλ γηθόνι περιπέσω, τῷ Ἀχελῷ γάμηθεῖσα.*

26. ΤΕΛΟΣ Δ' ΕΘΗΚΕ ΖΕΥΣ ΑΓΩΝΙΟΣ. *ὁ πρύτανις τοῦ ἀγῶνος. τὸ δὲ ὅλον οὕτως ἔχει· ὁ ἀγώνιος Ζεὺς εὐτυχὲς τῷ ἀγῶνι τέλος ἐπέθηκεν· q) ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχὲς. εὐτυχῶς μὲν, ὅτι ἀπῆλλαξέ με τοῦ Ἀχελῷου· οὐκ εὐτυχῶς δέ, ὅτι καὶ νῦν οὐχ ἦττον ἀγωνιῶ διὰ τὴν τοῦ Ἡρακλείους ἀπουσίαν. ΛΕΧΟΣ ΓΑΡ ΗΡΑΚΛΕΪ ΚΡΙΤΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἐκκρίτον. διὰ τὸ καὶ περὶ Ἡρακλείους ἀγωνιᾶν. r) ΞΥΣΤΑΨΑ. ἀντὶ τοῦ συνελθούσα. ΤΡΕΨΩ. ἀντὶ τοῦ ἔχω καὶ αὖξω. ΠΡΟΚΗΡΑΙΝΟΥΤΣΑ. ἀγωνιᾶσα, μεριμνῶσα κατὰ τὸ κέαρ, ὃ ἐστὶν ἐν ἡθρῇ, βουλευομένη. s) καὶ Εὐρεπίδης· (Ιππολ. 224.)*

Τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηράσεις;

ΝΥΞ ΓΑΡ ΕΊΣΑΓΕΙ. ἀντὶ τοῦ, νυκτὸς ἔρχεται, καὶ νυκτὸς ἐξορμαῖται, ὥστε διαδοχὴν μοι τῶν πόνων γίγνεσθαι. t)

[27.

p) τῷ Bruck.

q) ΤΕΛΟΣ Δ' ΕΘΗΚΕ· τὸ ὅλον οὕτως ἔχει· ὁ ΑΓΩΝΙΟΣ Ζεὺς, ἤγουν ὁ πρύτανις τοῦ ἀγῶνος, εὐτυχὲς etc. Tricl. Bruck.

r) Verba διὰ ἀγῶν. Bruck. post αὖξω in sqq. collocavit.

s) ἐν βάρει βουλευομένη. Tricl. Bruck.

t) ὡς δ. μοι γίνεσθαι τῶν π. Tricl. ὥστε δ. μοι γίγνεσθαι τῶν π. Bruck.

[27. ΚΡΙΤΟ'Ν. προκεκριμένον.]

32. ΓΗ'ΤΗΣ. γεωργός, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος. ^{u)} ἘΚΤΟΠΟΝ. ἔξω καὶ πόρρω οὔσαν. ΛΛ' ΤΡΕΤ'ΟΝΤΑ' ΤΩΙ. ὑπηρετοῦντα τῷ Εὐρυσθεῖ. ΥΠΕΡΤΕΛΗ'Σ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὲρ τὸ τέλος γέγονεν. οἶον, τοῦ τέλους τῶν ἄθλων κρείσσων ὦφθην, κατορθώσας αὐτούς. Πρῶπτερος αὐτῶν ἐστίν, ἐγ-
κρατής, καὶ ὑπεράνω.

[38. ἘΚΤΑ. ἔκτεινε.]

39. ἘΝ ΤΡΑΧΙῒΝΙ. πόλις Θετταλίας, εἰς ἣν ^{x)} Ἡρακλῆς κατώκησε διὰ τὸν τοῦ Ἰφίτου φόνον κατὰ τὸν νόμον. ΞΕ'ΝΩΙ ΠΑΡ' ἈΝΔΡΙ'. τῷ Κήῳκι, ὃς ἦν παῖς Ἀμφιτρυώνος ἀδελφοῦ· ὡς καὶ Ἡρόδοτος (Ἀσπ. 353.) Τρηχίνα δέ τοι παρ-
λαύνων ^{y)} εἰς Κήῳκα ἄνακτα.

43. ΣΧΕΔΟ'Ν Δ' ἘΠΙ'ΣΤΑΜΑΙ. ὑπο-
πτύω, ὑπονοῶ, οἶμαι. ^{z)} ΔΕ'ΛΤΟΝ ΔΙΠΩ'Ν
ἜΣΤΙΧΕΝ. ὡς τοῦ Ἡρακλέους τύπον διαθήκης
γράψαντος εἰς δέλτον μὴ καταλελοιπότης. ὡς ἢ
μὴ ἔλθοι διὰ τοσούτου χρόνου, γινῶναι αὐτὸν τε-
λευτῶντα. μετὰ τοὺς πεντεκαίδεκα μῆνας ἀνα-
γνούσαν, ποιῆσαι αὐτὴν τὰ ἐντεταλμένα. ΘΕΟΪΣ
ἈΡΩ'.

u) ἐργαζόμενος Brunck.

x) ἐν ᾗ Tricl. In sqq. Ἰφίτου omisso articulo.

y) παρελαύνω Brunck.

z) Post οἶμαι habet Brunck.: ΑΚΗΡΤΚΤΟΣ ΜΕΝΕΙ.
ἄσημος, οὐ μνησόμενος ὅπου ποτ' ἐστίν. ὃν οὐδεὶς ἑλθὼν κηρύτ-
τει καὶ ἀπαγγέλλει, ποῦ ποτ' ἐστί.

ἌΡΩΜΑΙ. εὐχομαι τοῖς θεοῖς, μηδὲν λυπηρὸν ἐγγεγραμμένον ἔχουσιν λαβεῖν, πημονῆς ἄτερ. ^{α)})

50. ΠΑΝΔΑΚΡΥΤΤ ὈΔΥΡΜΑΤΑ. διὰ πανδακρύτων ὀδυρμάτων. ὡς τό, (Ιλ. Κ. 469.) διὰ τ' ὄντα καὶ μέλαν αἷμα.

52. ΦΡΕΝΟΥΝ. νοθεύειν, εἰς φρόνησιν ἄγειν.

53. ΤΟ' ΣΟΝ. τὸ σοὶ συμφέρον. ἢ ΤΟ' ΣΟΝ, ἀπὸ τοῦ ὀλγόν.

[ΤΟ' ΣΟΝ. τοσοῦτον, ἡγουν ὀλγόν.]

ΠΩΣ ΠΑΙΣΙ ΜΕΝ ΤΟΣΟΓΣΔΕ ΠΛΗΘΥΕΙΣ, ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλείους, Ὑλλος, Κτήσιππος, Γληνός, Ὀδίτης. ^{β)}) ἔστι δὲ Ἡρακλεῖ καὶ ἕτερος Ὑλλος ἐκ Μελίτης.

57. Εἰ ΠΑΤΡΟΣ ΝΕΜΟΙΤΙΝ ὨΡΑΝ. ἡγουν φροντίδα. ὡς καὶ Ἡσιόδος· (Εργ. 30.) ὥρῃ γὰρ τ' ὀλγῇ πέλεται. ὁ δὲ νοῦς, ἵνα μάθῃς εἰ φροντίζει τοῦ πατρός, ὑπὸ τοῦ δεῖν καλῶς διαπράττεσθαι. ^{γ)}) ἈΡΤΙΠΟΥΣ, ὁ ἴστιν, ἀρετίως καὶ ἡρμοσμένως τῷ καιρῷ πορεύεται.

61. Κ' ΑἰΞ ἈΓΕΝΗΤΩΝ. δυσγενῶν. ἘΛΕΥΘΕΡΟΝ ΛΟΓΟΝ. σπουδαῖον, ^{δ)}) ἐλευθέριον πρόποντα.

64.

α) λαβεῖν. τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ ΑΤΕΡ ΠΗΜΟΝΗΣ Brunck., ut partim Tricl.

β) Ὀδίτης Brunck. praecunte Hemsterhusio (ad Lucian, T. I. p. 237.) et Heathio.

γ) ὑπὲρ τοῦ δ. καλῶς πρᾶττειν ἐκείνῳ Tricl. Brunck.

δ) σπουδαῖον καὶ ἐλεύθ. Brunck.

64. Εἰ ΔΙΔΑΚΤΑ' ΜΟΙ. εἰ *προσῆκει* ^{ε)} μαθεῖν.

65. ἘΞΕΝΩΜΕΝΟΝ. ἐν ξένῃ διατρέβοντα. ^{ι)}

69. ἌΡΟΤΟΝ. ἐνιαυτόν. ἅπαξ γὰρ τοῦ ἔτους ἀροτριᾶται ἡ γῆ.

[70. ΛΑΪΤΡΙΝ ΠΟΝΕῖΝ. ὡς λάτρεω καὶ δοῦλον πονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν τῇ Ὀμφάλῃ.]

71. ΠᾶΝ ΤΟΙΝΥΝ. ἀκούσεται τούτων τις, ὅτι Ἡρακλῆς πᾶν αἰσχρὸν ὑπέμεινε, εἰ ἀληθῶς ὑπέστη τὸ δουλεύειν τῇ Ὀμφάλῃ.

[ΠᾶΝ ΤΟΙΝΥΝ. πᾶν ὄνειδος ἀκούσομεν, εἰ καὶ ὑπέστη τὸ δουλεύειν τῇ Ὀμφάλῃ ὁ Ἡρακλῆς.]

72. ἌΛΛ' ἘΞΑΦΕΓΤΑΙ. ἀφείθη, ἀπηλλάγη τοῦ δουλεύειν.

[73. ΠΟῦ Τ ΔΗΞΤΑ. ἔλεγέ μοι, Φησί, ὅτι ἐν Οἰχαλίᾳ τεθνήξομαι, ἢ σωθεῖς εὐδαιμονήσω τὰ ἐπίλοιπον χρόνον. ποῦ οὖν ἀγγέλλεται ἡ ζῶν εἶναι, ἢ θανών; Φασὶ δὲ καὶ ἐν Θετταλίᾳ εἶναι Οἰχαλίαν. οὐδὲν οὖν ἄτοπον συνωνυμεῖν.]

73. ΕὔΒΟΓΔΑ ΧΩΡΑΝ. ἐνίοί Φασι καὶ Θεσσαλίας εἶναι Οἰχαλίαν. οὐδὲν δὲ ἄτοπον συνωνυμεῖν. ^{ς)}

77. ὩΣ ὍΙ ΤΕΛΕΥΤΗ'Ν. ἔλεγε, Φησί, ὅτι ἐν Οἰχαλίᾳ τεθνήξομαι· ἢ σωθεῖς εὐδαιμονήσω
τοῖ

ε) Inferit Brunck. μοι.

ι) ΕΞΕΝΩΜΕΝΟΤ — διατρέβοντος Brunck.

ς) Post haec Brunck. ΤΗΣΔΕ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ. τῆς Εὐβοίας.

τὸν ἐπίλοιπον χρόνον. ἘΝ Ο΄ΥΝ ΡΟΠΗ^ι.
ἐν κινδύνῳ καὶ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἰσταμένῳ, οὐ πο-
ρεύσῃ συλληψόμενος αὐτῷ, καὶ συναγωνιούμενος;
ἮΝΙΚ' Ἡ ΣΕΣΩΨΜΕΘΑ. τῷ πατρί. ^{h)}

86. Εἰ ΔΕ ΘΕΣΦΑΤΩΝ ΕΓΩ. εἰ δὲ
καὶ ἠπιστάμην, ἢ προσηκόντιν, Φησὶν, ὅτι ταῦτα
πρεσβεῖτε, πάλαί ἂν ἐγὼ συμπαρήμην αὐτῷ.

92. ΧΩΡΕΙ ΝΥΝ, Ὡ ΠΑΙ. καὶ νῦν,
Φησὶν, ὦ παῖ, ἄπιθι. ⁱ⁾ καὶ γὰρ τὸ βραδέως
τὰ δόντα ποιεῖν, ἐπειδὴν ἀκούσῃ τις, κέρδος ἀπο-
φέρεται. τουτέστι, καὶ εἰ ^{k)} βραδέως ἤκουσας,
καὶ ἀφιελήσεις αὐτὸν παραγενόμενος, κέρδος σοι
ἔσται. ^{l)}

[ΜΕΤΡ. 94. ὍΝ ΑΊΟΛΑ ΝΥΞ. Τὰ
τοιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπωδικά, ὡς
εἴρεται, ὅτι δὲ τὰ παρόντα, πεντὰς ἐπωδική, ἦτοι
στροφῶν δύο καὶ ἐπωδός. εἰς δὲ τὰ κῶλα ἐκάστης
στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς ι, καὶ τῆς ἐπωδοῦ το-
σαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἐκάστης στροφῆς καὶ ἀντι-

G 2

590-

h) ΣΕΣΩΨΜΕΘΑ. καθ' ἐπίρρωτον τοῦτο συντακτικόν.
ἠνίκ᾽ ἢ εισψόμεθα, τοῦ σοῦ πατρὸς τὸν βίον σώσαντες, ἢ
πίπτομεν, ἐξολωλὸς ἐκείνου, καὶ οἰχόμεθα ἄμα ἥγουν
πίπτομεν καὶ οἰχόμεθα. ὀφείλων δὲ ΚΑΙ ΟΙΧΟΜΕΘΑ
εἰπεῖν, ἀσυνδέτως ἐξήνεγκεν. Brunck. Sic ferme etiam
Tricl.

i) ἄπιθι, δη, Φησὶν, ὦ παῖ, εἰ καὶ μὴ πρότερον Tricl.

k) εἰ καὶ Brunck. omisso καὶ ante ἀφιελήσεις, ut Tricl.

l) αὐτόν, καὶ παραγενόμενῳ (Tricl. γενομένῳ) σοι ἐκεί κέρδος
ἔσται Tricl. Brunck.

εροφῆς παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς ἐπαφ-
δοῦ κορωνίς, καὶ παράγραφος. T.]

94. ὈΝ Λ'ΙΟ'ΛΑ ΝΥΞ. μέλαινα, ὡς οἱ
νεώτεροι ἢ ποικίλη, διὰ τὰ ἄστρα. ἢ ταχὺα, διὰ
τὸ Νυκτὶ θοῇ, παρ' Ὀμήρῳ. (Il. M. 463.) m)

[Λ'ΙΟ'ΛΑ, κατάστερος. ἘΝΑΡΙΖΟΜΕΝΑ
Φθιρομένη.]

Τ'ΙΚΤΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλειν ποιεῖ. ΦΛΟ-
ΓΙΖΟΜΕΝΟΝ. λάμποντα. ἌΛΙΟΝ ἈΓ-
ΣΤΩ^{m)}. παρακαλῶ.

[97. ΚΑΡΥΞΑΙ. εἰπεῖν ἑμοί.]

ΤΟ'Ν ἈΛΚΜΗ'ΝΑΣ. παῖδα. ΠΟ'ΘΙ
ΜΟΙ. λείπει, οἰκεῖ, διατρίβει. o) Ἡ ΠΟΝΤΙ'ΟΥΣ
Ἀ'ΤΛΩ'ΝΑΣ. τοὺς παρὰ θάλατταν τόπους στε-
νοὺς. ἐκ δὲ τούτου τὰ πελάγη φησίν. p) ἄρα οὖν
ἐν θαλάττῃ ἐστίν. ἢ ἀντὶ τοῦ νήσους q) αὐλαὶν γὰρ
τὸ στενόμακρον πέλαγος. ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους
τὸ

m) Pro ταχὺς occurrit Aeschyl. S. Theb. 500. ubi de fumo
dr. cito ignis fratre. Ibi Schol. αἰόλην δὲ τὴν εὐκίνητον καὶ
ταχεῖαν λέγει καὶ ἐλίσσασμένην συχνῶς. Cf. Schol. ad Pind.
Olymp. Od. 9. et Porphyry. a Spanhem. ad Callim. H. in
Dian. p. 193. ed. antiq. citatus, qui αἰόλον explicat per
ταχύν ab αἰελλα procella, negatque notionem varietatis
h. v. ineffe. Pro ποικίλος legitur in Callim. l. I. et Lycoph.
Hoepfner.

n) ΑΙΤΩ Brunck.

o) Pro his Brunck. ΝΑΙΕΙ. οἰκεῖ, διατρίβει.

p) ἐκ δὲ τούτων τὰ π. σημαίνει. Brunck.

q) Brunck. post ἐστίν signum interrogandi, post νήσους punctum
posuit.

τὸ περιττόμενον ὑπ' αὐτοῦ δηλοῖ, ὃ ἐστὶ, τὰς
νῆσους. Ἡ ΔΙΣΣΑΓ΄ΣΙΝ ἈΠΕΪΡΟΙΣΙΝ.
ἀντὶ τοῦ, καὶ πρὸς τὰ εἴωα καὶ δυτικά. γ) καὶ
Ὅμηρος, (Οδ. Λ. 108.) Ἡέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷ.
Ὡ ΚΡΑΤΙΣΤΕΤΩΝ. ὧ νικῶν πάντας τοὺς
Θεοὺς κατὰ τὸ ὀπτικόν.

[103. ΠΟΘΟΥΜΕΝΑΙ, ἀντὶ τοῦ ποθοῦσθ.]

104. ΤΑΝ ἈΜΦΙΝΕΙΚΗ ΔΗΪΑΝΕΙ.
ΡΑΝ. λείπει ἢ διὰ. δ) τὴν περιμάχῃτον ἐπὶ ῥήμα-
τικῶς. πυνθαίομαι, φησί, τὴν ἀμφινεικῇ Δηϊάνειραν
μηδέποτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀδακρύτους ἔχειν, ἀλλ'
αἰεὶ τῷ πόθῳ τῶν δακρύων νικωμένην ὀδύρεσθαι.

Ο΄ΙΑ ΤΙΝ ἈΘΛΙΟΝ ὈΡΝΙΝ. τὴν ἀθ.
δόνα, γράφεται καὶ ἈΛΙΟΝ ὈΡΝΙΝ, ἡγου-
ν τὴν ἀλκυόνα, ἣ τίττει ἐν ταῖς ὑφάλαις πέτραις,
εἶτα, τῶν ὧν ἀφανιζομένων, δακρύσι. Ο΄Υ ΠΟΤ΄
Ε΄ΤΝΑΖΕΙΝ. τὸν πόθον τῶν δακρύων ε) κοιμί-
ζειν, ἀλλ' ἠττάσθαι καὶ αἰεὶ δακρύειν. ἈΔΑ-
ΚΡΥΤΩΝ. πολυδακρύτων. ἈΛΛ' Ε΄ΤΜΝΑ-
ΣΤΟΝ ἈΝΔΡΟΣ. ἀλλὰ δεῖμα. ζ) τὸ ὑπὲρ τοῦ
ἀνδρός αἰεὶ μνημονεύουσιν ἐν ταῖς ἀνάνδρσι κοίταις
τρυχεσθαι κατὰ ψυχὴν. Ε΄ΤΘΤΜΙΟΙΣ Ε΄Τ-
ΝΑΓ΄Σ. ταῖς μεριμνητικαῖς, ταῖς πολυφροντίστοις.
ἈΝΑΝΔΡΩΤΟΙΣΙ. ταῖς θεήμαις τοῦ ἀνδρός.

112.

γ) καὶ δυτικά μέρη νεύων, ἡγουσιν ἀνατέλλων ἢ δύνων Tricl.
Brunck. Sq. verba Brunck. aptiore loco post ὀπτικόν
collocavit, mutato Ηέλιος in Ηελίου.

δ) λείπει ἢ διὰ et seq. ἐπιρρήματικῶς omisit Brunck.

ε) addit Brunck. οὔποτε.

ζ) τὸ δεῖμα Brunck. eum Tricl.

113. ΠΟΛΛΑ' ΓΑΡ. τὸ ΠΟΛΛΑ' πρὸς
τὸ ΚΥΜΑΤΑ. ὩΣΤ' ἈΚΑΜΑΝΤΟΣ ἢ
ΝΟΤΟΥ. ὥςπερ γὰρ ^{x)} ἂν τις θεωροῖη κυμα-
τουμένην τὴν θάλατταν, ἢ Νότου πνέοντος, ἢ Βο-
ρέου, τῶν δὲ κυμάτων τὰ μὲν ἀπίοντα, τὰ δὲ
ἐπερχόμενα, οὕτω καὶ τὸν Ἡρακλῆα, καθάπερ τι
πέλαγος κακῶν, τὸ μὲν τι παρὸν λυπεῖ, τὸ δ'
αὔξόμενον ἀπόκειται. ΚΑΔΜΟΓΕΝΗ. τὸν
Θηβαγενῆ Ἡρακλῆα. Ἡσίοδος, (Θεογ. 530.)

Ὅφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη.

ΤΡΕΨΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἔχει. ΑΎΤΞΕΙ. ἀντὶ
τοῦ αὐξεται. ἢ ^{y)} τροφῆς καθημερινῆς καὶ αὐξή-
σεως εἰσὶν αὐτῷ οἱ πόνοι, ὧν, Φησί, τὸ μὲν τῶν
κακῶν ἔχει αὐτόν, ^{z)} τὸ δὲ αὐξεται κατ' αὐτοῦ.
Ἄλλως. ΤΡΕΨΕΙ. ἀντὶ τοῦ τρέβει, κατὰ ^{a)} ἀν-
τίφρασιν. ἔχει γὰρ οὕτως· τὸ μὲν αὐτόν καταπο-
νεῖ παρὸν, τὸ δ' αὖξαι καὶ κορυφοῦται. ἢ ὅτι οἱ
κειὼν τοῦ ἥρωος τὸ τρέφει καὶ αὖξαι, ^{b)} ὥστε τρέ-
φεισθαι ^{c)} αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν διὰ τῶν πόνων. Καὶ
Ἰσοκράτης (ἐν τῇ πρὸς Δημόνικον παραίνεσι). Οἷς
ἢ τῶν τρόπων ἀρετὴν τηλικούτων εὐδοξίας χαράσσεται
τοῖς ἔργοις ἐπέβαλε. βίου δὲ πέλαγος, τὸν χαιμα-
ζόμε-

x) γάρ, Φησὶν, Tricl. Brunck.

y) Pro ἢ Brunck. ἤγουν ἀντί,

z) αὐτόν omittit Brunck.

a) κατ' ἀντίφ. Brunck.

b) τὸ τρέφειν καὶ αὖξειν Tricl. Brunck.

c) τρέφεισθαι καὶ αὖξασθαι Tricl. Brunck.

ζόμενον βίον. ΚΡΗΨΙΟΝ. ὡς πάντῃ χειμαζομέ-
νης τῆς περὶ Κρήτην θαλάσσης. ἈΜΠΛΑΪΚΙΟΝ.
ἄπταιστον. d) ἈΛΛΑΪ ΤΙΣ ΘΕΩΝ. Θάρρει,
Φησί, ὦ Δηϊάνειρα. Θεῶν γὰρ τις αὐτόν, ἀνα-
μάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα, κωλύει ἀπὸ τοῦ Ἰδίου.
ἢ ἀμπλάκητον, ἐπιτυχῆ, παρὰ τὸ μὴ ἀναπλε-
κεῖν. οἷον, κωλύει αὐτόν μὴ ἐπιτυχεῖν τοῦ Ἰδίου.

122. ὩΝ ἘΠΙΜΕΜΦΟΜΕΝΑ ΣΟΙ.
περὶ ὃν μεμφομένη σοι, ὅτι αὐτὸς προσηκόντως ὀδύρη.
Θεοὶ γὰρ αὐτόν σώζουσιν.

[Περὶ δὲ ὧν, Φησί, μεμφομένη τυγχάνεις,
ἡδεῖα μὲν οἶσω σοι, ἐναντία δέ. σὺ μὲν γὰρ ὡς
ἀποθαιότω αὐτόν ὀδύρη· ἐγὼ δὲ Φημι μὴ χεῖναι
ἀποβάλλειν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. οἱ γὰρ Θεοὶ σώ-
ζουσιν αὐτόν. οὐδὲ γὰρ ἄλυπα τοῖς ἀνθρώποις ὁ
Θεὸς πεποιήκει τὰ πρᾶγματα· ἀλλὰ συμμιγύουσιν
οἱ Θεοὶ τὰ πρᾶγματα τοῖς ἀνθρώποις ἐν πῆματι
καὶ χαρᾷ, καὶ στρέφουσιν ὅξῃς αὐτά, ὥς περ
Ἰσχυροῦ στρεφάς· τὰς Ἰσχυροὺς δὲ παρέλαβεν, ἐπεὶ
διαφανεῖς τι εἰσὶ, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ
κάτω ἐκάστη στρέφεται. Sylloge et Tricl.]

ἈΔΕΙΓΑ ΜΕΝ, ἈΝΤΙΓΑ Δ' ΟἶΣΩ. ἐναν-
τία οἷς περὶ τοῦ Ἡρακλείους Φρονεῖ. παραιτουμέ-
νη δὲ τῇ ἀδείᾳ, ὡς ἐναντία λέγουσα τῇ ἀνάσσει,
ἐπάγει μὴ χεῖναι αὐτὴν ἀποβάλλειν τὴν ἀγαθὴν
ἐλπίδα περὶ τοῦ ἀνδρός. Φησὶ γὰρ αὐτόν ζῆν.
ἐναντία δέ, ὅτι τὸ ἐναντίον νομίζει ἢ Δηϊάνειρα,
ἀπο-

d) Brunck. haec collocat ante ἢ ἈΜΠΛΑΪΚΗΤΟΝ.

ἀποθανῖν αὐτόν. ΟὔΤΚ ἈΠΟΤΡΥΓΕΙΝ. οὐκ ἀπο-
γνῶναι, οὐκ ἀποκάμνειν, οὐκ ἀποβάλλειν, οὐκ ἀπο-
δοκιμάζειν. ἈΝΑ΄ΛΓΗΤΑ ΓΑΡ. οὐδὲ γὰρ ἄλυπα
τοῖς ἀνθρώποις ὁ Ζεὺς τὰ πρᾶγματα πεποίηκε.^{ε)}
Διοιὶ γὰρ τε πίθοι, οἶον, συμμειγνύουσιν οἱ θεοὶ τὰ
πρᾶγματα τοῖς ἀνθρώποις πῆματι καὶ χαρᾷ, καὶ
στρέφουσιν ὅξέως τὰ πρᾶγματα, ὥς περ τὰς τῆς
ἄρκτου στροφάς. ἈΛΛ' ἘΠΙ' ΠΗΨΜΑ ΚΑΙ
ΧΑΡΑ΄. ἐπὶ χαρᾷ δὲ καὶ πῆματι πᾶσι κυκλοῦ-
σιν οἱ θεοί. πῆμα δέ, ἀντὶ τοῦ πῆματι, κατὰ^{ς)}
ἀποκοπὴν. Πᾶσι ΚΥΚΛΟΥΨΙΝ. ἀντὶ τοῦ
κυκλοῦνται τὰ τῶν ἀνθρώπων πρᾶγματα. ἢ τὸ
κυκλοῦσιν ἐπὶ τῶν θεῶν. Οἶον ἌΡΚΤΟΥ
ΣΤΡΟΦΑΔΕΣ. τὰς ἄρκτου στροφάς^{ς)} παρῆ-
λαβεν, ἐπεὶ διαφανεῖς τέ^{h)} εἰσι καὶ ἡσυχαιτέρην
ποιοῦνται τὴν κίνησιν. καθόλου γὰρ ἐξύτερον τὰ
νότια κινεῦνται, διὰ τὸ μείζονα κύκλον ὁδεύειν.
Ἄρατος (Φαινομ. 225.)

Αὐτοῦ καὶ κρείσσο θεώταται εἰσι κέλευθοι.

[129. ἈΛΛ' ἘΠΙ' ΠΗΨΜΑ. τὸ ἐξῆς ἄλλ'
ἐπὶ πᾶσι πῆμα καὶ χαρὰ κυκλοῦσιν.]

[ἈΛΛ' ἐπὶ πᾶσι ΚΥΚΛΟΥΨΙ καὶ κυκλικῶς
ἐπέρχονται ΠΗΨΜΑ καὶ λύπη, καὶ χαρὰ, ὥς περ
ΚΕΔΕΥΘΟΙ καὶ ὁδοὶ Ἄρκτου στροφάδες, ἡγουν
ὥς περ

e) Inferit Brunck. καὶ Ὀμηρος (Ιλ. Ω. 527.).

f) κατ' Brunck.

g) στροφάς δὲ Brunck.

h) τε omittit Brunck.

ὥς περ αἱ αἰὲ στερέφονται ἄρχει καὶ μηδέποτε
στάσις ἔχουσαι. διὰ τὸ εἶναι δὲ καὶ ταύτας¹⁾
δύο, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω ἐκαστην
στερέφισθαι, ὥς καὶ τὰ ἐκ ἀνθρώποις πράγματα,
ταύτας πρὸς παράδειγμα εἴληφιν. ἀλλὰ καὶ τὸ
ΚΥΚΛΟΥΣΙ καλῶς ἄγαν εἴρηται, ἐπεὶ ἡ κυκλική
τοῦ χρόνου στερεφὴ τὰς τε λύπας ἐπιφέρει καὶ τὰς
χαρὰς τοῖς ἀνθρώποις. Τ.]

[132. ΜΕΝΕΙ ΓΑΡ. ἦγουν, οὐκ αἰὲ νύξ
ἔστι τοῖς ἀνθρώποις· ἀλλὰ καὶ ἡμέρα ἔρχεται.
ΚΗΡΕΣ, φθοραί. ἌΦΑΡ ΒΕΒΗΚΕ. εὐ-
θείως ἀπέρχεται τούτων ἕκαστον.]

137. ΣΤΕΡΕΣΘΑΙ. ἀντὶ τοῦ λυπεῖσθαι,
καὶ στέρεσθαι χαρᾶς. τίνος δὲ στέρεσθαι; δηλον.
ὅτι τοῦ χαίρειν. Ἄ ΚΑΙ ΣΕ ΤΑΝ ἌΝΑΣ-
ΣΑΝ. ἅπερ καὶ σὲ λέγω χεῖναι φρονεῖν, καὶ
χρησταῖς ἐλπίσι βόσκεσθαι. ἢ οὕτως· ἂ καὶ σὲ
βούλομαι φροντίζειν, ὅτι τρέπονται καὶ ἐκ κακῶν
ἐπὶ ἀγαθὰ τὰ ἀνθρώπινα. ΖΗΝ ἌΒΟΥΛΟΝ.
δύςβουλον καὶ κακόβουλον, μὴ βουλευόμενον τοῖς
ιδίοις παισὶ τὸ συμφέρον. διὸ μηδὲν Φαῦλον περὶ
Ἡρακλέους ἔλπιζε. οὐ γὰρ παρορᾷ τοὺς ἑαυτοῦ
παῖδας ὁ Ζεὺς.

141. ΠΕΠΤΣΜΕΝΗ. ἐξ ἀκοῆς ἐλήλυθας
τῶν ἐμῶν αἰσθημένη κακῶν.

145. ΤΟ ΓΑΡ ΝΕΑΨΟΝ. ἡ γὰρ νέα
ἡλικία ἐν τοῖς τόποις τῆς ἀμεριμνίας βόσκειται.

ΧΩ-

1) αὐτὰς Branch.

ΧΩ'ΡΟΙΣΙΝ ἈΤΤΟΥ. τὸ αὐτοῦ τινὲς ψιλοῦσι, καὶ νοοῦσιν ^{k)} αὐτόθι. ἔνιοι δὲ δασύνουσιν ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ. τοῖς ἰδίαις ἑαυτοῦ τόποις ἀμεριμνῶς βόσκειται τὸ νεάζον, καὶ οὔτε καύματι φθείρεται, οὔτε ὑετῷ, οὔτε ἀνέμων σφοδρότητι. ΟΥΘΑΔ ΠΟΣ ΘΕΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οὐδεμὰ μεταβολή.

[147. ΚΛΟΝΕΙ, φθείρει, ταράττει.]

148. ἈΛΛ' ἩΔΟΝΑΓΣ. ἀλλὰ ταῖς ἡδοναῖς ἕς ὕψος εὐθυμίας αἴρεται. ἕως ^{l)} τις γαμηθῇ. οὐδέν, φησί, ταράττει τὴν νέαν ἡλικίαν. ἀλλ' ὡς τειχος ἀρραγὲς οὐ φθείρεται ὑπὸ τινος· οὕτως οὐδὲ ἡ νεότης ἐσθηριγμένη ὑπὸ ἀμεριμνίας ταῖς ἐν τῷ βίῳ κακῶν. Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. (Εὐριπ. Μηδ. 47.) ἘΣ ΤΟΥΤ' ἘΩΣ ΤΙΣ. τὸ τηνικαῦτα ^{m)} ἐπειδὴν γαμηθῇ ⁿ⁾ τι, εἰς τὰ καθ' ἑαυτὴν ἀποβλέπουσα καὶ συνορῶσα ἔξω τῆς ἀμεριμνίας εἰς φροντίδας εἰσῆλθιν. οἰκτείρει τὰ κατ' ἐμέ. ^{o)}

152. ΤΗ'Ν ἈΤΤΟΥ. τὸ αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν νέον ^{p)} ἀποδέδωκε. ^{q)}

154.

k) νοοῦσι τὸ Tricl. Brunck.

l) ἕως ἂν Tricl. Brunck. Ante αἴρεται Tricl. habet ἔρχεται καὶ —.

m) τηνικαῦτα Tricl. τοτηνικαῦτα Brunck.

n) Sic etiam Tricl. γαμηθῇ Brunck.

o) ἀποβλέπει καὶ συνορᾷ, (ξυνορᾷ Tricl.) καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων φροντίζει.

p) τὸ ΝΕΑ' ΖΟΝ Brunck.

q) Addit Brunck. ex Triclinio: εἴ τις, φησὶν, ἔξω ἀμεριμνίας

154. ΠΑΘΗ ΜΕΝ ΟΥΤ'Ν ΔΗ'. τὰ μὲν ἄλλα πάθη τοῦ Ἡρακλέους πολλάκις ἀπωδυράμην. ἐν δ' εἰπεῖν νῦν βούλομαι, οἷον οὐκ εἴρηκά πω. ΟΔΟΝ ΓΑΡ ἮΜΟΣ. ὅτι πρὸ πολλοῦ χρόνου χρεσμὸς ἦν αὐτῷ δεδομένος.¹⁾

162. ΝΥΝ Δ' ὩΣ' ΕΤ' ΟΥΤΚ Ω'Ν. αἰ μὲν ἐξήκει²⁾ ὥς ἐπὶ ὁμολογουμένῳ κατορθώματι· νῦν δέ, ὥς τεθνηζόμενος ἐντείλατό μοι, ἵνα προνοίαν ἄλλου ἀνδρός ἑμαυτῇ ποιήσωμαι· εἶπε δὲ καὶ περὶ τῆς ἐκάστου τῶν τέκνων μερίδος. ΧΡΕΙ' ἩΙ ΜΕΛΕΣΘΑΙ ΚΤΗ' ΣΙΝ. ἔλεγε προσήκειν ἐμὲ λαβεῖν τὴν προῖκα, καὶ τὰ δῶρα, ἃ ὑπὲρ τοῦ λέχους ἐκτησάμην. Ἄλλως. ΧΡΕΙ' ἩΙ ΜΕΛΕΣΘΑΙ ΚΤΗ' ΣΙΝ. ἤγουν προνοεῖσθαι ἐτέρου ἀνδρός, ἢ σώζειν τὸ λέχος. ΤΠΕΚΔΡΑΜΟΝΤΑ. διαφυγόντα τὸν θάνατον.

170. ΤΟΙΑΥΤ' ΕΦΡΑΖΕ. ἡ δὲ ἄλτος τοιαῦτα ἔλεγε παρὰ θεῶν εἰμάρθαι, ὥστε τούτων θάτερον αὐτῷ τέλος ἔσεσθαι τῶν πόνων. ΤΩ'Ν ἩΡΑΚΛΕΙΩΝ. τῶν ἑαυτοῦ πόνων τὸ τέλος. πολὺ δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος παρὰ ποιηταῖς. ΔΩΔΩΝΙ. τὴν ἐν Δωδῶνι τῆς Θισπρωπίας Φηγόν, ἐφ'

οὔσα εἰς Φροντίδας εἰσῆλθε γαμηθεῖσθαι, ἀπὸ τῆς πράξεως αὐτῆς, ἣγουν τῶν ἑαυτοῦ πόνων, ἅπερ δηλονότι ἐπράχθη ἐν αὐτῇ, ἴδοι ἂν (ἂν omittit Tricl.) καὶ εὐκταίρει (οἶκτ. itidem non habet Tricl.) τὰ κακὰ ἐν οἷ ἐγὼ λυπούμαι.

1) δεδομένος Brunck.

2) ἐξήρχετο Tricl.

ἐφ' ἣ δύο περιστρεφά καθήμεναι ἱμαντεύοντο, ὡς ἀπ' εὐθείας τῆς ¹⁾ ἢ Δωδών. Ὅμηρος δὲ Δωδώνην εἶπεν. (Ιλ. Β. 750.) Εἰς τὸ αὐτό. ΔΩΔΩΝΙ ΔΙΣΣΩΝ ἘΚ ΠΕΛΙΑΔΩΝ. ὑπὲρ ἄνω ²⁾ τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου, δύο ἦσαν πέλειαι, δι' ὧν ἱμαντεύετο ὁ Ζεὺς, ὡς Ἀπόλλων ἀπὸ τρίποδος. οἱ μὲν ³⁾ οὕτω λέγουσι θισπίζειν. οἱ δὲ οὕτω. ⁴⁾ τὰς ἱερείας γραίας οὔσας, ⁵⁾ καὶ γὰρ τοὺς γέροντας οἱ Μολοισοὶ πολιούς ὀνομάζουσιν. Ἡρόδοτος δὲ ἐν δευτέρᾳ Φησὶ (κεΦ. 57.) „Πελαῖδες ⁶⁾ δὲ μοι δοκέουσι κεκλησθαι ⁷⁾ πρὸς Δωδωνιαίων αἱ γυναῖκες, διότι βάρβαροι οὔσαι, ἰδέουσι ὁμοίως ⁸⁾ ὅρσι Φθέγγεσθαι· μετὰ δὲ χρόνον δεκάουσιν ἀνθρωπίνῃ Φωνῇ Φθέγγεσθαι, ἐπειπερ ἐκ Θῆβων Αἰγυπτίων ἦσαν.“ Εὐριπίδης τρεῖς γαγονεῖναι Φησὶν αὐτάς· οἱ δέ, δύο. καὶ τὴν μὲν ἐς Λιβύην ἀφικέσθαι Θῆβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἀμμωνος χρηστήριον τὸ περὶ τὴν Δωδώνην. ⁹⁾ ὡς καὶ Πλάταρχος

t) τῆς omittit Brunck.

u) ὑπεράνω Tricl. Brunck.

x) καὶ οἱ μὲν Tricl. Brunck.

y) οὕτω omittit Brunck. cum Tricl.

z) Addit Brunck. ex Tricl. καὶ πεπολιωμέναις μαντεύεσθαι.

a) Πελαῖδες Tricl. Brunck.

b) Sic etiam Tricl. κληθῆναι Brunck.

c) Ita Tricl. quoque. ἰδέουσι ὅμοια Brunck. In sqq. μετὰ δὲ τὸν χρόνον, ac φθέγγεσθαι pro φθέγγασθαι.

d) χρηστήριον· τὴν δὲ εἰς τὸ (εἰς τὸ omittit Tricl.) περὶ τὴν Δωδώνην Tricl. Brunck.

δαρος Παιᾶσιν. ΚΑΙ ΤΩΝΔΕ ΝΑΜΕΨ-
ΤΕΙΑ. καὶ τῶν εἰρημένων ὑπὸ ε) Ἡρακλέους, ἀλή-
θεια νῦν ἀποβαίνει. ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ, ὥστε
ὀπότερον πραχθῆναι. ἘΙ ΜΕ ΧΡΗ' ΜΕ'ΝΕΙΝ.
ἀντὶ τοῦ ζῆν. ι)

180. ΠΡΟΣ ΧΑΡΑ'Ν ΛΟΓΩΝ. πρὸς
ἡδονήν. πρὸς χάριν β) ἀπαγγελοῦντα λόγον ἡδονῆς
διδόντα. ἐκ τοῦ στιφάνου δὲ στοχάζεται, ὅτι
μέλλει χρηστὰ ἀπαγγέλλειν.

186. ΤΑΧ' ἘΣ ΔΟΜΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ τα-
χέως. εὐθείως.

189. ἘΝ ΒΟΥΘΕΡΕΪ ΛΕΙΜΩΝΙ. μέ-
γα η) θέρους ἔχοντι, ὃ ἐστὶ λήϊον. τὸ γὰρ ΒΟΥ-
ἐπιτατικόν. ἢ τῷ σφόδρα βαλλομένῳ καὶ κατα-
θερομένῳ. ἤγουν θερμαινομένῳ ὑπὸ τοῦ ἡλίου.
Ἄλλως. ΒΟΥΘΕΡΕΪ. ἢ ὄνομα τοῦ λειμῶνος,
ἢ πολυθερεῖ. τὸ γὰρ ΒΟΥ ἐπιτατικόν ἐστίν. ι) ὃ
ἐστὶ πολλάκις θεριζομένῳ, ἢ εἴπη, πολυφάρμα.
ἢ ὑπὸ βοῶν θεριζομένῳ τοῖς ὁδοῦσι, τουτέστι, βοῦς
τρέφοντι. ΠΡΟΣ ΧΑΡΑ'Ν. πρὸς ἡδονήν.

193. Α'ΤΤΟΣ ΔΕ ΠΩΣ ἈΠΕΣΤΙΝ.
εἰ εὐτυχεῖ ὁ Ἡρακλῆς, πῶς ἄπεστιν ὁ Λίχας καὶ
οὐκ

ε) ὑφ' Brunck. In seqq. ἡ ἀλήθεια, omittens ἐν τῷ παρ.
χρόνῳ.

ι) ἘΙ — ζῆν non habet Brunck.

β) Brunck. post ἡδονήν commate, post χάριν puncto distinguit.

η) τῷ μέγα Tricl. Brunck.

ι) τὸ — ἐστιν delevit Brunck. pariter atque in seq. ΠΡΟΣ
— ἡδονήν.

ΧΩ'ΡΟΙΣΙΝ ἈΤΤΟΥ. τὸ αὐτοῦ τινὲς ψιλῶσι, καὶ νοοῦσιν^{k)} αὐτόθι. ἔνιοι δὲ δασύνουσιν ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ. τοῖς ἰδίοις ἑαυτοῦ τόποις ἀμεριμνῶν βόσκειται τὸ νεάζον, καὶ οὔτε καύματι φθείρεται, οὔτε ὑετῷ, οὔτε ἀνέμων σφοδρότητι. ὍΤ ΘΑΔ ΠΟΣ ΘΕΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οὐδεμὶα μεταβολή.

[147. ΚΛΟΝΕΙ, φθείρει, ταράττει.]

148. ἈΛΛ' ἩΔΟΝΑΓΣ. ἀλλὰ ταῖς ἰδοῖς εἰς ὕψος εὐθυμίας αἵρεται. ὥς^{l)} τις γαμηθῇ. οὐδέν, φησί, ταράττει τὴν νῆαν ἡλικίας. ἀλλ' ὡς τεῖχος ἀρραγὲς οὐ φθείρεται ὑπὸ τινος· οὕτως οὐδὲ ἡ νεότης ἐστηριγμένη ὑπὸ ἀμεριμνίας τῷ ἡ τῷ βίῳ κακῶν. Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ αἰγυῖα φιλεῖ. (Εὐριπ. Μηδ. 47.) ἘΣ ΤΟΥΤ' ἘΝΣ ΤΙΣ. τὸ τηνικαῦτα^{m)} ἐπειδὴν γαμηθῇⁿ⁾ τε, εἰς τὰ κατ' ἑαυτὴν ἀποβλέπουσα καὶ συνορῶσα ἔξω τῆς ἀμεριμνίας εἰς φροντίδας εἰσῆλθον. ὁμοιωρεῖ τὰ κατ' ἑμέ.^{o)}

152. ΤΗ'Ν ἈΤΤΟΥ. τὸ αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν νέον^{p)} ἀποδέδωκε.^{q)}

154.

k) νοοῦσι τὸ Tricl. Brunck.

l) ὥς ἂν Tricl. Brunck. Ante αἵρεται Tricl. habet ἔρχεται καὶ —.

m) τηνικαῦτα Tricl. τοτηνικαῦτα Brunck.

n) Sic etiam Tricl. γαμηθῇ Brunck.

o) ἀποβλέπει καὶ συνορᾷ, (ξυνορᾷ Tricl.) καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀλλοῦ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων φροντίζει.

p) τὸ ΝΕΑ' ΖΟΝ Brunck.

q) Addit Brunck. ex Triclinio: εἴ τις, φησὶν, ἔξω ἀμεριμνῶν

154. ΠΑΘΗ ΜΕΝ ΟΥΤ' Ν ΔΗ'. τὰ μὲν
 ἄλλα πάθη τοῦ Ἡρακλέους πολλάκις ἀπαυθαίμεν.
 ἐν δ' εἰπεῖν νῦν βούλομαι, οἷον οὐκ εἴρηκά' πω.
 'ΟΔΟΝ ΓΑΡ ἩΜΟΣ. ἔτι πρὸ πολλοῦ χρόνου
 χρεσμὸς ἦν αὐτῷ δεδομένος.¹⁾

162. ΝΥΝ Δ' ὩΣ' ΕΤ' ΟΥΤΚ Ω' Ν. αἰ
 μὲν ἐξήκει²⁾ ὡς ἐπὶ ὁμολογουμένῳ κατορθώματι·
 νῦν δέ, ὡς τεθνηζόμενος ἐντείλατό μοι, ἵνα πρὸ-
 νοισαί ἄλλου ἀνδρὸς ἑμαυτῇ ποιήσωμαι· εἶπε δὲ
 καὶ περὶ τῆς ἐκάστου τῶν τέκνων μερίδος. ΧΡΕΙ'
 'ΗΙ ΜΕΛΕΣΘΑΙ ΚΤΗΨΙΝ. ἔλγε προσή-
 κειν ἡμὶ λαβεῖν τὴν προῖκα, καὶ τὰ δῶρα, ἃ ὑπὲρ
 τοῦ λέχους ἐκτησάμεν. Ἄλλως. ΧΡΕΓ' 'ΗΙ
 ΜΕΛΕΣΘΑΙ ΚΤΗΨΙΝ. ἤγουν προνοεῖσθαι
 ἐτέρου ἀνδρός, ἢ σώζειν τὸ λέχος. ΤΥΠΕΚ-
 ΔΡΑΜΟΝΤΑ. διαφυγόντα τὸν θάνατον.

170. ΤΟΙΑΥΤ' ἘΦΡΑΖΕ. ἡ δέλτος
 τοιαῦτα ἔλγε παρὰ θεῶν εἰμάρθαι, ὥστε τούτων
 θάτερον αὐτῷ τέλος ἔσσεσθαι τῶν πόνων. ΤΩΝ
 ἩΡΑΚΛΕΪΩΝ. τῶν ἑαυτοῦ πόνων τὸ τέλος.
 πολὺ δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος παρὰ ποιηταῖς. ΔΩ-
 ΔΩΝΙ. τὴν ἐν Δωδῶνι τῆς Θεσπρωπίας Φηγόν,
 ἰφ'

οἷσα εἰς Φροντίδας εἰσῆλθε γαμηθεῖσα, ἀπὸ τῆς πράξεως αὐ-
 τῆς, ἤγουν τῶν ἑαυτοῦ πόνων, ἅπερ δηλονότι ἐκρέχθη ἐν
 αὐτῇ, ἰδοι αὖν (αὖν omittit Tricl.) καὶ οἰκτεῖται (οἰκτ. itidem
 non habet Tricl.) τὰ κακὰ ἐν οἷς ἐγὼ λυπούμαι.

1) δεδομένος Brunck.

2) ἐξήρχετο Tricl.

217. 'ΔΕΙΡΟΜ'. μετρωζομαι ἐν τῷ χο-
ρεύειν εἰς τὸν αἶρα, καὶ ἄνω αἶρομαι. τὸ γὰρ με-
λιδάριον P) οὐκ ἔστι στάσιμον, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἡδε-
νῆς ἐρχοῦνται. 'ΑΜΦΙΨΤΡΟΝ. παρ' ὅσον ἀμ-
φοτέραις ταῖς χερσὶ δαδουχεῖ, ἡ αὐτὴ οὔσα τῇ
'Εκάτῃ. q) ΤΟΝ Α'ΥΔΟΝ 'Ω ΤΥΡΑΝΝΕ.
ὦ αὐλέ, r) ὦ Ἡράκλεις, ἢ ὦ Διόνυσε. Ἄλλως. ὦ
αὐλὲ τῆς ἐμῆς Φρενὸς τύραννε. ἐρεθίζει γὰρ ὁ αὐ-
λὸς τὰς παρθένους πρὸς τὴν χορείαν. ἀντὶ τοῦ, ὡ
κρατῶν τῆς ἐμῆς Φρενός. ἐν δὲ τῷ ταῦτα λέγειν,
ἐρχοῦνται ὑπὸ χαρᾶς. 'ΑΝΑΤΑΡΑΣΣΕΙ
'ΕΥΟΓ' Μ' 'Ο ΚΙΣΣΟΣ. εἰς βακχικὴν ἄμμιλλαν,
τουτέστι χορείαν, παρορμᾷ με ὁ κισσός. τὸ δὲ
'ΥΠΟΣΤΡΕΨΩΝ ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ λύπης εἰς ἡδε-
νὴν μετὰγων, ἢ ὑποβάλλων. 'ΑΝΤΙΨΡΩΡΑ.
ἐναντία, ἀντικείμενα τοῖς προτέροις κακοῖς ἀγαθῇ.
ἢ ἀντιπρόσωπα, ὑπ' ὧν ὀρώμενα. ὑποδικτύουσι
δὲ τὸν Λίχαν ἐρχόμενον.

[ΜΕΤΡ. 226. 'ΟΡΩ ΦΙΛΑΙ. Αἱ συστη-
ματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τρι-
μέτρων σοα, ὧν τελευταῖος, Χωρεῖν προσελθόνθ' ὧδε
σὺν πολλῷ στόλῳ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. T.]

[227. ΣΤΟΔΟΝ. ἦτοι τὰς αἰχμαλώτους.]

229. ΧΑΡΤΟΝ. ἄξιον χαρᾶς.

231.

p) μελῦδριον Tricl. Brunck.

q) ΑΜΦΙΠ. — 'Εκάτῃ Brunck. in antecedd. collocavit post
verba: ἐν 'Ορτυγίᾳ τιμωμένην.

r) Post αὐλὲ addit Brunck. ἤ.

231. ΚΑΤ' ἜΡΓΟΥ ΚΤΗΨΙΝ. κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν, κατὰ τὴν τοῦ ἔργου πρᾶξιν. τουτέστιν, ἕξιν τῆς τοῦ Ἡρακλέους ἀρετῆς προσφωτούμεθα. ἀντὶ τοῦ, οἷον ἴδωι τυχεῖν προσφωτημάτων τοὺς τῶν αὐτῶν κατειργασμένους, ἐτύχομεν.

237. ΓΗΨ ΠΑΤΡΩΪΔΣ. ἀντὶ τοῦ, τῆς Ἑλλάδος. Ἀργεῖος γὰρ ὁ Ἡρακλῆς.

239. *) ΤΕΛΗ Τ' ἘΓΚΑΡΠΑ. τέλη, θυσίας. ἔγκαρπα δέ, θυμιάματα *) τὰ ἀπὸ ἀνθῶν ἢ καρπῶν. ΚΗΝΑΪΩΙ ΔΙΪ. Κήναιοι Εὐβοίας ἀκρωτήριον, ἀπὸ Κηναίου τοῦ Εὐφορίωνος ἢ τοῦ Ἐλεφόρου.

[239. ἘΓΚΑΡΠΑ, ἀπαρχάς.]

240. ΕΥΚΤΑΓΑ ΦΑΙΝΩΝ Η' ΠΟ' ΜΑΝΤΕΓΛΕ ΤΙΝΟΣ. πότερον αὐτὸς φθονγξάμενος **) καὶ ὑποσχόμενος ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦτο ποιεῖν, ἢ ἀπὸ μαντείας θεοῦ τις κελεύσαντος;

241. ΕΥΚΤΑΓ' Ο'Θ' ἩΡΕΙ. κατ' εὐχὴν Φησὶν αὐτοῦ τελεῖσθαι τὰς θυσίας. ὅτε γὰρ ἐπράτησεν Οἰχαλίας, εὐχαριστηρίους x) τὰς θυσίας προσήγαγε.

243. ΤΟΥΤ' ΠΟΤ' ΕΓΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, τίς δὲσπότου. ΟΪΚΤΡΑΓ' ΓΑΡ. εὐγενεῖς γὰρ δοκοῦσιν εἶναι, εἰ μὴ ἄρα μὲ σφάλλουσιν αἱ κατ' αὐτὰς

*) Ante ΤΕΛΗ Brunck. ex Tricl. recepit: ΟΡΓΥΖΕΤΑΙ. ἵστησι, κατασκευάζει.

*) τὰ θυμιάματα Tricl. Brunck.

**) εὐξάμενος Tricl. Brunck. In sqq. ποιεῖ.

x) εὐχαριστήριον Tricl. Brunck.

αὐτὰς συμφοραί. τουτίστιν, εἰ μὴ ἄρα διὰ τὴν
τύχην ὑπεδύσαντο οἶκτον. γ)

245. ΤΑΥΤΑΣ ἘΚΕΓΝΟΣ. ἵνα τὰς
μὲν αὐτὰς ἔχῃ, τὰς δ' ἀνιερώσῃ τοῖς θεοῖς.

247. Ἡ ΚΑ'ΙΠΙ' ΤΑΥΤΗΙ. ἀρ' οὖν τῇ
πολὺν ταῦτον καὶ ἀνάριθμον²⁾ χρόνον τῶν ἡμερῶν
ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ διέτριψεν; ἈΣΚΟΠΟΝ. α)
λύν, ὃν οὐκ ἂν τις ἐπιλογίσαιτο. καταμάθοι διὰ
τὸν χρόνον. ἈΝΗ'ΡΙΘΜΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀναρί-
θμητον.

[248. ἈΝΗ'ΡΙΘΜΟΝ. γράφεται ἀρίθμιον.

251. ΤΟΥΤ' ΛΟΓΟΥ Δ' ΟΥΤ' ΧΡΗ'
ΦΘΟΝΟΝ. οὐ χρεὶ ἀηδῶς ἀκούειν τὸν λόγον, ἵ-
στιν, συτελίζειν καὶ ψέγειν.]

ΤΟΥΤ' ΛΟΓΟΥ Δ' ΟΥΤ' ΧΡΗ' ΦΘΟ-
ΝΟΝ. μέμψιν. οὐ χρεὶ. Φησί, μέμψασθαι οὐκ
ἂν πράξῃ ὁ Ζεὺς. ἰδίᾳ γὰρ λογισμῷ πάντα
πράττει, καὶ β) θέλει. ἢ οὕτως· οὐ χρεὶ παραπι-
σθαι λέγειν τὰ παρὰ τοῦ Διὸς γιγνόμενα, καὶ ἡ
χαλεπά.

[253. ὈΜΦΑΛΗΙ τῇ Ἰαφθάνου θυγατρὶ.]

254. ἘΝΙΑΥΤΟΝ. ὁ Ἡρόδοτος τρεῖς ἔτη
λέγει τὸν ἐνιαυτόν. γ)

[255.

γ) τὸν οἶκτον Tricl. Brunck.

2) ἀναρίθμητον Tricl. Brunck.

α) ΑΣΚΟΠΟΝ δέ, τὸν Tricl. Brunck. In sqq. ἐπιλογίσαιτο
καὶ καταμάθοι.

β) ὡς pro καὶ Tricl. Brunck.

γ) ὁ δὲ Ἡρόδοτος τρεῖς ἔτη λέγει Brunck.

[255. ἘΔΗΨΘΗ. ἐλυπήθη.]

257. ΤΟΝ ἈΓΧΙΣΤΗΡΑ ΤΟΥΤΔΕ.
τὸν αἰκίον, καὶ σχεδὸν αὐτὸν ποιήσαντα τὸ πά-
θος. d) λέγει δὲ τὸν Εὐρυταν. ΔΟΥΔΩΣΕΙΝ
ἔτι. πλεονάζει τὸ ἔτι.

259. ἈΛΛ' ὍΘ' ἈΓΝΟΣ ἦν. ὅτε ἡ-
γίσθη ἀπὸ τοῦ Φόιου. ὃ ἐστίν, ὅτε ἐπλήρωσε τὴν
ὑπὲρ τοῦ Φόιου δουλείαν. ΣΤΡΑΤΟΝ ΛΑ-
ΒΩΝ ἘΠΑΚΤΟΝ. ἤγουν συμμαχικόν, οὐκ
ἴδιον.

[259. ΚΟΥΧ ἨΛΊΩΣΕ. οὐκ ἱματαίωσεν,
οὐ μάταιον εἶπε τὸ ἔπος.]

264. ἘΦἜΣΤΙΟΝ ΞΕΝΟΝ. φίλον.

[264. ΞΕΝΟΝ. φίλον.]

ἘΠΕΡΡΟΘΗΣΕ. σφοδρῶς ὕβρισεν, ἢ εἰς
τὴν παιδοκτονίαν τῶν ἀπὸ Μεγάρων τέκνων ἢ ὅτι
πολλαῖς πρῶτην ὀμίλῃσι γυναιξίν, ὡς e) Ἀπολλό-
δωρος. ἈΤΗΡΑΙ ΦΡΕΝΙ. ἀπηνεί καὶ σκληρῶς
γνώμη. ΛΕΓΩΝ, ΧΕΡΟΓ' ἦ ΜΕΝ. λέγων
αὐτὸν ἠττάσθαι τῶν αὐτοῦ τέκνων, εἰ καὶ ἄφικτα
βέλη ἔχει. ΤΩΝ Ω'Ν ΤΕΚΝΩΝ ΛΙΨΟΙ-
ΤΟ. τοῦτο ἰδίως. οὐ γὰρ ἡλαζονεύσατο μόνον
περὶ τῶν παίδων ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ δῶρον τοξείας
προθείς τὴν Ἰόλην, νικῆσαντι Ἡρακλεῖ οὐκ ἡγγύησε.
διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμός. Ἡσιόδου f)

H 2

μὲν

d) καὶ πλησίον αὐτὸν ποιήσαντα τοῦ πάθους Tricl. Brunck.

e) ὡς φησιν Tricl. Brunck.

f) In Schol. Ἡσιόδου μὲν γὰρ (In Ἡσίαις vel Ἡρωικῇ Γενεαλο-
γίᾳ) inquit Bentlejus Ep. ad I. Millium p. 53. Johnson.

μὲν γὰρ τίσσεάς φησιν Εὐρύτου καὶ Ἀντιόχης γ)
παῖδας, οὕτως·

Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη,
Εὐρύτον ἐν μεγάροισιν ἐγένετο φίλτατον υἱόν. ^{h)}
τοῦ δ' υἱὸς ἐγένοντο Δηῖων, ⁱ⁾ Κλυτίος τε,
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἡδ' Ἰφίτος ὄρος Ἀρης.
Τοὺς δὲ μεθ' ὀπλοτάτην τέκετο Ξανθὴν Τόλειαν
Ἀντιόχη κρείουσα παλαιὸν γένος Ναυβολίδα. ^{k)}
Κρεῖφυλος ^{l)} δὲ δύο. Ἀριστοκράτης δὲ τρεῖς, Το-
ξέα, Κλυτίον, Δηΐονα.

268. ὩΣ ἘΔΕΥΘΕΡΟΥ. λέγει ἢ ὑπό.
ὡς ὑπὸ ἐλευθέρου ἀνδρὸς ὑβρίζοιτο. λέγει δὲ τοῦ
Εὐρυσθέως. ^{m)} ἘΡ' ῬΪΨΕΝ ἘΚΤΟΣ ἈΤ-
ΤΟΝ. τῆς οἰκίας αὐτὸν ἀπώσατο. ὩΝ
ἘΧΩΝ ΧΟΛΟΝ. ὑπὲρ δὴ τούτων ὀργιζόμενος
Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν τὸν Ἰφίτον εἰς τὸ τῆς Τριφυθίας
ὄρος, παραγγιγνόμενα ⁿ⁾ διὰ τὴν τῶν ἱππῶν ἀναζή-
τησιν. ΤΟΤ' ἈΛΛΟΣ ἈΤΤΟΝ ὈΜΜΑ.
ἀλλαχέσθαι τὸν νοῦν ἔχοντα, καὶ οὐ ^{o)} δεινὸν πε-
σεσθαι προσδοκῶντα, ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐδίσκευσεν.

[269.

g) Sic etiam Tricl. Ἀντιόχης Brunck.

h) οἱ φίλον Tricl.

i) Δηῖων τε Tricl. Brunck.

k) Ἀντιόπη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδα Brunck.

l) Κρεῖφυλος Brunck.

m) τὸν Εὐρυσθέα Brunck.

n) Recte Brunck. post Ἰφίτον interpunxit, commate post ὄρος
deleto. Tricl. παραγγιγόμενον.

o) οὐδὲν Brunck. Cf. Valcken. ad Eurip. Phoen. 1427.

[269. ΦΑΓΟΙΤΟ. Φθίροιστο.]

274. Η' ΚΕ. ἤρπην, ἰδίσκευσεν.]

275. ἜΡΓΟΥ Δ' ἘΚΑΤΙ. τοῦ Φόρου.
ΟὔΤΑ Ἡ' ΝΕ' ΣΧΕΤΟ. οὐχ ὑπῆνεγκεν αὐτοῦ
τὴν μαιφονίαν, ὅτι τὰς ἄλλας αὐτοῦ σεμνὰς πρά-
ξεις διὰ ταύτης κατήσχυεν. ὙΒΡΙΝ ΓΑΡ Οὔ
ΣΤΕΡΓΟΥΣΙΝ. τὴν ἀδικίαν, οἷον, οὐδ' ἀπὸ
τὸ διῶν ὑβριζόμενον κατερεῖ, ὃ λίαν ἐστὶν ἀνε-
κτότατον. P)

[280. ΧΕΙΡΟΥΤΜΕΝΩΙ. Φονεύοντι τὸν ἰ-
χθύν.]

282. ΚΕῖΝΟΙ Δ' ὙΠΕΡΧΛΙΔΩΝ-
ΤΕΣ. οἱ παῖδες τοῦ Εὐρύτου ὑπερηφάνως λο-
δορησάμενοι τῷ Ἡρακλεῖ ἀνιέρθησαν, ὑπερκενυφί-
σαντες τῇ καθ' Ἡρακλέους λειδαρεία. ἈΖΗΛΩΝ.
καταδράμονα, ὃν οὐκ ἂν τις ζῆλωσιν. Ὅμηρος.
(Οδ. P. 219.) ἀμείγαρε σύβωτα.

[284. ΠΟΛΙΣ. Οἰχαλία.]

ΑΥΤΟΝ Δ' ἘΚΕῖΝΟΝ. τὸ ἑξῆς, αὐτὸν
Φροῖνι ἤξοντα. πούτίστι, προσδόκα ^{q)} ὅταν διὰ
τῆς δυσίας καθάρῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Φόρου. ἘΦΕΓ-
ΤΟ. ἐντείλατο.

[287. ἘΦΕΓΤΟ. ἐκέλευσεν, ἐντείλατο.]

290. ΤΟΥΤΟ ΓΑΡ. τὸ ἤξειν ἐκείνον.]

292.

p) ἀνεχόμενον Tricl. ἀνεκτικώτατον Brunck.

q) προσδόκα αὐτὸν ἤξοντα Tricl. ἤξειν Brunck. Ille in sqq.
pro αὐτόν, ἑαυτόν; hic αὐτός.

292. ΝΥΨΙΝ ΣΟΙ ΤΕΡΨΙΣ. ἀντὶ τοῦ, ἢ
τούτῳ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἀπαγγέλλει τὰ χρηστά
ἢ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

[296. ΤΗΙ ΔΕ. οὕτω. ΤΟΓΣΙΝ Ε΄Τ
ΣΚΟΠΟΥΜΕΝΟΙΣ. τοῖς Φρόνιμοις.]

297. ὍΜΩΣ Δ' ἘΝΕΣΤΙ. γινώσκουσα
ὁρῶσα τὰς αἰχμαλώτους.

Καὶ τοῦτο τοῦπος ἀνδρός γ) εὐφρονος

ὅταν καλῶς πράσῃ τις, ἐλπίζειν κακὰ.

304. Ὡ ΖΕΥ ΤΡΟΠΑΪΕ. ἀποτραπεί,
ἀλεξίμακ. ἵκετεύει δὲ μὴ παθεῖν παραπλήσια καὶς
αἰχμαλώτισι τὰ τέκνα αὐτῆς. β) ΤΗΣ ΔΕ ΓΕ
ΖΩΨΗΣ. δικτυκῶς, ἀντὶ τοῦ, ἑμοῦ. ε) δὲ τοῦ
εἰ καὶ μέλλεις τι δεῖν κατὰ τῶν ἑμῶν παῖδων,
τοῦτο ἑμοῦ ζώσης ἀναβαλοῦ.

[305. ΤΟΤΜΟΝ ΣΠΕΡΜΑ. ἦγον τὰ
τέκνα μου.]

309. ἈΝΑΝΔΡΟΣ Η΄ ΤΕΚΟΤΨΑ. γ)
τέκνα ἔχουσα. ὅπως Καλλιμαχός φησι παιδοῦσα.
ΠΡΟΣ ΜΕΝ ΓΑΡ ΦΥΣΙΝ. ὅσον μὲν γὰρ
ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ φύσεως τῶν σωμάτων η) στοχά-
ζε-

γ) ἀνδρός ἔστιν Brunck. Misere corrupta haec exhibet Tricl.
Pro εὐφρονος Tricl. et Brunck. habent ἑμφρονος.

β) αὐτῆς Brunck.

ε) Interferit Brunck. γράφεται ΤΕΚΝΟΤΕΣΣΑ, ἦτοι — et
in sqq. reponit παιδοῦσα.

η) Ita etiam Tricl. καὶ καταστάσεις τοῦ σώματος Brunck.

ζῆσθαι, ἄπειρος εἰ τῶν ἐκ τοῦ γάμου προσγγνο-
μένων. ὅπως δὲ ὅμως τις εἶναι εὐγενής. ^{χ)}

316. ΓΕΝΝΗΜΑ ΤΩΝ ἘΚΕΙΘΕΝ
ΟΥΚ ἘΝ ὙΣΤΑΤΟΙΣ. οὐκ ἐν ταῖς ἀπερρίμ-
μέναις καὶ εὐτελέσι τεταγμένη, ἀλλὰ δῆλον ὅτι γ)
προὔχουσα ἐν εὐγενείᾳ.

319. ΤΩΝ ΣΥΝΕΜΠΟΡΩΝ. τῶν ξυ-
αρχμαλωτίδων. τὸ δὲ ἔΧΕΙΣ ἀντὶ τοῦ ἔγχεος.

320. ἮΝΤΤΟΝ. Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ, ἦνουν.

318. ΟὔΤΑ ἌΝΙΣΤΟΡΟΤΗ ΜΑΚΡΑΝ.
ἐπολυπραγμόνουν, περιεργαζόμενη. ΜΑΚΡΑΝ
δέ, ἐπιπολύ. καλῶς δὲ ὁ Λίχας διὰ τὸ ὑποπτον
οὐδὲ τὸ γένος αὐτῆς ὁμολόγησεν εἶδέναι. ^{ζ)}

321. ἘΚ ΣΑΥΤΗΣ. ἀπὸ σαυτῆς καὶ μὴ
ὡς ἀφ' ἡμῶν ἀναγκαζόμενη. συμφορὰ γάρ ἐστι
τὸ μὴ γινώσκασθαι σε, ἥτις τυγχάνεις. τοῦτο
δὲ φησιν ὡς μέλλουσα αὐτῇ δεξιῶς ^{η)} χρησασθαι,
εἰ γνοίῃ τὰ κατ' αὐτήν.

323. ΟὔΤΤ ἌΡΑ ΤΟ ΓΕ ΠΡΟΣΘΕΝ.
ἰὰν αἰδουμένη σε φθίγγεται κατ' οὐδέν, ἄρα ἐξ
ἴσου τῇ πρόσθει χρόνῳ προκομίσκειν αὐτῆς ^{θ)} τὴν
γλῶτ-

χ) ὅπως δὲ τις εὐγενής εἴη Trich. ὅμως δ' ὅπως εὐγενής τις
εἴη Brunch.

γ) δῆλον ἐστὶ Brunch.

ζ) Versum ordinem in exhibendis his Scholitis sequitur
Brunch.

η) δεξιῶς αὐτῇ Brunch.

θ) αὐτῆς Brunch.

γλῶτταν. τὸν γὰρ πρὸ τούτου χρόνον ἐσιώπα. καὶ οὐδὲν πρὸς ἐμὲ τῶν καθ' ἑαυτὴν ἐδημοσίευσεν, οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα παντελῶς. Ἄλλως. ΟΥΤ' ἌΡΑ ΤΟΓΕ. ὥς οὐκ ἐλάλησε πρώην, οὐδὲ νῦν λαλήσει. ἌΛΛ' ΑἴΕΝ ὩΔΙΝΟΤΣΑ. καταπνευμένη· ΔΙΗΝΕΜΟΝ. ἔρημον, ὑψηλόν, ἢ Ὀμηρος (Ιλ. Β. 730.) ἠνεμόισσάν φησιν. ἩΔΕ ΤΟΙ ΤΥΧΗ. αὐτὴ δὲ ἡ τύχη, καθ' ἣν σιωπᾷ, ἐπιβλαβὴς μὲν αὐτῇ ἐστὶ, καθ' ὃ οὐ τυγχάνει τῆς παρὰ σοῦ δεξιότητος· ὁμῶς δὲ συγγνώμην ἔχει.

[338. Ἡ ΤΥΧΗ. ἢ ἀφωνία.]

339. ἩΔ' ΟΥΤ' Ν' ΕΛ' ΣΘΩ. μὴ ἀναγκαζέσθω λέγειν· ἀλλὰ πραττέτω ὥσπερ αὐτῇ· φίλοι, ἵνα μὴ δόξωμεν αὐτὴν λυπεῖν.

[334. Οἱ ΘΕΛΕΙΣ. ὅποι, πρὸς Ἡρακλέα δηλονότι.]

336. ΑΥΤΟΥ ΓΕ ΠΡΩΤΟΝ ΒΑΙΟΝ. ὁ προευαγγελισάμενος κατέχει αὐτήν, ὥστε εἶπαι περὶ ὧν ἤκουσε παρὰ τοῦ Λέχα ἐν τῷ προαποτίμῳ λέγοντος. ΟΥΣΤΙΝΑΣ ἈΓΕΙΣ. ἄγεις αὐτὴν τοῦ ἐπεμψέας. ἦσαν δὲ καὶ ἄρσενες μετὰ τῶν αἰχμαλώτων. ὩΝ Τ' ΟΥΔΕΝ ΕἰΣΗΚΟΤΣΑΣ. περὶ τούτων γὰρ πάντων προσήκει σε μαθεῖν. τούτων γὰρ ἔχω τὴν γινῶσιν.

340. ΤΟΥΤ' ΚΕ ΤΗΝΔ' ΕΦΙΣΤΑΣΑΙ ΒΑΣΙΝ. τίς ἐνεκεν τὴν πορείαν καὶ τὴν ἀφ' ἧς ἰστᾶς καὶ κωλύεις;

[342. ΜΑΤΗΝ. ψευδῶς.

343.

343. ΕΚΕΙΝΟΥΣ, τὸν Δίχην καὶ τὰς
αἰχμαλώτους. ΤΑΓΣΔΕ ΤΕ. καὶ ταῖς ἀπὸ τοῦ
χοροῦ.]

345. ΣΟΓ ΤΑΓΣΔΕ Τ ΟΤΔΕΝ. ἀντὶ
ταῦ, οὔτε πρὸς σέ, οὔτε πρὸς ταύτας ἀπόρητον.
ΤΟΥΤΟΥΣ ΔΕ, ἔχουν τοὺς ^{c)} αἰχμαλώτους
καὶ τοὺς ἅμα δύντας ἀρσενίας, ἢ τοὺς περὶ τὸν
Δίχην.]

348. ΦΩΝΕΙ ΔΙΚΗΣ ἜΣ ὈΡΘΟΝ.
ἀντὶ τοῦ, ἐφώνει δικαίως καὶ μετὰ ἀληθείας. ἈΛΛ'
Ἦ ΝΥΝ ΚΑΚΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἢ τὰ πρότερον,
ἢ τὰ νῦν ψεύδεται.]

351. ἈΓΝΟΙΑ Μ' ΕΧΕΙ. ἔχουν ἀγνοῶ
καὶ εὐ-συνήμι.]

[ἈΓΝΟΙΑ Μ' ΕΧΕΙ. ὡς ἐν μέρος λόγου
συντακτικῶν, ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ.]

[ἈΓΝΟΪΔι, χεὶ γράφειν ἐπὶ δοτικῇ δια τὸ
μέτρον καὶ οὐκ ἄγνοια, καὶ συντάσσιν οὕτως ἐν
ἀγνοία, με ἔχει ἄπερ εἰρηκας· τουτέστιν, ἄπερ εἰ-
ρηκας αἰτία ἐστὶ τοῦ εἶναι ἐμὲ ἐν ἀγνοία, διὰ τὸ
ἀσυνεπῶς εἰρησθαι. ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔσχον τὴν τούτων
γνώσιν, τρόπον δὲ τινὰ αὐτά με κατέχει ἐν τῇ
ἀγνοία. Τ.]

353. ΩΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ τῆς Ἰόλης.
ΕΥΡΤΕΘ' Ὁ Ε' ΛΟΙ. ἐλόν τ' εἴη. ^{d)} εἰ δὲ
ὕφ'

c) τὰς Brunck.

d) ἔλοι τε εἴη ἂν Brunck. Post ἔλοι omittit ἂν. Heathius
conjecit ἐλόν τ' εἴη.

ὅφ' ἐν, θέλει ἄν. ΤΗ'Ν Θ' ΤΨΙΠΥΡΙΟΝ
ΟΪΧΑΛΙΑΝ. Φερκύδης φησὶν οὕτω „Μετὰ δὲ
τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς ἀφικνίται πρὸς Εὐρύτου τὸν
Μέλανος *) τοῦ Ἀρεσιτιάδου εἰς τὴν Οἰχαλίαν.
ᾧκειτο δὲ αὐτῇ ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρκαδίας. καὶ ἦτο
τὴν θυγατέρα Ἰλλῶ γυναῖκα. τοῦ δὲ μιδόντος, ἢ
Ἡρακλῆς εἶλε τὴν Οἰχαλίαν, καὶ τοὺς υἱοὺς ἔκτε-
λεν. Ἰφίτος δὲ ἐφυγεν εἰς ε) Εὐβοίαν.“ Μεταφ-
ρᾷς δὲ οὕτω λέγει Ἡρακλῆς εἰς ἐπιθυμίαν Ἰόλης
ἀφικέσθαι τῆς Εὐρύτου. τὸν δὲ μὴ θέλειν δεῖναι.
ἦρα τε γὰρ αὐτῆς, καὶ μίγνυσθαι ἔμελλε τῇ θυ-
γατρί, εἰ μὴ Ἀργεῖοι ἐξῆλθον εἰς τὴν Εὐβοίαν.
ΘΕΛΞΕΙΕΝ. πειπικῶς εἶν. ἢ) ΑἶΧΜΑΣΑΙ
ΤΑΔΕ. καταπράξασθαι τῇ αἰχμῇ, ὅ ἔστιν, διὰ
πολέμου κατορθῶσαι.

359. ὍΝ ΝΥ'Ν ΠΑΡΩ'ΣΑΣ. τὸν ἔρωτα
αὐτῆς ἀπασάμενος, ἢ) καὶ παραπτεμψάμενος τάναν-
τία εἶπεν ὁ Λέχας. ΚΡΥΨΙΟΝ ὩΣ ἘΧΕΙ
ΛΕΧΟΣ. λαθραῖόν σοι ἢ) μὴ εἰδώς σου. ἄλλ'
ἵνα ὡς παλλακίδα αὐτὴν λάβῃ.

364.

ο) Μελανίης Brunck. Sic legi jubet etiam Van Staveren in
Miscell. Obff. Mali etc. 1739. Vol. X. p. 306. Hoc docet
Pausan. l. IV. c. 33. καὶ Εὐρύτου τοῦ Μελανίης τὸ ἐστὶ
ἐφυλάσσετε ἐνταῦθα. Haec monuit Hoepfnerus.

ἢ) μὴ διδόντος Tricl. Brunck.

γ) εἰς τὴν E. Brunck.

δ) εἴη Brunck.

ε) παραπτεμψάμενος Brunck.

ζ) λαθραῖον, Tricl. Brunck. omisso σοι.

364. ΕΝ Ή. τῇ Οὐρανίᾳ, τῇ πατρὶδι τῆς Ἰούλης.

366. ΚΑΙ ΝΥΝ ὩΣ ΟΨΑΪΣ. ἀπὸ τοῦ, ὡς ἀκούεις. ἮΚΕΙ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλευσεται. ¹⁾ διὰ δὲ τούτων τὴν ταχέϊαν αὐτοῦ ἄφιξιν ἐπαγγέλλεται. ΟΥΤΚ ἈΦΡΟΝΤΙΣΤΩΣ ΔΕ. ²⁾ ἀπὸ τοῦ, οὐχ ὡς ἐτυχεν, ἀλλὰ διὰ πολλῆς φροντίδος ἔχων αὐτὴν καὶ ἀγαπῶν. ΜΗ ΔΕ ΠΡΟΣΔΟΚΑ ΤΟΔΕ, τὸ ἐν δούλης μέρει ἔχειν αὐτήν. ΕΝΤΕΘΕΓΜΑΝΤΑΙ. ἐκτέλειται.

373. ΑΓΟΡΑ. ἀγορεύματα. ΟΥΧ ἮΔΟΜΑΙ. λυποῦμαι μὲν, οὐκ εἰπὼν σοι τὰ κεχωρισμένα. ἀλλ' ὅμως ἀληθείας ἐγγάζ. ³⁾

[374. ὩΣΤ' ΕΞΕΛΕΓΧΕΙΝ. οἷον, τοσοῦτοι ἤκουσαν ταῦτα, ὥστε καὶ ἐξελέγχειν αὐτόν, εἰ ἀρ-
τήσωσιν. αὐτὰρ εἶχον αὐτὸν λέγειν κατ' αὐτόν τι, εἰ μὴ καὶ μαρτύρων ὑπὲρόνουν. Τ.]

378. ΔΕ ἈΝΩΝΤΜΟΣ ΠΕΦΤΚΕΝ. ἄρα ἄσπετος οὕτω ⁴⁾ καὶ δυσγενής, ὡς μηδὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς γινώσκουσιν. Ἦ ΚΑΙ ΤΑ ΔΑΜΠΡΑ. ταῦτα τοῦ ἀγγέλου πρόσωπόν. φησι. τὸ δὲ ΚΑΤ' ὈΜΜΑ ΚΑΙ ΦΥΣΙΝ ἀπὸ τοῦ οὐ-
πρεπῆς τῇ ὄψει καὶ τῷ σῶμα. ⁵⁾ ἢ ἀπὸ τοῦ, ἄρα τῇ θείᾳ καὶ τῷ γένος ἐφάμιλλον;

[380.

1) ἐλευσεται ὅσον οὕτω Tricl. Brunck.

2) δέ, Brunck.

3) ἀλλ' ὅμως ἀληθῆ εἶπον ὑπερέχονα. Tricl. Brunck.

4) οὕτως ἐστὶ Tricl. Brunck.

5) τὸ πᾶν σῶμα Tricl. Brunck.

[380. Ἡ ΚΑΓ' ΤΑ' ΛΑΜΠΡΑ' λέπει, δη-
λοῦσι τὴν ταύτης εὐγένειαν.]

383. ΔΗΘΕΝ. προσποιούμενος μηδὲνα ἥρω-
τηκεῖναι, μηδὲ ἐγνωκεῖναι. ΒΔΑΨΤΑΣ. τοὺς γονεῖς,
ἀφ' ὧν ἐβλάστησεν. ⁹⁾

384. ΟΛΟΙΝΤΟ ΜΗΤΙ ΠΑΝΤΕΣ.
ὅλοιτε μὴ πάντες ἄνθρωποι, ἀλλ' οἱ κακοί, καὶ
οἱ μηχανῶνται λάθρα, καὶ κακούργους λόγους
ἐαυτοῖς συντιθέσκειν.

390. ΟΥΚ ΑΠΟ ΓΝΩΜΗΣ. ἀλλ'
ἀρεστά, ¹⁾ οὐκ ἔστιν συνήσις. ἔχουν καὶ μοὶ ἀρε-
σκίαι. ²⁾

391. ΗΜΕΙΣ. κατ' ἐρώτησιν.

393. ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ. αὐτόματος. [αὐθόρ-
μητος.]

395. ΩΣ ΕΡΠΟΝΤΟΣ. ὡς τό, κατασκή-
της κεφαλῆς. ΩΣ ΕΡΠΟΝΤΟΣ ΕΙΣΟΡΑΪΣ
ΕΜΟΤ. ὅπως γὰρ με ἔχοντα καὶ σπεύδοντα
πρὸς τὸν Ἡρακλῆα. ¹⁾

[ΩΣ ΕΡΠΟΝΤΟΣ. τοῦτο μᾶλλον ὁμοίον
ἐστίν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῷ. Φερίσον, ὡς ὄντος γε
μὴ βαδιστικοῦ. παρ' Ἀριστοφάνει. (Βάτρ. 128.) Τ.]

397.

9) Transposuit haec Brunck.

r) Has voces Brunck. post συνήσις collocat.

s) ἀρίσκει τοῦτο Brunck.

t) Tiveli, et Brunck. sic habent: ΩΣ—ΕΜΟΤ. ὅπως γὰρ με—
Ἡρακλῆα. ὅστις δὲ ὁμοίον τῷ. (Αριστοφ. ΣΦ. 1428.) κατασκή-
της κεφαλῆς.

397. Ἀ+ΣΣΕΙΣ. ἀντὶ τοῦ αἵσσις. [ὀρμαῖς.]
ΚΑΙ ΝΕΩΨΑΣΘΑΙ. ἀνακινίσασθαι ^{u)}· καὶ
αὐθις ὁμλῆσαι ἀκριβῶς ἐκ νέου. ἢ οὕτως· περὶ
ἡμῶν παροτιέτους ἀνακινώσασθαι λόγους.

400. ἸΣΤΩ ΜΕΓΑΣ ΖΕΥΣ. ὅτι. παρὶ
αὐτοῦ εἶδα ἀκριβῶς σοι διηγήσομαι.

402. ὩΝ Δ' ἘΒΛΑΣΤΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ
τίνος ἐτέχθη.

403. ΟΥΤΟΣ ΒΛΕΨ' ὩΔΕ. ὡς εἰκός,
καὶ τῶ νῦν κεκεῖν ὁ Λάχας. κατασχοῦσα οὖν αὐτὸν
τῆς χειρὸς, φησὶν· ἀπόβλεψον εἰς ἐμέ. ὁ δὲ ἀνα-
νύσας ἔφη, ^{x)} Πρὸς τίνα γὰρ νομίζεις λέγειν. ^{y)}
ἄλλως. ΠΡΟΣ ΤΙΝ' ἘΝΝΕΨΕΙΝ ΔΟΚΕῖΣ.
ὅτι πρὸς βασιλίδα. τὸ δὲ Χ, ὅτι τὸ ὩΔΕ τοπι-
κόν ἐστι.

405. ΤΟΛΜΗΣΟΝ ΕἶΠΕῖΝ. καλῶς
τὸ τόλμησον, ὡς ἀποδειλιῶντος εἰπεῖν διὰ τὸν
δεσπότην.

408. ΔΕΣΠΟΤΙΝ ΤΕ ΤΗΝ ἘΜΗΝ.
τοῦτο πρὸς τὴν, τίν' ἐνέπειν δοκεῖς.

410. ΔΙΚΑΙΑ ΓΑΡ. ἀντὶ τοῦ, ἀληθῆ.

412. ἘΣ ΤΗΝΔΕ ΜΗ ΔΙΚΑΙΟΣ
ὩΝ. δεικτικῶς, εἰς τήνδε μὴ ἀληθείαν. ^{z)}

413.

u) ἀνακινίσασθαι Tricl. Brunck.

x) εἶπεν αὐτῷ Tricl. Brunck.

y) νομίζεις με βλέπειν Tricl. Brunck. Ibidem sqq. sic scribunt:
πρὸς ὃ τὸ, ΠΡΟΣ ΤΙΝ etc.

z) δεικτικῶς εἰς ἐμέ, ΜΗ ΔΙΚ. ὩΝ. μὴ ἀληθείαν Brunck.

413. ΤΙ ΠΟΤΕ ΠΟΙΚΙΛΑΣ ἔΧΕΙΣ.
τί πεπανούργηκας κατ' ἐμοῦ; τί ἐμνηχανήσω, ἢ ἐδὴ
λειύσω;

415. ΚΑΤ'ΩΝ ΣΕΨΘΕΝ. εἰμὴ ὀμιλοῦσθε
δηλονότι.

417. ΚΑΙ ΓΑΡ Οὔ ΣΙΓΗΛΟ΄Σ Εἶ
ἀντὶ τοῦ, σιγηλή· οὐ σιωπᾶς, Φησί, πρὶν ἂν πολλὰ
Φλυαρήσης εἰς ἡμᾶς, ἢ πρὶν ἂν μάθης ὃ τι βούλει.

420. ΟΥΚΟΥΝ ΣΤ' ΤΑΥΤΗΝ. οὐ σὺ;
Φησί, ταύτην, ἢ ^{a)} προσποιῶ ἀγνοεῖν, ἔλεγχος εἶναι
ἰόλην.

426. ΤΑΥΤΟ Δ' ΟΥΧΙ ΓΙΓΝΕΤΑΙ.
οὐ ταυτόν ἔστι δόκησις καὶ ἀληθὴς λόγος. Θίλει
δὲ εἰπεῖν, ὅτι καὶ γὰρ ἤκουσα.

435. ἈΠΟΣΤΗΤΩ. περισσὴ ἢ ἀπό· ἢ
γράφεται παρεστῆτω, ἤγουν ὁ ἀνθρῶπος στήθε
παρελθὼν εἰς μέσον, ὁ διελέγχων με. ΛΗΡΕΐΝ,
ἀντὶ τοῦ Φλυαρεῖν καὶ ἀδολεσχεῖν. ΝΟΣΟΥΝΤΕ
ἀντὶ τοῦ νοσοῦσθαι ὑπὸ ζηλοτυπίας. ἀρσενικῶς δὲ
εἶπεν. ἢ καθόλου ὁ λόγος ὡς μὴ δόξῃ αὐτὴν ὁμ.
λέγχειν οὕτω. ^{b)} τὸ γὰρ μαινομένῳ ^{c)} συμΦλυαρεῖν,
ἀνδρὸς ἐστὶν οὐ σώφρονος. προστῆτω οὖν Φησιν ^{d)}
ὁ ἀνθρῶπος. οὐ γὰρ Φιλονεικήσω πρὸς αὐτόν.

[3]

a) ἢ Tricl. Brunck.

b) εἶπεν, καθολικῶς τὸν λόγον ἐπαγαγόν, ἵνα μὴ δόξῃ αὐτὴν
διελέγχειν, οὕτω Brunck. Similiter Tricl.

c) τὸ γὰρ νοσοῦντι, καὶ οἷον μαινομένῳ Brunck. ex Tricl.

d). Φησιν omittit Brunck.

[ὁ ἄνθρωπος, φησὶν, ὃ δέσπομα, ἘΠΙ-
ΣΤΗΤΩ, ἦγουν, παρελθὼν στήτω εἰς μέσον ὃ
διαλέγην με. εἰ δὲ ἈΠΟΣΤΗΤΩ γράφοντες,
οὐκ οἶδα τίς λόγος τοῦτο γράφουσιν. Γ.]

442. ἘΡΩΤΙ ΜΕΝ ΝΥΝ. εὐθύς γάρ.
ἔστις προσδοκᾷ ἀντιπυκτεῦσαι τῷ Ἐρωτι. ΟΥΤΟΣ
ΓΑΡ ἈΡΧΕΙ. ἀπὸ κοινοῦ τό, ἄρχει.

447. ΜΕΜΠΤΟΣ ΕΙΜΙ. μεμπτὴ εἰμι.
τοῦτοστιν εἰ μὲμφομαι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπίμειμπος, ἐπι-
πληκται.

450. ΑΛΛ' Εἰ ΜΕΝ ἘΚ ΚΕΪΝΟΥ
ΜΑΘΩΝ. εἰ μὲν^{ε)} παρ' Ἡρακλείους ἐκελύσθη
ψεύσασθαι, κακὴν μάθησιν ἐκμαρθάνεις· εἰ δὲ σὺ
σαυτὸν εἰς τοῦτο ψευδολογίας ἄγεις, ἴσθι ὅτι καὶ
Θεόφραστες ποτὶ εἰπεῖν ἀληθές, οὐ δυνήσῃ, ὑπὸ τῆς
συνηθείας νικώμενος, ἢ καὶ Θεόφραστες ἀληθεύσαι, οὐ
πιστευθήσῃ.

455. ΚΗΡ ΠΡΟΣΕΣΤΙ. μερίς, κλήρος,
μοῖρα, τύχη. ὍΠΩΣ ΔΕ ΛΗΣΗ.Σ. ἀντὶ τοῦ,
μὴ λήσῃς. Ἀττικὴ δὲ ἡ Φράσις. λυπήσομαι^{ς)} εἰ
μὴ εἴπῃς, καὶ παρ' ἐμοῦ προσδόκα βλαβήσεσθαι.

461. ΠΛΕΙΣΤΑΣ. δηλονότια ἰάνδρους παρ-
θένους. ὡς Μήδαν^{ς)} τὴν Φίλαντος, Λύγην τὴν
Ἀλέαν,

ε) εἰ μὲν γὰρ Brunck.

ς) λυπήσομαι δέ, Brunck. Idem pro ei legit ἄν.

ς) Μίδειαν Brunck. Idem Φίλαντος, ut Trial.

498. ΜΕΓΑ ΤΙ ΣΘΕΝΟΣ. γράφεται καί, μέγα τι σθένουσα Κύπρις. ^{q)} νικηφορεῖ ἐν παντί πράγματι. ἢ οὕτως· ἀποφέρεται τὰς νίκας κατὰ πάντων, καὶ πάσης κρατεῖ φύσεως. σθένος δὲ νίκης, περιφραστικῶς τὴν νίκην. εἰκότως δὲ ὁ Χορὸς τοιαύτην ἀρχὴν πεποιήται. πέπαυται γὰρ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἔρωτος. ΠΑΡΕΒΑΝ. ΚΑΙ ὍΠΩΣ. ἀντὶ τοῦ παραβῆσομαι. καὶ ὅσα μὲν εἰς Θεοὺς, Φησίην, ἐνεδείξατο, ὑπερδήσομαι. ΤΟΝ ἘΝΝΥΧΟΝ Αἴδαν. τὸν ἐν σκότῳ διατρέβοντα. Ἀλλ' ἐπὶ τὰ νῦν ἄρ' ἀκοιτῖν. τὴν Δηϊάνειραν· ὁ δὲ νοῦς οὗτος· τὰ μὲν εἰς Θεοὺς γεγονότα παρίημι. ἐκεῖνα δὲ λέγω, τίνες ἠγωνίσαντο περὶ τῶν γάμων Δηϊανείρας, καὶ κατέβησαν εἰς τὸν ἀγῶνα. ἈΜΦΙΓΥΤΟΙ ΚΑΤΕΒΑΝ. ἀντίπαλοι, ἢ ἰσχυροί. ἐν τοῖς γυίοις μαχεσάμενοι. χερσὶ καὶ ποσίν. ^{r)} ἢ ἀμφοτέρωτεροι τεθωρακισμένοι, ἢ ἀμφω παρωρυμένοι. ^{s)} ΠΑΜΠΛΗΚΤΑ. ἀγωνίσματα πληγῶν μεστά. ἘΞΗΛΘΟΝ Ἀεθλ' ἀγωνίσαντο. λέγει δὲ, ὅτι πᾶν εἶδος ἀγωνίσματος κατ' ἀλλήλων ἐπιδείξαντο, ἠγωνίσαντο.

509. ΤΕΤΡΑΟΡΟΤ. τετρασκελοῦς. ΦΛΣΜΑ. φάντασμα, σχῆμα, ἈΠ' ὈΙΝΙΑΔΑΝ. ἀπὸ

q) Interponit Brunckius: ὁ δὲ νοῦς, et post πρᾶγματι addit Κύπρις.

r) ἀντίπαλοι· ἢ ἰσχ. ἐν τοῖς γυίοις, μαχισ. χ. κ. π. Brunck.

s) παρωρυμένοι Brunck.

484. Εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν
 Νέμεϊς. καλῶς δὲ τῆς λέξεως συγγνώμην
 αὐτῷ προξενῖται. Ἐπεὶ γέ μὲν δὴ
 πάντ' ἐπίστασαι. ἐπεὶ τοῖνυν πάντα λοι-
 πὸν ἐπίστασαι, λέγω τι καὶ ἕτερον, ὅπερ ὁμοίως
 πεχασμένον σοί τε καὶ τῷ Ἡρακλεῖ γενήσεται.

[490. Ἦσσω ἔφ' ἧττάται τῷ ταύτης
 ἔρωτι.]

491. Ἄλλ' ὧδε καὶ φρονού-
 μεν. ἤγουν, ὥςπερ προσέφηκα ταῦτα, καὶ ποιή-
 σω. ο) ΚΟὔΤτι νόσον ἑπακτόν. τὴν
 θιομαχίαν. ἑπακτὸν δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ αὐθαί-
 ρετον τὴν θιομαχίαν. τὸ γὰρ πρὸς Ἐρώτα φιλο-
 νεαῖν, θιομαχεῖν ἴστιν ἀντικρυς. ρ) Ἄ τ' ἀντὶ
 Δωρῶν. ὅπως ἂν αὐτῷ παρ' ἡμῶν κομίσῃς
 ἀντίποινα καὶ σύμφωνα οἷς ἤγαγες. λέγει δὲ ἀντὶ
 τῶν αἰχμαλώτων. ΣΥΝ ΠΟΛΛῷ, ΣΤΟΛΩ.
 ἤγουν σὺν ταῖς ἀπισταλμέναις αἰχμαλώτισι.

[ΜΕΤΡ. 498. ΜΕΓΑ ΤΙ ΣΘΕΝΟΣ. τὰ
 τοιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται ἐπωδικά, ὡς εἴρη-
 ται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα, τριάς ἐπωδική· τὰ κῶλα
 δὲ τῆς μὲν στεροφῆς ια, καὶ τῆς ἀντιστεροφῆς το-
 σαῦτα· τῆς δὲ ἐπωδοῦ ιδ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν
 στεροφῆς καὶ ἀντιστεροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ
 ἐπωδοῦ κερωνίς, εἰτα παράγραφος. Τ.]

498.

ο) προσέφηκα, οὕτω ποιῆσω ταῦτα Brunck.

ρ) Brunck. sic: τὸ γὰρ — ἀντικρυς. ἙΠΑΚΤΟΝ δὲ —
 αὐθαίρετον: omittis vocibus τὴν θιομαχίαν.

498. ΜΕΓΑ ΤΙ ΣΘΕΝΟΣ. γράφεται καί, μέγα τι σθένουσα Κύπρις. ^{q)} νικηφορεῖ ἐν παντί πράγματι. ἢ οὕτως· ἀποφέρεται τὰς νίκας κατὰ πάντων, καὶ πάσης κρατεῖ φύσεως. σθένος δὲ νίκης, περιφραστικῶς τὴν νίκην. εἰκότως δὲ ὁ Χερὸς τοιαύτην ἀρχὴν πεποιήται. πέπαυται γὰρ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἔρωτος. ΠΑΡΕΒΑΝ. ΚΑΙ ὍΠΩΣ. ἀντὶ τοῦ παραβῆσομαι. καὶ ὅσα μὲν εἰς θεοὺς, φησὶν, ἐνεδείξατο, ὑπερθέσομαι. ΤΟΝ ἘΝΝΤΧΟΝ Αἴδαν. τὸν ἐν σκότῳ διατρέβοντα. Ἀλλ' ἐπὶ τὰνδ' ἄρ' ἀκοίτιν. τὴν Δηϊανέραν· ὁ δὲ νοῦς οὗτος· τὰ μὲν εἰς θεοὺς γεγυῖνота παρήμι. ἐκείνα δὲ λέγω, τίνας ἠγωνίσαντο περὶ τῶν γάμων Δηϊανέρας, καὶ κατέβησαν εἰς τὸν ἀγῶνα. ἈΜΦΙΓΤΟΙ ΚΑΤΕΒΑΝ. ἀντίπαλοι, ἢ ἰσχυροί. ἐν τοῖς γυίοις μαχισάμενοι. χερσὶ καὶ ποσὶν. ^{r)} ἢ ἀμφοτέρωι τεθωρακισμένοι, ἢ ἄμφω παρωξυμένοι. ^{s)} ΠΑΜΠΛΗΚΤΑ. ἀγωνίσματα πληγῶν μεστά. ἘΞΗΛΘΟΝ Ἀεθλ' ἀγῶνῶν. ἀντὶ τοῦ διήνυσαν, ἐπεξῆλθον, ἠγωνίσαντο. λέγει δέ, ὅτι πᾶν εἶδος ἀγωνίσματος κατ' ἀλλήλων ἐπείδειξαντο, ἠγωνίσαντο.

509. ΤΕΤΡΑΟΨΟΤ. τετρασκελοῦς. ΦΑΣΜΑ. φάντασμα, σχῆμα, ἈΠ' Οἰνιαδάδ' Ἄν. ἀπὸ

q) Interponit Brunckius: ὁ δὲ νοῦς, et post πρῶγματι addit Κύπρις.

r) ἀντίπαλοι· ἢ ἰσχ. ἐν τοῖς γυίοις, μαχισ. χ. κ. π. Brunck.

s) παρωξυμένοι Brunck.

ἀπὸ Λιτωλίας, ἢ οὕτως. Οἰνῆαι, πόλις Ἀκαρνανίας,
 δι' ἧς ρεῖ ὁ Ἀχελῷος¹⁾ πληθυντικῶς δὲ λέγεται.
 ΒΑΚΧΕΪΔΣ ἌΠΟ. τῆς τὸν Βάκχον ἐχούσης.
 καλῶς δὲ τὸ ΒΑΚΧΕΪΔΣ, πρὸς ἀντιδιαστολήν,
 ΤΟΨΑ ΚΑΙ ΛΟΓΧΑΣ. ἀφ' ἱστορίας φησὶ
 λόγχην ἔχειν τὸν Ἡρακλῆα. ἈΟΛΛΕΓΣ ἼΣΑΝ.
 καταχρηστικῶς εἶπεν ἐπὶ δύο τὸ ἈΟΛΛΕΓΣ²⁾
 ἀντὶ τοῦ λίαν αἰέντες. Ὅμηρος (Ιλ. Χ. 308.)
 Οἴμῃσι δὲ ἄλλαις.³⁾ ἸΕΜΕΝΟΙ. ἐπιθυμοῦντες.
 ΜΟΝΑ Δ' ΕΥΛΕΚΤΡΟΣ. μόνῃ δὲ ἡ εὐ-
 λεκτρὸς Κύπρις παροῦσα ἐβράβευε καὶ δίδταίτε.

[517. ΡΑΒΔΟΝΟΜΕΙ. ἡγανοθέτει.]

518. ΤΟΤ' Η'Ν ΧΕΡΟΣ. τότε οὖν ὁ Ἡρα-
 κλῆς καὶ χερσὶ καὶ τόξοις ἐμάχετο. ὁ δὲ Ἀχε-
 λῷος τοῖς κέρασιν. ἈΝΑΪΜΙΓΔΑ. ἀναμειγνύ-
 ντες. Η'Ν ΔΕ' ἈΜΦΙΠΛΕΚΤΟΙ ΚΛΙΜΑ-
 ΚΕΣ. ἢ⁴⁾ ἀντὶ τοῦ, ὑπῆρχον. Ἡσιόδος (Θεογ.
 321.) Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. ΚΛΙΜΑΚΕΣ
 δέ, αἱ ἐπαναβάσεις παρὰ τὸ ἄνω τε καὶ κάτω
 αὐταῖς στρέφουσθαι ἐν τῇ μάχῃ. ἔστι δὲ εἶδος πα-
 λαίσματος ἢ κλίμαξ. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ἐπὶ
 Ἡρακλείους ἀκουστέον. Η'Ν ΔΕ' ΜΕΤΩΠΩΝ.
 τοῦτο ἐπὶ Ἀχελῷου. οἱ γὰρ ταῦροι τοῖς κέρασι
 καὶ μετώποις μάχονται.

[522. ὈΛΟ΄ΕΝΤΑ. φθαρτικά.]

I 2

524.

1) Articulum omittit Brunck.

2) Tricl. et Brunck. addunt: ἐπὶ πλεῖστον γὰρ λέγεται.

3) αἰεὶς Tricl. αἰεὶς Brunck.

4) τὸ Η'Ν Brunck.

524. 'Α Δ' ΕΤΩΠΙΣ. ἡ Δηϊάνειρα. ΕΓΩ.
ΔΕ' ΜΑΤΗΡ ΜΕΝ. ἐγώ, Φησίν, ἐνδιαθέτως ὡς
μήτηρ λέγω. ἐγὼ παρῆσα τὰ πολλά, τὰ τέλη λέγω
τῶν πραγμάτων. ΑΜΦΙΜΑΧΗΤΟΝ ΟΜΜΑ
ΝΥΜΦΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ἡ περιμάχητος νύμφη, περι-
φραστικῶς· ἀπὸ δὲ τοῦ καλλιστεύοντος αὐτὴν εἶπε
μέρους. Ἄλλως. ΟΜΜΑ ΝΥΜΦΑΣ. ἔτι δὲ καὶ
νύμφη ἐλεεινὴ οὖσα, ὑπέμεινεν ἡ περικαλλῆς Δηϊά-
νειρα. 2) ΑΜΜΕΝΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀνέμεινε. 3)
Κ' ΑἰΠΟ' ΜΑΤΡΟΣ ΑΦΑΡ. παραχρῆμα γα-
μηθεῖσα τῶν τῆς μητρὸς ἀφωρίσθη πραγμάτων. 4)

[ΑΒΡΑ'. τρυφῶσα, κεκαλλωπισμένη.

550. ΑΦΑΡ. ὀξείως. ἀπὸ τοῦ ἄπτω ἄψω,
τὸ ἄφαρ γίνεται.]

[ΜΕΤΡ. 532. ΗΨΟΣ ΦΙΛΑΙ. Αἱ συ-
στηματικαὶ αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἱαμβικῶν
τριμέτρων εἰς, ὧν τελευταῖος, Πρὶν εἰδέναι τακτεῖσθαι,
εἰ ποθοῦμεθα. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς συνηθως. Τ.]

ΗΨΟΣ ΦΙΛΑΙ. ἡ Δηϊάνειρα πρὸς τὸν χορὸν
ἐξελθοῦσα διαλέγεται, καὶ Φησίν· ἐν ὧσιν ὁ Λύκας
κατὰ τὸν οἶκον συντάττεται ταῖς αἰχμαλώταις,
ἐξῆλθον, ἵνα ἅπερ ἐμηχανησάμην δηλώσω ὑμῖν.
ΩΣ ΕΠ' ΕΞΟΔΩ. ὡς μέλλων αὐθις ἐξῆλθαι
πρὸς τὸν Ἡρακλέα. ΣΥΝΚΑΤΟΙΚΤΙΟΥΜΕΝΗ.
σὺν ἡμῖν θρηνοῦσα.

537.

2) Ἄλλως — Δηϊάνειρα omisit Brunck.

3) ἀνέμεινε Brunck.

4) τῶν et πραγμάτων abest Brunck.

537. ἌΛΛ' ἘΖΕΥΓΜΕΝΗΝ. γεγάμη-
μένη τῷ Ἡρακλεῖ, προσεδεξάμην Φορτίον λωβητὸν
τῆς ἐμῆς Φρενός, ἥτοι βλαβερόν Φορτίον καὶ ἐφύ-
βριστον. ΜΙΑΨ ΤΥΠΟ ΧΛΑΪΝΗΣ. ὑπὸ μιᾶς
ποιήτης.

543. ΟἴΚΟΥΤ' ἘΝΤΕΠΕΜΨΕ. τοιαῦ-
τα τῆς οἰκουρίας δῶρα ἔπεμψε μοι ὑπὲρ τοῦ χρόνου
παντὸς, οὐ συνώκησα αὐτῷ. ὃ ἐστὶν εὐχαριστήρια
τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκουρίας.

548. ΤΗΝ ΜΕΝ ἘΡΠΟΤΣΑΝ ΠΡΟ-
ΣΩΚ' τῇ Ἰόλῃ προκόπτουσιν καὶ αὐξανομένην τὴν
ἡβην. ΤΗΝ ΔΕ ΦΘΙΝΟΥΣΑΝ. ἐαυτὴν λέ-
γει, δειπτικῶς. Φθίνουσιν δὲ ἀντὶ τοῦ βεβηκυῖαν.
ὉΦΘΑΛΜΟΣ ἌΝΘΟΣ. τὸ ἄνθος τῶν νέων
γυναικῶν Φιλίᾳ ἀρπάζειν ὁ ὀφθαλμός τοῦ ἀνδρός.
ΤῶΝ Δ' ΤΠΕΚΤΡΕΠΕΙ. τῶν δὲ ὑπαναχωρεῖ,
δηλονότι τῶν πρεσβυτέρων. ὧν δύο ἡλικιῶν τὴν νεά-
ζουσιν ἀρπάζειν εἴωθεν ὁ τοῦ ἀνδρός ὀφθαλμός. c)

551. ΜΗ' ΠΟΣΙΣ ΜΕΝ ἩΡΑΚΛΗΨ.
διαφορὰν ταύτην ἔχει ὁ πόσις πρὸς τὸν ἄνδρα.
πόσις μὲν γὰρ λέγεται καὶ ὁ πρὸ πολλοῦ ἀποστάς
τῆς γυναικός· ἀνὴρ δέ, ὁ συνών, καὶ ὁ πρὸ ὀλίγου
χωρισθείς, ὡς τό, (Ιλ. Ω, 725.) Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος
ὦλεν. δέδοικα οὖν, Φησί, μὴ ἐμὲ καταλιπὼν πόσις
ἐμὸς κληθῇ, ὡς συνοικήσας μοι ποτέ, ταύτης δὲ
ἀνὴρ,

c) εἶον, τῶν δύο ἡλικιῶν τὴν μὲν νεάζουσιν ἀρπάζειν εἴωθεν ὁ
τοῦ ἀνδρός (τῶν ἀνθρώπων Tricl.) ὀφθαλμός, τῆς δὲ ὑπανα-
τρέψει τὸν πόδα, ἥτοι τῆς πρεσβυτέρας, Tricl. Brunck

ἀνὴρ, ὡς αὐτῇ συνοικῶν. Ἀλλως. ΠΟΪΣΙΣ ΜΕΝ.
πόσις, πρόσις τις ὢν, παρὰ τὸ προσιέναι.

552. ἌΛΛ' ΟΥΤ ΓΑΡ ΨΩΣΠΕΡ ΕΊΠΟΝ.
οὐ χεὶρ τὴν συνετὴν γυναῖκα θυμοῦσθαι τῷ ἀν-
δρί. ^{d)} ὧ δὲ τρόπῳ τῆς λύπης ἴαμα σχοίην, ὑμῖν
ἐρῶ. ΛΥΤΗΡΙΟΝ ΛΥΠΗΜΑ. ἀντὶ τοῦ,
τῆς λύπης ἴαμα.

557. ΛΕΒΗΤΙ ΧΑΛΚΕΩΙ. δύο ὀνόματα,
ὡς κρατερὸν αἰχμήτην. ὡς ἔκτοτε ^{e)} ἀποθεμένην λέ-
βητι ἐπὶ τὸ κατὰ καιρὸν χεῖρασθαι αὐτῇ. Ὁ
ΠΑΪΣ ἔΕΤ ΟΥ΄ ΣΑ. νεώτερά. οὐ γὰρ παρθένος.
ἘΚ ΦΟΝΩΝ ἈΝΕΙΛΟΣΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἐκ
τοῦ αἵματος τῶν σφαγῶν. Ὅμηρος (Ιλ. Π. 162.)
ἄκρον ἐρευνγόμενοι φόνον αἵματος. ἢ τοῦτό που ^{f)}
ᾧθεν ἐφονεύθη ὁ Νέστος. Ὅμηρος (Ιλ. Κ. 521.)
ἐν ἀργαλέσι φονῆσιν.

562. ΜΙΣΘΟΥ ΠΟΡΕΥΕ. διαπύρεα, δι-
πύρεθμευεν, ἩΝΙΚΑ ΣΤΟΔΟΝ ΞΥΝ ἩΡΑ-
ΚΛΕΊ. στόλον φησὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ
δούλων τε καὶ ἀδελφῶν. ἡνίκα οὖν καταλιποῦσα
τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς, ἔρημος ἐπηκολούθησα τῷ
Ἡρακλεῖ. ΨΑΥΕΙΝ ΜΑΤΑΓΑΙΣ ΧΕΡΣΙΝ.
ὅτι αὐρὴν ἤνυσεν. ἐφθασε γὰρ ὁ Ἡρακλῆς τοξεύσας
καὶ ἀνελὼν αὐτόν.

[566. ΜΑΤΑΓΑΙΣ. ἀδίκους, ἀκολάστοκς.]

567.

d) Interponit Brunck. H: Δ' ΕΧΩ.

e) Brunckius: ΚΕΚΡΤΜΜΕΝΟΝ. ὃ ἐκ τότε ἀποδήμι
λίβητι, ἐπὶ τῇ etc.

f) ἢ ἐκ τοῦ τέκνου Tricl. Brunck.

567. ἘΠΙΣΤΡΕΨΑΣ ΧΕΡΟΪΝ.' εὐτρε-
πίσας, ἢ στρέψας καὶ κάμψας τὴν νουράν. ἢ εἰς
αὐτὸν. στραφείς καὶ βλείψας. ἮΚΕ ΚΟΜΗ-
ΤΗΝ ἼΟΝ. ἢ διὰ τοὺς ὄγκους, ἢ διὰ τὴν πτό-
ρῳον. τὸ δὲ ΠΝΕΥΜΟΝΑΣ, ἀντὶ ἐνικοῦ. ΔΙ-
ΑΨΦΟΪΖΗΣΕΝ. μετὰ ἤχου ὤρμησι.

[568. ΚΟΜΗΤΗΝ. ἐπτερωμένον.]

571. ΤΟΣΟΝ Δ' ὈΝΗΣΗ. ὠφελήθη, καὶ ὅπῃ λήψῃ ἐκ τῶν ἐμῶν πορθμῶν. ἘΑΝ ΠΥΘΗ. γράφεται εἰς πιθῇ.

[ἘΑΝ ΠΥΘΗ. εἰς ἀκούσης.]

573. ἈΜΦΙΘΡΕΠΤΟΝ. τὸ πεπηγός. ε)
θρέψαι γὰρ, τὸ πῆξαι. Ἦ ΜΕΛΑΓΧΟΛΟΥΣ.
ὅπου, ἢ ἐν ὧ. ΘΡΕΜΜΑ ΛΕΡΝΑΓΑΣ ἮΤ-
ΔΡΑΣ. περιφραστικῶς ἢ ὕδρα. ἜΣΤΑΙ ΦΡΕ-
ΝΟΣ ΣΟΙ ΤΟΤ' ΤΟ ΚΗΑΝΤΗΡΙΟΝ. ἐπι-
τήδειον πρὸς τὸ παῦσαι καὶ κληῖσαι, κατὰ παυ-
στήριον^{h)} τῆς φρενός τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ πρὸς
ἄλλην ἔρωτος. ἢ κατακλεῖοντος τὴν ψυχὴν τοῦ
Ἡρακλέους τῷ πρὸς τὴν Δηϊάνειαν ἔρωτι.

580. ΕΓΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΟΝ. τηρούμενον.
ΧΙΤΩΝΑ ΤΟΝΔΕ. τοῦτό φησιν, ὡς κατὰ ἐν-
τολὴν Νέσου,ⁱ⁾ καὶ ἄλλα τινὰ συμμίζασα. ΚΑΙ
ΠΕΠΕΪΡΑΝΤΑΙ ΤΑΔΕ. κατείργασται, τε-
τελείωται καὶ ἥνυσται. ΚΑΚΑΣ ΔΕ ΤΟΛΜΑΣ.
τὰς

ε) τὸ ἀπὸ τοῦ ἰοῦ τῆς ὕδρας πεπηγός Brunck. Sic etiam
Tricl., nisi quod τοῦ ἰοῦ omittit.

h) κατακλεῖοντος Tricl. Brunck. Paullo post κατακλεῖν.

i) Scribendum cum Brunckio Νέσσον.

τὰς Φαρμακείας. μὴ εἰδείην, Φησί, κακοῖς πράγμασιν ἐπιχειρεῖν, ἢ ^{k)} δολοφονῆσαι αὐτόν, ἢ τι τοιοῦτον. ἀλλ' ἄχρι τοῦ μεταθελῆναι αὐτοῦ τὴν γνώμην διὰ τοῦ κατασκευάσματος τούτου. εἰ μὴ μάται' ἐστὶ τοῦτο τὸ κατασκευάσμα, προσδοκῶ ταύτην ὑπερβαλῆσθαι τῇ πρὸς ^{l)} τοῦ Ἡρακλέους εὐνοίᾳ. εἰ δὲ μὴ ἐπιτυχῶ, παύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως. ΜΕΜΗΧΑΝΗΤΑΙ ΤΟΤ' ῬΓΟΝ. τοῦτο, Φησί, τὸ ἔργον μεμηχανῆται, οὐκ ἐπ' ὀλέθρῳ, ἀλλ' ἵνα ταύτην φίλτροις ὑπερβαλώμεθα. Εἰ ΔΕ' ΜΗ', ΠΕΠΑΥΣΟΜΑΙ. εἰ δὲ μὴ ἐνεργήσῃ, ^{m)} πεπαύσομαι τῆς ἐπιχειρήσεως.

589. ἌΛΛ' Εἴ ΤΙΣ ἙΣΤΙ ΠΙΣΤΙΣ. ἀλλ' εἰ πεπίστευκας, ὅτι δρᾷ τι τοῦτο, ἄριστά μοι δοκεῖ βεβουλεύσθαι.

591. ΟὐΤΩΣ ἘΧΕΙ Γ' Ἡ ΠΙΣΤΙΣ. πιστεύω μὲν ἀληθὲς εἶναι οὐ μὴν πεπείραμαι.

593. ἌΛΛ' ΕἶΔΕΝΑΙ ΧΡΗ' ΔΡῶΣΑΝ. δεῖ σε, Φησὶν, ἐπιχειροῦσαν γινῶναι, ἢ δὲ σε δρῶσαν ἔχειν τὴν πίστιν, καὶ μὴ μόνον δοκεῖν ἐπίστασθαι, οὐπω γὰρ ἔχεις τὴν γινῶσιν, ἕως οὗ πεπείρασαι. ἘΧΟΙΣ ἌΝ ΓΝΩΣΜΑ. γράφεται, ἄγνωμα. ⁿ⁾

[594.

k) οἷον pro ἢ Tricl. Brunck. Post τοιοῦτον addunt ἐργάσασθαι.

l) παρὰ Tricl. Brunck.

m) ἐνεργήσῃ Brunck.

n) γράφεται καὶ ΓΝΩΣΜΑ, Brunck.

[594. ΓΝΩΜΑ. ἤτοι νοῦν· καὶ ἔστιν οὐδέ-
τερον, ἀντὶ τοῦ γνωμάτευμα, καὶ νοῦν· καὶ Εὐρι-
πίδης· (Ἡρακλείδαις 408.) πόλλ'· ἐν δὲ πᾶσι
γνώμα ταυτὸν ἐμπρέπει. ἤτοι γνωμάτευμα, νοῦς. Τ.]

595. Εἰσομέθα. γνωσόμεθα, Φησί, τὴν
δύναμιν τοῦ σκευάσματος. βλέπω γὰρ τὸν Λίχαν
πλησίον πορευσόμενον, °) ὃς ἀποκομίσει τὸν πέπλον
τῷ Ἡρακλεῖ. καὶ ἔσται ἡμῖν διὰ τούτου πείρα.
Εἴτ' στεγοίμεθα. κρυπτοίμεθα, οἶον, σιωπῇ
γένοιτο.

[598. ΠΡΑΨΣΗΣΙΣ. ἀντὶ τοῦ πράσσης τι.
ΣΚΟΤΩι δέ, ἀντὶ τοῦ λάθρα.]

600. ΤΩι ΜΑΚΡΩι ΧΡΟΝΩι. ἀντὶ τοῦ,
διὰ τὸ ἐνταῦθα χρόνῳ ἐνδιατερεῖσθαι.

[602. ἮΓΟΡΩι. ὁμίλεις.]

603. Εἴτ' Φῆ Πέπλον. ἰσχνουργῇ. Ρ)
οὐκ εὖ δὲ τὸν ἀνδρείον χιτῶνα Πέπλον Φησίν,
ἀντὶ λεπτοῦΦῇ.

[Εἴτ' Φῆ. καλοῦφαντον.]

608. Μῆτ' ἐφέστιον σέ' λας. ἀντὶ
τοῦ, τὸ κατ' οἶκον πῦρ. Ἐρκοε δὲ ἱερὸν,
ὁ βωμός, ἢ τὸ ἱερόν. Πρίν κείνος. πρὶν
αὐτὸς ἐκδυσάμενος °) ἐπὶ τῆς οἰκίας φανερὸς καὶ
ὑπ'

ο) πορευόμενον Tricl. Brunck.

ρ) ἰσχνουργῇ, λεπτοῦΦῇ Brunck. In sqq. ἀντὶ λεπτοῦΦῇ
omittit.

q) ἐκδυσάμενος Tricl. Brunck.

ὕπ' ὧσιν πάντων προσελθών. καθ' ἣν μέλλοι ταύ-
ρους θύσειν τοῖς θεοῖς εὐχαριστήρια. γ)

[611. ἩΥΓΜΗΝ. ἡξάμην.]

612. ΠΑΝΔΪΚΩΣ. ἀνενδοιάστως. ΣΤΕ-
ΛΕΓΝ ΧΙΤΩΝΙ ΤΩΙΔΕ. σκεπάσειν, ἐνδύσειν,
περιβαλεῖν αὐτὸν τούτῳ τῷ χιτῶνι, ὡς Φανῆται αὐ-
τὸν³⁾ σφαγέα τῶν θυμάτων. ΚΑΙΝΟΝ, καινο-
πρεπῆ.

615. ΣΗΜ' Ὁ ΚΕΙΝΟΣ ΕΥΜΑΘΕΣ.
σημεῖον κομίσεις, ὅπερ ἐκείνος ἐπιγνώσεται, ἐπιθίς
τὸ ὄμμα τῇ σφραγίδι. γνοὺς ὅτι παρ' ἐμοῦ εἴη⁴⁾
ἡ σφραγίς. ΣΦΡΑΓΙΔΟΣ ἘΡΚΕΙ. περιφρα-
στικῶς τῇ σφραγίδι. ἈΛΛ' ἘΡΠΕ ΚΑΓ ΦΥ-
ΛΑΣΣΕ. οὗτός ἐστιν ὁ προσήκων νόμος τοῖς δια-
κονοῦσιν, ὥστε μηδὲν περαιτέρω δεῖν τῶν προστα-
τομένων⁵⁾ αὐτοῖς. ἐμφαίνει δὲ αὐτῷ μὴ ἀποσφρα-
γίσαντα περιεργάζεσθαι τί ἔγκειται. ἘΠΕΙΘ'
ὍΠΩΣ ἌΝ Ἡ ΧΑΡΙΣ. γνησίως διακονοῦμέ-
νος διπλάζεις τὴν χάριν, καὶ ἴσως φιληθήσῃ παρ'
ἐκατέρου.

621.

γ) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, ὕπ' ὧσιν πάντων προσελθών, δείξῃ αὐτὸν Φα-
νερὸν, τοῖς θεοῖς ἐμφανῶς σταθεῖς, καθ' ἣν ἡμέραν μέλλει
ταύρους θύειν etc. Brunck. ex Tricl. Quamquam hic legit
προέλθῃ καὶ δείξῃ ἑαυτὸν.

δ) αὐτὸν ΘΤΤΗΡΑ, ἥγουν σφαγέα Brunck.

ε) ἐστιν Tricl. Brunck. Paullo inferius σφραγίδι.

ς) προστεταγμένων Tricl. Brunck.

621. ἌΛΛ' ΕΊΠΕΡ ΕΡΜΟΥ. κήρυξ γάρ
ὁ θεός. ΛΟΓΩΝ ΤΕ ΠΙΣΤΙΝ ὦΝ ἔΧΕΙΣ. x)
ἔντειλε δέ μοι, Φησί, περὶ πραγμάτων ἄλλων μυ-
στικῶν, καὶ λόγους ἀνακοίνωσαί μοι, καὶ φυλάξω.
ἘΦΑΡΜΟΏΣΑΙ. ἐπίθεις, Φησίν, ἣν θέλεις σφρα-
γίδα.

629. ΠΡΟΣΔΕΪΓΜΑΤΑ. ὑποδοχάς. λέγει
δὲ, ὅτι οἶσθα πῶς φιλοφρόνως αὐτὴν προσηκάμην.
καὶ τοῦτο δὲ ἐπαγωγὸν πρὸς Ἡρακλέα, εἴ γε τὴν
ὑπονοουμένην φιλοφρόνως προσεδέξατο.

630. ὩΣΤΕ ἘΚΠΛΑΓΗΝΑΙ. ὅτι ἀσμέ-
τως αὐτὴν ὑπεδέξω, ὥς θαυμάσαι με, καὶ ἐπὶ
τοῦτο y) χαρῆναι.

631. ΔΕΔΟΙΚΑ ΓΑΡ. δέδοικα γάρ. Φησί,
μὴ πρὸ καιροῦ εἴποις z) τὸν ἐξ ἐμοῦ πόθον, ὥς
μάθωμεν, εἰ καὶ αὐτὸς ἡμᾶς ποθεῖ. διὰ δὲ τού-
των ἐρεθίζει αὐτὸν πλέον εἰπεῖν. a)

[ΜΕΤΡ. 634. Ὡ ΝΑΥΛΟΧΑ. Τὰ τοιαῦτα
εἶδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται.
εἰσὶ δὲ τὰ παρόντα στροφῶν δύο· τὰ δὲ κῶλα
τῆς μὲν πρώτης στροφῆς η, καὶ τὰ τῆς ἀντιστρο-
φῆς τσσαῦτα· τῆς δὲ δευτέρας θ, καὶ τῆς ἀντι-
στροφῆς ἰμοίως τσσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης
stro-

x) Brunnkii ante ἔντειλαι (sic enim legit) exhibet sequentia,
ἐπίθεις etc. omisso ἘΦΑΡΜΟΏΣΑΙ. Ita etiam Tricl.

y) τούτω Tricl. Brunck.

z) εἴποις Brunck.

a) Addit Brunnkii: τὸ δὲ ΠΡΩΤΟΝ, πρὸτ' ἐστίν, ἔχει πρῶτον.
ἔπειτα δὲ τὰ ἀνακρινόμενα.

στρεφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ ᾠσματος κορωνίς. T.]

Ω ΝΑΥΛΟΧΑ ΚΑΙ ΠΕΤΡΑΓΛ. δοκεῖ τοῦτο παρ' ἱστορίαν εἶναι. Φασὶ γάρ πρῶτον ἐν Τραχίνι τῷ Ἡρακλεῖ ἀναδεδόσθαι. ἐνταῦθα δέ, ὡς προὑπαρχόντων αὐτῶν, Φησὶν, ὦ ναύλοχα. ^{b)} ὁ Χορὸς τοὺς περὶ τὴν Οἶτην οἰκοῦντας προσκαλεῖται, ἐπὶ τὸ ^{c)} πανηγυρίσαι, διὰ τὴν προσδοκωμένην ἐπιδημίαν τοῦ Ἡρακλέους. ὁ δὲ νοῦς· οἱ τὰ παραθαλάσσια θερμα λουτρὰ ἰνοικοῦντες, καὶ οἱ παρὰ τοὺς τραχεῖς καὶ ὄρεινους τόπους τῆς Οἴτης καὶ τὸν Μηλιακὸν κόλπον, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν ^{d)} τῆς χρυσοτόξου Ἀγέμιδος, ἐνθα Φησὶν εἶναι τῶν Ἑλλήνων τὰ συνέδρια, ἄρτι ὁ καλλιφωνίτατος πάλιν ἤξει αὐλός, καὶ καταλήψεται ἡμῶν τὰς ἀκοάς, ἡδὺ τι καὶ μουσικὸν προσπνέων, οὐκ ἐχθράν, οὐδ' ἀπνευκτὴν φωνήν, ἀλλὰ θείας μουσῆς ἀντίλυσον, ἣ ἐστὶ, φωνῆς γλυκείας. Ω ΝΑΥΛΟΧΑ. παραθαλάσσια λουτρὰ. Φησὶ δὲ τὰ Ἡράκλεια, ἅπας λέγεται αὐτῷ ἢ Ἀθηνᾶ ^{e)} ἀνεῖναι. ΠΕΤΡΑΓΛ δέ, διὰ τὸ ἐν ὄρει τῇ Οἶτῃ κτισθαι. ἔνιοι δὲ ἐν Σικελίᾳ Φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λουτρὰ. ΚΑΙ ΠΑΓΟΤΣ. πάγοι εἰσὶν οἱ ὑψι-
λοι

b) Brunckius haec, addito δὲ post δοκεῖ et omiffis vocibus, ὦ ναύλοχα, inferius exhibet post ἀνεῖναι.

c) τῷ Brunck.

d) ἀκτὴν Tricl. Brunck.

e) ἢ Hra Tricl.

λοὶ τόποι, ἢ οἱ ὀξείαι πέτραι καὶ οἱ παρὰ τοῦτ
τραχεῖς καὶ ὄρεινους τόπους τῆς Οἴτης οἰκοῦντες. ^{η)}
ΜΗΛΙΪΔΑ ΠΑΡΑ' ΛΙΪΜΝΑΝ. λίμναν Φησί
τὴν Θάλασσαν. "Ομηρος" (Οδ. Ε. 337.)

Λιθυίη δ' οἰκυῖα ποτὴ ἀνεδύσατο λίμνης.
ὁ δὲ Μηλιακὸς κόλπος παρὰ Τραχινί ἐστίν. Εἰς
τὸ αὐτό. ΜΗΛΙΪΔΑ ΠΑΡΑ' ΛΙΪΜΝΑΝ. τὴν
Μαγνησίαν, ἐνθα τὸ τῆς Ἀρτέμιδος παραθαλάσ-
σιον ἱερὸν, πλησίον Τραχινός, ὅπου καὶ ἡ ἐπ' Ἀρ-
τεμισίῳ ναυμαχία συνέβη τοῖς Ἑλλήσιν ἐν Θερμο-
πύλαις. "ΕΝΘ' ἙΛΛΑΪΝΩΝ ἈΓΟΡΑΙ". ὅπου
συνάγονται οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυ-
λαίαν, περὶ ἧς Ἀγαθῶν Φησί, Πυλάδην τὸν Στρώ-
φίου πρῶτον κρηθῆναι ἐν τῇ Φωκίδι, καθαιρόμενον
τὰ ἐπὶ Κλυταιμνήστρᾳ μύσος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν
σύνοδον Πυλαίαν Φησί προσαγορεύεσθαι. ἢ ὅτι ὁ
τόπος πύλαι ^{ς)} τῆς Ἑλλάδος. ΧΡΥΣΑΛΛΑΚΑ-
ΤΟΤ. ἐν Εὐβοίᾳ τιμᾶται χρυσότοχος Ἀρτεμις. ^{η)}

642. Ο'ΥΚ ἈΝΑΡΣΙΪΑΝ. ἸΑΪΧΩΝ. οὐκ
ἐχθράν, οὐδὲ θρήνων βοήν. ἈΝΤΙΪΛΥΡΟΝ
ΜΟΥΪΑΣ. ἀντίμιμον, ἰσόλυρον, ἀντιῶδόν. ἀντὶ
τοῦ, μουσικὴν φωνήν· ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐναντίου
μέρους τῆς λύρας φωνήν. ἀφ' οὗ δηλοῦται, ὅτι
ὁμοῦ αὐλὸς καὶ λύρα ἀναφωνήσουσιν. ΣΕΪΤΑΙ.
ἐνορμαῖται, ἥξει.

648.

η) καὶ — οἰκοῦντες delevit Brunck.

ς) πύλη Brunck.

η) Brunckius haec ante praecedentem notam exhibet.

648. ὄν ἄπο Πτολίην εἶχόμεν.
ὄν ἐκτός εἶχόμεν τῆς πόλεως, εἰς δωδεκάμηνον ἀνα-
μένουσαι. τὸ δὲ ἐξῆς ὄν ἀπόπτολιν πελάγιον, ἀντί
τοῦ ἄπωθεν τῆς πόλεως ἐν τῷ πελάγει. ΠΕΛΑ-
ΓΙΟΝ, ὅτι πολλάκις καὶ διὰ θαλάττης ἔπλει,
εἴ ποτε εἰς νῆσον ^{ι)} ἀπῆι. Ἄ ΔΕ ὈΙ. ἡ Δηϊά-
νειρα. ΝΥΝ Δ' ἌΡΗΣ Οἴστρηθεῖς.
μανεῖς. ὁ περὶ τὴν Οἰχαλίαν πόλεμος, ^{κ)} ἐξέλυσε
ἡμᾶς τῆς ἀνίας, ἣν ἐφ' ἐκάτης ἡμέρας εἶχομεν.
εἰς τὸ αὐτό. ΝΥΝ Δ' ἌΡΗΣ. ὁ πρὸς τὸν Εὐ-
ρυτον ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὐθύς ἐπανῆλθε.

656. ΜΗ ΣΤΑΙΓΗ ΠΟΛΥΚΩΠΟΝ. μη-
δαμοῦ ἡ ναὺς ἀλλαχοῦ ἐρμίσαι, ἕως ἐνταῦθα ἀφί-
κοιτο, τὴν Εὐβοίαν νῆσον ὑπερβάς καὶ καταλιπών.
καταστρεψάμενος γὰρ τὴν Οἰχαλίαν, ἐκεῖ ἔμει-
νεν εὐθεὶς τῷ πατρί. ΠΑΝΑΜΕΡΟΣ. ἀντὶ τοῦ
τὴν σήμερον ἡμέραν ἔλθοι, τῷ πέπλῳ τῆς πειθοῦς
θελχθεὶς ἐκ ^{λ)} προφάσεως τοῦ Νέσου κατασκευα-
σμένῳ. ΠΕΙΘΟΥΣ Δὲ ΠΕΠΛΩ, εἶπεν, ὅτι
γέγονεν ἐπὶ τὸ μεταπειθεῖν ^{μ)} καὶ μεταθεῖναι τὴν
Ἡρακλέους γνώμην ἐπὶ τὴν Δηϊάνειραν. ἡ πανάμ-
ρος,

ι) νήσους Tricl. Brunck.

κ) Οἰχαλίαν πρὸς τὸν Εὐρυτον πόλεμος ἐξ αὐτοῦ γὰρ εὐθύς
ἐπανῆλθε. Tricl. Brunck. Post ἡμᾶς addunt φησί, ac verba
eis τὸ αὐτό — ἐπανῆλθε omittunt.

λ) θελχθεὶς, τῷ ἐκ Brunck.

μ) ἐπὶ τῷ καταπειθεῖν Tricl. Brunck.

ν) ἡ ΠΑΝΑΜΕΡΟΣ, εὐμενής. Brunck. In lqq. ἔλθοι cum
Tricl.

ρος. εὐμενής^{α)} ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔλθοις εἰς ἔρωτά
τῆς γυναικός, διὰ τὸ τοῦ Νέσου Φάρμακον. ΠΑΓ-
ΧΡΙΣΤΩ. λείπει τὸ πέπλω^{ο)} συγκεκραμμένος,
καὶ ἀρμυροθάς τῇ πειθῶ τοῦ Θεός.

[ΜΕΤΡ. 666. ΓΥΝΑΪΚΕΣ. Αἱ συστηματι-
καὶ αὐται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέ-
τρων ἀκαταληκτῶν ῥην, ὧν τελευταῖος, Τῷ μὲν δέ-
δωσι πατέρι, τὴν δ' αὐτὴ λάβοι. ἐπὶ τῷ τέλει κο-
ρωνίς. Τ.]

666. ΜΗ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ. ὑπὲρ τὴν συμ-
φέρουσαν χρεῖαν, καὶ πλείον^{β)} τοῦ συμφέροντος.

672. ΜΑΛΙΣΤΑ Γ' ΩΣΤΕ.^{γ)} ναί, Φησί,
περὶ τούτου φοβοῦμαι οὕτως, ὥστε μηδέποτε πα-
ραίεσθαι τινὲ ἀδελφου πράγματος προθυμίαν λαβεῖν,
ὃ ἴσθιν, ἀδελφῷ πράγματι ἐπιχειρεῖν.

676. ΘΑΥΤ' Μ' ΑΝΕΔΠΙΣΤΟΝ. θαυμα-
στόν, καὶ οἷον οὐκ ἂν τις ἐλπίζοι μαθεῖν, καὶ
παθεῖν.^{δ)}

[678. Ε'ΤΕΙΡΩ. εὐπλόκω.]

681. ΚΑΤ' ΑΚΡΑΣ ΣΠΙΛΑΔΟΣ. σπι-
λάς, ἡ πέτρα. ὡς οὖν ἐπὶ λίθου θεμένη αὐτό,
τοῦτό Φησι. κατατήκεται οὖν καὶ ῥεῖ καὶ διαλύεται,
αἰπὸ τοῦ λίθου διαρρέον. ΩΣ Δ' Ε'ΙΔΗΪΣ ΤΟ'
ΠΑ' Ν.

α) ἦτοι τῇ χρυσθέντι πέπλω, Tricl. Brunck.

β) πλείον Brunck.

γ) ΟΤ ΔΗ ΤΙ ΤΩΝ ΣΩΝ. μὴ ἔνεκα ὧν ἀπίσταλκας δωρημά-
των τῇ Ηρακλεῖ ἀδυμεῖς; πρὸς ὃ Δηϊάνειρα, Ναί, Φησί εἰς.
Tricl. Brunck. Sed omittit ille verba, πρὸς ὃ Δηϊάνειρα.

δ) ἐλπίζοι ΜΑΘΕΙΝ. γράφεται καὶ ΠΑΘΕΙΝ. Brunck.

ΠΑῆΝ. ὅπως γνῶς ἀκριβῶς ὅλον τὸ πρᾶγμα, οὐ
μῆκος ἀπλώσω τὸν λόγον. ΕΓΩ ΓΑΡ ὈΝ Ὁ
ΘΗΡ ΜΕ. ὦν εἶπέ μοι ὁ Νέσος, ὅτε τὴν πλου-
ρὰν ἤλγει, τῷ βέλει τρωθείς. ΓΛΩΧΙΝΙ δέ,
ἀπὸ μέρους, τῷ βέλει. γλωχίν γάρ, ἡ ἀκίς, ὃ λέ-
γει ὁ Ὅμηρος ὄγκον. (Ιλ. Δ. 214.) ΠΑΡΗΚΑ
ΘΕΣΜΩΝ ΟΥΔΕΝ. λείπει ἀπρακτον. ἈΛΛ'
ΕΣΩΖΟΜΗΝ. ἀντὶ τοῦ, ἔσωσα καὶ ἐφύλαξα.
διεφύλαξα οὖν ὅσα μοι παρήγγειλεν, ὥσαντι δέλ-
τῳ χαλκῇ ἔχουσα ἐγκυχαραγμένα. ΔΥΣΝΙ-
ΠΤΟΝ δέ, ἀντὶ τοῦ δυσπαλείπτον.

[681. ΨΗ, διαφθάρη, ἔκλινεν. ἀπὸ μεταφο-
ρᾶς τῶν ψηφῶν, ἥτοι τῶν κρηδῶν.

686. ΘΕΣΜΩΝ. διδασκῶν. ΔΥΣΝΙ-
ΠΤΟΝ. δυσapόνιπτον.]

687. ΠΡΟΨΡΗΤΑ. πρὸς ἐμὲ ὑπὸ Νέσου
προειρημένα, προμεμελετημένα μοι, ἢ ἀπόρρητα.
ΘΕΡΜΗΣ ἈΘΙΚΤΟΝ. ἀπρὸςπέλαστον πυρὸς
καὶ ἡλιακῆς ἀκτίνος. ἈΡΤΙΧΡΙΣΤΟΝ. παραυτὰ
χρῆσιμόν. ΝΥΝ Δ' ὍΤ' ἮΝ ΕΡΓΑΣΤΕΟΝ.
νῦν δ' ὅτε ἐνέστη ὁ καιρὸς τοῦ χρεῖσαι, ἔχρησα
μαλλὸν ἐρίου.

693. ΚΤΗΣΙΟΥ ΒΟΤΟΥ ΛΑΧΝΗΝ,
ἀπὸ κτητοῦ^ς) προβάτου τὸν μαλλὸν σπάσασα.^ι)
κτῆνη δὲ τὰ πρόβατα λέγονται καὶ βοτά. ἈΛΑΜ-
ΠΕΣ ΗΛΙΟΥ. μὴ καταυγασθῆν. ΚΟΙΛΩΙ
ΖΥ.

ς) κτησίον Tricl. Brunck.

ι) σπάσασαι ἤγουν ἐν οἴκῳ τρεφομένου Tricl. Brunck.

ΖΥΓΑΣΤΡΩι. ἀντὶ τοῦ, εἰς ξύλινον σορὸν, του-
τέστι κιβωτόν.

[ΖΥΓΑΣΤΡΩι. Θήκη, κιβωτίω.

696. ΦΑ΄ΤΙΝ. Φαντασίαι. ἌΦΡΑΣΤΟΝ.
ἄρρητον. ἌΞΤΜΒΛΗΤΟΝ. ἦν οὐ δύναται τις
ἄνθρωπος συμβαλεῖν καὶ νοῆσαι.]

697. ἌΦΡΑΣΤΟΝ. ἀφανές, ἀνεκδιήγητον.
ἌΞΤΜΒΛΗΤΟΝ δέ, ἀσυνείκαστον πρὸς τὸ μα-
θεῖν ἀνθρώπων. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπαράβλητον, οἶον οὐκ
ἔχον ἄλλω παραβληθῆναι, ὥστε πιστεῦσαι καὶ μα-
θεῖν τὸν ἀκούοντα. ΤΟ΄ ΓΑΡ ΚΑ΄ΤΑΓΜΑ. τὸ
γὰρ ἔριον τοῦ προβάτου, μετὰ τὸ χρεῖσαι τὸν πέ-
πλον, ἔρριψα ὑπὸ ") τόπον καταλαμβανόμενον x)
ὑπὸ τοῦ ἡλίου. τὴν γὰρ αὐγὴν ἈΚΤΙΝΑ ἩΛΙΩΣ-
ΤΙΝ εἶπεν. ἢ ΚΑΤΑΓΜΑ, τὸ αἶγειον μῆρυ-
μα. y) ὩΣ Δ' ἘΘΑΛΠΕΤΟ. ὡς δὲ ἐθερ-
μάνθη, ὑπερρῖψεν, ἀφανῶς λελυται. ΠΡΙΟΝΟΣ
ἘΚΒΡΩ΄ΜΑΤΑ. εἰκότος πρίσματι ξύλου. Θαυ-
μαστῶς δὲ βρώματα πρίονος εἶπε τὰ πρίσματα.
τρόπον γὰρ τινα ἐσθίων τὸ ξύλον ὁ πρίων, ἐκείνο
τὸ λεπτόν ἀποβάλλει.

704. ΠΡΟΠΕΤΕ΄Σ. ἐρριμμένον, καὶ προπε-
σὸν χαμαί. ἈΝΑΖΕ΄ΟΤΣΙΝ. ἀνακαχλάζουσι.
ΘΡΟΜΒΩ΄ΔΕΙΣ ἈΦΡΟ΄Ι. ἐπηρμένοι. Θρόμ-
βος γὰρ ὁ ὄγκος. ἢ περιφρεῇ φουσήματα. ΓΛΑΤ-
ΚΗ΄Σ

u) *eis* Tricl. Brunck.

x) βαλλόμενον καὶ πυρούμενον Tricl. καταλαμβάνομενον Brunck.

y) Arnaldus Lectt. Graec. L. I, c. 2. p. 78. conjicit τοῦ ἐρίου
μῆρυμα. Hoepfner.

ΚΗΨ ὈΠΩΡΑΣ. τοῦ γλεύκους, τοῦ ἀγρίου
ἐκπισθέντος καὶ νέου. μάλιστα δὲ ὁ νέος οἶνος θη-
μὸς ὢν, εἰ πίσοι χαμαί, ἀφρίζει. γλαυκὴν δὲ
ὁπώραν τὸν νέον οἶνον εἶπε, διὰ τὴν λαμπρότητα.

[705. ΘΡΟΜΒΩΔΕΙΣ ἈΦΡΟΪ· πομ-
φόλυγες.]

711. ἮΣ ἙΘΝΗΣΧ ὙΠΕΡ. ὑπὲρ ἧς,
ὕφ' ἧς, δι' ἧν. ΤΟΝ ΒΑΛΟΝΤΑ. τὸν τοξεύ-
σαντα. ὩΝ ἘΓΩ ΜΕΘΥΣΤΕΡΟΝ. ὢν,
τῶν εἰρημένων μοι ὑπ' ἐκείνου, νῦν τὴν γνώσιν μα-
θάνω, ὅτε οὐκ ἔτι με ὠφελεῖ. ΟΥΤΚ ἙΤ' ἈΡ.
ΚΕΙ. ὠφελεῖ Ὀμηρος· (Ιλ. Β. 393.) Ἀρκίον
ἰσσεῖται.²⁾ Εἴ ΤΙ ΜΗ΄ ΨΕΥΣΘΗΣΟΜΑΙ.
εἰ μὴ διαμάρτομι τῆς γνώμης, ἣν ἔχουσα περὶ αὐ-
τοῦ τυγχάνω.

718. Χ' ὩΣΠΕΡ ἈΝ ΘΙΓΗΙ. καὶ ὅσα
ἂν θίγῃ τοῦ Ἡρακλείου βέλους, εἴτε ἄνθρωπος,
εἴτε θηρία,²⁾ ἀπόλλυται. ἘΚ ΔΕ ΤΟΥΤ' ΔΕ.
τοῦ Νέσου. ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ Νέσου.

722. ΚΑΙ ΤΟΙ ΔΕ ΔΟΚΤΑΙ. καὶ γὰρ, Φη-
σὶν, ἀποθανεῖν βουλήσομαι, ἵνα μὴ δόξω ποτηρία
ἀνηρηκέναι τὸν Ἡρακλέα, καὶ^{b)} ἀκουσίῳ γνώμῃ.
ΤΑΥΤΗΙ ΣΥ' Ν ὈΡΙΓΗΙ. τούτῳ τῷ τρόπῳ,
τούτῃσι διὰ τοῦ πέπλου. ΖΗ' Ν ΓΑΡ ΚΑΚΩΣ
γυναῖκα κακοδοξοῦσαν οὐ δεῖ ζῆν, ἥτις μὴ θί-
λει δοκεῖν ἐκ φύσεως εἶναι κακή.

726.

2) ἄρκιον ἰσσεῖται Brunck.

a) θηρίον Tricl. Brunck.

b) ἀλλ' οὐκ Tricl. ἀλλ' Brunck.

726. ΤΑΡΒΕΪΝ ΜΕΝ ἜΡΓΑ. ἀνάγκη μὲν εὐλαβεῖσθαι τὰ δεινὰ ἔργα. οὐ χρεὶ δὲ πρὸ τῆς ἐκβάσεως. καὶ c) τῶν συμβησομένων αἰεεῖσθαι τὰ δεινὰ.

728. ΟὔΤΚ ἜΣΤΙΝ ἘΝ ΤΟΙΣ. ἐν τοῖς πονηροῖς βουλευμασιν οὐχ, ὑπολείπεται χρηστὴ ἐλπίς, ἥτις παρέχει πεποίθησιν καὶ θάρσος. ἀντὶ τοῦ, δύσελπίς εἰμι.

730. ἈΛΛ' ἈΜΦΙ ΤΟΙΣ ΣΦΑΛΕΓΣΙ. τοῖς ἀκουσίως σφαλεῖσιν ἢ ἐπαγουμένη ὀργῇ πεπνευμένη ἐστὶ καὶ πραΐα καὶ συγγνωστή, ἥς σε δὲ καίον τυγχάνειν παρὰ τοῦ Ἡρακλείους. ἀκουσα γὰρ ἡμαρτες.

732. ΟὔΤΧ Ὁ ΤΟΥΤ' ΚΑΚΟΥΤ' ΚΟΙΝΩΝΟΣ. ὁ μὴ δυστυχῶν τοιαῦτα ἂν εἴποι.

734. ΣΙΓΑΪΝ ἌΝ ἈΡΜΟΖΟΙ ΣΕ ΤΟΝ ΠΛΕΪΩ ΧΡΟΝΟΝ. γράφεται ΛΟΓΟΝ^{ad}) πρέποι σοι λοιπὸν σιωπᾶν, καὶ μηκέτι περὶ τούτου πλείω λέγειν, εἰ μὴ ἄρα τι τῷ σῷ παιδί μέλλεις ἐρεῖν παραγίγνομένῳ.

739. ἈΛΛΟΥ ΜΗΤΕΡΑ. αἰσχύνομαι γὰρ ἐπὶ σοι.

745. ΤΟ' ΓΑΡ ΦΑΝΘΕΝ. τὸ ἅπαξ πράχθην, καὶ ἐπὶ πέρας ἐλθόν, πῶς ἂν τις μὴ γενέσθαι ποιήσεις; Πινδαρος (Ολ. Β. 29.) Τῶν δὲ πεπραγμένων, ἀποίητον οὐδ' ἂν χρόνος ὁ πάντων πατρὸς δύναιτο θέμεν ἔργῳ τέλος.

K 2

741;

c) καὶ omittunt Tricl. et Brünck.

d) Addit Brunnck. ὁ δὲ τοῦτ' et πρὸ πρέποι habet πρίτοι.

741. ΣΤΥΓΟΥΜΕΝΟΝ. λυπηρόν καὶ μέσους ἄξιον. °)

748. ἈΖΗΛΟΝ. Φαῦλον, ὃ οὐδείς ι') ζηλώσειεν.

749. ἈΤΤΟΣ ΒΑΡΕΪΑΝ ΞΥΜΦΟΡΑΝ, τὰ μὲν ἰώρακα πάσχοντος· τὰ δὲ ἀνοίμαζοντος ἤκουσα κατὰ τὴν γλώσσαν. ε')

751. ΠΟΥ Δ' ἘΜΠΕΛΛΑΖΕΙΣ. προςπελάζεις. ΠΑΡΙΣΤΑΣΑΙ. πλησίον γέγονας.

753. ὍΘ' Εἴρπε. καινοπρεπὴς ἡ Φράσις. ἤλθεν εἰς τὴν Εὐβοίαν, ἥς ἀκρωτήριόν ἐστι τὸ Κήναιον. ΤΕΜΕΝΙΑΝ ΤΕ ΦΥΛΛΑΔΑ. τὸν ἀπὸ τῶν τεμενῶν η') στέφανον, ἡ τέμενας πολυφυλλον.

762. ὩΣ ΣΥ ΠΡΟΤΞΕΦΙΕΣΟ. ὡς σὺ ἐντεσίλω.

766. ΔΕΪΛΑΙΟΣ ἸΛΕΩ, ΦΡΕΝΙ. ὁ Ἡρακλῆς ἰλαρᾷ τῇ Φρενὶ κατήυξατό σοι, χαίρειν ἐπὶ τῷ πέπλῳ. ὍΠΩΣ ΔΕ ΣΕΜΝΩΝ ὈΡΓΙΩΝ. ὅτε δὲ ἀπὸ τῶν θυμάτων καὶ τῶν ξύλων ἡ Φλόξ ἀνεκαίετο, τότε ἰδρῶς ἀνῆει περὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ. ΦΛΟΞ ΑἵΜΑΤΗΡΑ. αἱματηρά, ὅτι
ἐκ

ε) Transposita haec sunt a Brunckio.

ι) οὐδείς ἂν Brunck.

γ) Brunckius insuper dat cum Triclinio: ὃ ἐστι, κατὰ στόμα αὐτοῦ ἰστάμενος, καὶ οὐ ποῖόν, τούτεστιν, ἔμπροσθεν αὐτοῦ. ὅμοιον τῷ, κατὰ στόμα αὐτοῦ (Tricl. αὐτῷ) ἀπῆντησε.

η) τοῦ τεμενέους Tricl. Brunck.

ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἱερῶν συνίσταται. ¹⁾ Κ'ΑΠΟ' ΠΙΕΪΡΑΣ ΔΡΥΟ΢. ἀπὸ λιπαροῦ ξύλου. δρυὶν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον.

771. ΠΛΕΥΡΑΓΪΣΙΝ ἈΡΤΙΚΟΔΛΟΣ. ὡς ὑπὸ τέκτονος καλῶς συγκολλημένοις. τὸ δ' ἐξῆς· καὶ προσκολλητὸς ὁ χιτῶν κατὰ πᾶν μέρος, ὡς αὖ ξύλῳ νεαρὰ κόλλη ^{k)} ὑπὸ τέκτονος προσ-
χρηθεῖσα. ^{l)} ὈΔΑΓΜΟ΢ ἈΝΤΙΪΣΠΑΣΤΟΣ. κνησμὸς. δῆξασθαι ^{m)} γάρ, τὸ κνήσασθαι. ἀντί-
σπαστος δέ, ἴσος ⁿ⁾ σπασμῷ, ἢ μετὰ σπασμοῦ. ^{o)}
[ΑΝΤΙΪΣΠΑΣΤΟΣ. ἀποσπῶν ἀπ' ἐκείνου
τὰς σάρκας.]

774. ἘΧΘΡᾶΣ ἘΧΙΔΝΗΣ. Τυφῶνος μὲν ^{p)} γὰρ καὶ ἐχίδνης ὕδρα. ἼΟ΢ Ὡ΢ ἘΔΑΪ-
ΝΥΤΤΟ. ὡς κατήσθιν αὐτὸν ὁ ἴος.

778. ΤΟ' ΣΟ'Ν ΜΟ'ΝΗΣ ΔΩ'ΡΗΜ' ἘΛΕΓΞΕΝ. εἶπεν ὅτι σὺ αὐτῷ προσήγαγες τὸν πέπλον. ὡς ἀπέσταλται ^{q)} ὑπὸ σοῦ οἶον, οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ πανουργήσας.

782.

i) συνίστατο Tricl. Brunck.

k) κόλλα Tricl. Brunck.

l) προσείη χρηθεῖσα Tricl. Brunck.

m) Heathius mavult: ὀδάξασθαι. Moer. Attic. ὀδαγμός, ὀδά-
ξασθαι Ἀττικῶς, κνησμὸς, κνήσασθαι Ἑλληνικῶς. Hoerf-
ner. Triclin. ὀδήξασθαι exhibit.

n) ἴσος Tricl. Brunck.

o) Tricl. et Brunck. addunt: γίνεται δὲ ὁ ψόφος ἀπὸ σπασμοῦ.

p) μὲν omittit Brunck. In sqq. ἡ ὕδρα.

q) ὥσπερ ἢ ἀπεσταλμένην Tricl. ὥσπερ ἀπέσταλτο Brunck.

782. ΜΑΨΑΣ ΠΟΔΟΣ ΝΙΝ. δραξά-
μενος τοῦ ποδὸς τοῦ Λίχα κατ' ἐκείνο τὸ μέρος,
ἐνθα δισμεῖται τὸ ἄρθρον, λέγει δὲ τὸ περὶ τὸν
ἀστράγαλον μέρος, ὃ εἰώθαμεν δισμεῖν τὸ ὑπὸ δη-
μα, ἢ τι τοιοῦτον, εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν λύγων.
εὐέλικτον γὰρ τὸ Φυτόν, νέον ὄν. Ὅμηρος· (Ιλ. Λ.
105.) Δίδη μόσχοισι λύγοισιν. ἈΜΦΙ'ΚΛΥ-
ΣΤΟΝ. τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζο-
μένην. Ἡ ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ. ἀρμόζεται, κάμπτι-
ται, συστρέφεται, ὅπου ἐστὶν ὁ δεσμός τῶν νῦνται,
ἐνθα ὑποδεσμούμεθα. γ)

784. ΚΟΜΗΣ ΔΕ ΛΕΥΚΟΝ ΜΥΕ-
ΛΟΝ. διὰ δὲ τῆς κόμης τὸν ἐγκέφαλον ἐκράνι,
κατὰ μέρος ⁵⁾ τῆς κεφαλῆς διασχισθείσης, ὅτι
διαρριθείσης τῆς κεφαλῆς, διὰ τῆς κόμης ἀνεπύ-
πτο ὁ ἐγκέφαλος σὺν τῷ αἵματι.

786. ἈΝΕΥΦΩΝΗΣΕ. κατὰ τὸ ἐναντίον,
ἀντὶ τοῦ ἐστὲναξ. ΤΟΤ' ΜΕΝ ΝΟΣΟΥΝ-
ΤΟΣ. τοῦ Ἡρακλέους νοσοῦντος, τοῦ δὲ Λίχου
ἤδη ἀνυσθέντος, ὃ ἐστὶ πεφονευμένου.

[ἈΠΑΣ Δ' ἈΝΕΥ ΦΩΝΗΣ' ἘΝ' ΟΙ-
ΜΩΓΗ^ι. ἤγουν σιωπῶν ἐθρήνει καὶ ἐστὲναξ,
φοβούμενος τὸν Ἡρακλέα.]

789. ἘΣΠΑΤΟ ΓΑΡ. σπασμῷ γὰρ εἰ-
ληπτο, κείμενος ἐπὶ τῆς γῆς. ΛΟΚΡΩΝ ὈΡΕΙΟΙ
ΠΡΩΝΕΣ. Ὅμηρος· (Ιλ. Β. 527.)

Δο·

γ) ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ — ὑποδεσμούμεθα Brunck, in antecedd.
collocat post τοιοῦτον.

5) κατὰ τὸ μέρος Tricl, Brunck.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Λίας,
Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέραν ἰερῆς Εὐβοίης.

792. ἘΠΕΙ' Δ' ἈΠΕΓΓΡΕΝ. ἀπέκαμιν,
ἀπηγγέρευσε ἐαυτὸν, ὑπερέκμηκε πρὸς τὰς δυνάεις,
ἐπὶ γῆς κυλιόμενος. ἘΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ.
σφοδρῶς λοιδορούμενος. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ σφο-
δρῶς ἐσθίειν. λοιδορῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος
τῶν λεγομένων ἀνακαλῶν. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ
μερίσασθαι. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινυμένων.¹⁾
Ἄλλως. ἘΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. νῦν σφοδρὰ κα-
κῶς λέγων, ἄδυσφημῶν, συνεχῶς μεμφόμενος, ἐπα-
ρώμενος. ἔνιοι δὲ γράφουσιν ἘΜΜΑΤΤΟΥΜΕ-
ΝΟΣ, ἀντὶ τοῦ μασσώμενος. ΚΑΤΑΚΤΗΣΑΙ-
ΤΟ. πληροῖται ἢ κατὰ, ἀντὶ τοῦ ἔσχε.

[797. Ὅτε, φησὶν, ἀπέπει καὶ ἐπαύσατο κυ-
λιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς κε-
χυμένης τοῖς ἕμμασι λιγνύος, εἶδεν με δακευρρόον-
τα. λιγνὺν δέ, τὴν περικεχυμένην τοῖς ὀφθαλμοῖς
αὐτοῦ ἀχλὺν λέγει ἀπὸ τῆς νόσου. ΠΡΟΣΕ-
ΔΡΟΥ. ἐπιπολαζούσης.]

797. ΤΟΤ' ἘΚ ΠΡΟΣΕΔΡΟΥ. ὅτε ἀπέ-
καμιν κυλιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν
διὰ τῆς κεχυμένης τοῦ σώματος λιγνύος, εἶδεν με
δακευρρόοντα. ΛΙΓΝΥΟΣ δέ, τῆς παρακειμέ-
νης καὶ περικεχυμένης αὐτὸν φλογώδους νόσου.

802.

¹⁾ Λοιδορῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος κακῶς λέγων. ἐνδατεῖ-
σθαι — δαινυμένων. Haec apud Brunek. supra leguntur
post λοιδορούμενος.

782. ΜΑΡΨΑΣ ΠΟΔΟΣ ΝΙΝ. *τραχά-*
μενος τοῦ ποδὸς τοῦ Λίχα κατ' ἐκείνο τὸ μέρος,
ἐνθα δεσμεῖται τὸ ἄρθρον. λέγει δὲ τὸ πρὸς τὸν
ἀστράγαλον μέρος, ὃ εἰώθαμεν δεσμεῖν τὸ ὑπὲρδη-
μα, ἢ τι τοιοῦτον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν λύγων.
εὐέλκτον γὰρ τὸ Φυτόν, νέον ὄν. Ὅμηρος· (Ιλ. Λ.
 105.) *Δίδη μέσχοισι λύγοισιν. ἈΜΦΙΚΛΥ-*
ΣΤΟΝ. τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζο-
μένην. ἮΙ ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ. ἀρμόζεται, κάμπτι-
ται, συστρέφεται, ὅπου ἐστὶν ὁ δεσμός τῶν ἡνῶν,
ἐνθα ὑποδεσμούμεθα. ¹⁾

784. ΚΟΜΗΣ ΔΕ' ΛΕΥΚΟΝ ΜΤΕ-
 ΛΟΝ. *διὰ δὲ τῆς κόμης τὸν ἐγκέφαλον ἐκράνει,*
κατὰ μέρος ²⁾ τῆς κεφαλῆς διασχισθείσης, ὅτι
διαιεθείσης τῆς κεφαλῆς, διὰ τῆς κόμης ἀντεπίμ-
πτετο ὁ ἐγκέφαλος σὺν τῷ αἵματι.

786. ἈΝΕΥΦΩΝΗΣΕ. *κατὰ τὸ ἐναντίον,*
ἀντὶ τοῦ ἐστέναξε. ΤΟΥ ΜΕΝ ΝΟΣΟΥΝ-
ΤΟΣ. τοῦ Ἡρακλείους νοσοῦντος, τοῦ δὲ Λήχου
ἤδη ἀνυσθέντος, ὃ ἐστὶ πεφονευμένου.

[ΑΠΑΣ Δ' ἈΝΕΥ ΦΩΝΗΣ ἘΝ ΟΙ-
 ΜΩΓΗ· *ἤγουν σιωπῶν ἐθρήνει καὶ ἐστυναίνει,*
φοβούμενος τὸν Ἡρακλέα.]

789. ἘΣΠΑΤΟ ΓΑΡ. *σπασμῷ γὰρ εἰ-*
ληπτο, κείμενος ἐπὶ τῆς γῆς. ΛΟΚΡΩΝ ὈΡΕΙΟΙ
ΠΡΩΝΕΣ. Ὅμηρος· (Ιλ. Β. 527.)

Δο.

1) ΛΥΓΙΖΕΤΑΙ — ὑποδεσμούμεθα Brunck. in antecedd.
 collocat post τοιοῦτον.

2) κατὰ τὸ μέσον Tricl. Brunck.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Λοκρῶν, οἳ καίουσιν πέραν ἱερῆς Εὐβοίης.

792. ἘΠΕΙ' Δ' ἈΠΕΓΓΙΕΝ. ἀπέκαμιν,
 ἀπηγγέρευσεν ἑαυτόν, ὑπερέκμηκε πρὸς τὰς ὀδύνας,
 ἐπὶ γῆς κυλιόμενος. ἘΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ.
 σφαδραῶς λοιδροῦμενος. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ σφα-
 δραῶς ἐσθίειν. λοιδροῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος
 τῶν λεγομένων ἀνακαλῶν. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ
 μερίσασθαι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινυμένων.¹⁾
 Ἄλλως ἘΝΔΑΤΟΥΜΕΝΟΣ. νῦν σφαδρα κα-
 κῶς λέγων πεδυσφημῶν, συνεχῶς μεμφόμενος, ἐπα-
 ρώμενος. ἔνιοι δὲ γράφουσιν ἘΜΜΑΤΤΟΥΜΕ-
 ΝΟΣ, ἀντὶ τοῦ μασσώμενος. ΚΑΤΑΚΤΗΣΑΙ-
 ΤΟ. πλεονάζει ἢ κατὰ, ἀντὶ τοῦ ἔσχε.

[797. Ὅτε, Φησὶν, ἀπέπτε καὶ ἐπαύσατο κυ-
 λιώμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν διὰ τῆς κε-
 χυμένης τοῖς ὕμμασι λιγνύος, εἶδεν με δακρυῖροῦν-
 τα. λιγνὺν δέ, τὴν περικεχυμένην τοῖς ὀφθαλμοῖς
 αὐτοῦ ἀχλὺν λέγει ἀπὸ τῆς νύσου. ΠΡΟΣΕ-
 ΔΡΟΥ. ἐπιπολαζούσης.]

797. ΤΟΤ' ἘΚ ΠΡΟΣΕΔΡΟΥ. ὅτε ἀπέ-
 καμιν κυλιόμενος, τότε ἀνατείνας τὸν ὀφθαλμὸν
 διὰ τῆς κεχυμένης τοῦ σώματος λιγνύος, εἶδεν με
 δακρυῖροῦντα. ΛΙΓΝΥΟΣ δέ, τῆς παρακειμέ-
 νης καὶ περικεχυμένης αὐτὸν φλογώδους νύσου.

802.

¹⁾ λοιδροῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος κακῶς λέγων. ἐνδατεῖ-
 σθαι — δαινυμένων. Haec apud Brunek. supra leguntur
 post λοιδροῦμενος.

802. ἌΛΛ' ἌΡΟΝ. προστακτικῶς. ἘΙ Δ' ΟΐΚΤΟΝ ἴΣΧΕΙΣ. ἐνῆσχυται ^{u)} γὰρ αὐτοῦ θανεῖν, μὴ ἐγγελασθῇ ὑπὸ τῶν Οἰχαλίων.

808. ΒΡΥΧΩΜΕΝΟΝ. ἀνοιμάζοντα μεγάλως ἐκ τῶν σπασμῶν.

811. ΠΟΙΝΙΜΟΣ ΔΐΚΗ. ἡ τιμωρός, ἡ ποιήν ἀπαιτούσα.

813. ΘΕΜΙΣ Δ' ἘΠΕΙ' ΜΟΙ ΤΗ'Ν ΘΕΜΙΝ. Θέμις δέ ἐστιν ἡμᾶς καταρᾶσθαι τοῦ ἐπὶ σὺ προτέρα τὴν Θέμιν ἀπέρριψας καὶ παρεῖδες. εἰάν δὲ προῦλαβες, ἀντὶ τοῦ φθάσασθαι τὴν Θέμιν καὶ οὐκ ἐξεδέξω, ἕως τι κατὰ τὸ δίκαιον πράξης. ^{x)} γράφεται καὶ ΠΡΟ΄ΤΒΑΛΕΣ. ^{y)}

816. ΤΙ' ΣΙΓ' ἈΦΕΡΠΕΙΣ. σίγα, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ σιωπηλῶς. τουτέστι, διὰ τί οὐδὲν ἀποκρίνη πρὸς τὸν Ὑλλον; ΕΤΝΗΓΟ. ΡΕΙ'Σ. συναδεις.

818. ΟΥ'ΡΟΣ ὉΦΘΑΛΜΩ'Ν ἘΜΩ'Ν. εἴθ' οὖρος καλὸς ἐπιπνεύσοι αὐτῇ ἐπιούση ^{z)}, ἵνα μηκέτι αὐτὴν ἴδοιμι. τροπικῶς δὲ ΟΥ'ΡΟΣ, ὡς ἐπὶ νεώς, ἀντὶ τοῦ οὐριοδρομεῖτω, ΟΓΚΟΝ ΓΑ'Ρ ἌΛ.

u) αἰσχύνεται Tricl. Brunck. In sqq. hic Οἰχαλίων.

x) παρεῖδες, καὶ οὐκ ἐδέξω, ἕως τι κατὰ τὸ δίκαιον πράξω. ΠΡΟΤΛΑΒΕΣ. ἀντὶ τοῦ φθάσασθαι οὐκ ἐξεδέξω. Brunck. et partim Triclin.

y) Supervacaneum esse hoc putat H. Stephanus, quum ad hanc lectionem (προῦβυλες) pertineant, eamque exponant praecedentia, ἀπέρριψας καὶ παρεῖδες.

z) ἀπιούση Tricl. Brunck.

ιματίῳ τῷ κεχρισμένῳ τῷ Φαρμάκῳ τῆς ὕδρας, τουτέστι τῇ χολῇ.^{h)} ΜΕΛΑΓΧΑΪΤΑ Τ' ΑΜΙΓΑ. τοῦ δασυτρίχου. καὶ ἅμα τῷ Φάσματι τῆς ὕδρας, καὶ τὰ κέντρα τοῦ Νέσου αἰκίζει αὐτόν. δῆλον δέ, ὅτι Φόνια τὰ κέντρα τοῦ Νέσου. λέγει δὲⁱ⁾ τὸ αἷμα αὐτοῦ τὸ συμμεμιγμένον τῇ χολῇ τῆς ὕδρας. ΦΟΪΝΙΑ ΔΟΛΟΜΥΘΑ. ὅτι τοῖς δολίοις τοῦ Νέσου λόγοις ἀπατηθεῖσα τετόλμηκεν. Ἄλλως. ΦΟΪΝΙΑ ΔΟΛΟΜΥΘΑ. τὰ δόλια Φάρμακα.^{k)} καὶ γὰρ ἑτέρα τινα ἐκέλευσεν αὐτῇ συμμιξαι τῷ αἵματι. ὡς ὀπίσω εἶπεν. ἘΠΙΖΕΣΑΝΤΑ. ἐπιχυθέντα, ἀνακαχλάσαντα ἀπὸ τῆς θέρμης τοῦ πυρός.

844. ὨΝ ἈΔ' Ἀ ΤΛΑΨΜΩΝ. ὦν τὴν βλάβην^{l)} ὀρώσα ἡ Δηϊάνειρα τοῖς οἴκοις συμβάσαν, αὐτὴν μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτὴ οὐ συνεῖδεν, ἐκ κατασκευῆς δὲ τῆς Νέσου καὶ τῆς τούτου Φωνῆς γενομένην, ὡς δῆθεν ἐπὶ τὸ^{m)} διαλλάττειν αὐτῇ τὸν Ἡρακλέα, λίαν ὀδύρεται καὶ στίνει. Ἄλλως. ὨΝ ἈΔ' Ἀ ΤΛΑΨΜΩΝ. τῶν νεωστὶ δρωμένων, καὶ εἰς τὴν ἀμέλλητον βλάβην συμβάντων τοῖς οἴ-

h) προσκεκολλημένος τῷ Φάσματι, τουτέστι τῷ ἱματίῳ τῷ κεχρισμένῳ τῷ Φαρμάκῳ, ἥγουν τῇ χολῇ τῆς ὕδρας, τῷ ἰψ. ΔΕΙΝΟΤΑΤΩ. ἥγουν ὀλεθρίῳ, περὶ τὸ πεφονεύσθαι. Brunck.

i) τοῦ Νέσου εἰσὶ. λέγει δὲ Tricl. τοῦ Νέσου λέγει, Brunck.

k) Φάρμακα τὰ συμμεμιγμένα. Brunck.

l) βλάβην μεγάλην Tricl. Brunck.

m) τῷ Brunck.

ΧΑ'Ν δέ, ἀνάπαυσιν, ἀνακωχήν, ἀναδοχήν d).
 ἈΤΤΟΠΑΙΔΙ. γνησίῳ παιδί. ΤΕΛΕΟ-
 ΜΕΝΟΣ ἔκφεροι. ὁ ἐνιαυτός, ὁ τέ-
 λειον ἔχων τὸν δωδεκάμηνον. καὶ ἌΡΟΤΟΣ, ὁ
 ἐνιαυτός, ἀπὸ τοῦ ἄπαξ κατ' ἐνιαυτὸν ἀροῦν. ΚΑΓ'
 ΤΑΔ' ὈΡΘΩΣ. ταῦτα δὲ τὰ χερσθέντα ἀσφα-
 λῶς νῦν ἡμῖν ἀποβαίνει. τροπικῶς δὲ ΚΑΤΟΥΤΡΙ-
 ΖΕΙ. ὥς περ οὐρίῳ πνεύματι προσορμίζει ἡμῖν κατ'
 ὀρθὸν ἀνυόμενα. ΚΑΤΟΥΤΡΙΖΕΙ. προσπνέει. ΠῶΣ
 ΓΑΡ ἌΝ Ὁ ΜΗ' ΛΕΥΣΣΩΝ. πῶς γὰρ ὁ
 μηκέτι ὄρων τὸ Φῶς παρὰ Εὐρυσθέως κελεύετο;

834. Εἴ ΓΑΡ ΣΦΕ ΚΕΝΤΑΤΡΟΥ. εἰ
 γὰρ αὐτόν, τὸν Ἡρακλέα, τὸ αἷμα τὸ θανάσιμον
 τοῦ Κενταύρου περιέχει, πλευρᾷ προστακτικός τοῦ, e)
 πῶς ἂν ἕτερον ἥλιον ἢ ταῦν ἴδοι; ΧΡΙΕΙ ΔΟ-
 ΛΟΠΟΙΟΣ. χρίει δὲ τὸ ἱμάτιον τῷ αἵματι ἢ
 ἀνάγκη τῆς Δηϊανείρας, ἢ μετὰ δόλου τεχνήσαμένη. f)
 ἠνάγκασται γὰρ ὑπὸ ζήλου τεχνήσασθαι. g) ὄΝΤΕ.
 ΚΕΤΟ ΘΑΝΑΤΟΣ. τοῦτον τὸν ἰὸν ἐγέννησεν ὁ
 αἰόλος δράκων, μᾶλλον δὲ ὁ θάνατος. ΠΡΟΣΤΕ-
 ΤΑΚΩΣ ΦΑΣΜΑΤΙ. προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ
 τῆς ὕδρας. τοῦτο δὲ καθ' ἑαυτό. αἰτιατικὴν γὰρ ἐπι-
 φέρει. Ἄλλως. προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ, ἢ τῷ ὀλεθρίῳ,
 παρὰ τὸ πεφοιεῖσθαι τῷ φάσματι. τουτέστι, τῷ
 ἱμα-

d) ἀνεσιν Brunck.

e) τῇ πλευρᾷ προστακτικός τοῦ τοῦ Tricl. Brunck.

f) τῆς — τεχνήσαμένης Brunck., ut partim Triclin.

g) τεχνήσασθαι Tricl. Brunck.

ἱματίῳ τῷ πεχρισμένῳ τῷ Φαρμάκῳ τῆς ὕδρας, τουτέστι τῇ χολῇ.^{h)} ΜΕΛΑΓΧΑΪΤΑ Τ' ἈΜΙΓΑΙ. τοῦ δασυτρίχου. καὶ ἅμα τῷ Φάσματι τῆς ὕδρας, καὶ τὰ κέντρα τοῦ Νέσου αἰκίζει αὐτόν. δῆλον δέ, ὅτι Φόνια τὰ κέντρα τοῦ Νέσου. λέγει δὲⁱ⁾ τὸ αἷμα αὐτοῦ τὸ συμμεμιγμένον τῇ χολῇ τῆς ὕδρας. ΦΟΪΝΙΑ ΔΟΛΟΜΥΘΑ. ὅτι τοῖς δολοῖς τοῦ Νέσου λόγοις ἀπατηθεῖσα τετόλμηκεν. Ἄλλως. ΦΟΪΝΙΑ ΔΟΛΟΜΥΘΑ. τὰ δόλια Φάρμακα.^{k)} καὶ γὰρ ἑτέρα τινα ἐκέλευσεν αὐτῇ συμμίξαι τῷ αἵματι. ὡς ὀπίσω εἶπεν. ΕΠΙΖΕΣΑΝΤΑ. ἐπιχυθέντα, ἀνακαχλάσαντα. ἀπὸ τῆς θέρμης τοῦ πυρός.

844. ὩΝ ἈΔ' ἈΤΛΑΜΩΝ. ὧν τὴν βλάβην^{l)} ὀρώσα ἡ Δηϊάνειρα τοῖς οἴκοις συμβᾶσαν, αὐτὴν μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτὴ οὐ συνείδεν, ἐκ κατασκευῆς δὲ τῆς Νέσου καὶ τῆς τούτου Φωνῆς γενομένην, ὡς δῆθεν ἐπὶ τὸ^{m)} διαλλάττειν αὐτῇ τὸν Ἡρακλέα, λαν ὁδύρεται καὶ στένει. Ἄλλως. ὩΝ ἈΔ' ἈΤΛΑΜΩΝ. τῶν νεωστὶ δρωμένων, καὶ εἰς τὴν ἀμέλλητον βλάβην συμβάντων τοῖς οἴ-

h) περικεκολλημένος τῷ Φάσματι, τουτέστι τῷ ἱματίῳ τῷ πεχρισμένῳ τῷ Φαρμάκῳ, ἤγουν τῇ χολῇ τῆς ὕδρας, τῷ ἰφ. ΔΕΙΝΟΤΑΤΩ. ἤγουν ὀλεθρίῳ, περὶ τὸ πεφονεύσθαι. Brunck.

i) τοῦ Νέσου εἰσί. λέγει δὲ Tricl. τοῦ Νέσου λέγει, Brunck.

k) Φάρμακα τὰ συμμεμιγμένα. Brunck.

l) βλάβην μεγάλην Tricl. Brunck.

m) τῷ Brunck.

οἴκοις, ἢ Δηϊάνειρα τὰ κακὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς αὐτῇ^{η)}
οὐ συνείδεν, ἐπὶ τὸ διαλλάττειν^{ο)} τὸν Ἡρακλέα.
"ΑΟΚΝΟΝ δέ, τὴν οἰκίαν^{ρ)} καὶ ἀμέλλητον· ἢ
πολύοκνον, ὃ ἐστὶ πολύφοβον· κατ' ἐπίτασιν
δὲ τὸ α. ΝΕΟΝ ἈΙΣΣΟΝΤΩΝ. νεωστὶ
προςβαλλόντων. ΟὔΤΤΙ ΠΡΟΣΕΒΑΛΕΝ.
οὐ συνῆκεν ἀπὸ τοῦ Νέσου. ΤΑΔ' ἘΠ' ἈΛ-
ΛΟΘΡΟΟΥ. ἀλλοφώνου. ἀπὸ τῆς Νέσου
Φωνῆς γέγονεν ἢ καθ' Ἡρακλέους συμφορὰ.
ἢ τῆς ἄλλα εἰπούσης, ἢ^{q)} τὰ ἀληθῆ. ἢ ἀλ-
λοφώνου, ὡς ἡλλαγμένην τοῦ Νέσου Φωνὴν ἔχοντος.
ΟΛΕΘΡΙΑΙΣ ΞΥΝΑΛΛΑΓΑΪΣ. ἢ ὀλε-
θραῖς καὶ ἐπιβλαβέσι φιλίαις. ἢ ἐπεὶ ἀντὶ τοῦ
ιδίου θανάτου ὁ Νέσος ἀντήλλαξεν αὐτῇ τὸ αἷμα.
ἢ ὅτι ὁ μὲν Νέσος εἶπεν αὐτῇ πόθου καὶ διαλλα-
γῆς ἐργαστήριον εἶναι τὸ Φάρμακον· γέγονε δὲ
ὀλεθρος Ἡρακλέους. Ἡ ΠΟΤ ΟΛΟΑ' ΣΤΕ-
ΝΕΙ. ὥντως δὴ ἡ ἀθλία καταστάζει καὶ διαβεβήκει
πολλῶν δακρύων ἀφρόν. ἐμφατικὸν δὲ τὸ ἄχνα^{γ)}
διὰ τὸ πλῆθος. ΧΛΩΡΑ'Ν οὖν ἈΧΝΑΝ, τὸν
νεαρὸν ἀφρόν. Ἡ ΠΟΤ ἈΔΙΝΩ'Ν. ἀθρόων, ἢ
πολυθρηνήτων. ΔΑΚΡΥ'ΩΝ ἈΧΝΑΝ. περι-
φραστικῶς τὰ δάκρυα. Ἀ Δ' ἘΡΧΟΜΕ'ΝΑ
ΜΟΓ'ΡΑ.

η) αὐτῇ Brunck.

ο) οὕτως οἰομένη διαλλάττειν Brunck.

ρ) ὄξεϊαν Brunck. Heathius vult ὠκεϊαν.

q) Pro ἢ Tricl. et Brunck. καὶ μή.

γ) ΑΧΝΑΝ Brunck.

ΜΟΙΡΑ. ἡ προσδοκώμενη κακομοιρία τοῦ Ἡρακλέους ἐμφάνει^ς) μεγάλην ἔτεραν ἄτην. προσδοκῶσι δέ, ὅτι, ἀπολλυμένου Ἡρακλέους, αὐτόχειρ ἑαυτῆς γενήσεται. Ἄ Δ' ἘΧΟΜΕΝΑ ΜΟΙΡΑ ΠΡΟΦΑΙΝΕΙ ΔΟΛΓΑΝ. θόλω γὰρ αὐτὴν καὶ λάθρα ἀναιρήσει.

855. ἘΡΡΩΓΕ ΠΑΓΑ ΔΑΚΡΥΩΝ. ἀντὶ τοῦ, πάρεστιν ἡμῖν δακρύειν, ὡς ἀπὸ πηγῆς κρουηδόν. ἐκτίτταται γὰρ τὸ κακόν, καὶ πανταχοῦ διαβήσεται ἢ κατὰ τὸν Ἡρακλέα συμφορὰ. ἈΠΕΜΟΛΕ ΠΑΘΟΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπομόλοι. οἷον οὐδέποτε ἀπὸ τῶν πολεμίων γένοιτο. Ὡ ΠΟΨΟΙ. Φεῦ, Φεῦ, κακὴ Φήμη^ι) γέγονε τῷ Ἡρακλεῖ, οἷον οὐδέποτε πολεμίοις ἀνοίκτιστον σιωπηθήσεται. τὸ γὰρ Ο΄ΤΗΩ ἀντὶ τοῦ, οὐχί. ἢ οὕτως· οἷον κακὴ Φήμη οὐδέποτε ὑπὸ^υ) τῶν ἐχθρῶν συνέβη τῷ Ἡρακλεῖ, τοῦτο ἀπὸ τῶν ιδίων αὐτῷ γεγένηται. ἸΩ ΚΕΛΑΙΝΑ ΛΟΓΧΑ. κελαινὴν εἶπε τὴν λόγχην, διὰ τὸν ἐξ αὐτῆς ἀποτελούμενον θάνατον· μέλας δὲ ὁ θάνατος. δυσφορεῖ δὲ ἐπὶ τῷ αἰχμάλωτον εἰλῆφθαι τὴν Ἰόλην. διὰ γὰρ ταύτην ἡ συμφορὰ. ΛΟΓΧΑ δὲ ΔΟΡΟΣ, περιφραστικῶς ἡ λόγχη. ΠΡΟΜΑΧΟΥ δέ, τοῦ προβεβλημένου. τὸ δὲ ΛΟΓΧΑ πρὸς τὸ αἷμα. x) ὁ δὲ λόγος· ὦ θά-

ς) ἐμφάνει Tricl. Brunck.

ι) κακόν, φησί, Brunck. Sic etiam inferius.

υ) παρὰ Brunck.

x) τὸ ΑΙΧΜΑ, Brunck.

θανатоποιεῖ λόγχη, ἥτις τότε ἀνελοῦσα τὸν Εὐρυτον, ἐνταῦθα τὴν Ἴολην ἤγαγες ἐκ τῆς ὑψηλῆς Οἰχαλίας, ὡς εἶθε μήποτε. τουτέστι, Φεῦ τῆς λόγχης ἐκείνης, ἐν ἣ ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν ὁ Ἡρακλῆς, ἵνα ἐνέγκῃ γ) τὴν Ἴολην. διὰ γὰρ ταύτην ἡ συμφορὰ ἐγένετο. τὸ δὲ ἄρθρον τῆς λόγχης ζ) συναπτόν. ἥτις λόγχη. ΠΡΟΜΑΧΟΥ ΔΟΡΟΣ. τὸ ΠΡΟΜΑΧΟΥ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλείους ληπτέον, οἶον, τοῦ πρὸ πάντων μαχομένου. τὸ ΝΥΜΦΑΝ δὲ συναπτόν τῷ ΤΑΝΔΕ. — Ἄ ΤΟΤΕ ΘΟΑΝ ΝΥΜΦΑΝ. ἀντὶ τοῦ θοῶς. τινὲς δέ, τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν. ἈΠ' ΑἴΠΕΙΝΑΣ. ἀπὸ τῆς ἐν ὕψει κειμένης. ΑἴΧΜΑΙ. νόμῳ πολέμου. Ἄ Δ' ἈΜΦΙΠΟΛΟΣ ΚΥΠΡΙΣ. ἡ ὑπηρετησαμένη τῷ Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα. ὁ νοῦς ἡ δὲ Κύπρις ἦν ἄρα Φανερώς ἡ πάντων τούτων ἐργάτις. εἰς ἔρωτα Ἰόλης βαλοῦσα τὸν Ἡρακλῆα. ΠΡΑΚΤΩΡ. πρακτικῇ.

[ΜΕΤΡ. 866. ΠΟΤΕΡΟΝ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων 5, καὶ πάλιν δύο μεταξὺ κειμένων μονομέτρων καταληκτικῶν, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

866. ΠΟΤΕΡΟΝ ἘΓΩ ΜΑΤΑΙΙΟΣ. ὁ χορὸς τῆς τροφοῦ ἀκούων θρηγούσης ἐπὶ τῇ ἀναίεσει τῆς Διανείρας, Φησὶ τοῦτο· ἄρα ἀναίσθητός εἰμι; κατακούω θρήνου τινός. ΔΥΣΤΥΧΗ ΚΩ.

γ) ἐνέγκω Brunck.

ζ) ἄρθρον Δ τῇ ΔΟΓΧΑ Brunck.

ΚΩΚΥΤΟ'Ν Ε'ΙΣΩ. ^{α)} ἔοικε τι νεώτερον ἔχειν ὁ οἶκος. ΖΥ'ΝΕΣ ΔΕ'. ἀλλήλαις παρακλησύνονται αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ. Ο'ΤΚ' ἈΣΗΜΟΝ ἈΛΛΑ' ΔΥΣΤΥΧΗ'. οὐ μικρόν, ἀλλὰ μέγα καὶ ἐξάκουστον. τοῦτο δὲ ^{β)} ὡς ἡσθημένη μείζονος βοῆς. Ἀλλως. ΖΥ'ΝΕΣ ΔΕ'. ἀντὶ τοῦ, τῆςδε ἄκουσον. παρὰ τὸ ἔθνος γὰρ κατεσττυνακῦῖα πρόσσισι. ^{γ)}

[ΜΕΤΡ. 874. Ὡ ΠΑΙ' ΔΕΣ. κατὰ περι-
κοπὴν ἔτεροι στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι η. ἐπὶ τῷ
τέλει παράγραφος. Τ.]

875. ΤΟ' ΠΟΜΠΙΜΟΝ. τὸ πεμφθέν.
λέγει δὲ τὸν χιτῶνα.

877. ΒΕΒΗΚΕ ΔΗ' ἈΝΕΙΡΑ. εἰς Αἴ-
δου. ^{δ)} οὐ τοῖς ποσὶ βεβηκῦῖα. τὸ γὰρ σῶμα οὐκ
ἄπεισιν εἰς Αἴδου.

879. Ο'Τ ΔΗ' ΠΟΘ' ὩΣ ΘΑΝΟΥ'ΣΑ.
κατ' ἐρώτησιν. οὐχὶ ὡς θανοῦσα. βέβηκε δέ, ^{ε)} ἐπεὶ
καὶ ζῶντά ἐστὶ που πορευθῆναι.

[ΜΕΤΡ. 882. ΣΧΕΤΛΙΩ'ΤΑΤΑ. κατὰ
περικοπὴν αὐθις κῶλα ἀμοιβαῖα ιζ. ἐπὶ τῷ τέλει
κορωνίς· μεταξὺ τούτων εἰσὶ καὶ δύο ἰαμβοὶ τρί-
μετροι. Τ.]

882.

α) ΚΑΙ ΤΙ ΚΑΙΝΙΖΕΙ Brunck. Prius autem exhibit
interpretationem verborum ΟΤΚ' ἈΣΗΜΟΝ.

β) δὲ φησιν Brunck.

γ) Haec Brunckius omiffis vocibus Ἀλλως. ΖΥ'ΝΕΣ ΔΕ'
priori explicationi adjungit.

δ) Addit Brunckius: ΕΞ ΑΚΙΝΗΤΟΤ ΠΟΛΟΣ.

ε) οὐχὶ ὡς θανοῦσα βέβηκε δέ; Brunck. Sic etiam Heathius
legendum putat, nisi quod pro δέ habeat δῆ.

882. ΣΧΕΤΛΙΩΤΑΤΑ. σχετλιώτατα ἦλθε πρὸς τὴν ἀναίρεσιν. τουτέστιν, ὡς ἂν τις ἰδὼν ἢ ἀκούσας σχετλιάσειε τὴν πρᾶξιν.

883. Εἶπε, τῷ Μορῷ. τίνι θανάτῳ συνέπισεν; ἀντὶ τοῦ, τίνι τρόπῳ ἐτελεύτησεν;

884. Ἀττὴν διηίστωσεν. αὐτὴ ἑαυτὴν ἀφαιρῶ ἀπὸ τοῦ βίου ἐποίησεν.

884. Τίς θυμὸς, ἢ τίνας νοσοῖ. τίνι θυμῷ χρησαμένη ἑαυτὴν ἀνείλεν; ἢ τὴν θυμὸς, φησὶν, ἀνείλε τὴν Δηϊάνειραν;

885. Τὰν δ' αἷμα'ν βέλος κακοῦ. περίφρασις τὸ βέλος. βέλος δὲ εἶπε τὴν Δηϊάνειραν, ὅτι τρόπον βέλους ἀνείλεν ἑαυτήν, ἢ ἥτις, ὡς βέλος ἰοβόλον, μέγα κακὸν προσετέθειτο τῷ Ἡρακλεῖ.

886. Πρὸς θανάτῳ θάνατον. τὸν ἑαυτῆς πρὸς τῷ τοῦ Ἡρακλέους.

888. Ἐπειδὴς, ὦ ματαίᾳ. τεθῆσθαι τὴν ἐκείνης τόλμαν; ἐκαρτέρησας ἰδεῖν τὴν αἰμότητα; οὕτως γὰρ εἶπε τὴν Ὑβριν. καὶ νῦν δὲ τὸ ματαίᾳ κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ, ὦ μελέα. καὶ Ὅμηρος γὰρ τὸ μάταιον μέλεον καλεῖ (Ιλ. Ψ. 795.) οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος.

890. Πῶς φέρ' εἶπε. ἀντὶ τοῦ, τίνα θυμὸν εἶχε τότε; ὅ)

[892.

η) περίφρασις, τὸ βέλος. βέλος δὲ εἶπεν, ὅτι — ἑαυτὴν ἢ Δηϊάνειρα. Brunck.

θ) ΤΙΣ ΗΝ ΠΩΣ; ἀντὶ — τότε; φέρ' εἶπέ. Brunck.

[892. ΣΑΦΗΝΗ. ἀληθῆ.]

891. ΧΕΙΡΟΠΟΙΕΓ΄ΤΑΙ ΤΑ΄ΔΕ. ταῦτα
τῇ χειρὶ αὐτῆς διεπράξατο.

892. ΤΙ΄ ΦΩΝΕΓ΄Σ. ἀντὶ τοῦ, ἄπιστα
λέγου.

894. Ἄ ΝΕΟΡΤΟΣ ἌΔΕ. ἡ νεωστὶ ἐν-
ταῦθα ὀρμήσασα Ἰόλη. ἂ νεορτος^{h)} δὲ, ἀντὶ τοῦ,
ἡ αἰσχερά καὶ ἀπειπής.

[895. ἘΡΙΝΝΥΝ. Φθοράν.]

[ΜΕΤΡ., 896. ἌΓΑΝ ΓΕ· ΜᾶΛΛΟΝ.
οἱ ἐξῆς οὗτοι στίχοι ἱαμβικοί ἐπὶ τρίμετροι ἀκατά-
ληκτοι, ὧν τελευταῖος, Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν πα-
ροῦσαν ἡμέραν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

900. ΤΙΣ ΧΕΙΡ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΤΙ΄.
ΣΑΙ. κατασκευάσαι καὶ ποιῆσαι. καλῶς δέ, ὡς
ἐπὶ μεγάλῳ τολμήματι, εἶπε τὴν λέξιν. οὕτως
ἀκριβῶς διηγήσομαί σοι τὸ πρᾶγμα, ὡς πεισθῆναί
σε, ὅτι ἀληθῆ λέγω.ⁱ⁾

901. Εἴδε Κοῖλα Δέμνια. γράφε-
ται ΚΟΙΝΑ. ἢ τὰ τοῦ θανάτου, ἢ τὰ αὐτῆς καὶ
τοῦ Ἡρακλέους. ΣΤΟΡΝΥΝΘ΄ ὍΠΩΣ. τὸν
ἄλλον στρωννύντα.

[905. ἘΡΗΜΗ. χῆρα.]

907. ΚΛΑΓΕ Δ΄ ὍΡΓΑΝΩΝ ὍΤΟΥ.
ἢ τῶν ἰστορυγικῶν ἢ τῶν ἐργαλείων, οἷς τὸν πέ-
πλοι ἔχουσιν. Ἄλλως. ἤπειτό τινος ἐργαλείου, ὧν
εἶωθε

h) ANEOPTOS Brunck.

i) 901. ΩΣΤΕ ΜΑΡΤΤΡΕΙΝ ΕΜΟΙ. οὕτως ἀκρι-
βῶς etc. Brunck.

εἶωθε μεταχειρίζεσθαι, συνόντος αὐτῇ τοῦ Ἡρακλέους, οἷον ἰστοῦ, ἢ τινος τοιοῦτου. ᾠδύρετο ^{k)} ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα αὐτά. ἰστοῦ δὲ ἴσως ἐφῆπτετο, διὰ τὸν κατασκευασθέντα πέπλον ἐπὶ συμφοραῖς. ἈΛΛΗΙ ΔΕ Κ' ἈΛΛΗΙ, ἀντὶ τοῦ τῆδε κακίαις.

913. ΚΑΙ ΤΑ' Σ' ἈΠΑΙΔΑΣ. ἐπεὶ μακροὶ ἐμίλλε παῖδας τέκτειν, ἤτοι σχήσειν, ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐ γενήσονται συνουσίαι πρὸς τὸν Ἡρακλέα εἰς παιδοποιίαν. Ο'ΥΣΙ' ΑΣ. κοίτας, συνουσίας.

916. ἘΠΕΣΚΙΑΣΜΕΝΗ. περιεκαλυμμένη. ΦΡΟΥΡΟΥΝ. ἐφύλαττον. ΣΤΡΩΤΑ ΒΑΛΛΟΥΣΑΝ ΦΑ' ΡΗ. ἐνθα συνεκάθειδεν.^{l)} ἄλλο γὰρ ἦν, ὅπερ ἐστόρεσεν ὁ Ὑλλος.

919. ἘΠΕΝΘΟΡΟΥΤ' ἈΝΩ. ἐναλλομένη ἄνω εἰς τὴν κλίνην.

924. ἘΤΝΗΤΡΕΙΑΝ. εὐναζομένην, κοιμωμένην.

927. ΠΡΟ'ΥΚΕΙΤΟ ΜΑΣΤΩΞΝ. πρὸς τῷ στήθει γὰρ ἵπερονῶντο αἱ γυναῖκες. ἘΚ Δ' ἘΛΩ' ΠΙΣΕΝ. ἐγύμνωσεν, ἐξέδησεν.^{m)} λῶπες γὰρ τὸ ἱμάτιον.

930. ΤΩ ΠΑΙΔΙ ΦΡΑ' ΖΩ. τῷ Ὑλλῳ, τῷ παιδὶ τῆς τοιαῦτα τολμώσης.

931.

k) καὶ ᾠδύρετο Tricl. Brunck.

l) συνεκάθειδε τῷ Ἡρακλεῖ Tricl. Brunck.

m) ἐξίδυσεν Tricl. Brunck.

931. Κ'ΑΙ Ν'ΩΙ. καὶ ἐν ᾧ, ἐν ᾧ δὲ διτρεῖχο-
 μέν πρὸς τὸν Ἴλλον, εἴτα πάλιν πρὸς τὴν Δηιά-
 νειραν, ἔφθασεν ἑαυτὴν αἰελοῦσα. ἈΜΦΙ' ΝΙΝ.
 περὶ αὐτήν. η) ΠΛΕΤΡΑ'Ν ἘΦ' ἩΠΑΡ. πε-
 ρὶ τὸ ἥπαρ Φρένες ταχῆσαι. ο) Ὅμηρος (Ὀδ. Ι.
 301.) Ὅθι τε ρ) Φρένες ἥπαρ ἔχουσιν.

932. ἘΓΝΩ ΓΑΡ ΤΑ'ΛΛΣ. ἔγνω γάρ,
 κατὰ ποῖον τρόπον τοῦτο ἐποίησεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ.
 συνιδῆν, ὡς ἐγμισθεῖσα ἐπὶ τῷ ἥπαρ ἵσθαι παρὰ
 τοῦ Νέσου, τὸ ἔργον τοῦτο διαπράξατο.

939. ΠΛΕΤΡΑ'Ν ΠΑΡΕΙ'Σ. παρεῖς, ἐκτε-
 νας ἑαυτὸν ἢ προσκολλήσας ^{η)} ὠδύετο, ὅτι αὐτὴν
 ματαιῶς ἠτιάσατο, ὡς κακοηθῶς ἀποστείλασαν τὸν
 χιτῶνα.

945. ὩΣ ἘΙ ΤΙΣ ΔΥ'Ο ΚΑΙ' ΠΛΕΙ'.
 ΟἷΣ. τῶν ἀνθρωπίνων ἀδελφῶν ὕτων, ἀνῆται εἰσιν
 οἱ λογιζόμενοι δύο ἢ καὶ πλείους ἡμέρας, καὶ οὐ
 προσδοκῶντες καθ' ἐκίστην ὄραν τὸν θάνατον. πολ-
 λαῖς γὰρ λύπῃ τινὶ ἢ δυστυχίᾳ περιπεσόντες,
 ἑαυτοὺς ὑπεξάγουσι τοῦ βίου παραχρῆμα, καὶ
 οὐκ ἀναμένουσιν τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, ὡς καὶ ἡ
 Δηϊάνειρα.

L 2 [METR.

η) ΑΜΦΙ — αὐτήν. Haec posuit Brunnckius post explica-
 tionem v. 932.

ο) ἐπεὶ περὶ τὸ ἥπαρ φέρεται εἰς ταχῆσαι. Brunck.

ρ) τε omittit Brunck. Tricl. ὅθι τοι.

η) ἑαυτὸν ἐπὶ πλευράν, ἢ προσκολλήσας ἐκείνη, Brunck.

[ΜΕΤΡ. 949. ΠΟΤΕΡΑ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν χορῶν καλεῖται προωδικά· προωδικὰ δὲ ἐστίν, ὡς Ἡφαιστίων Φησίν, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον προτίθεται τῶν ὁμοίων. ἔστιν οὖν ἡ μὲν προωδὸς αὐτῇ, κώλων 5 ἡ δὲ στροφὴ κώλων 3, καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτῃ ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν προωδοῦ καὶ τῆς στροφῆς, παράγραφος. τῆς δὲ ἀντιστροφῆς, κορωνίς, διὰ τὸ ἐξίναί τους χορευτάς. Τ.]

949. ΠΟΤΕΡ' ἌΝ ΠΡΟΤΕΡΑ. ποῖα, Φησί, στένω, τὰ κατὰ τὸν Ἡρακλέα, ἢ τὰ κατὰ τὴν Δηϊάνειραν; ποῖα χαλεπώτερα καὶ περαιτέρω δεινότητος; δυσκατάληπτά ἐστιν, ἰσομεγέθη ὄντα. ΤΑΔΕ ΜΕ'Ν ἔΧΟΜΕΝ. τὰ μὲν κατὰ τὴν Δηϊάνειραν αὐταῖς ὤψεισιν ἔξεστι θεωρεῖν ἐν τῷ οἴκῳ· τὰ δὲ κατὰ τὸν Ἡρακλέα, ἐκδεχόμεθα. ΚΟΙΝΑ' Δ' ἔΧΕΙΝ ΤΕ ΚΑΙ ΜΕΛΛΕΙΝ. κοινὰ δὲ ἐστὶ τὰ ἀμφοτέρων κακὰ. καὶ τὰ μὲν ἔχομεν, τὰ δὲ μέλλομεν. γ) ἴσον δὲ ἐστὶ τὸ ἔχειν κακὰ, καὶ τὸ προσδοκᾶν.

955. ΕἴΘ' ἌΝΕΜΟ'ΕΣΣΑ' ΤΙΣ ἀνέμοισσα αὖρα, περιφανὴς ἄνεμος. ἘΠΟΥΡΟΣ. οὐριος. ἘΣΤΙΩΤΙΣ. κατοικίδιος. ὁ δὲ νοῦς· εἶδε, ὡς ἔστηκα, πνεύσειεν ἄνεμος οὐριος ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἵνα με λαβὼν ταύτης ἀπαγάγῃ τῆς ἐστίας, καὶ ἀποχωρίσῃ, ὅπως μὴ παραχεῖμα ἀποθάνω, θεασαμένη τὸν Ἡρακλέα κακῶς διακείμενον. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς μὴ καρτεροῦσα ἰδεῖν τὰς συμφοράς. ἭΤΙΣ

γ) μέλλομεν ἔχειν. Brunck. cum Triclinio. Pro ἴσον dedit ἴον.

ἦΤΙΣ Μ' ἈΠΟΙΚΙΊΣΕΙΕΝ. ἀποχωρήσειεν ἀπὸ
τούτων τῶν τόπων. ΔΤΣΑΠΑΛΛΑΚΤΟΤΣ.
δυσιάτους. ΧΩΡΕΓ'Ν ΠΡΟ' ΔΟΜΩΝ ΛΕ-
ΓΟΥΣΙ. λέγουσί τι παμμέγεθες κακὸν πλησίον
που τῆς οἰκίας χωρεῖν, δυσιάτους ὁδύνας ἡμῖν ἐφελ-
κόμενον.

[964. ἘΞΟΜΙΛΟΣ. ἀήθης.]

965. ΠΡΟΎΚΛΑΙΟΝ ὈΞΥΦΩΝΟΣ.
ἀντὶ τοῦ προκλαίουσιν. ὁ χορὸς αἰσθάνεται τοῦ
Ἑρακλέους πλησίον φερομένου, καὶ πλήθος θρηνού-
των ἐπακολουθούντων αὐτῷ. ΞΕΝΩΝ ΓΑΡ
ἘΞΟΜΙΛΟΣ. ἐκ τῆς βαδίσσεως συνῆκει, τὸ
φαινόμενον ἄθροισμα ξένων ἀνδρῶν εἶναι. οἷον, βά-
δισις ξένων ἀνδρῶν ἐστὶ, καὶ ἄλλου πλήθους συν-
έστηκε. ΠΑῖ Δ' ΑΥ' ΦΟΡΕΓ' ΝΙΝ. ποῦ
φορεῖ καὶ φέρεται αὐτὸν ὁ ὅμιλος; ὡς γὰρ ὑπὲρ Φί-
λου κηδομένην, ἄψυχον φέρεται τὴν βασιν. ἌΝΑΥ-
ΔΟΣ. μὴδὲ φωνὴν προέσθαι δυνάμενος. ΤΙ
ΧΡΗ' ΘΑΝΟΝΤΑ ΝΙΝ. τί, φησί, δεῖ κρῖναι
περὶ αὐτοῦ, καὶ τί ἂν τις δοξάσειε; πότερον τέ-
θνηκεν, ἢ ὕπνῳ βεβάπτισται;

[ΜΕΤΡ. 973. Ὡ ΜΟΙ ἘΓΩ'. Σύστημα
κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν
ιβ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος, τ.]

974. Ὡ ΜΟΙ ἘΓΩ' ΣΟΥ ΠΑΤΕΡ. ὁ
ἄλλος ὑπαντήσας τῷ πατρί, θρηνεῖ. ΜΗ' ΣΟ-
ΜΑΙ. τεχνάσομαι, μηχανήσομαι, ὅπως σωθῆίης.

976. ΣΙΓΑ ΤΕΚΝΟΝ. γέρων τις ἀκολου-
θῶν τῷ Ἑρακλεῖ ἀπὸ Εὐβοίας, πρὸς τὸν ἄλλον
φησί·

Φησί· Μὴ ἀνεγείης αὐτόν. τοῦτο γάρ αἴτιον ὀδύνης τοῖς κάμνουσιν. ἈΓΡΙ΄ΑΝ ὉΔΥ΄ΝΗΝ ΠΑΤΡΟ΄Σ ὩΜΟ΄ΦΡΟΝΟΣ. ἐκ τῶν ὀδυνῶν ἡγχιωμένου. ΖΗ΄ ΓΛ΄Β ΠΡΟΠΕΤΗ΄Σ. πρόπτης, εἰς τὸν θάνατον προνευσκώς, ἢ παρσιμέσις εἰς τὴν γῆν πεσών· ἢ ἐπὶ πρὸς ὥπον κοιμώμενος· ἢ καὶ μόνον κείμενος.

981. ἈΛΛ΄ ἘΠΕ΄ ΜΟΙ ΜΕΛΕ΄Ω. ἀλλ' ἐνθουσιᾷ μοι τῷ μελέῳ ἢ Φρὴν διὰ τὸ ἄπλετον βάρους. ἐν ἐπιθυμίᾳ, Φησίν, ἔχω τὸ βάρος καὶ σιωπᾶν οὐ δύναμαι. ΤΟ΄Ν ὙΠΝΩ΄ ΚΑΤΟΧΟΝ. τὸν μανιώδη.⁵⁾

[ΜΕΤΡ. 983. Ὡ ΖΕΥ΄ ΠΟ΄ ΓΗ΄Σ, Αἰ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι κώλων εἰσὶν ἀναπαιστικῶν κε. μετὰ δὲ ταῦτα, ἐν ἐκθέσει στίχοι δακτυλικοὶ ἐξάμετροι ε, καὶ ἐν ἐκθέσει κῶλα τρία, τὸ πρῶτον ἀναπαιστικόν, τὰ δὲ δύο ἱαμβικά, ἐπὶ τῷ τέλει παρὰ γράφος, Γ.]

983. Ὡ ΖΕΥ΄ ΠΟ΄ ΓΛ΄Σ ἙΚΩ. Ἑρακλῆς⁶⁾ ὡς ἐξαναστὰς καὶ ἀγνοῶν ποῦ μετενήνεκται. ΒΡΥ΄ ΚΕΙ, ἐσθίει με ἢ νόσος, οὐκ⁷⁾ ἀναλίσκει.

988. ἈΡ΄ ἘΞΗ΄ ΔΗ΄Σ ὍΣΟΝ. πρὸς τὸν Ὑπνον λέγει, ⁸⁾ ἄρα, Φησίν, ὅσον ἦν κέρδος τὸ σιωπᾶν ἔγνωσ, καὶ μὴ διασκεδάσαι τὸν ὕπνον;

991.

5) ΦΟΙΤΑΔΑ, τὴν μανιώδη. Superius haec collocavit Brunck.

6) Ἑρακλῆς ταῦτά ὧσιν, Triel, Brunck.

7) καὶ pro οὐκ Brunck.

8) λέγει ὁ γέρων Brunck.

991. ΟΥΤ ΓΑΡ ΕΧΩ ΠΩΣ ΑΝ. ἀδυνατίας ἔχω κατερεῖν ἐπὶ τηλικούτῳ κακῷ.

993. Ὡ ΚΗΝΑΙΑ ΚΡΗΠΙΣ. τὸ ἔδαφος. περιφραστικῶς δέ, ἀντὶ τοῦ, ὡ Κήναιον. μέμφεται δὲ τῷ τόπῳ, ὅτι οὐκ ἐπὶ αἰσίοις αὐτῷ γέγονε τὰ ἐνὶ θύματα. οἶαν οὖν, Φησί, χάριν ἀπὸ τῶν θυμάτων διαπράξω. ΟἶΑΝ ΑΝΘ' ΟἶΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ. ὅαν μοι, Φησί, προστερέψω βλάβην, ὡ Ζεῦ, τῇ μανίαις ἀκμάζουσαν. λέγει δὲ ταῦτα ἀφορῶν εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα.

1000. ὩΦΕΛΟΝ ὍΣΣΟΙΣ ΤΟΥΤ' ἈΚΗΛΗΤΟΝ. ἀνίατον, ἀκαταπράυντον. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ὩΦΕΛΟΝ. γ) ΚΑΪ ΑΔΕΡΧΘΗΝΑΙ. θεωρεῖσθαι, ἰδεῖν τὴν ἀκμὴν τῆς μανίας.

1002. ΤΙΣ ΓΑΡ ΑΟΙΔΟΣ. τίς, Φησί, ἐπὶ πόδες ἢ ἱατρός διὰ χειρῶν τὴν τέχνην τῆς ἱατρικῆς ἐνδεικνύμενος. Θεραπεύσει τὸ πάθος μου, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς βούλοιο; ΘΑΥΜ' ΑΝ ΠΟΡΡΩΘΕΝ. ἡδιστα ἂν, καὶ εἰ μακρόθεν μεταπέμψοιτό τις τὸν Θεραπεύσαντα, γ) Διασαίμην, μεταπειμαμένων ὑμῶν.

1007. ΔΥΣΜΟΡΟΝ. γράφεται ΤΥΣΤΑΤΟΝ. — ΕΥΝΑΣΑΙ. ἢ τὸ καθευδῆσαι. ἢ τὸ ἀποθανεῖν. ΠΑΙΜΟΥ ΨΑΥΕΙΣ. ὡς ἐφαπτομένου αὐτοῦ τοῦ παιδός, ἐπὶ τὸ γινῶναι πῶς ἔχει
τῷ

γ) ἀπὸ — ὩΦΕΛΟΝ. Haec Brunckius posuit post μανίας

γ) Θεραπεύσαντα Tricl. Brunck.

δέ, Φησίν, ἔτι τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν, οὔτε διὰ στόματος, οὔτε ἔξωθεν προσάπτειν δύναμαι. οὐκ οἶδα γάρ, τοιαῦτα γὰρ ἀλγήματα δίδωσιν ὁ Ζεὺς. Οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε ἔξωθεν οὔτε ἀπ' αὐτοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων δύναιμαι ἐξανύσαι.)

[1026. ΛΑΘΙΠΟΝΟΝ Δ' ὈΔΥΝΑΝ. τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, Φησίν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἑμαυτοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων.]

[ΜΕΤΡ. 1028. Ὡ ΠΑΓ' ΠΑΓ'. Ἡ μονοστροφικὴ αὕτη περίοδος κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν κ. ἐπὶ τῷ τέλει κερωνίς. Τ.]

1028. Ὡ ΠΑΓ' ΠΑΓ'. αἰσθάνεται τῆς τοῦ παιδὸς Φωνῆς ὁ Ἡρακλῆς. ΘΡΩΨΚΕΙ. ἀναζωπυρεῖται. ΔΕΙΔΑΪΑ. δειλοποιός. ΑΠΟΤΙΒΑΤΟΣ. ἀπρὸς πέλαιστος. Ὡ ΠΑΛΛΑΣ. ἐπὶ καλεῖται τὴν Ἀθηνᾶν εἰς βοήθειαν. Ὡ ΠΑΓ'. καὶ σύ, ὦ παῖ, τὸν φύσαντα οἰκτείρας, ἐπίσπασαί μοι ξίφος ἀνεμέσσητον, ἐφ' ᾧ οὐδεὶς σε μέμψεται ὡς πατροκτόνον. Ὡ Μ' ΕΧΟΛΩΣΕ γράφεται ΕΧΟΛΗΣΕΝ. οἶον, χολῇ ἔχρισε τὸν χιτῶνα. ἌΝ ὩΔ' ΕΠΙΔΟΙΜΙ. ἦν ἰδοίμι τῷ αὐτῷ νοσήματι περιπεσοῦσαν. Ὡ ΔΙΟΣ ΑΥΤΟΔΙΜΩΝ, ὦ τοῦ Διὸς ἀδελφὲ Ἀἰδωνεῦ.

[1035. ἈΝΕΠΙΦΘΟΝΟΝ. ἄμμεπτον.]

[ΜΕΤΡ.]

1) τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, Φησίν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἑμαυτοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων.
Tricl. Brunck,

Φησίν, οὐδείς ἐκείνων ἐπ' ἐμοὶ νοσοῦντι. ΟὔΤ
ΠΥΡ, ΟὔΤΚ, ἜΓΧΟΣ. λείπει προσαγαγών
οἶον, οὐ πῦρ, οὐ ξίφος σωτήριον προσαγαγών,
ἀπαλλάξει με τοῦ ζῆν. ΟὔΤΔ ἈΠΑΡΆΞΑΙ, οὐ-
δείς ἐκείνων, Φησί, βούλεται ἐλθεῖν τὴν κεφαλὴν
μ' ἀποτεμεῖν καὶ ἐλευθερῶσαι^{γ)} τοῦ μοχθηροῦ βίου.

[1018. ὈΝΗΣΙΜΟΝ. ὠφέλιμον, σωτήριον.

1021. ΣΤΤΓΕΡΟΥ. μοχθηροῦ, μισητοῦ.]

[ΜΕΤΡ. 1023. Ὡ ΠΑΓ ΤΟΥΤΔ ἈΝ-
ΔΡΟΣ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν, στίχων
ὁμοίων τοῖς ἄνω δακτυλικῶν ἑξαμέτρων ε. ἐπὶ τῷ
τέλει παράγραφος. Τ]

1023. Ὡ ΠΑΓ ΤΟΥΤΔ ἈΝΔΡΟΣ εἰς
τῶν γερόντων ἀκολουθῶν^{δ)} ἐξ Εὐβοίας τῷ Ἡρα-
κλεῖ, πρὸς τὸν Ὑλλον τοῦτο φησίν. ΤΟΥΤΡ-
ΓΟΝ ΤΟΔΕ. τὸ βοηθῆσαι, ἢ βαστάξαι τὸν
Ἡρακλέα, μείζον ἐστὶν ἢ κατ' ἐμέ. ἈΝΗΚΕΙ
δέ, ἀντὶ τοῦ ὀρμᾶ, ὤρμηται μείζον, φησίν, ^{h)} ἢ
κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν. ΤΟΥΤΡΓΟΝ δὲ τὴν
νόσον φησίν. ΣΤ ΔΕ ΣΤΛΛΑΒΕ. σὺ γὰρ νίος
εἶ καὶ ὀξύτερόν σοι τὸ ὄμμα πρὸς τὸ σώζειν τὸν
πατέρα, μᾶλλον ἢ δι' ἐμοῦ.

[1025. ἙΜΠΛΕΩΝ. ὀξύτερον.]

1025. ΨΑΤΩ ΜΕΝ ἙΓΩΓΕ. εἰ τὸ κα-
τασχεῖν αὐτὸν ἰᾶται, ἰδοὺ ἐφάπτομαι αὐτοῦ. ἴσθι
δέ,

γ) τὴν κεφαλὴν μου — ἐλευθερῶσαί με Brunck.

δ) τῶν ἀκολουθησάντων Brunck.

h) ὤρμηται, φησί, μείζον Brunck.

δέ, Φησίν, ὅτι τὴν λαθίπονον ἴασιν τῶν ὀδυνῶν, οὔτε διὰ στόματος, οὔτε ἔξωθεν προσάπτειν δύναμαι. οὐκ οἶδα γάρ, τοιαῦτα γὰρ ἀλγύματα δίδωσιν ὁ Ζεὺς. Οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θυ-
ΡΑΖΕ. οὔτε ἀπ' αὐτοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων δύναμαι ἐξανύσαι.¹)

[1026. ΛΑΘΙΠΟΝΟΝ Δ' ὈΔΥΝΑΝ. τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, Φησίν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἑμαυτοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων.]

[ΜΕΤΡ. 1028. Ὡ ΠΑΙῖ ΠΑΙῖ. Ἡ μονο-
στροφικὴ αὕτη περίοδος κώλων ἐστὶν ἀναπαιστικῶν κ. ἐπὶ τῷ τέλει κερωνίς. Τ.]

1028. Ὡ ΠΑΙῖ ΠΑΙῖ. αἰσθάνεται τῆς τοῦ παιδὸς Φωνῆς ὁ Ἡρακλῆς. ΘΡΩΨΚΕΙ. ἀναζω-
πυρεῖται. ΔΕΙΔΑΓΓΑ. δειλοποιός. ἈΠΟΤΙ-
ΒΑΤΟΣ. ἀπρὸςπέλαστος. ἸΩ' ΠΑΛΛΑΣ. ἐπι-
καλεῖται τὴν Ἀθηναῖαν εἰς βοήθειαν. ἸΩ' ΠΑΙῖ.
κἂν σύ, ὦ παῖ, τὸν Φύσαντα οἰκτεῖρας, ἐπίσπα-
σαί μοι ξίφος ἀνεμέσσητον, ἐφ' ᾧ οὐδεὶς σε μέμ-
ψεται ὡς πατροκτόνον. Ὡι Μ' ΕΧΟΛΩΣΕ.
γράφεται ΕΧΟΛΗΣΕΝ. οἶον, χολῇ ἔχρισε τὸν χι-
τῶνα. ἌΝ ὩΔ' ΕΠΙΔΟΙΜΙ. ἦν ἴδοιμι τῷ
αὐτῷ νοσήματι περιπεσοῦσαν. Ὡ ΔΙΟΣ ΑἴΤ-
ΘΑΪΜΩΝ, ὦ τοῦ Διὸς ἀδελφὲς Ἀἰφώνεῦ.

[1035. ἈΝΕΠΙΦΘΟΝΟΝ. ἄμεμπτον.]

[ΜΕΤΡ.]

1) τὴν ὀδύνην τοῦ βίου αὐτοῦ, Φησίν, οὐ δύναμαι λαθίπονον ἐξανύσαι, οὔτε ἀπ' ἑμαυτοῦ, οὔτε ἀπὸ τινος τῶν ξένων.
Trich. Brunck.

[ΜΕΤΡ. 1043. ΚΛΥΎΤΣ ΉΦΡΙΞΑ. Αἰ
 συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἱαμβι-
 κῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων σιγ, ὧν τελευταῖος,
 Ἐπεὶ κελύεις καὶ ἀναγκάζεις πάτερ. μετὰ δὲ τὸν
 λζ, κῶλον δίμετρον καταληκτικὸν ἀντισπαστικόν.
 ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1048. ΟΎΤΘ΄ Ο ΣΤΥΓΝΟ΄Σ. στυγνοποιός, διὰ
 τὰς τῶν ἄθλων προστάξεις. ἈΜΦΙΒΛΗΣΤΡΟΝ.
 τὸν χιτῶνα ὡς ἀμφίβληστρον.^{κ)} ΠΡΟΣΜΑΧΘΕ΄Ν.
 προσκολληθέν. ἈΡΤΗΡΙ΄ΑΣ. τὰς βολέβας.^{ι)}
 ῬΟΦΕΙΓ΄. ἐκτίνει. ἘΚ ΔΕ ΧΛΩΡΟ΄Ν. νέον, ἢ
 νεκρόν. ἈΦΡΑΣΤΩΙ ΤΗΪΔΕ. ἀπροςδοκῆτῳ,
 ἀνεννότῳ.^{ιι)} ἢ ἀλέκτῳ· ἢ περὶ ἧς οὐκ ἔχει τις
 φράσασθαι, τίς εἴη^{ιι)} τὴν φύσιν.

1057. ΛΟ΄ΓΧΗ ΠΕΔΙΑ΄Σ. ἡ ἐν πεζομα-
 χίᾳ. Θίλει γὰρ εἰπεῖν, ὅτι οὔτε παραταττόμενος,
 οἷον πρὸς Λαομέδοντα, οὔτε πρὸς Λύγείαν, ἢ Κεν-
 ταύρους. Ἄλλως. ΛΟ΄ΓΧΗ ΠΕΔΙΑ΄Σ. ἡ ἐν τῷ
 πεδίῳ βαλλομένη. ἢ ἐπεὶ ἐν τῷ Θεσταλικῷ πεδίῳ
 ἐμαχίσσατο πρὸς Κενταύρους. ΘΗΪΡΙΟΣ ΒΪΛ.
 λείοντος, ὕδρας, Κερβέρου, καὶ τῶν λοιπῶν. Ο΄ΤΕ
 ἈΓΓΛΩΣΣΟΣ, κακόγλωσσος, βάρβαρος, ἢ ἀλ-
 λόγλωσσος.

1061. Ο΄ΤΚ ἈΝΔΡΟ΄Σ ΦΥΣΙΝ. λείπει,
 ἔχουσα. Ὡ ΠΑΙΓ΄. ὦ ἄλλε, δεῖξον τοῖς ἔργοις.
 ἄπ

κ) τὸν χιτῶνα λέγει Brunck.

ι) φλίβας Brunck.

ιι) ἀνεννότῳ Tricl. Brunck.

η) ἵεσσι Tricl.

ὅτι ἀληθῶς ἐξ Ἡρακλέους ἔχεις τὸ γένος, καὶ μὴ μου προκρίνης τὴν Δηϊάνειραν. ἀλλὰ ταῖς σαῖς χερσὶ τῆς οἰκίας αὐτὴν ἔξαγε, καὶ παράδος μοι. ταῦτα δέ, ἀγνοῶν ὅτι τέθνηκε, λέγει. ὩΣ ἘΙΔΩ ΣΑΨΑ. ἵνα μαθῶ, πότερον ὑπὲρ ἐμοῦ νοσοῦντος λυπῇ, ὅταν ἴδῃς τὸ σῶμα τῆς Δηϊανείρας παρ' ἐμοῦ βλαπτόμενον, καὶ δικαίως καταπονούμενον.

[1064. ΠΡΕΣΒΕΥΣΗΣ. τιμήσης.

1071. ΒΕΒΡΥΧΑ. ἀναβοῶ.]

1070. ὍΣΤΙΣ, ὩΣ ΤΙΣ ΠΑΡΘΕΝΟΣ.

Ὅμηρος (Ιλ. Π. 7.)

ἤυτε κούρη

νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θείουσ' ἀνελέσθαι
ἀνώγει.

1073. ἌΛΛ' ἈΣΤΕΝΑΚΤΟΣ ΑἴΕΝ ἙΣΠΟΜΗΝ ΚΑΚΟΪΣ. ἤγουν, ὑπέφερον πᾶν κακόν. ΝΥΝ Δ' ἘΚ ΤΟΙΟΥΤΟΥ. ἐξ ἰσχυροῦ γέγονα θρασυῆς. ἢ ἀπὸ τοιούτου κακοῦ.

1078. ἸΔΟΤ' ΘΕΑΣΘΕ. ὁ λόγος πρὸς τοὺς περιστῶτας. Αἰ Αἰ. ὀδυνώμενος ἀναβοῶ. ἘΘΑΛΨΕΝ Ἀθῆς. πάλιν ἐξεπύρωσέ με ὁ τῆς νόσου σπασμός. ΟὔΔ' ἈΓΓΥΜΝΑΣΤΟΝ ΜΕ. ὀδύνης ἀπείρατον, ἄνετον ὀδυνῶν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐνδίδωσί μοι. ἘΓΚΑΤΑΣΚΗΨΟΝ ΒΕΛΟΣ. τόξευσον κατ' ἐμοῦ τὸν κεραυνόν. ΔΑΓΝΥΤΑΙ. ἐσθίει με, ἡ νόσος δηλονότι. τὸ δέ, Ὡ ΠΑΤΕΡ ΚΕΡΑΥΝΟΤ', ἀντὶ τοῦ, ὦ κεραυνέ, εἴθι με λάβοις.

[1084.

[1084. ΔΙΑΒΟΡΟΣ. ἡ κατεσθίουσα καὶ
διαφθείρουσά με.

1089. ἮΝΘΗΚΕΝ. ἤμασεν. ἘΞΩΡ.
ΜΗΚΕΝ. ἀνικάχλασεν, ἐξέγύγεται.]

1090. Ὡ ΝΩΤΑ ΚΑΨ ΣΤΕΡΝΑ. ἀφο-
ρῶν εἰς ἓνα ^ο) ἕκαστον μέλος, δυσφορεῖ, ὅτι ἀφ'
οἴου οἶον γέγονεν αὐτοῦ τὸ σῶμα. ὙΜΕΙΣ
ἘΚΕΙΝΟΙ ΔΗ΄. ἄρα ὑμῖς ἐστέ, οἱ τὸν Νημε-
αῖον χειρώσάμενοι λέοντα, τὸν τὴν Νημέαν λυμαινώ-
μενον; ΛΕΨΟΝΤ' ἈΠΛΑΤΩΝ ΘΡΕΜΜΑ.
ἀπρόσιτον, ^ρ) καὶ ἀναγόμενον, ἀδιήγητο. ἢ Φαῦλον
καὶ μεμισημένον, ὃ οὐκ ἂν τις προσφθέγγετο.
ΔΙΨΤΗ Τ' ἈΜΙΚΤΟΝ. τὸν τῶν Κενταύρων
ἀπρόσπelasτον, ὃ οὐκ ἦν συμμίζειν καὶ συμβα-
λεῖν. ὙΠΕΙΡΟΧΟΝ ΒΙ'ΑΝ. ὑπερέχοντα κατὰ
τὴν δύναμιν. ὙΒΡΙΣΤΗΝ δέ, μάχιμον, ὁμόν,
οὐ σώφρονα· διὰ τὸν Νέσον, καὶ τὸν Πειρίθου γά-
μον. ἸΔΙΟΥ ΤΡΙΚΡΑΝΟΝ ΣΚΥΛΑΚΑ.
τὸν Κέρβερον. Ἡσίοδος (Θεογ. 312.) πεντηκοντα-
κέφαλον αὐτὸν φησιν εἶναι· οὗτοι δέ, τρίκρανον.
ΤΟΝ ΤΕ ΧΡΥΣΕΩΝ ΔΡΑΚΟΝΤΑ. φασὶ
τὸν Ἀτλαντα τῷ Ἡρακλεῖ κεκομμέναι τὰ μῆλα,
ὅτε καὶ αὐτὸς διαδεξάμενος τὸν οὐρανὸν ἐβάστα-
σεν. ἘΠ' ἘΣΧΑΤΟΙΣ ΤΟΠΟΙΣ. τοῖς τῆς
Διβύης. ἘΓΕΤΣΑΜΗΝ. ἐπιεράθην, πείραν ἔσχον.

1103.

ο) ἐν Brunck.

ρ) ἀπρόσιτον. ΚΑΙΠΡΟΣΗΓΟΡΟΝ. Brunck.

q) πεντηκοντακέφαλον Brunck.

1103. ἌΝΑΡΘΡΟΣ. οὐκ ἔχων τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν, διὰ τοῦ σισηφῆθαι αὐτά. ΚΑΤΕΡ-
ΡΑΚΩΜΕΝΟΣ δέ, τὰς σάρκας σαρκίς, καὶ
ἔχων αὐτὰς κρεμαμένας, ὡς ῥάκη. ΤΥΦΛΗΣ
ΤΠ ἌΤΗΣ. ὑπὸ νόσου ἀφανοῦς καὶ ἀκατα-
λήπτου, ἣν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.

1107. ΚΑῖΝ ΤΟ ΜΗΔΕΝ Ὡ, ΚΑῖΝ
ΜΗΔΕΝ ἙΡΠΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὧ παρόντες, καὶ
μηδὲν ἔρπων, καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακρί-
μενος. γ)

1113. Εἰ ΣΦΑΛΛΗΣΕΤΑΙ. εἰ ἀποτούξε-
ται τούτου.

1115. ΣΙΓΗΝ ΠΑΡΑΣΧΩΝ. ἀντὶ τοῦ
σιωπήσας καὶ ἡσυχάσας. Οὔ ΓΑΡ ἌΝ
ΓΝΟΊΗΣ. τουτέστιν, εἰαν μὴ τοῦ θυμοῦ παύση
πρότερον, οὐ δυνήσῃ γινῶναι ὑπὸ τῆς ὀργῆς σκοτού-
μενος, ὅτι ἀδίκως αὐτὴν ἀνελεῖν βούλει, ὅπερ σοι
ἐστὶ μεγίστη χαρὰ, οὐδὲ ὅτι μάτην ἀλγείς τὴν
ψυχὴν, νυμεισῶν τὴν οὐδὲν ἀδικήσασαν. ἢ μάτην
ἀλγείς, ἀνελεῖν αὐτὴν βουλόμενος.

1121. ὩΝ ΣΥ ΠΟΙΚΙΛΛΕΙΣ. σοφί-
ζεις ε)

1124. Ὡ ΠΑΓΚΑΚΙΣΤΕ. αὕτη τοῦ μέ-
ρους ἐπίτασις, ὅτι καὶ μνήμην τῆς μητρὸς ἐκρή-
σατο καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἡρακλέους
ἀκούοντος.

1126.

γ) Brunck. sic: ΤΟΔ' ΙΣΤΕ. οἱ παρόντες. ΚΑῖΝ ΜΗ-
ΔΕΝ ΕΡΠΩΝ. καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακρίμενος.

ε) σοφίζη Brunck.

1126. ΕΧΕΙ ΓΑΡ ΟΥΤΩΣ. τὸ γὰρ κατ' αὐτὴν, Φησί, πρᾶγμα ἐκτός ἐστιν ἀδικίας, ὡς μηδὲν εἶναι τοῦτο σιωπῇ παραδοῦναι.

1129. ΛΕΓ' ΕΥΛΑΒΟΥ ΔΕ. εὐλαβοῦ, μὴ δὲ ὡς ὑπὲρ τῆς μητρὸς λέγεις, περὶ ἐμὲ Φαῦλος ἐξελεγχθήσῃς.

1131. ΠΡΟΣ ΤΟΥΤ'· ΤΕΡΑΣ ΤΟΙ. πρὸς τίνος; ἄπιστον γὰρ διὰ δυσφημῶν ὧς περ ἐμαντεύσω. τουτέστιν, ἄπιστον λέγεις ὅτι αὐτὴν ἀνίλεν, εἰ μὴ ἄρα μαντικῆς μετέχων τοῦτο ἔγνωσ, ὡς μάντευμα ἄπιστον. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πολλὰς τὰ μὴ προσδοκώμενα μαντεύονται.

1132. ΟΥΔΕΝΟΣ ΠΡΟΣ ΕΚΤΟΠΟΥ. ἀπὸ τοῦ, ὑπ' ἄλλου ξένου.

1134. ΣΤΡΑΦΕΙΗ ΘΥΜΟΣ. λήξει ἡ ὀργή.

[1135. ΔΕΙΝΟΥ. θαυμαστοῦ.]

[ΔΕΙΝΟΥ ΛΟΓΟΥ. θαυμαστοῦ. ἄπιστον γὰρ, εἰ παύσομαι τῆς ὀργῆς ὅμως εἶπέ. Τ.]

[1137. ΜΝΩΜΕΝΗ. ζητοῦσα.]

1137. ἈΠΑΝ ΤΟ ΧΡΗΜΑ ἩΜΑΡΤΕ. ζητοῦσα, Φησί, χρηστόν τι διαπράξασθαι, τοῦ ὅλου πρᾶγματος ἡμαρτεν.

[1138. ΣΤΕΡΓΗΜΑ. φίλειαν πρὸς αὐτήν.]

1143. ΙΟΥ ΙΟΥ. ἀναμνησκόμενος τῆς ἀπὸ Δωδώνης μαντείας, ταῦτα λέγει, ἀριθμήσας τὸν χρόνον ἄρτι ἔγνω, ὅτι εἰς ἔσχατον ἦλθον συμφορᾶς. ΤΟ ΠΑΝ ΣΠΕΡΜΑ ΣΩΝ ΟΜΑΙ ΜΟ-

(τ). δυσφημῶν. Tricel. Brunck.

ΜΟΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ πάντας τοὺς σοὺς ἀδελ-
φοὺς. ΜΑΤΗΝ ἈΚΟΙΤΙΝ. τὴν Ἀλκμήνην.
τοῦτο δὲ φησιν, ὡς ἀνάξια πάσχων. ^{υ)} ὩΣ ΤΕ-
ΛΕΥΤΑΙΑΝ ἘΜΟΫ. ἵνα τὴν περὶ τῆς τελευ-
τῆς μου φήμην μάθῃτε.

1151. ἈΛΛ' ἘΠΑΚΤΙΑ. παραθαλατ-
τία. ἘΔΡΑ. διατριβή.

[1157. ΣΤ' Δ' Ο'ΥΝ. γράφεται, σὺ νῦν.]

1157. ἘΞΗΚΕΙΣ. εἰς ἡλικίαν ἤκεις. ἸΝΑ
ΦΑΝΗΙΣ ὍΠΟΙΟΣ. ἵνα φανῇς, ἄξια πράτ-
των, παῖς ἐμὸς εἶναι.

1159. ἘΜΟΙ' ΓΑΡ ἮΝ ΠΡΟΣΦΑ-
ΤΟΝ. προμεμαντευμένον, προειρημένον ὑπὸ τοῦ
Διός. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΟΝΤΩΝ. τῶν
ζώντων. πνεῦμα γὰρ ἡ ψυχὴ. (Ιλ. Χ. 467.) ψυ-
χὴν ἐκάπυσε. ^{χ)} καὶ (Ιλ. Ρ. 447.) ὅσα γαῖαν
ἐπιπνεῖει τε καὶ ἔρπει.

1164. ΦΑΝΩ Δ' ΕΓΩ. ἐγὼ σοι ἄλλη
μαντείαν νεωτέραν, συμφωνοῦσαν τῇ προτέρᾳ. ΣΕΛ-
ΛΩΝ ΕἴΣΕΛΘΩΝ. ^{γ)} ἀκούσας ἔγραψα. ἴθι
γὰρ τοὺς χρησμὸν δεχομένους, παραχρῆμα γρά-
φειν, ἵνα μὴ ἐπιλάθωνται. ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ σ
γράφ

υ) τὴν Ἀλκμήνην omittit Brunck. cum Tricl. et scribit τοῦτο
φησιν, ὡς ἀνάξια τοῦ Διὸς πάσχων.

χ) ἐκάπυσσε Brunck. In sqq. ὅσα τε γαῖαν.

γ) ΣΕΛΛΩΝ. οὕτω διὰ τοῦ σ, ἐν τῇ τραγικῇ λέξει· ἔνιοι δὲ
ΕΛΛΩΝ χωρὶς κ. τ. λ. Verba: ἀκούσας — ἐπιλάθονται
Brunckius infra exhibet post οἰκίσαντας, praemisso, quod
explicatur, vocabulo ΕἴΣΕΓΡΑΨΑΜΗΝ.

γράφουσιν, Ἐλλοὺς ἀποδεχόμενοι, καὶ Ἐλλοπίαν
τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χώραν οὕ-
τως Ἡσιόδος ὀνομάζει ἐν Ἠοίαις, λέγων οὕτως·

Ἔστι τις Ἐλλοπία πολυλήϊος ἥδ' εὐλείμων
ἀφνειή μῆλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν.

ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται
πολλοί, ἀπειρέσιοι, Φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων·

ἐνθα ²⁾ Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται.

τῆνδε ³⁾ Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι
τίμιον ἀνθρώποις· ναῖον δ' ἐν πυθμένι Φυγοῦ. ⁴⁾

ἐνθεν ἐπιχθόνιοι μαντεύματα ⁵⁾ πάντα φέ-
ρονται,

ὅς δ' ἡ κείθι μολῶν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεῖνη,
δῶρα φέρον ἐλθῆσι ⁶⁾ σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.

ἐντεῦθεν λέγουσιν εἶναι Ἐλλοπιῆς, καὶ τοὺς ἐν Εὐ-
βοίᾳ οἰκήσαντας. ΚΑΙ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΥ

ΔΡΥΤΟΣ. ἥτοι πολλὰ μαντευομένης, καὶ διὰ
τοῦτο πολλὰ φθεγγομένης. ἢ τῆς διαφόροις δια-

λέκτοις χρησμοδούσης, καὶ ⁷⁾ τὴν ἐκάστου
τῶν μαντευομένων γλῶσσαν. ΧΡΟΝΩΙ ΤΩΙ

ΖΩΝ-

2) *ἐνθα* Tricl. Brunck.

3) Sic etiam Tricl. τὴν δὲ Brunck.

4) *Φυγοῦ* Tricl. Brunck.

5) *μαντήν* Tricl. Brunck. — Clericus reponit *ἐπιχθονίους*,
sed male. *φέρομαι* enim active usurpatur. Haeperfuere.

6) *ἔκείτω* Tricl. *ἐκείτω* Brunck.

7) *πρὸς* Tricl. Brunck.

ΖΩΝΤΙ. τῷ ὑφιστάτῃ. ^{γ)} ὁ γὰρ παρελθὼν οἶον.
εἰ διέφθαρται ^{δ)} ὁ δὲ μέλλον, ἄδελος.

1174. ΤΑΥΤ' ΟΥΤΝ' ΕΠΕΙΔΗ' ΔΑΜ-
ΠΡΑ΄. Φανερά, σαφῆ, πρόδηλα. ἐπεὶ οὖν, Φησὶ,
ὁ χρησμὸς ἀπέβη, δεῖ σε γενέσθαι σύμμαχον ἐμοί.
ΚΑΙ' ΜΗ' ΠΙΜΕΙΝΑΙ. καὶ μὴ, ἀπειθήσας
μοι, παροξυνεῖς με εἰς λοιδορίαν κατὰ σοῦ. ἈΛΛ'
ΑΥΤΟΝ ΕΐΚΑ'ΘΟΝΤΑ. ἀπὸ κοινοῦ τό, δεῖ
δέ σε ^{η)} εἰκόντα τῇ ἐμῇ προστάξει, πράττειν ὃ βού-
λομαι. τὸ γὰρ τοῖς γονεῦσι πείθισθαι, νόμος
ἐστὶ κάλλιστος καὶ εὐκλεής.

1179. ΤΑΡΒΩ ΜΕΝ ΕἰΣ ΛΟΓΟΥ
ΣΤΑΣΙΝ. περιφραστικῶς, εἰς λόγους. εὐλαβοῦ-
μαι μὲν εἰς τοιαύτην ὁμιλίαν ἐλθὼν, μὴ οὐχ αἰρε-
τά μοι προτείνης. πράξω δὲ ὅμως, κἂν δεινὰ ᾖ.

1183. ΜΗ'Δ' ΑΠΙΣΤΗΣΕΙΣ ΕΜΟΙ.
γράφεται, ΠΡΟΣΤΗΣΕΙΣ ΕΜΟΙ. ἐναντιωθή-
ση, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῇ βρώσει ψωμῶν προ-
σισταμένων.

1188. ΕΠΩΜΟΤΟΝ. ὄρεον. Εἰ Δ'
ΕΚΤΟΣ ἙΛΘΟΙΣ. εἰ παραβαίης τοὺς ὄρους.
ΟΥΤ ΜΗ' ΛΑΒΩ. οὐ χρεὴ λαβεῖν με, πημονὰς
δηλονότι. ποιήσω γὰρ ἃ προστάξεις μοι. ἢ ποιήσω
δέ,

γ) τῷ ὑφιστάτῃ Tricl. τῷ ἐπιστάτῃ Brunck. Idem addit cum
Tricl. καὶ παρόντι νῦν.

δ) διέφθαρται καὶ τέθνηκεν Tricl. Brunck.

η) τὸ ΔΕΙ. δεῖ δὲ σε Brunck.

δέ, ¹⁾ εἰ βούλει σύ. ΟΪΤΗΣ ΖΗΝΟΣ ΎΨΙ-
ΣΤΟΝ ΠΑΪΟΝ. ὑψηλὸν ὄρος τῆς Οἴτης. πᾶν δὲ
ὄρος, ὄρος τοῦ Διὸς ὀνομάζεται, ἐπεὶ Φησιν ὑψίστῳ
ὄντι τῷ θεῷ ἐν ὕψει τὰς θυσίας ποιῆσθαι. ^{κ)}

1193. ἘΞΑΡΑΝΤΑΊ ΣΕ, ταῖς σαυτοῦ χερ-
σὶ μεθ' ὧν θέλεις φίλων. οὐ γὰρ μόνος ἐδύνατο
φέρειν αὐτόν. Εἴ ΔΕ ΜΗ', ΜΕΝΩΊ Σ' ἘΓΩΊ.
εἰ δὲ μὴ ταῦτα ποιήσεις, διατελέσω ταῖς κατὰ-
ραις καὶ καθ' Ἄιδου βαρῶν σε. ὩΝ ἈΡΑΓΟΣ.
ἐπάρματος, τιμωρὸς δαίμων.

1203. ΟΪΑΊ Μ ΕΊΡΓΑΣΑΙ. οἷς θέλεις
ἐργάσασθαι κατ' ἐμοῦ, πατροφόντην γενέσθαι πα-
ρακελεύόμενος.

1204. ὍΠΟΙ᾽Α ΔΡΑΣΤΕ" ἘΣΤΙΝ.
τοιαῦτά σοι παρακελεύομαι, οἷα δεῖσθαι ὀφείλεις. ^{λ)}
εὐεργετήσεις γὰρ με. Εἴ ΔΕ ΜΗ', ΠΑΤΡΟΣ
ἈΛΛΟΥ. ξένος, ἀλλ' οὐκ ἐμὸς ὢν υἱός.

• [1206. ἘΚΚΑΛΗΊ. καταναγκάζεις. ΠΑ-
ΛΑΜΝΑΓΟΝ. ἀλάστορα, ἀντέχειρα.]

1211. ἈΛΛ' Εἴ ΦΟΒΗΊ. ἀλλ' εἰ παραι-
τῇ τὸ ἀνελεῖν με, τὰ ἄλλα ποιήσον, τοῦτέστι τὴν
ὑλὴν συνάγαγε.

[1212. ΦΟΡᾶΣ. ἤγουν τοῦ φέρειν σε.]

M 2

1213.

1) δέ, Brunnck.

κ) ὄρος Εὐβοίας ὑψηλόν, ἡ Οἴτη. πᾶν δὲ ὄρος, τοῦ Διὸς ὀνομα-
ζεται ὄρος, ἐπεὶ, Φησίν, ὑψίστῳ ὄντι τῷ θεῷ ἐν ὕψει δὲ τὰς
θυσίας ποιῆσθαι Brunnck.

λ) ξένον τινός Brunnck.

1103. ἌΝΑΡΘΡΟΣ. οὐκ ἔχων τὰ ἄρθρα τῶν μελῶν, διὰ τοῦ σσιῆσθαι αὐτά. ΚΑΤΕΡ-
ΡΑΚΩΜΕΝΟΣ δέ, τὰς σάρκας σαπείς, καὶ
ἔχων αὐτὰς κρεμασμένας, ὡς ῥακη. ΤΥΦΛΗΣ
ἽΠ' ἈΤΗΣ. ὑπὸ νόσου ἀφανοῦς καὶ ἀκατα-
λήπτου, ἣν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν.

1107. ΚΑῖΝ ΤΟ ΜΗΔΕΝ Ὡ, ΚΑῖΝ
ΜΗΔΕΝ ἙΡΠΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ὧ παρόντες, καὶ
μηδὲν ἔρπων, καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακει-
μενος. γ)

1113. Εἰ ΣΦΑΛΛΗΣΕΤΑΙ. εἰ ἀποτυξε-
ται τούτου.

1115. ΣΙΓΗ'Ν ΠΑΡΑΣΧΩ'Ν. ἀντὶ τοῦ
σιωπήσας καὶ ἡσυχάσας. ΟὔΤ ΓΑΡ ἌΝ
ΓΝΟΓῆΣ. τουτέστιν, ἐὰν μὴ τοῦ θυμοῦ παύση
πρότερον, οὐ δυνήσῃ γινῶναι ὑπὸ τῆς ὀργῆς σκοτού-
μενος, ὅτι ἀδίκως αὐτὴν ἀνελεῖν βούλει, ὅπερ σι
ἐστὶ μεγίστη χαρὰ, οὐδὲ ὅτι μάτην ἀλγείς τὴν
ψυχὴν, νομισῶν τὴν οὐδὲν ἀδικήσαν. ἢ μάτην
ἀλγείς, ἀνελεῖν αὐτὴν βουλόμενος.

1121. ὩΝ ΣΥ' ΠΟΙΚΙΛΛΕΙΣ. σοφί-
ζεις ε)

1124. Ὡ ΠΑΓΚΑΚΙΣΤΕ. αὕτη τοῦ μέ-
ρους ἐπίτασις, ὅτι καὶ μνήμην τῆς μητρὸς ἐπλή-
σατο καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἡρακλέους
ἀκούοντος.

1126.

γ) Brunck. sic: ΤΟΔ' ΙΣΤΕ. οἱ παρόντες. ΚΑῖΝ ΜΗ-
ΔΕΝ ΕΡΠΩΝ. καὶ οὕτως ἔχων, καὶ οὕτω διακειμένος.

ε) σοφίῃ Brunck.

1126. ἘΧΕΙ ΓΑΡ ΟΥΤΩΣ. τὸ γὰρ κατ' αὐτήν, Φησί, πρᾶγμα ἐκτός ἐστιν ἀδικίας, ὡς μηδὲν εἶναι τοῦτο σιωπῇ παραδοῦναι.

1129. ΛΕΓ' ΕΤΛΑΒΟΤ ΔΕ. εὐλαβοῦ, μὴ δὲ ὡς ὑπὲρ τῆς μητρὸς λέγεις, περὶ ἐμὲ Φαῦλος ἐξελεγχθῆς.

1131. ΠΡΟΣ ΤΟΥΤ'· ΤΕΡΑΣ ΤΟΙ. πρὸς τίνας; ἄπιστον γὰρ διὰ δυσφημῶν ὧς περ ἐμαντεύσω. τουτέστιν, ἄπιστον λέγεις ὅτι αὐτὴν ἀντίλεν, εἰ μὴ ἄρα μαντικῆς μετέχων τοῦτο ἔγνωσ, ὡς μάντευμα ἄπιστον. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πολλάκις τὰ μὴ προσδοκώμενα μαντεύονται.

1132. ΟΥΔΕΝΟΣ ΠΡΟΣ ΕΚΤΟΠΟΥ. ἀντὶ τοῦ, ὑπ' ἄλλου ξένου.

1134. ΣΤΡΑΦΕΪΗ ΘΥΜΟΣ. λήξειεν ἡ ὀργή.

[1135. ΔΕΙΝΟΥΤ. θαυμαστοῦ.]

[ΔΕΙΝΟΥΤ ΛΟΓΟΥΤ. θαυμαστοῦ. ἄπιστον γάρ, εἰ παύσομαι τῆς ὀργῆς ὅμως εἶπέ. Τ.]

[1137. ΜΝΩΜΕΝΗ. ζητοῦσα.]

1137. ἈΠΑΝ ΤΟ ΧΡΗΜΑ ἤΜΑΡΤΕ. ζητοῦσα, Φησί, χρηστόν τι διαπράξασθαι, τοῦ ὅλου πρᾶγματος ἡμαρτεν.

[1138. ΣΤΕΡΓΗΜΑ. Φιλίαν πρὸς αὐτήν.]

1143. ἸΟΥΤ ἸΟΥΤ. ἀναμιμνησκόμενος τῆς ἀπὸ Δωδώνης μαντείας, ταῦτα λέγει, ἀριθμήσας τὸν χρόνον ἄρτι ἔγνω, ὅτι εἰς ἔσχατον ἦλθον συμφορᾶς. ΤΟ ΠΑΝ ΣΠΕΡΜΑ ΣΩΝ ΟΜΑΙ ΜΟ.

ΜΟΝΩΝ. ἀντὶ τοῦ πάντας τοὺς σούς ἀδελ-
φούς. ΜΑΤΗΝ ἈΚΟΙΤΙΝ. τὴν Ἀλκμήνην.
τοῦτο δὲ φησιν, ὡς ἀνάξια πάσχων.^{υ)} ὩΣ ΤΕ-
ΛΕΥΤΑΙΑΝ ἘΜΟΫ. ἵνα τὴν περὶ τῆς τελευ-
τῆς μου φήμην μάθῃτε.

1151. ἈΔΛ' ἘΠΑΚΤΙΑ. παραθαλασ-
σία. ἘΔΡΑ. διατριβή.

[1157. ΣΤ' Δ' Ο'ΥΝ. γράφεται, σὺ νῦν.]

1157. ἘΞΗΚΕΙΣ. εἰς ἡλικίαν ἤκεις. ἵΝΑ
ΦΑΝΗΙΣ ὍΠΟΙΟΣ. ἵνα φανῇς, ἄξια πράτ-
των, παῖς ἐμὸς εἶναι.

1159. ἘΜΟΙ' ΓΑΡ ἮΝ ΠΡΟΣΦΑ-
ΤΟΝ. προμεμαντευμένον, προειρημένον ὑπὸ τοῦ
Διός. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΟΝΤΩΝ. τῶν
ζώντων. πνεῦμα γὰρ ἡ ψυχή. (Ιλ. Χ. 467.) ψυ-
χὴν ἐκάπυσε.^{χ)} καὶ (Ιλ. Ρ. 447.) ὅσα γαῖαν
ἐπιπνέει τε καὶ ἔρπει.

1164. ΦΑΝΩ Δ' ΕΓΩ. ἐρῶ σοι ἄλλη
μαντείαν νεωτέραν, συμφωνοῦσαν τῇ προτέρᾳ. ΣΕΛ-
ΛΩΝ ΕἴΣΕΛΘΩΝ.^{γ)} ἀκούσας ἔγραψα. ἴθι
γὰρ τοὺς χρησμὸν δεχομένους, παραχρῆμα γρά-
φειν, ἵνα μὴ ἐπιλάθωνται. ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ σ
γράφ-

υ) τὴν Ἀλκμήνην omittit Brunck. cum Tricl. et scribit τοῦτι
φησιν, ὡς ἀνάξια τοῦ Διὸς πάσχων.

χ) ἐκάπυσσε Brunck. In sqq. ὅσα τε γαῖαν.

γ) ΣΕΛΛΩΝ. οὕτω διὰ τοῦ σ, ἐν τῇ τραγικῇ λήξει· ἔνιοι δὲ
ΕΛΛΩΝ χωρὶς κ. τ. λ. Verba: ἀκούσας — ἐπιλάθωνται
Brunckius infra exhibet post σιγήσαντας, praemisso, quod
explicatur, vocabulo ΕΙΣΕΓΡΑΨΑΜΗΝ.

γράφουσιν, Ἐλλοὺς ἀποδεχόμενοι, καὶ Ἐλλοπίαν
τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χώραν οὕ-
τως Ἡσίοδος ὀνομάζει ἐν Ἠοίαις, λέγων οὕτως·

Ἔστι τις Ἐλλοπία πολυλήϊος ἡδ' εὐλείμων
ἀφνειὴ μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν.

ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρητες, πολυβοῦται
πολλοί, ἀπειρέσιοι, Φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων·
ἐνθα ²⁾ Δωδώνη τις ἐπ' ἰσχατιῇ πεπόλισται.

τῆνδε ³⁾ Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι
τίμιον ἀνθρώποις· ναῖον δ' ἐν πυθμένι Φυγοῦ. ⁴⁾
ἐνθεν ἐπιχθόνιοι μαντεύματα ⁵⁾ πάντα φέ-
ρονται,

ὅς δ' ἡ κεῖθε μολῶν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεῖνη,
δῶρα φέρον ἔλθῃσι ⁶⁾ σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.
ἐντεῦθεν λέγουσιν εἶναι Ἐλλοπιῆς, καὶ τοὺς ἐν Εὐ-
βοίᾳ οἰκήσαντας. ΚΑΙ ΠΟΛΥΓΓΛΩΣΣΟΥ
ΔΡΥΤΟΣ. ἦτοι πολλὰ μαντευομένης, καὶ διὰ
τοῦτο πολλὰ φθγγομένης. ἢ τῆς διαφέροις δια-
λέκτοις χρησμάδουσης, καὶ ⁷⁾ τὴν ἐκάστου
τῶν μαντευομένων γλῶσσαν. ΧΡΟΝΩΙ ΤΩΙ
ΖΩΝ-

2) ἔνθα *sc.* Tricl. Brunck.

3) Sic etiam Tricl. τῇ δ' Brunck.

4) Φυγοῦ Tricl. Brunck.

5) μαντήια Tricl. Brunck. — Clericus reponit ἐπιχθονίους,
sed male. φέρομαι enim active usurpatur. Hæpfer.

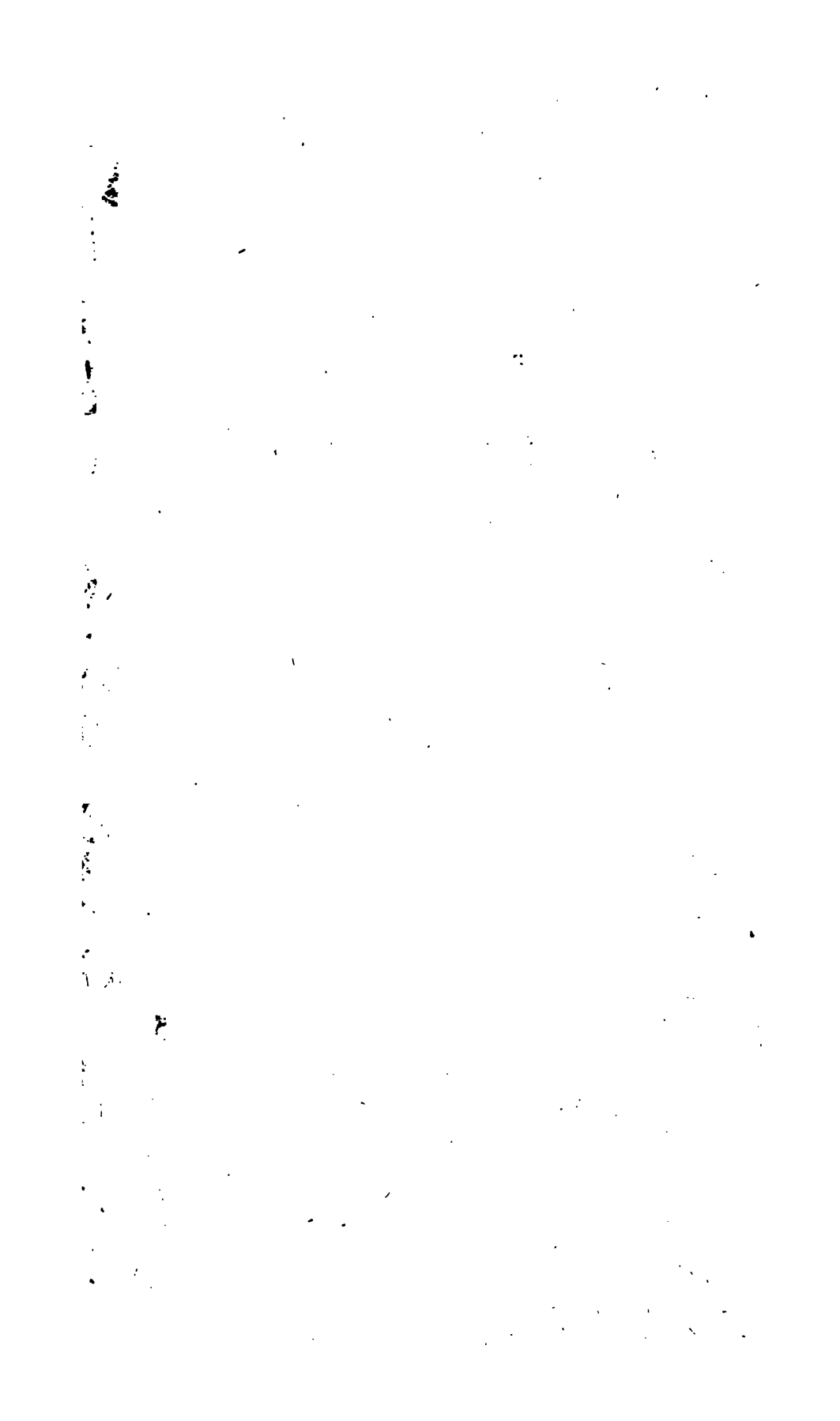
6) ἔπειτα Tricl. ἔπειτα Brunck.

7) περί Tricl. Brunck.

θα, ἀλλ' ἀκολουθήσατε. ΚΟΎΤΔΕ'Ν ΤΟΥΤΩΝ. λείπει, ἐποίησε διὰ τὴν εἰμαρμένην, ἥτις κακῶν καὶ ἀγαθῶν ἐστὶν αἰτία. Ἄλλως. ΚΟΎΤΔΕ'Ν ΤΟΥΤΩΝ Ὅ ΤΙ ΜΗ' ΖΕΥΣ. οὐδὲν τούτων οὐδεὶς ἐπραξεν, εἰ μὴ μόνος ὁ Ζεὺς.^ς)

ς) λείπει, ἐποίησε. οὐδὲν τούτων οὐδεὶς ἐπραξεν, εἰ μὴ μόνος ὁ Ζεὺς. διὰ τὴν εἰμαρμένην, ἥτις κακῶν καὶ ἀγαθῶν ἐστὶν αἰτία. Bruck.

In
Sophoclis
T R A C H I N I A S
Adnotationes.

V. 1. Aeschyl. Agam. 760.

παλαιφάτος δ' ἐν τοῖς βροτοῖς γέρον λόγος τίτνυται.
Offensioni est articulus, ac scribendum videtur: παλαι-
φάτος δ' ἐν βροτοῖς γέρον λόγος τίτνυται. In istrophico ver-
su 746. expungendum οὖν.

„Λόγος — ἀρχαῖος. dictum antiquum. Respicit
quod de Solone prodidit Herodot. I, 32, nec tamen
prout ab ipso proditum est, exhibet. Dixerat enim
Solon neminem, felicitatis ergo, ante mortem prae-
dicandum esse: non e contra, neminem ante mortem
infelicem vocari posse.“ Musgr.

v. 2. ἐκμάθοις. Secunda persona pro tertia incerta
et non definita eleganter ponitur in sententiis gene-
ralibus: quod utriusque linguae scriptoribus familiare
est. Sic infra 597. ὡς σὺν τῇ καὶ ἀισχρὴ πράσσει, οὐ ποτ'
ἀισχύνῃ πεισῖ. pro καὶ ἀισχρὴ πράσσει τις, οὐ ποτ' ἀισχύνῃ
πεισῖται. Pravam hic exhibent lectionem membranae
Regiae, ut in Eurip. Orest. 316. quo in loco cetero-
rum codd. et Aldi auctoritatem potius sequi debe-
bam:

καὶ μὴ νοσῆς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζεις νοσεῖν,
καίματος βροτοῖσιν ἔκτορα τε γίγνεται.

Sic in eadem fabula, v. 699.

ὅταν δ' ἀνὴρ πνέας,

τόχοις ἀν' αὐτοῦ γαδίωσι, ὅσον θάλλει.

pro τόχοι τις, ὅσον θάλλει. Vide Taubmannum ad Plauti
Amphitr. I. 1. 15. Brunck. Sententia ipsa apud
Tragicos frequentissima. Oed. T. 1528.

ὥς τε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν

ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδὲν ὀλβίζειν, πρὶν ἂν

τέρμα τοῦ βίου περάσῃ, μηδὲν ἀλγεῖν παθῶν.

Hic quoque indicetur est articulus, quem sic abo-
litum velim, ut legatur vel ex Hermannii conjectura;
τέρμα τι, vel ex mea, τέρματ' ἂν.

Tyn-

Tyndarei fragmentum:

Οὐ χρεΐ ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίαις τύχαις
ἀνδρός, πρὶν αὐτῷ παντελὲς ἤδη βίος
διακπερανθῇ, καὶ τελευτήσῃ βίον.
ἐν γὰρ βραχὺ καθεῖλε καὶ λίγη χρεὼν
πάμπλουτον ἔλθον δαίμονος κακοῦ δόσις,
ὅταν μεταστῇ, καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε.

Fragmentum Terei X. a Wakefield. laudatum, ita quidem, ut ad Tyronem referret et a Brunckio neglectum opinaretur, apud Stobaeum Eth. Serm. cv. p. 435.

μήπω μέγ' εἶπες, πρὶν τελευτήσαντ' ἰδῆς.

Sic bene correxerit Heathius vulgatum μήπω μέγαν εἶπες. Videtur in antecedentibus nomen positum fuisse illius, de quo ne magna praedicentur, poeta nunc maxime vetat. Male rescripsit Wakefieldius:

μήπω τιν' εἶπες, πρὶν τελευτήσαντ' ἰδῆς.

Euripid. Androm. 100.

χρεὶ δ' οὐ ποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὀλβιον βροτῶν,
πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἰδῆς
ὅπως περάσας ἡμέραν ἔξει κατῶ.

Troadib. 513.

τῶν δ' εὐδαιμόνων
μηδέναι νομίζετ' εὐτυχεῖν, πρὶν ἂν θανῇ.

Ovidius Metam. III. 135.

Ultima semper

expectanda dies homini: dicique beatus
ante obitum nemo supremaque funera debet.

Ausonius in ludo VII. Sapientum:

Spectandum dico terminum vitae prius,
tum judicandum, si manet felicitas.

v. 3. Wakef. dubitat, an legendum sit πω pro τη, monetque, Mediolanensem editionem Suidae nullam vocem inter αἰ et κακός interponere. Nihil opus.

v. 7. Quod in cod. B. legitur γαίουςα δ' ἐν Π., id potest suspicionem movere, scripsisse Sophoclem γαίους' ἐν Π. Accedit Vit. Winshemii auctoritas, qui in adornanda versione lat. 1549. Francof. apud Petrum Brubach. edita codices videtur secutus esse. Is enim vertit:

vertit: cum adhuc habitarem in Pleurone. Particula *ἐτι* Sophocli perquam familiaris. Rescribenda ea etiam Electrae v. 952.

θάλλοντ' ἔτ' εἰς ἡμῶν, εἶχον ἐλπίδας,

pro *θάλλοντά γ'*. Quod recte vidit Reiskius.

Νυμφεῖον. gl. *νυμφαυμάτων, μνηστειμάτων*. Br. — Merito Stephanus et Wakef. praeferunt *ἔτλον*, tum quod dictio videtur auctoris menti commodior, tam quod usitata vox facilius expellere poterat rariorem. Winsheimius vertit: magis quam ulla nostrae gentis mulier, nuptiarum causa, misera et afflicta fui. *ἔτλος* molestiam indicat. *ἔτλος· μόχθος*; Hesychius. *ἔτλοι· εἰ μόχθοι*; Suidas: ita enim castigandus est. Aeschylus S. Theb. 18.

ἄπαντα πανδοκοῦσα παιδίας ἔτλον.

κακοπάθειαν, πόνον: Scholiastae ibidem. Repugnat Musgravius propterea, quod loquatur Deianira de aegritudine, quam in paternis aedibus agens ob nuptias futuras perpeffa erat, quae *νυμφεῖον ἔτλος*, nuptiarum metus, proprie fuerit. Contra, quae ob nuptias peractas in calamitatem incidunt, *νυμφεῖον ἔτλον* pati existimat. — Haec distinctio vereor ut se tueri possit.

v. 11. male Wakef. post *φοιτῶν* interpunxit, ut conjungeretur *φοιτῶν δ' ἑτρίων μαρτυρίαν*. Idemque pro epitheto *ἐναργής*, quod prorsus insulsum esse et otiosum pronunciat, speciale quid desiderari existimans, conjecit *ἐναργής*, Hesychio per *δυνατός, ισχυρός* explicatum. Affert insuper Horat. epod. III. 17. efficax Hercules: nostrum v. 507. *ὑψίκεραι ταύρων*: Senec. Herc. Oet. 299. qui Acheloum in taurum truncem flexisse minas ait: Ovid. met. IX. 85. de eodem: restabat tertia tauri forma truncis: Cicer. in Arateis: valido connixus corpore taurus: et Lycophr. v. 730. qui fluvium vocat *βουκέως ἄρης*: i. e. *ισχυρός βουκέφαλος ποταμός*. Neutiquam tamen hac tanta locorum nube adducor, ut mutationem illam comprobendam arbitrer. Etenim primum quidem nescio, an *ἐναργής* de hominibus potius, quam de animalibus dicatur, deinde quid obstat, quo minus *ἐναργής* nostro leibhaftig re-

spen-

spondere putetur? Tunc profecto nullus reprehensionis locus est.

v. 12. 13. dubitavi lectionem a Strabone commemoratam, quae Musgravio quoque probatur, pro vera habere atque in ordinem recipere propterea, quod Strabo non potest certo dici nostrum locum respexisse. Nam quod Brunckius hanc lectionem longe elegantiores judicat vulgatas, id non habeo quid sibi velit, neque Brunckius ullum argumentum attulit. Laudat Wakef. Philostratum junior., icon. 4. p. 867. qui ex sententia illius hunc locum ante oculos habuit ac Strabonis lectionem confirmat. Legendum putat sic: Ζητείς ἴσως τις ἡ κοινονία δράκοντός τε. ὃς ἐνταῦθα πολλὰς ἀνίστηκεν, ἐγείρας τὸν πῆχυν, κατὰ νότυα δαφνοῖας, καὶ γήμια καθύπευθε ὕπ' ὀρεῶν καὶ πρὸς τῇ τῇ λοφίᾳ, βρέμειν τε καὶ θορυβῶς δαδερκῶς, (pro βλέπων τε δεινῶς δαδ.) καὶ ἱκανὸν (scribo ἱκανός) εἰς ἐκπληξιν ἀγαγεῖν· ταύρου τ' αὖτις, (pro ταύρου τε ἵππου) ὅς, ὑπὸ τοσαύτῃ καρδίᾳ γεγῆσας τὸν ἀρχὴνα, καὶ διασκευάτων τῶν ἐν ποτὶ γῆν, ὡς ἐς βολὴν ἵεται· καὶ ἄνδρες τοῦτου ἡμίσηρος, βότ' ἡμεῖς μὲν γὰρ αὐτῷ πρὸς κτλ., καὶ γενναῖος ἀμφιλαφῆς, πηγαί τε καὶ κρήναι ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ γενείου· τό, τε συνεξέρχοντες, ὡς ἐς θάλασσαν, πλῆθος, καὶ ἡ ἐν μέσσοις κίρῃ, νύμφη τις, οἶμαι — νεανίας τε ἐκδυόμενος λεοντῆς, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων κ. τ. λ. Non potest pro certo affirmari, Philostrato locum Tragici esse obversatum.

v. 14. διαβρῆνοντο, difflebant. Enallage est constructionis: nam proprie βρῆνεσθαι dicitur id, in quod humor dispersus cadit. Similis enallage occurrit v. 794. Aliarum vocum exempla vide ad Aj. 376. Oed. Col. 1532. Musgr.

v. 15. προσδεδογμένη expectans. Sic etiam Winshemius. Minus bene Heath., Musgr., Wakef. nacta, ad me recipiens — habens, quod paullo altius repetitum videtur et nexui parum conveniens. Nondum enim Deianira sponsum habebat Acheloum, sed expectabat metuebatque.

v. 18. Elegans phrasis est εἰδέναι ἀσμένῃ τινί. Comicus in Pace 582. ὦ φιλάττη γ', ὡς ἀσμένοισιν ἡμεῖς ἤλας. Br. Cf. Musgr. et Porson. ad Eurip. Phoen. 1075. (1061.)

v. 20. Argutatur Wakef. dum scribit: Non redundat vox μάχη· nam potuit esse quodvis aliud certamen. In Virg. Aen. XII. 598. quem locum affert, pugnae certamine itidem pro simplici pugna positum poetico more.

v. 21. temere Wakef. ἄν in οὖν mutavit, non memor, centenis in locis ἄν dupliciter adhiberi. Nec minus infelicitur pro πόνων reposuit μάδων, allato Hesychio, qui μάδος interpretatur per πόλεμος, μάχη, πόνος. Non dicam, multo fortius esse vocabulum μάδος, quam quod h. l. requiratur, quippe cum pugnarum tumultus indicet. Sed hoc urgendum, quod Homericum potius vox est, quam tragica. Nusquam enim in Tragicis occurrat. Quapropter decebat Wakefieldium manus abstinere etiam ab Aeschilo, S. Th. 389. ubi pro μάδων pariter μάδων rescribi jubet. Aeschylus non ferme est curiosus singulorum scrutator vocabulorum, sed ad sententiarum vim et sublimitatem adnititur.

v. 27. Nolim cum Wakef. λέχος pro nominativo habere: conveniens — congressa — uxor Herculi. Aj. 211.

— σε λέχος δουριάωντον,

στέρξας ἰσχυρί θούριος Αἴας.

Phrases enim συνιστάται πόλεμον, λόγον, πολιορκίαν adeo sunt huic nostrae similes, ut ratio illa vix videatur locum habere posse. Similiter Eurip. Phoen. 49. συνάπτειν γάμος. „λέχος — κρητὸν, conjux victoriae jure addicta. Infra habes κτήμα κρητὸν v. 246. quod interpres satis bene vertit, mancipia electa.“ Musgr.

v. 29. προκηραίνουσα. gl. φροντίζουσα. Eurip. Hercul. Fur. 519. τί φημι; ποῖ ὕμειρα κηραίνουσ' ὄρεθ; Br.

v. 30. unice vera est Brunckii interpretatio: nox enim adfert, et nox dispellit angorem, alium mutans alio. διανέχεσθαι, quod significat excipere, non minus ad πόνων referendum, quam ἀπαιθεῖ. — Comparat Wakef. Aeschyl. Prom. 24.

ἡ ποικιλείμενη νύξ ἀποκερύνει φάος·

πάχυν' δ' εἴαν ἥλιος σκαδᾷ πάλιν·

καὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθῆναι κακοῦ

τρέφει θ' ὁ λωφίσαν γὰρ οὐ πείθεται πῦρ.

et

et Horat. Epod. XVII 24.

Nullum a labore me reclinat otium:

Urget diem nox, et dies noctem; neque est

Levare tenta spiritu praeordia.

„Constructio videtur esse, *νὺξ γὰρ εἰσέρχεται (πόνον) καὶ νῆξ ἀπαρτίζει πόνον, διαδεσμένη*, i. e. si una nox miseriam meam amoverit, proxime sequens reducit: *διαδεσμένη* interpretor alternans.“ Musgr.

v. 31. negat Wakef. *φύειν* de matre dici, quapropter *κλῦσαι* praeoptavit, vereor, ut commodius. Licet enim concedam, nullo fortasse alio in loco *φύειν* de matre occurrere, tamen satis, opinor, erit docere, potuisse sic adhiberi. Idque faciam analogia usus similium verborum. Eurip. Med. 834. Musae dicuntur *ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεύσαι*, at multo frequentius *φυτεύειν* de viris. Contra *τίκτειν* de patre Eurip. Bacch. 467. cum proprie mulieribus tribui soleat. Pariterque invenitur *τεκνὸν*, pater, et *τεκούσα*, mater. Quin etiam hoc addi potest, ipsum illud *κλῦσαι* non excludere matris personam, ac parentes idem *τὸς φύσοντας* appellari. Consentit mecum Porsonus ad Euripidis Phoen. 34. locosque affert Med. 1059. ubi Medea de se sola verbum *ἐξεφύσασιν* adhibet, et Euripidem Inone apud Stobaeum XXXVIII. p. 140. *τίς ἄρα μήτηρ ἢ πατήρ κακὸν μέγα βροτοῖς ἐφύει τὸν δυσάννυμον φθόνον*.

Sequentia sic ordinanda sunt: *οὐς καὶ νῦν ποτε προσέειπον ἀπ᾽ ἐμὸν, ὅπως γήτης ἄρουραν ἐκτοκὸν λαβὼν προσέειπον ἐμὸν μένον σπείρων καὶ ἔξαμῶν*. Br.

v. 34. Consultius videbatur, librorum omnium, quam unius codicis scripturam praestare, atque eam quidem, quam credibile esset ex interpretatione irrepfisse. Namque a librario, quem male haberet pravus ille scilicet et perversus verborum ordo, suppositum arbitror, quod ex cod. B. rescripsit Brunck. At oportebat istum perpendere, solere homines, ubi animus vehementiori motu perturbetur, parum de logica vocabulorum serie sollicitos esse.

v. 35. *λατρεύοντά τῳ* fervientem alicui. Emethebam *λατρεύοντά Ἀγῶν*, fervientem regi, i. e. Eurystheo. Sed neque vulgatam damno. Praeter Eurysthea

sthea enim, et Augeae operam suam vendiderat et Laomedonti. Musgr.

v. 36. ὑπερταλής. Extat vox Aeschyli Agam. 294. (in edd. Aid. et Turn.) Eurip. Ion. 1571. Idem.

v. 38. Ἰφίτου βίαν. De Iphiti caede vid. v. 274. etc. Diodor. IV. 31. Id.

v. 39. ἀνάστατοι, domo pulsi, exfules, a Tirynthe sc. Peloponnesi urbe, ubi prius habitaverant. Vid. v. 274. Id.

v. 40. ξένη παρ' ἀνδρῶν. Ceyci, Trachinis regi: vid. Diodor. IV. 36. 57. Id. — Non erat, quod ὅπου in ὅποι mutaret, cum Brunckio Wakefieldius. Βέβηκεν est versatur. Sic αὖ βεβηκώς, Electr. 979. ἐν κακοῖς, 1056. ἐν ἐσθλῇ μοίρῃ, 1094. ἐν πόνῳ, Oed. Col. 1359. ἐν μάχῃ βεβώς, Eurip. Suppl. 850. ποῦ κυρεῖ βεβώς; Iphig. T. 1285. ἐνθα βαινόμεν. Troad. 57. ἐν λιμένει Ναυπλίοισι βεβώτες, Electr. 453. κυρεῖ δὲ κῆποις ἐν καταρρύτοις βεβώς, v. 777.

v. 50. f. πάντακεν κ' ἰδύρμασι (hoc est καὶ ἰδύρμασι.) Reisk. Quae conjectura neque elegans est, nec necessaria, quandoquidem ex more Graecorum satis noto accusativus, omisso κατὰ explicandus, ponitur pro dativo vel potius ablativo. „Usitatus esset πολλοῖς ἰδύρμασι. Sed sic Noster Antig. 1217. τὸν μὲν — λοῦσαιτες ἀγὼν λουτρὸν. Herodot. VII. 233. τοὺς δὲ πλουτίας αὐτίαν — ἑστίζον ἐτήγματα βασιλείᾳ.“ Musgr.

v. 57. vulgatam Brunckius tuetur scripturam, cujus hunc esse ordinem ait: μάλιστα δὲ Τυλλόν, ὅπως εἰκὸς ἐστὶ δοκεῖν, εἰ νόμοι τιν' ἔσαν τοῦ καλῶς πράσσειν τοῦ πατρὸς, id est τῆς τοῦ πατρὸς εὐπραξίας. Horum verborum quam versionem dedit, haec est: „maxime vero Tyllum, quem par est ostendere, si quam paternae prosperitatis curam gerit.“ Miror, Virum elegantissimum non dubitasse tale quid proferre. Quid enim? num quis umquam δεκάτῳ ita usurpavit, ut esset ostendere? num credibile est, Sophoclem, nitidissimum scriptorem, ita sui oblitum, ut horrorem illum dicendi admitteret, quem non erit, quin duplici infinitivo πράσσειν δεκάτῳ, et constructioni τοῦ καλῶς πράσσειν τοῦ πατρὸς inesse fateatur? num denique totam periodum immane quantum exaceratam Sophoclis ingenio librariorum digitis imputare? Mendosa est lectio, nihil certius.

Ac plures jam viri docti conati sunt ulcus depellere. Restituit Heathius aditipulante Musgravio: *εἰ πατὴρ νόμειν τιν' ἄραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖ*, si quidem videatur curam patriae felicitatis gerere, non tamen omnino evitatis, quae in vulgata lectione offendunt. Reiskius: *εἰ πατὴρ νόμειν τιν' ἄραν οὐ καλῶς πράσσειν* aut *παγκάλως πρ.* nihilo melius, aliquanto pejus. Wakef. denique *τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν*, si quam curam habeat patris ultra meram speciem bonae voluntatis. Quod primum quidem languet, nam, si abesset, nemo desideraret: tum etiam vereor, ut loquendi usui respondeat, quia non memini me legisse *καλῶς δοκεῖν* pro *ἀγαθὸν δοκεῖν εἶναι*. Lenitate pariter atque elegantia commendabilis est ea correctio, quam ab Hermanno benignissime mecum communicam recepi in ordinem.

v. 58. Correxī, si minus soloecam, at saltem duriusculam orationem, reponendo *δόμοις* pro *δόμοις*: neque enim recte dixeris vel *ἐγγὺς δόμοις*, vel *θρόνῳ δόμοις*. — *θρόνῳ*: ardens vox, ad magnam celeritatem signandam adhibita: *θρόνῳ* *πηδᾷ*, *τρέχει*: Hesych. Verbum adhuc efficacius, sed in efficaciori re, Valerius usurpat, Argon. VI. 366.

Ille iterum in clypei septemplex improbus orbem Arietat; et Canthum sequitur, Canthumque re-
poscit.

Cf. infra v. 1027. — Staius autem ad Sophoclis locum quam opportunus est: Theb. II. 208. de veloci Famae cursu:

Nec minus Ogygias eadem dea turbida Thebas Infilat.

Porro vocem *ἀγρίους* nollem intelligere cum Scholiasta de adventu opportuno, sed gradu celeri; qualis contingit integris et nullo morbo laevis pedibus: ut Homer. II. IX. 505. aptissime:

*ὃ δ' Ἀτὴ θένει τε καὶ ἀγρίους οὐνεκα πάσας
πολλὸν ὑπερπρόβει' φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐν αἶαν.*

et Agathias, epigr. 55. de salutari vita agriculturalum:

ἄτα δέ σοι καὶ δειπνα, καὶ ἐν ξυλόχοισι καθεύδεις,

ἄτατος

ἴδαντες ἀμυλήσας λαίμην ἡμετροποδῆν
ἔμπης ἡρτίους θεοί :

unde suppleas Hesychium, qui sine controversia Homereum locum pro more respicit, secundum ordinem literarum: ἡρτίους ἡρτίους, ἄρτιος τοῖς ποσίν, ὀρθοῦς: nam poeticum est ἡρτίους, commune autem ἡρτίους: ideoque priorem recte interpretatur. Wakef. Non sine causa commemoratur pedum robur in illo, qui ad Herculem mittendus erat. Vid. Herod. IV. 161. Musgr.

v. 61. ὀργυνῆται, δουρυνῆν: Hesych.

v. 65. 66. in Brunckiana editione sic leguntur:

οὐδ', πατέρδ' οὕτω δαχρὶν ἐξενωμένον,
τὸ μὴ πυθίσθαι, κοῦ ὅτιν, αἰσχρόνιν φέρειν.

Quippe recepit Brunckius Valckenarii correctionem, prolatam ad Phoen. p. 140. Quae quidem conjectura magno hoc premitur incommodo, quod οὐ prorsus non est suo loco collocatum, ideoque singularem quandam vim adscivit, quae nexui ac sententiae penitus adversatur. Ineptissime Wakef. vulgatam praeputnat, cujus hunc esse constructionem ait: αἰσχρὸν λήγον' αὖτις; ὅτι, μὴ πυθίσθαι οὐδ', φέρειν αἰσχρόνιν. Nimirum belle scripsit καί, non τὸ καί, quod in textu est. Haud improbabitur, opinor, idoneis harum rerum arbitris, quod ex conjectura reposui. Nam τὸ καί ex glossa textum invasisse, probabile sit ex Antig. v. 263.

κοῦδ' ἐξενωμένον, ἀλλ' ἐφύγει τὸ μὴ εἶδ'ναι.

quo loco expellendum τὸ, quod versum adulterat.

v. 69. ἐν μήκει χρεῖον. Conf. Aeschyl. Agam. 619. Musgr.

v. 71. Scholion: αὖν θυειδὸς ἡκούσμεν, εἰ καὶ ὕπστην τὸ δουλεύειν τῇ Ὀμφάλῃ δ' Ἡρακλῆς. Brunck.

v. 74. Recte in libris quibusdam γ' exhibetur post θανόν. Vult certe aliquid scire Dejanira.

v. 78. Idem fere versus Euripidis Phoen. 719. τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἄγνοῦ.

v. 80. ἄρας ἄδλον, auferens praemium certaminis. Sic φέρειν ἄδλον Homer. Il. IX. 124. — εἰς τὸν ὕστερον sc. χρεῖον. Reisk. legi iussit εἰς τὸ γ' ὕστερον.

v. 80. *ἡς τὸν ὑστερον*. Invenustam pleonasmum efficit, sequente *τὸν λαμπρόν*. Legendum forte *εἰς τὸ νόστιμον*, quod verti potest, ita ut sospes inde evadat. Hesychius enim *νόστιμον ἡμᾶς* interpretatur *τὸ σωτήριον καὶ ἀνακουμιστικόν*. Potest et *νόστιμον* dulce, suave significare, ut Plut. Sympos. V. 9. Theophrast. de Causis Plantar. IV. 14. Si hanc notionem sequamur, *εἰς τὸ νόστιμον* valebit *κατὰ τὸ ἡδύ*, secundum vota. Conf. Marc. Antonin. lib. II. sect. 15. Clem. Alex. p. 121.

Vel lege *εἰς τὸ συμφέρον*. Denique *τὸν ὑστερον* potest ellipsis esse pro *τὸν ὑστερον χρόνον*. Vide ad Electr. 1081. Musgr.

v. 83—85. Probabiliter transpositi sunt a Brunckio, quos male in libris habere, Vitus jam Winshemius, Canterus et Iohnson. animadverterant. Aliam ingressus est viam Billerbeckius, v. 85., ut *ἅμα* illustraretur, ab interpretantibus conditum ac tandem textui insertum iudicans. Quod vix crediderim, obstante tum verborum delectu, tum numerorum elegantia, quae meo quidem iudicio nimium quantum ultra istorum hominum soporem adfurgunt. In ephem. Ienens. 1802. p. 143. censuerat Hermannus probum esse locum, si pro *κεῖνου βίον σώσαντος* legeretur *κενὸν βίον σώσαντος*; sed ipse jam Brunckianam transpositionem praefert.

v. 88. fqq. Brunckius hos quoque versus loco suo motos esse subodoratus, locum constituit hunc in modum:

*νῦν δ', ὡς ξυνήμ', οὐδὲν ἑλλείψω τὸ μὴ οὐ
παῖσαν πυθίσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.
ἅλλ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἔα πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.*

Qua transpositione facile carebit, qui cum Billerbeckio *εἰα* legendum pro *ἔα*, et *νῦν δέ*, quae librorum lectio est ante *ὡς ξυνήμ'*, in *ἅλλ'* mutandum sibi persuaserit. Dudum sic correxerat Hermannus: cf. ephem. Ienens. l. c. Librarii enim saepius vitiarunt particulas connectentes, ut supra v. 85. ἢ pro *καὶ* supposuerunt. Wakefield. edidit *περὶν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἔα — νῦν δ', ὡς*

ὅς ξυνήμ', parum, si quid video, eleganter. Prioris enim δὲ vice haud dubie aliam adhibiturus fuisset Sophocles particulam, ut ὁ γὰρ ξυνήδης etc. quod ipsum an genuinum sit, nescio.

v. 93. ἡμπολᾶ' πραγματεύεται: Hesych. „negotiatione acquiro: ideoque κέρδος ἡμπολᾶ' vult: hoc negotio sibi lucrum parat: i. e. alicui est utilitati.“ Ita Wakef. Nihili est, quod addidit: is autem, cui durior videbitur locutio, non absurde reposuerit, κέρδος ἂν πείλη: lucrum sit; nec nihil videtur favere Scholiastes: κέρδος γὰρ ἔσται. — Idem perperam explicat εὖ πράσσειν bene facere, nam semper est: felicem esse; recte autem ὕστερον vertit: tardo, aliis χρεώνη subintelligentibus. Sensus: Prospera enim fortuna ei, qui fero de ea resciscit, quando tamen resciscit, voluptatem adfert.

v. 94. αἶλα νύξ, nox stellis distincta. Eurip. Fragm. II. Pirithoi: νύξ αἰολόχρους. αἶλα' ἦτοι μέλαινα, ἣ ποικίλη δὲ τὰ ἄστρα. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Hesych. — ἐναριζομένα' τοξευδαῖσα' diei spiculis, ἡλίου τόξοις, Eur. Herc. fur. 1093. percussa et confecta. Lucret. I. 148.

Non radii solis, neque lucida tela diei
Discutiant.

v. 95. Eustathius ad Il. A. pag. 22. Λητοῦς δὲ υἱὸς δ' Ἀπόλλων λέγεται, τουτίσσι νυκτός. δοκεῖ γὰρ ἐξ αὐτῆς, οἷα μητρός, ὁ ἥλιος γεννᾶσθαι, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις λέγει, εἶθ' αὖ φασίν, ὅτι ἡ νύξ ἐναριζομένη τίκτει κατευνάζει τε τὸν ἥλιον. παρῆναι δὲ πάντως τῇ τοιαύτῃ τοῦ Σοφοκλέους ἐννοίᾳ καὶ Ἀλεξάνδρου ἐν Ἀγαμέμνονι (272.) τό, Εὐάγγελος ἡμῶς γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. ὡς γὰρ ἐκ νυκτός ἥλιος, οὕτω καὶ ἡμῶς ἐξ εὐφρόνης. Brunck. Haec partim leguntur etiam in Anecd. Graec. Villoisoni I. p. 7. adnotante Wakef.

v. 96. Homer. hymn. in Cer. v. 69.

ἅλλα, εὐ γὰρ δὴ πᾶσαν ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
αἰθέρος ἐκ δίης καταδέσμεται ἑκτίναςσι,
νηυστῶς μοι ἐνίσπει, φίλον τέκος εἴ που ἤπαπας:

Sic verba distinxit Wakef., vereor, ut recte. Orpheus hymn. VII. 1. ad Solem:

καὶ δὲ, μάκαρ, πανδερκὲς ἔχων αἰώνιον ὄμμα.

v. 97. Absurde Wakefield., colo post Ἀλαμίνας et interrogationis signo post φεγγίσαν posito, locum sic

constituit, ut Solem alloqueretur Dejanira. Quippe nimium subita est haec conversio, quam qua vehementer gaudere possit sublimior poësis.

v. 97. *παύξει τὸν Ἀλκμήνα.* Audacius paullo Aeschylus Agam. 626. *Μανέλαον δὲ παύσομαι.* Eurip. Orest. 1449. *ἤκουσα — τὴν ἑμὴν ξυνάραον.* Pindar. Olymp. XIV. Stroph. 2. *οὐδὲν εἴπης.* Musgr.

v. 100. *αὐλῶνα.* Potest *αὐλῶν* de freto accipi: et sic Dionysius Periegetes v. 136. *ἔθ' οὐ στυγὲς ἔρχεται αὐλῶν.* Aeschyl. Prometh. 730. *αὐλῶνα — Μαινατικόν.* Lycophron v. 388. ubi Schol. *τὸν δὲ στυγὲν τόπον, αὐλῶνα καλεῖ.* Idem.

v. 101. Communis librorum omnium lectio est *δισσαῖς*, quam si quis paullo accuratius consideraverit, habere, quo displiceat, non inficiabitur. Europam intelligi atque Asiam statuunt interpretes; quid sit, quod Africam praetermiserit poeta, non explicant. Ambabus itaque manibus amplexus sum Hermannii mei conjecturam, *λυσσαῖν* reponentis, quam nemo erit, opinor, quin primo statim adpectu veram esse agnoscat.

Allam lectio *δισσαῖς* offensionem attulit Musgravio, qui sic scribit: „Parum accurate dicitur. Non enim in duabus continentibus eodem tempore versari potuit. Sed nimis severi sumus, nec tanta loquendi subtilitas a poeta exigenda.“

Ibid. *καὶ θεῖς*, vicinus. Sic Homer. Iliad. E, 759. *Ἀμνυ κεκλιμένος Κυφισίδι.* O, 740. *πόντη κεκλιμένοι.* Vid. et Eurip. Troad. 803. Musgr.

v. 102. *ἢ κρατιστέων κατ' ὅμμα* omnes, quod ego quidem sciam, interpretes ita acceperunt, ut diceretur Sol oculorum acie praestare ceteris Deis. Id si voluisset poeta, scripisset, ni fallor, *ὅμμασιν.* κατ' ὅμμα enim Scholiasta, quam Sophocle dignius videtur. Imo significat haec locutio nihil aliud, quam interdiu, ut Eurip. Androm. 1065. 1118. Bacch. 469. Cf. Hermannus in ephemer. Ienens. 1802. p. 142.

v. 103. Cum *ποθουμένη*, passivae formae et activae significationis, sit, ni fallor, prorsus inauditum Graeciae,

ciae, reposui ex conjectura *πονουμένη*, laboranti — aegrotanti animo. Sic II. Δ. 374.

ὡς φέσαν, εἴ μιν ἴδοντο πονούμενον.

et II. K. 70.

ἁλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονούμενα.

πονούμενα κακοπαθόμενα. Scholiafles. Wakef. *πονουμένη* conjecit etiam Musgr., attulitque v. 987. *πονούμενος* ἑλληγταις ὀδύναις, et Thucyd. II, 51. τὸν πονούμενον φησίζοντο. Quamquam *ποθούμενα* tuetur Stephanus de dial. Att. p. 65.

v. 106. *ἡδακρότων* βλαφάρον. Subaudiendum *ὕπταν*, ut sit genitivus absolute positus. Nisi malis *ἡδακρότη* βλαφάρον, palpebra ficca, lacrymarum experti. Scholiafles *ἡδακρότων* exponit *πολυδακρότων*. Et sic Homerus II. Δ. 155. *ἡξέλη ὕλην*. Hefychius: *ἄβιος, πλοῦσιος*. Conf. ad Aj. 1225. ubi plura. Musgr. *ἡδακρότων* pendet a voce *πέπον*.

v. 108. *δαῖμα* τρέφουσιν. Certa et elegans est Casauboni emendatio, quem vide ad Athenaeum pag. 549. ubi plurimis exemplis ostendit, quam familiaris Tragico nostro fuerit usus verbi *τρέφειν* pro *ἔχειν*. Supra v. 28. dixerat Dejanira, *καὶ τὰ ἐκ φέρου φέρον τρέφει*. Br. Repugnat Wakef., allatis pluribus locis, in quibus *φέρειν* eodem modo, quo *τρέφειν*, occurrit. Bion. I. 17.

μεῖζον δ' αὖ Κυθήρια φέροι ποτικάρδιον ἔλκος.

ut Theocr. id. XI. *ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος*. Eur. Orest. 1506. *πράγμα φέρον*, ut Ovid. Met. V. 426. — inconfonabile vulnus Mente gerit tacita; et Virg. Aen. IV. 2. *Vulnus alit venis*. Nonnus Dionysf. VII. de Iove:

— — ἐν καρδίῃ δὲ

κάρηα πάλιν, Φοίνικα φέρον πόπον.

Ibid. XI.

εἴ σε λήων ἰδάμασεν, ἰγὼ ξυμπαντας ὀλέσσω,

πάντας ὕσους Τιμύλοιο φέροι λέπας.

Horat. Od. I. Quale portentum Daunia alit. Eurip. in Phoen. dicit *ὕμμη φέρον*: in Troad. *πρόσκηπτα τρέφον*, i. e. utrobique *ἔχον*.

Idem Wakef. totum hunc versum sic rescribi jubet:

εἴ.

εὐμναςτον ἀνδρὲς δῆγμα φέρονσαν, δημοῦ etc.

Otiosam enim vocem ἰδοῦ turbare constructionem, nec similem quandam dictionem memorari a Scholiasta; vocemque δῆγμα non istiusmodi esse, qualem sententia postulare videatur. Afort-exempli loco Aesch. Agam. 100.

δῆγμα δὲ λόγος

οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς προσκινεῖται.

Futilia haec, futile in primis δημοῦ τρέχουσθαι, quo quid magis frigeat, vix poterit exputari. δῆγμα ἰδοῦ recte interpretantur commentatores: metum propter diuturnam viri absentiam. Musgravius distingui vult:

εὐμναςτον ἀνδρὲς

δῆγμα φέρονσαν, ἰδοῦ

ἀνθυμοῖς, εὐναῖς τ' ἄναν-

δρώτοις τρέχουσθαι.

Sed alentem intus formidinem viri memorem, macerari viæ terroribus, et cubili viduo. De voce ἀνθύμιον conferri jubet Oed. T. 758. (739.)

v. 113. prius ἢ necessario mutari debebat in α. Conjungendum ὥςτ' α, ut si, quasi si.

v. 114. Legendum fortasse, κύματ' ἐν εὐρεῖ πόντῃ, fluctus in lato pelago. Sic χρυσταῖς ἐν ἰσποῖς, in aureo curru, Pind. Olymp. 1. antistr. 2. An εὐρεῖ ab εὐρέως? Vid. Eurip. Hecub. 650. Musgr.

v. 116. quominus auctore Wakef. οὕτω δὲ legatur, impedit metri ratio. Idem totum locum sic refingendum arbitratur:

πολλὰ γὰρ ὥςτ' ἀνέμναντα

ἢ Νότου, ἢ Βορέα τις

κύματ' ἐν εὐρεῖ πόντῃ

στὰς ἐπίοντ' ἀπίδοι

οὕτω δὲ τῷ Καδμογενεῖ

βρέφει τὸδ' αὖξει βίβου

πολύπονεν, ὥςπερ πέλαγος

Κρησιον

Στὰς ἀπίδοι: ut Il. Ψ. 141.

στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπαικίστα χαίτην,

τὴν οἱ Σπερχεῖ ποταμῷ τρέφει τηλεθέουσαι

ὁ γ' ὁρῶν δ' ἄρα εἶπεν, ἵδ' ἂν ἐπὶ αἶνσιν πόντον.

Porro τὸδε πολέπονον βίβτεν locutionem esse ait in venustissimis numerandam: Eurip. Herc. Fur. 700.

— — τὸδ' ἐκύμαν.

τον θῆκεν βίβτεν βροτοῖς.

(Leg. ἐκύμων.) Verumtamen in conjectura illa magnae offensionis est ἐκίδοι, quod quomodo congruat reliquis, equidem non dixerim. Non emendatione, sed explicatione opus videtur. Ac πάντα quidem de abeuntibus intelligendum fluctibus, quos si quis dicat ante advenire, quam abire debere, nae is nugas egerit maximas. Sequentia sic strui velim: αἶσα οὐτω τρέφει τὸν Καδμογενῆ, (ita exercitum habet) τὸ δ' αὖξιν, (eadem) scilicet, τὸ βίβτεν πολέπονον. Eandem comparisonem de ira glifcente non admodum dissimiliter monente Wakef. adhibuit Valerius, Argon. V. 522.

Ceu tumet atque imo sub gurgite concipit Austros

Unda silens; trahit ex alto sic barbarus iras.

Pro οὕτω δὲ Musgr. conjecit οὕτω γα. Reisk. hæc habet: Varia cogitavi de hoc loco. στρέφει, κυλινδρεῖ βίβτεν. aut στρέφει τὸ μικροῦ βίβτεν. aut τὸν Καδμογενῆ [τὸ μὴ] τρέφει (hoc est ἀποτρέφει, abito), τὸ δ' αὖξιν. Omisium hic loci fuit τὸ μὲν, ut v. 317.

v. 117. τρέφει. Tuentur quæ citavi ad Eurip. Hippol. 372. Utrum cum βίος subaudito concordet, quæ sententia est Heathii, non dixerim: quamquam talem ellipsin, nisi exemplis firmetur, vix admittendam putem. Potest etiam cum κύματα, quamquam plurali, conjungi Vel lege, Αἶδ' ὦδ' τὸν —. Sic τὸν αἶδ' ἄπαστος ἔχει Aj. 256. Conf. Apollon. Rhod. III. 261. 328. — αὖξιν pro αὖξεται. Vid. ad Oed. Tyr. 1112. Musgr.

v. 118. φίλος Κρήσιον. Horat. Od. I. 26. 1.

Musis amicus, tristitiam et metus

Tradam protervis in mare Creticum

Portare ventis. Wakef.

v. 120. Brunckius ἐπλάκην edidit, ut ἐπλάκηναι Oed. T. 471. inepta adductus Abreschii adnotatione ad Hesych. v. ἐπλάκηναι, quod vocabulum iste idem quod ἐπλάκηναι esse sibi persuaserat e corrupto Hesychii

sychii *πλακίγσιν*. At plane contraria esse debet verbi *πλακίγσιν* significatio. Neque Hefychii *πλακίγσιν* aliud quidquam est, quam error librariorum, litteram initialem, quae minio postea scriberetur, omittentium. Nostro in loco *ἐναμπλάκιστον* postulat et sensus, et metrum antistrophici versus, in quo recte Aldina *πυκλίσιν* habet, atque inde etiam corrigendus Hefychius. Hermann. de emend. ratione graecae gramm. p. 19. Ita statuit etiam Musgr.

v. 123. *ἀδεία* neutrum est plurale ab *ἀδέε*, inserto ob metrum *ι*, quod in omni voce post litteram *α* poetis licuit. Adjectiva in *ις* femininum flectunt in *αις*. At poetis licet diphthongi posteriorem litteram *ι* exterere, ut *αἰεῖαν* Ison Homerus appellat pro *αἰεσίαν*. Quidni contraria ratione *ι* infererent in neutro plurali? Hoc si quis ob exemplorum raritatem aegre admittat, *ἀδεία* accipere possit pro nominativo singulari: *ἀδεία μὲν σοι γυνήσονται, ἐντρία δ' οἶσιν*. Utrumvis sane praestat ineptae Heathii emendationi legentis *ἀδεία π* *ἀδεία*. Formidine expertia, verum adversa tibi dicam. Quenam, obsecro, illa oppositio est? Neutrum plurale *ἀδεία* pro *ἀδεία* non pluribus firmabitur exemplis, quam *ἀδεία*, jucunda, pro *ἀδεία*. Proinde cum bona Heathii et Parisini editoris venia librorum omnium lectionem retinendam esse decernimus. Br. Reiskius scribendum censuit *ὅν ἐπιμεμφόμενα σοι δαινὰ μὲν, ἀγρία δ' οἶσιν*, sana, proba consilia afferam. Verum scire velim equidem, quomodo Reiskius *δαινὰ* explicuerit. Wakef. rescribi jubet *ἄσιν* pro *οἶσιν*. Hefych. *ἄσιν κατὰ σοῦ*: sic enim glossam istam concinnari debere. Infra noster v. 396.

ὡς ἐκ ταχέως, ξὺν χρέονα βραδεί μολών,
ἄσιν.

et Ajac. v. 32.

κατ' ἔχρος ἄσιν.

Quid sit, quod in vulgata lectione offendit, cum non commemoraverit Wakef., non is ego sum, qui adsequatur. Caeterum *ἀδεία* non potest non singularis feminini esse. — Musgr. legendum suspicatur *ἀδεία μὲν*, reverentiae plena, sed tamen sensibus ejus

ejus contraria afferam. Αἰδοῖα ἔτη Aesch. Suppl. 203. Nec spernendum putat αἰδοῖμα, intrepida, licet menti tuae adversa, i. e. non metuum etiam tibi adversa proferre.

v. 125. Haud aliter Pindar. Isthm. VIII. 32.

— χρὴ δ' ἀγαθὰν

ἰλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν.

v. 129. Wakef. cum dubitaret, ἀν πῆμα καὶ χαρὰ κυκλοῦσ' ἐπὶ πᾶσι dicere non liceret, depravatam existimavit locum, quem sic ferme a poetae manu provenisse scribit:

ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰν

πᾶσι κύκλος, etc.

Quodsi placuisset Viro docto, frueretur verba hunc in modum: πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσιν ἐπικυκλοῦσιν, secus profecto statuisse.

v. 130. Suspectum aliquando habui hoc de urſa; fidere, sumtum simile. Videtur tamen Sophocli familiare fuisse e fragmento, quod in Excerptis Tragicorum Grotianis p. 137. legitur: ἄρκτου στρουφῆς τι καὶ κυρτὸ ψυχρὸν δόσιν. Reisk. Urſa potius circumvolvitur perpetuo et indefesso gyro, neque unquam, ut astra caetera, in Oceani lavacris recreatur. Attulit Wakef. comparationis causa hos locos: Hom. II. Σ. 487.

ἄρκτου δ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,

ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεῖ

οἷν δ' ἄμμορός ἐστι λαστρῶν ὠκεανοῖο.

αὐτοῦ περι τὸν αὐτὸν τόπον, ὡς μὴ καταδυομένη: Scholiaſtes, λαστρὰ non usurpat poeta, nisi de balneis, quibus vires renovantur. Porro Valer. Flacc. II. 61.

Atque adeo non illa sequi mihi sidera monstrant,

Quae delapsa polo reficit mare: tantus Orion

Jam cadit, irato jam fridet in aequore Perſeus:

Sed mihi dux, vetitis qui nunquam conditus undis

Axe nitet serpens, septenosque implicat orbes.

Hinc Statius, Theb. III. 685.

— ubi sola superſtite plauſtro

Arctos ad Oceanum fugientibus invidet astris: ubi haec habet Scholiaſtes: „Quia Arctos oceano non immergitur positione cursus sphaerae circularis.

O. i. a.

o. i. a. d. o. a. m. o. p. a. c. e. etc. *λοπασσενκαανος*:
quae monstra transformavit Wakef. in verbum illum
Homeri:

οἷη δ' ἄμμορος ἐστὶ λοτρῶν ὠκεανοῖο.

Musgr. insuper affert Odyss. E. 274. Eur. Ion. 1173.
Theocr. Idyll. XXIV, 11. Anacr. Od. III. Iuven. sat.
V, 23.

v. 133. *κῆρος συμφοραὶ*: Hefych. Similiter Horat.
Od. II. 10, 17.

— non, si male nunc, et olim

Sic erit.

Wakef. Perperam Brunck. *κῆρος* de morbis intellexit.

v. 135. Constructio haec videtur esse: *τῇ δὲ χαί-
ρειν ἐπύρεται καὶ (τοῦ) ἐπύρεσθαι*: „alia re gaudere licet,
alia privari contingit.“ Superflua est et languida
Wakef. conjectura: *ὡδ' ἐπύρεται*: ita supervenit. Musgr.
legendum arbitrat: *τῇ δ' ἐπύρεται χαίροντι καὶ ἐπύ-
ρεσθαι*. Nonnemini autem accidit, ut in medio
gaudio excidat fortunis suis.

v. 137. *ᾧ*, id est *δι' ᾧ*, quapropter. Br. Inani
metu, ne lectores *ᾧ* ad *τάδε* retraherent, factum est,
ut Wakef. *δ* reponeret, ea locutionis formula, quae
Horat. epist. I. 7. extat:

Quod te per genium, dextramque, deosque
penates

Obsecro et obtestor, vitae me redde priori.
Exemplum e graeco scriptore nullum attulit.

v. 143. Pro *μήτ' ἐκμάθοις* Wakef. dedit *μηδὲν μάθου*.
Ferri posse arbitror vulgatam lectionem, sequente quam-
vis *δέ*: inest enim his vocibus significatio et — et.
Non nimiam in usu particularum, quales sunt *τε* — *τε*,
diligentiam adhibent Graeci, sed aliam particulam,
quae quidem ad sensum eandem vim habeat, uni il-
larum substituunt. Id quod Hermann. in Commen-
tariis societ. philol. Lips. Vol. I. Partic. II. p. 260.
ostendit allato Oedipi T. v. 367.

*πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως, Κρίοντι τε
θρόνους ἑᾶσθαι, μηδὲ χαρίνεσθαι πάλλιν.*

Sic

Sic locus carere poterit altera quoque Wakef. conjectura, μήτ' ἐκμ. — νῦν τ' ἄπειρος εἶ. Musgravium mire-
ris sic scribere: „Legendum putem:

Μήτ' ἐκμάθοις παροῦσ' ἄν, ἥδ' ἄπειρος εἶ.

Neque praefens cognoscere potueris, adeo in experta et rudis es. Ne doloris sui magnitudinem recte animo conciperent, obstabat, secundum Dejaniram, juvenilis aetas. Id autem quomodo ob-
stare potuerit, in sequentibus exponere pergit. Ad finem statuit, eos recte mala sua intellecturos, qui-
cunque similem vitae conditionem nacti, ad suas ac-
rumnas respexerint: v. 152. 3. Commode hic ratioci-
nium ab initio ad finem usque procedit: non item, si
cum ed. Steph. παθεῖσα, reliquis manentibus, legamus.
Nam si verbum ἐκμάθοις potentialiter accipimus, parum
sibi constabit Dejanira, utpote infra dicens mala sua
ab iis intelligi posse, qui similia perpeffi sint: 154.
Contra si optative cum Heathio interpretamur, nego-
tium facesset particula μήτ', locum non suum obti-
nens. Dicendum enim erat μὴ vel μήποτε. Vel si hic
scrupulus exemptus esset, periret saltem connexionis
gratia, quae in altera lectione conservatur; quam pro-
pterea Dejanirae placida, quamquam moesta, oratione
utenti, haud paullo melius convenire arbitror.“

v. 145. Legitur vulgo: ἐν τοιοῖσδε βόσκειται χάρσιον αὐτοῦ,
quod sic explicant: juventus in talibus, i. e. amoenis-
simis pascitur regionibus sibi propriis, sensu quidem
optimo, sed dictione admodum inveniusta. Namque
illud αὐτοῦ tam nude positum et contorte, nullo pa-
cto concoquere possum, praesertim cum similes loci
deficiant, quibus ejusmodi usus confirmetur. Her-
manni emendationem, χάρσιον λαβόν, tanto lubentius re-
cepi, quanto et lenior est et Sophoclis consuetudini,
participium finito tempori adjungere amantis, accom-
modatior. Reiskius post βόσκειται figendum putat se-
micolon. „Juventus in hisce se pascit: nempe
χάρσιον συναντᾷ, convenit ad choreas.“ Musgr.
ita: Neque αὐτοῦ hic sententiam commodam habet,
nec καί. Mihi legendum videbatur: χάρσιον, ἢ αὐτοῦ
χλοῦνιν. — Metaphora ab arboribus novellis desumi
vi-

videtur, quae, quantum fieri potest, a folis, imbrium; et ventorum vi, teneras frondes haud parum alioquin laesura, muniri et defendi solent. Vocem *χλοῦνις* solus fortasse veterum conservavit Aeschylus Eum. 187. qui locus sic legendus:

— *σπέρματός τ' ἀποφθορεῖ*

Παίδων κακοῦται χλοῦνις.

Ubi viridis aetas puerorum laeditur feminis abolitione, i. e. ubi pueri castrantur. *Χλοῦνις* extat Hom. Iliad. I. 535. ubi ego quidem *ἀρσεν ἐπὶ χλοῦνι* malim legi, i. e. in frumenti viridem herbam instigavit. Legi potest et, *δ' αὖ τοῦ παιδόν*, vel denique *δ' αὖ ψύχῃ νιν*.

v. 145. Ut Sol hic emphatice nuncupatur *Ζεῦ*, haud absimiliter Eurip. Phoen. 1013.

μὲ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν, Ἄσθν τε Φαίνοιον.

et apud Orph. hymn. VII. 14. audit Sol, *Ζεῦ Ζεῦ*. Wakef. Mirum est Winsheimii commentum, qui amoris ignem intelligi arbitratur.

v. 146. Horat. od. III. fin.

Quod non imber edax, non Aquilo impotens
Possit diruere. Wakef.

v. 147. *ἐξαίρειν ὕψους*: Hefych. extollit, firmat vitam, i. e. superbit. Annon etiam possit verti, *producit* — *peragit*, quam significationem Wakef. affert, id equidem nescio. Certe exemplis erat demonstrandum.

v. 149. *ἀάβη τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος* sic intellexit Wakef.: quam nec noctu saltem dormire et quiescere curae domesticae patiuntur. Qui sensus vereor, ut, nisi torquendo, ex verbis elici possit. Accedit, quod aliud quid requiri videatur, expressum a Brunckio in versione hunc in modum: interque unius noctis gaudia suam curarum accipiat partem. Nec tamen Vir Cel. quidquam mutavit de vulgata lectione, quod, ut sententia illa exhiberetur, necessario fieri debebat. Quare monente Hermanno reposui: *μᾶ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος ἀάβη*. Quae emendatio quo probabilior fiat, adscribam locum ex Sophocl. Terei fragm. VII. prorsus geminum:

ἔταν

ὅταν δ' ἐς ἡβὴν ἐξαιώμεθ' εὐφρονες,
αἰθούμεθ' ἔξω, καὶ διαμπολούμεθα
θεῶν πατρῶν τῶν τε φουσάτων ἄπο·
αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
αἱ δ' αἰς ἐκείνη δώμαθ', αἱ δ' ἐπιρροῖαν.
καὶ σάθ'· ἐπαυλὴν ἐδ' ἔδονη ζεύξῃ μίαν,
χρῶν ἐπαυλῶν καὶ δοκῶν καλλῆς ἔχων.

Conferri potest de virginum vita etiam Catullus in Epithalamio v. 38. et seq., quem locum affert Musgr.

v. 162. ὅτι. Malim ὅ, τι. Dixit, quid me ut bonum dotale habere oporteret. ἐλθεῖναι, consequi, adipisci. λέχους κτήσις fuerit fortasse id, quod uxori, tamquam dotis compensatio, oppignerabatur. De quo more vide Harpocration. v. ἐποτιμηταί. Demosthenes in Euergum et Mnefibulum: ἐπογορευσάσης τῆς γυναικὸς μὴ ἄπτεσθαι αὐτὴν (sc. τῶν σκευῶν) καὶ λεγούσης ὅς αὐτῆς εἴη ἐν τῇ προικῇ τετιμημένα, pag. 1156. ed. Reisk. Musgr.

v. 165. Elegantem Wakefieldii correctionem dignam putavi, quae textui infereretur. Frequens est apud optimos auctores haec forma regiminis cum adjectivis notionem temporis habentibus. Hinc Theocr. VII. 21.

Σιμυχίδῃ, πᾶ δὴ τὸ μεσημέριος πῶδας ἔλκεαι.

et Orph. Argonaut. v. 656. ex emendatione Wakef.

αὐτὰρ ὑπηροὶ λογγὴν ἐπερέσσαμεν αἶαν,

ἐνθ' Ἀμμωνος Βεβρέκευσεν ὑπερφιάλοισιν ἄνασσειν.

denique Apollon. Rhod. IV. 841.

ὅς καὶ ὑπηροὶ μνηστῆρας νόστον ἐλίσσειν.

Virgil. Aen. VIII. 465.

Nec minus Aeneas se matutinus agebat.

v. 168. Vox ὑπερέσσειν, quam et alibi noster adhibet, ac saepius Euripides et alii, notionem in se complectitur periculorum evitandorum cum difficultate, atque per astutiam aliquando; quasi subsidendo et se occultando: — πηξας, dum transierit periculum. Wakef.

Idem in vocibus τοῦτο τοῦ χρόνου τέλος agnoscendam monet orationis Graecae redundantiam pro τοῦτον τὸν χρόνον, simulque corrigit Orph. Argon. v. 710.

καὶ

καὶ τότε δὴ, προφυγόντας ἰδούμεναι πείρατ' ἑλίσθρου,
Ῥηβάνου προχοαῖσι μέλαιναν ἐς ἑυμέθ' ἔκτλην.

Quod Homerum sapit. Il. H. 402.

ὡς ἤδη Τρώεσσι ἑλίσθρου πείρατ' ἐφύπταται.

Ac tamen, quo est affectus emendandi pruritu, temperare sibi non potuit, quin aliquot conjecturis locum interpolaret. Scripsisse putat Sophoclem vel τοῦ δρόμου τέλος, i. e. ἀγώνος, vel, τοῦ μέρους τέλος Eurip. Androm. 416. ἣν δ' ὑπεκδρόμης μέρος.

v. 171. τελευτᾶν pro ἐκτελεῖν, τελειοῦν, παραίεσθαι, Tragicorum est. ἐκτελευτᾶσθαι positum pro ἐκτελεσθῆναι, abitura esse in effectum, habitura finem. Reisk.

v. 173. πελειάδων proprie intelligendum puto de columbis, licet nihil de iis habeat Homerus Od. E. 327.

τὴν δ' ἐς Δαυδάνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
εἰ δρυὸς ὑψικέμοιο Διὸς βουλῇ ἀπακούσῃ :

atque Hesychius explicat Πελαία per αἰ ἐν Δαυδάνῃ θεοπίζουσαι μένταις. Serius hoc videtur conamen esse explicandi mythum. „De hac fabula videndus Herodotus II. 5. sq. Quod ibi ait, Aegyptias mulieres ob sermonem peregrinum avium nomen adeptas esse, firmari videtur ab Aeschylō Agam. 1059. Conf. et Nonnum in Dionys. III. 286.“ Musgr.

v. 174. νυμέρτεια ἀληθεία: Hesych. ut probabile est, Sophoclis locum innuens. Wakef. — χρόνου. Subaudiendum fort. ἐπὶ, ut in exemplis citatis ad Electr. 906. „Cadit in tempus praesens.“ Cf. tamen annotata ad Oed. Col. 410. Musgr.

v. 176. εὐδουσιν ἐκπιδᾶν φέβη. Sic Virgil. Aen. III. 172.

Talibus attonitus visis ac voce deorum,
Corripio e stratis corpus. Wakef.

v. 179. Vocem κατὰστειν; non meminimus nos ali bi legisse, nisi in Eurip. Suppl. 259. Wakef.

v. 180. πρὸς χάριν λόγων, i. e. ἐνεκα λόγων, Antig. 30. Br. Frequentius haec formula in Tragicis occurrit, quam quae possit vulgatae lectioni, πρὸς χάριν λόγων,

γαν, postponenda videri. Frustra renititur Wakef., exempla afferens, quibus cognatas esse harum vocum significationes doceat. Superfedere isto poterat labore in protrita re neminique ignota.

v. 186. πολυζήλων „multis de causis optabilem:“ vel „quem multae expetunt — ob quem multi me beatam praedicant“ — exoptatissimum. Vox extat etiam in Oed. T. 382. An alibi in Graecia, haud affirmaverim. Eurip. Hippol. 169.

καὶ μοι πολυζήλωτος
αἰὲν σὺν θεοῖσι φοιτᾷ:

valde desiderabilis et colenda. Wakef.

v. 189. Hunc locum videtur attingere Hefychii glossa: πολυζήλῳ ἐν ᾧ ῥῆος θέρους ἄρξιν νέμονται. Wakef.

v. 191. recte Brunck. τοι, quod vim habet ab hoc loco alienam, in σοι mutavit, repugnante Wakefieldio, qui σοι otiosum et inficetum pronuntiat.

v. 196. κρήναι, id est ἀνακρήναι. Simplex pro composito. Br.

v. 197. τὸ παθεῖν τὸ παθόμενον. Schol. recte. Activam formam significatione passiva Sophocles prae ceteris frequentat. Sic Oed. T. 968. παθεῖν occurrit pro παθίσσασθαι. Oed. Col. 74. δρῶντα pro δρῶμενα. 680. ἀμφιπαλῶν pro ἀμφιπαλούμενος. 1604. πάντες δρῶντες pro δρῶμενοι. 1694. φέρων pro φερόμενον. Quae cum ita sint, temere sollicitaverunt lectionem Reiskius et Wakefield., quorum ille quidem conjecit τὸ γὰρ παθόμενον ἐμμεθεῖν πᾶς τις θάλλων, jambo per anapaestum vitiato; hic vero triplici commento locum adulteravit. Quod enim primo loco posuit, τὸ γὰρ πᾶσαν ἕκαστος ἐμμεθεῖν θάλλων οὐκ ἀν. μεθεῖτο, id propterea ferri non potest, quod versus insolenter a voce τὸ incipit. Nihilo melius est alterum, τὸ γὰρ πᾶσαν ἕκαστος — μεθεῖτο, quo significari vult: rem laborum. At tum dicendum erat τὰ τῶν πόνων, vel, τὸ χρεῖμα τῶν πόνων, ut Aristoph. Nub. init. τὸ χρεῖμα τῶν νυκτῶν. Pessimum denique hoc protulit: τὸ γὰρ παθεῖν ἕκαστος — μεθεῖτο, desiderium enim, rem singulam pernoocere cupiens: re ipsa pro homine posita. Quod ceteris longe praefendum putat, quia ipsissimus lepor sit Atticus. Ac sane τὸ παθεῖν sic dici

O

pote-

poterat ex Atticorum elegantia, vid. Viger. de idiot. p. 344. b. sed cujusmodi, quaeso, putabimus esse elegantiae, masculinum genus adhibere, ubi neutrum adhibendum erat? Si quid mutandum esset, rescriberem nullo negotio, ὃ γὰρ ποδοῦσ', ἕκαστος ἐκμαδῶν δῶλον.

v. 204. Elegans est, sed parum necessaria Valckenarii in animadv. ad Ammonium p. 75. emendatio: αἶ τ' ἐκτός· αὐγῆς ὥς ἀελλπτον ὑμῖ ἱμοί. Quam insperata lux mihi ex hoc nuntio oboritur. Comparisonis causa affert locum ex Eurip. Iphig. T. 194. ἀλλάζας δ' ἐξέδρασ' ἱερὸν ὅμμ' αὐγᾶς ἄλιος. — ὕμμα, ut φάν, interdum lucem, solem vel simpliciter splendorem indicat, atque etiam metaphorice de re laeta usurpatur. Musgr. legendum putat: αἶ τ' εἶσω στέγην, Αἶ τ' ἐκτός, αἶ λη. Εἶσω στέγην ut Ἰλιον εἶσω apud Homer. II. Σ. 439. Στέγην αὐλῆς ut μελάθρων στέγην Eurip. Alc. 23. Idemque, cum post particulam ὥς subungere Graeci ament genitivum vel nominativum absolute positum, ut Oed. T. 101. ὥς τὸδ' αἶμα χαιμάζον πόνυν, hic quoque scribi milit: τῆς γε ἰὼν καρπούμεθα. Utpote luce insperata ex oriente ex sermone, quem nunc consequimur. Esse saltem deberet ἡς γε.

Quod inde a v. 206—225. legitur canticum Chori, in Canteriana et Johnsoniana ed. antistrophicum est, adjuncto strophicis epodo: Strophae autem ut responderet antistropha, parum isti curaverunt. Atque equidem, Hermannō (ad Eurip. Hecub. p. LXXI.) auctore arbitratus, nullum facile in Tragicis, si vel aliquam longitudinem haberet, reperiri carmen melicis numeris conscriptum, quod non esset pro antistrophico habendum, magno desudavi opere, ut stropham atque antistropham investigarem; sed nullo pacto quidquam efficere potui. Quare persuasum mihi habeo, Sophoclem, relicta nunc quidem communi illa et Tragicorum et Aristophanis consuetudine, maluisse monostrophico uti systemate. Cujus rei causam deprehendere mihi visus sum in ipsa carminis natura et indole, non tam lyrica ea, quam licentio rem dithyrambum referente. Etenim si sensibus et affectibus, qui canticone exprimuntur, non repugnare debet saltationis genus,

genus, haec, ubi tale carmen, quale nostrum est, comitatur, libera sit a certis legibus eamque ipsam ob causam sine stropha et antistropha peragatur necesse est. Apponere libet, quae in Scholiis Romanis leguntur, sententiae meae peropportuna. Ad versum enim 216, haec habent: τὸ γὰρ μελόδιον οὐκ ἔστι στασιμον· ἀλλὰ ἐπὶ τῆς ἡδονῆς ἐρχομένη. Et paullo post: ἐν δὲ τῇ ταβερῇ λέγουσιν, ἐρχομένη ὑπὸ χάριτος.

v. 206. Wakef. edidit: ἐνολόβου δέμοις, ἐφ' ὧς τῶν ἐκλαλαγῶν, ὃ μελλόνυμφος. Sic Horat. Od. III, 14, 10.

— vos, o! pueri, et puellae

Jam virum expertes, male ominatis

Parcite verbis.

ex mutatione Wakef. — Ac sane δ μελλόνυμφος, quae librorum lectio est, nullo pacto ferri poterit. Nam quod Brunckius subaudiri vult ὕμνος, ut δ καλλιμος, id nemo, opinor, probaverit, exemplorum auctoritate defectus. Praestat itaque δ μελλόνυμφος, quam conjecturam Heathius jam praeivit. Maluitamen δ μελλόνυμφος rescribere, referendum illud ad sequens κατὰ γὰρ, „virginum clamor,“ pro ἡ κατὰ τῶν μελλόνυμφων.

Sic video Musgraviū quoque conjicere, quamquam secus explicat de virgine quacunque nūbī, vel potius (quoniam singularis hic pro plurali ponatur) omnibus ex Dejanirae domo virginibus. Primum cantici versum exhibuit, ut Wakef., ut δέμοις esset, intus in domo, Chorusque alloqueretur foetinas, quae intus tum agebant, v. 203. — ἐφ' ὧς τῶν ἐκλαλαγῶν autem interpretatur, clamores laeti circa focum, et confertū jubet Libaniū Vol. II. p. 162. ubi sic: γυναικῶν, κατὰ τὸν αὐτῶν νόμον, εὐκοθεν ἐχάστας ἐπαινετοῦσας εὐφραμίαν. Scholiasten Pindari ad Olymp. VII. epod. 2. ἡ ἐκλαλαγὴ κυρίως ἐπὶ τῆς τῶν πολεμίων συμβολῆς γίνεται.

Ceterum non intelligo, cur Brunckius ἐκλαλαγῇ spreverit. Nuptiarum, inquit, proprium verbum est ἐκλαλαγῇ. Euripid. Herc. Fur. initio:

Ἐκλάων δὲ Μεγάλης τῆςδε γίγνεται πατὴρ,

ἢ πάντες ὕμναλοις Καδμείῳ ποτα

λατῇ συγλάλαξαν, ἥντις εἰς ἑμὸς

δέμοις δ' ἐκλαμὸς Ἠρακλῆς νῦν ἦγχε.

O 2

Quem

Quem locum putaverim ad utramque lectionem referri posse. Similis varietas lectionis est in Eurip. Phoen. 345.

v. 208. Voci κληγή adjunctam videmus veterem adjectivi formam generis feminini κατὰς pro κατή, id quod Schol. Αττικὸν appellat. Sic Hom. Il. B. 742. κατὰς Ἰσπεδάμειαν. Ant. 876. ἄλλαντες, ἄφιλος, ἀνομήναιαν Antigone.

v. 210. προστάταν. Apollinem προστάτην commemorat Hesychius, eundem haud dubie, quem Noster hic προστάταν vocat. — ἐνέγει. Eurip. Phoen. 1388. ἐνέγει, ἐνέγετε κακὸν. Idem Electr. 126. ἔλαττε καλὸν καὶ ἐλδὸν, ex emend. Sopingii. Herc. F. 1336. Τίμαι ἐνέξει πᾶς Ἀθηναίων πόλις. Vid. ejusdem Troad. 330. Callimach. in Delum 279. Lasum apud Athenaeum XIV, 5. Nondum inveni qui dixerit ἐνέγειν δούλῳ pro ἐνέειν δούλῳ. Quanquam ut ubique insolentiora amat Sophocles, ita et hic non incredibile est ultra aliorum poetarum licentiam progressisse. Musgr.

v. 212. Colo distinxit Wakef. post ἐνέγετε, ut alloqueretur vicissim Chorus et pueros et virgines. Quod nimis videtur coactum esse, quippe cum major Chori sit commotio, quam ut bis pueros, bis puellas videatur ad cantum excitare voluisse.

v. 213. Malim, ἀσυνδῆτι vitandi causa,

Βούτε, τάν τ' ἐμπεσπρόν τ'

Ἀρτεμιν — Musgr.

v. 214. Ὀρτυγίαν. Alibi nomen loci est Ὀρτυγία, de qua vide Spanhemium ad Callimach. Apoll. 59.60. Suspicietur aliquis inde legendum esse Ὀρτυγίαν, ut ἐθάρβας Βακχίδας Antig. 159. Musgr.

v. 215. ἐλαφιβόλον: sic Homer. hymn. in Dian. v. 1.

Ἀρτεμὶν ἔλδου, χρυσήλευτον, κελαδινήν,

παρθένον αἰδομένην, ἐλαφιβόλον, ἰσχάειραν.

ἐμπίπυρον ambabust tenentem faces, ut de Hecate in mysteriis ἀμδουχόδον dicatur, ad mentem Scholiastae; vel undique lucidam, de Diana in plenilunio. Vocat Eurip. in Hippol. 559. fulmen ἐμπίπυρον, undique fulgidum: ἐπὶ ἀνατείλει ὕως δύσσει.

Or.

Orpheus hymn. 35. in Dianam γ. 3. πασιφανής, ἀρδοῦχα. Wakef.

Δαμωπιδας Ἀρτέμιδος memorat Philippus Anthol. p. 333. addendus locis citatis Spanhemio ad Callimach. Dian. II. Conf. ad Oed. Tyr. 217. Musg.

v. 216. γαίτωναί τε νόμφας. Litus vicinum Dianae sacrum fuisse docebimus infra ad v. 647. (39.) Hujus Dianae comites sunt, quas γαίτωναί νόμφας vocat. — τὸν αἰλόν. Cum nulla in reliquo cantico tibiae mentio fiat, legendum fortasse τὸ σαυλόν, i. e. τὸ κοῦρον. Hesych. σαυλὸν, κοῦρον — σαυλόν, ἄβρον, κοῦρον. Eur. Cycl. 40. κοῦραὶ βαρβύτων σαυλούμεναι. Sententia est: Attollor, elebor, nec detrectabo motum saltatorium. ὦ τέραντι — o amata, o dilecta. Solenniter enim amati reges et tyranni amantium audiunt. Anacreon v. 141. ἀπάντων κρατοῦντα καὶ τέραντι. Regnum Cynarae habet Horat. lib. IV. od. I. Dominus pectoris mei bis legitur apud Symmachum, lib. VII. epist. 104. lib. VIII. epist. 29. Musg.

v. 217. καίτοιμαι ἂν αἶσμαι Σοφοκλῆς Τραχινίαις: Hesych. prae gaudio exulto. Quare Reiskius καίτοιμαι legendum censuerit, non magis perspicio, quam quomodo vulgātam, si quidem bene habeat, ita poterit accipere, ut esset: tollam, capiam nunc tibus, neque deponam eas.

v. 218. ὦ τέραντι. Non probo Scholiaetae sententiam, Διδίνας supplentis. Convenientius Sophocleo mori subauditur *ei* ad αἰλόν.

v. 219. Scribendum fuit *ἰδοῦ*, pro *ἰδοῦ μ'*, quod esse saltem deberet *ἰδοῦ μ'*, nam *ἰδοῦ* significat *vide*, *ἰδοῦ* en, ecce. Additum vulgo *με* prorsus ineptum est. *ἐνταυθαδέναι* turbat. Horat. Od. II. 19. 4.

Evòe! recenti mens trepidat metu,
Plenoque Bacchi pectore, turbidum
Laetatur. Wakef.

v. 220. *οἶοι* pro verbo capiunt Heathius et Brannkius, ita quidem, ut significet impellere. Id nunquam comprobari poterit exemplis. — „ὁ κισσός, thyrsus, ab Euripide κισσόν βέλος vocatus Bacch. 25. Thyrsi attactus quia animum enthusiasmo implere credebatur.

debatur, inde solenni metaphora thyrsō percuti valet extra se rapi. Lucret. I. 922.

Percussit thyrsō laudis spes magna meum cor.
Musg.

v. 221. Durior est locutio — ὑποστρέφων ἀμύλλαν et valde displicet: praestiterit, meo iudicio, ὑποτρέφων; quam vocem legi apud Diod. Sic. Dion. Hal. Jambl. et Euseb. Anne hoc voluit Scholiastis glossa, διατρέφων? haud absurdum est. Wakef. Non male ὑποτρέφων; sed Scholiasten ὑποστρέφων legisse, argumento sunt haec glossae verba: ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ λύπης καὶ ἰσχυρῶς μετέγων.

ὑποστρέφων, reducens, renovans. Chororum ex innuptis puellis constare liquet ex v. 146. Verum has, ea aetate, nihil prohibet Bacchi mysteriis antea initiatas esse. Sic Bacchanalium agmen Euripidi constituant Νῆαι, παλαιαί, παρθένοι τ' εἰς ἄλγους Bacchi. 694. Sic et Cybeles orgia concelebrabat Aristodice quaedam, de qua sic Leonidas apud Reiskium Epigr. 499.

— — πολλὰ πρηνήια καὶ παρὰ βωμῶν

Παρθενικὴν τίναξ' εἶδα καὶ εἶδα κόμην.
Musgr.

v. 224. ἀντίπρηναν ἀντιπρόσωπα πρηνὰ καὶ τὸ πρόσωπον καὶ ἀνδρόπρηνον, ἀνδροπρόσωπον Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Hesychius: qui lexicographus hic et in ἀνδρόπρηνος respicit, opinor, Empedoclis locum, quem nobis conservat Aelianus de animal. XVI, 29.

πολλὰ μὲν ἀμφιπρόσωπα καὶ ἀμφίστομα φέσθαι,
βουγενὴ ἀνδρόπρηναν οὐδ' εἰμῶλιν ἐξαντέλλειν
ἀνδροφινὴ βούρηναν, μεμυγμένα, τῇ μὲν ὡς ἀνδρῶν,
τῇ δὲ γυναικοφινῇ, σκηροῖς ἡσκημένα γνῖαις.

i. e. villis umbrata — hirsuta membra.
Wakef.

v. 227. Musgr. malit, φρουρὴν παρηλθ'. Neque oculorum mihi custodiam fefellit, vel praeteriit. Perperam, ei enim in μοι perraro elisum invenieris.

v. 231. κτήσιν. Malim κμήσιν, i. e. ποιήσιν. Hesychius: κμητά, πεποιημένα, πεποιημένα. Vulgata si cui placuerit,

eperit, κατ' ἔργου κτήσει interpretari potest, κατὰ τοῦτο, ὃ τῷ ἔργῳ κείται. Musgr.

v. 234. προσδέχομαι. Dubitabam aliquando, annon praestaret προσδέχομαι. Idem.

v. 236. ζῶντα prorsus intolerabile est, cum praecesserit λαχόντά τε. Qui robore dicitur valere, is hercle non potest mortuus esse. Haud displicet Wakefieldii correctio: χήρῶντα. Eurip. Alcest. 714.

ταῦτόν γὰρ ἦσαν ἄνδρα καὶ πρεσβύν θανόν;

Quamquam hic locus non videtur satis congruere, quippe in quo ἦσαν iuvenem significet. Rescribi volueram ipse χλωρόν τε, eadem ratione, qua locum pariter depravatū Aesch. Agam. v. 689. ἰσάνει Popp. in emendd. ad Suid. T. III. p. 557. Sed maxime laetor Schaeferi correctione, cuius hanc mecum communicavit defensionem egregiam: „sed; occurrit Oedip. C. 1210. ὅν Philoct. 21. ubi simili vitio in ed. H. Stephani legitur ζῶν. Eandem medelam Musgravius adhibuit Euripidis Ioni 871. (853.) Aelian. de N. A. L. XIV. c. 4. ὃ δὲ ὅν ἀργάζεται τὸν τίος νοσῶντα.“

v. 238. δέξεται sibi statuit: i. e. in proprios usus, et ob suas res gestas, non ob alienas. Infra v. 754 activam vocem maluit. Wakef. Nescio, an argutius.

v. 239. Meliorem putavi lectionem τέλη; quam Scholiastes agnoscit et Eustath. ad II. K. p. 702. ed. Basil. σθέντοισιν δὲ τῷ τοιαύτῳ σημασίᾳ καὶ τὸ δηλοῦν τὴν θυσίαν, τέλος· εὐ χρεῖσις καὶ παρὰ Σοφοκλῆϊ ἐν τῇ, τέλη ἔγκλημα· ὁ ἄλλος δὲ διαφανὲς ἔφη· θύματα πάγκαρκα: Electr. 634. Frustrā opponit Brūnckius, τέλη τ' ἔγκλημα cum δέξεται non comode jungi, nam non opus est verbum ad duas causas pertinens acque accurata proprietate utriusque substantivum respicere. Id quod ipse Brūnckius alibi observat, et innumeris exemplis liquido patet. Conferendus v. 757. unde nonnihil probabilitatis accedit receptae a me lectioni. Reiskius τέλη idem esse vult, quod τεμένη: „definit, describit suis terminis sacros lucos.“

Val-

Valckenarii emendatione in Eurip. Diatr. p. 144. prolata facile caremus: βαμὸς δ', ἔλα τ' ἔγκαστα, ut per ἔλα designaretur lucus. Non displicet ἔλα Musgravio; modo ne quis paludes interpretetur, sed cum Hesychio σάμψνον τόπον, vel χαῖλος ποταμός. Malit tamen sic sublata copula, βαμὸς, ἔλα τ' ἔγκαστα, aras, et agros frugiferos. Si de luco hic loquatur auctor, satis commodum fore putat δάλα τ' ἔγκαστα, et frondes pomiferas, v. 757. Τάλα ἔγκαστα, inquit, ex Scholiastis interpretatione foret δουλας ἐγκάστους, quae hic non videntur convenire, quando Hercules non frugibus tantum aut libis litavit, sed bobus duodecim, praeter alias pecudes, v. 765. De voce τάλα vide ad Antig. 147. Nec absurdum foret τάλα interpretari προσιόν, proventus annuos. Vide Harpocraton. v. ἀνὰ μισθιμῶν.

v. 244. inconditum prorsus est vocabulum αἰσφαλ, quod consensu libri exhibent. „Miserandae enim sunt, nisi me fallunt earum calamitates“, i.e. nisi forte non sunt infelices, non miserandae. Atqui haec manifesto sibi contradicunt. Accedit Scholiastae auctoritas, quem longe aliud quiddam legisse, arguit explicatio elegantissima, qua sententiam poetae illustratam dedit. αἰσφαλ γάρ, inquit, δουλοῦν εἶναι, εἰ μὴ ἄρα με σφάλλουσιν αἰσφαλ αὐτῆς συμφοραὶ κ. τ. λ. Jam Wakefieldius legendum suspicatur, κῆραι γάρ, quod, cum neque ipsi satisfecerit, missum facio. Deterior etiam est altera ratio, qua vocem συμφοραὶ, tamquam fontem erroris, mutari vult ita, ut scribatur νῦν κῆραι hoc sensu: nisi me fallunt oculi, quum ob distantiam non potuerint satis discernere, an pullis vestibus mulieres essent indutae. Sic Sophocli pariter ac lectoribus pessime consulitur. Quis enim, obsecro, κῆραι non de captivis potius mulieribus, quam de oculis intellexisset? Apage istiusmodi aenigma, nam reliquas difficultates silentio praetermittam. Equidem presse secutus Scholiasten rescripsi σπαγγίδες, poeticum vocabulum magis vulgari explicatum ratus. Quam ob rem vix vereor, ne in crimen adducar audaciae.

v. 246. *κτῆμα κρεττόν*. Supra habes *λέχος κρεττόν* v. 27. Musgr.

v. 248. Facile praetulissem, si favissent codd., *ἀμερόν ἀνέρισμα* fastidium movent et aures lassas onerant tot epitheta vulgaria et pari potestate, *τὸν ἀνέριμον ἀνέρισμα* χρεών. Wakef. Imo ostendunt haec epitheta, totam Dejanirae mentem hac cogitatione esse defixam. *ἀνέρισμα* profaicum foret. *ἀνέρισμα* *ἄντριον* Electr. 232.

ἀνέριμα *ἀνέριμα*, *ἀνέριμα*: Hesych. respiciens ex Wakef. sententia ad ll. Ω. 157. Praestat, iudicio meo, Scholiastae interpretatio, qua voc. *ἀνέριμα* respondet nostro unabsehbar. Cf. Electr. 864.

v. 250. *ὅς φησ' αὐτῷ*. Similem elisionem *τὸς* in hac voce videas in Ajace, 1326.

v. 251. recte vertit Brunck.: et hoc quidem factum, mulier, reprehendere non licet. Aliter Wakef., qui sic scribit: „*φθόνον* invidiam, quasi dies marito tuo jucundi fluerent, dum morem generet arbitrio tam illustis foeminae. *φθόνος* *πρόδος* *ἐπὶ τῇ τοῦ πύλας ἀσπράγξι*: Hesych. cui concinit Aristoteles in rhetoricis et ethicis. Non audio Scholiastas ad hunc versum.“ Hanc interpretationem respuunt sqq. *Ζεὺς ὅταν πρέσβυς φανῇ*. — Musgravio *φθόνος* simpliciter hic molestiam significare videtur. Non debet molestia adeste voci, cujus Jupiter auctor fuerit, i. e. non debet moleste ferri talis vox.

v. 252. *Ζεὺς*: per Apollinem nempe: ut Tzetzes, Chil. II. 426.

χρεώδην λαμβάνει Δελφικόν, ἐπαλλαγὴν τῆς νόσου,

ὡς πρᾶξις δουλεύειεν Ομφάκῃ τῇ Λυδία.

Cf. Aeschyli Eumen. 621. Wakef. Adde Schol. ad Oed. Col. 793.

v. 257. *ἐγχεστήρα* auctorem: ab *ἐγχεῖς*, *ἄγχεστος*: vid. Etym. M. Hinc imprimis opportunus est Phaedri locus I, 10.

Lupus arguebat Vulpem furti crimine:

Negabat illa se esse huic culpae proximam:

quam

quam viam praeiverunt Burmannus ad locum, et Valcken. ad Ammon. p. 4. Wakef.

v. 258. Non abundat ἐν, ut tradit Scholiastes. Significat aliquando, posthac. Vide Orvillium ad Charit. p. 98. Brunck.

v. 259. ἁλῶσι: vox Homérica: II. II. 737.

οὐδ' ἁλῶσι βέλος.

μῦθαιον ποίησι. Schol. Wakef.

v. 261. τένδε, Eurytis nempe, cujus nomen in praecedente adjectivo τῆς Εὐρύττιαν latet. Brunck. Non opus est rem notissimam exemplis comprobare, quae Wakef. plura attulit. Unum commemorabo Claudiani locum, cui ex hoc praesidio medicina possit adhiberi, Bell. Gild. 117.

— — — tuque, o! quae vecta per altum,

Sponte Palatinis mutasti collibus Idam,

Praelatoque lavas Phrygiis Almone leones.

Maternis precibus natum jam flecte, Cybebe.

i. e. lavas in fluvio Almone praelato Phrygiis, i. e. fluviiis.

v. 263. ἐφέστιον. Sic libri omnes recte. Abreschins ad Aeschylum. pag. 79. emendandum censet ἐς δόμους ἐφέστιους, frustra. Perinde dicitur ἐλθὼν ἐς δόμους: ἐφέστιος, ἐλθὼν δαυμάτων: ἐφέστιος, et ἐλθὼν ἐς δόμους ἐφέστιους. Nulla causa est, cur librorum auctoritas deferatur. Eurip. Ione 666.

καὶ νῦν μὲν, ὡς δὴ ξένον ἄγων. σ' ἐφέστιον,

δείκνυσσι τέρεψα.

Idem. Medea 714.

δέξαι δὲ χάρις καὶ δόμοις ἐφέστιον.

Idem. Rhefo 201.

σταίχοιμ' ἄν' ἐλθὼν δ' ἐς δόμους ἐφέστιος,

σκευὴν πρεπόντως σὺμ' ἐμὸν καὶ ἀποδοίμην.

Quae quidem exempla sufficiunt tuendae nostrae lectioni. Similia multa addi possent, quae in promptu habemus. Brunck.

v. 265. ἐπερὶ δόμοις: magno clamore blateravit. ἐπερὶ δόμοις, ἐπεβόησαν: Hesych. Saepius de ventibus clamoribus vox adhibetur; aliter autem in hoc loco, et Antig. 413.

δύστη

ἔγερσι κινῶν ἄνδρ' ἐνδρ' ἐπιβροδῶν
κακοῖσιν — Wakef.

Πολλὰ — ἐπιβροδῶν. Facile intelligerem, nisi oppositum haberet: πολλὰ δ' ἐτιμῶ φρονί. Nam si ἐπιβροδῶν λόγους interpreteris, (ut interpreteri necesse est) dictæriis incessere, quid erit, quælo, ἐτιμῶ φρονί ἐπιβροδῶν? An ἐτιμῶ φρονί ablativus erit causæ incitantis, ut si dicas Latine, præ amentia? At nulla tum inter duo commata oppositio erit, neque ullus adeo locus periculis μὲν, et δέ. Nam et dictæria ista aequè, credo, atque alia quævis Euryti. facta, a mente furiosa profecta sunt. At quid multa? Legendum:

πολλὰ μὲν μέγας
ἐπιβροδῶν, πολλὰ δ' ἐτιμῶ φρονί.

Multa quidem ob labores et aerumnas illu-
sit, (vel exprobravit) multa autem ob men-
tis furorem, tum sc. cum Megaram liberosque ex
ea susceptos interemit. Musgr. Nimiùm quantum
haec sunt arguta.

v. 266. Elegans est, sed superflua Wakef. con-
jectura, αἰχῶν pro ἔχων, ut Euripides Rhæf. 452.

— — τοῖς μέγ' αἰχούτραις δορί

αἰχῶν Δαχρύς.

Neque assentior eidem, ironice, et sarcastice, dictum
existimanti: „prout ipse præ te fers — prout tu ja-
ctas scilicet.“

v. 269. *φαίνο*: proprie, ni fallor, tunderetur,
pulsaretur, et inde, perderetur ictibus: unde
φαῖντος malleus. Alcaeus Messenius, epig. 20.

— — σῶμα δὲ πόντος

ἐκρυψ', Αἰγυλὴ φαίμενον πειλάγει.

(*φαίμενον* Brunckius emendavit. Vulgata lectio, nihil
illa mutato indigens, est *φαίνμενον*. Erfurdt.)

Egregie quadrat Virgil. Aen. VI. 609.

Pulsatusve parens, et fraus innexa clienti.

Ad Sophoclis locum videtur respicere Hesych.
ἐπείνο φθείροτο, *πλανῆτο*: et complecti forsitan voluit
insuper Homeri locum, Od. I. 459. Oppatune ob-
versatur nobis Aeschyl. Prom. 189.

μαλα-

μαλακουργίαν

ἔσται ποῦ, ὅταν ταύτη ῥαιδίῃ

ubi probe tundetur, et corrumpentur res ejus, hac via. Optime Scholiastes: οὕτω τυφῶν ἀπὸ τοῦ ἀσπικίου, αἷμαρ ἀπὸ ῥαιδίης ἐκ μεταφορᾶς τῆν εὐδύναν. Wakef. αἰνωμένοις. Nempe Hercules. Possis etiam de Euryto intelligere. Brunck.

v. 273. ἄλλος — ἔχον, oculis alio, alioque mente intentum, ut vertit Brunckius. i. e. securum nihilque de se timentem. Similiter Eurip. Phoen. 1427. τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχον, ἰσχυρὸς δέ. Wakef. malit ἔχον, ut fermo sit de ipso Hercule alienato et oculis et mente, i. e. furibundo. Quod nullo pacto ferri potest, tum quod nemo sic unquam furorem descripsit, tum quod praecedit ὃν ἔχον χέλον, denique ob v. 277. 78. in quibus dolo, neque aperte Hercules ultus esse dicitur injurias. Dissimilia sunt loca, in quibus πέραι διάστροφοι (Eurip. Bacch. IIII.) atque ἕρμα καὶ φρίνης διάστροφοι (Soph. Ajac. 447.) occurrunt. Ceterum favet librorum lectioni Diodor. Sic. lib. IV. sect. 31.

v. 274. πυργώδους πλατῆς phrasin non videntur intellexisse quidam editores, mentem vertentes ad muros, quos memorant Apollodorus, Homereus Scholiasta et fortasse alii. At verissime Scholiastes noster: ἀπὸ τοῦ ὕψους βλέποντων. Neque aliter debet accipi Diodorus l. c., qui procul dubio tragicum nostrum ante oculos tenebat: κατακρήμνισαν ἀπὸ τοῦ πύργου, a castello, qualia habebant in montanis locis pastores, ut a feris et latronibus defenderentur, ab his speculis venientem hostem longe providentes. Sic Virgil. Georg. III. 476.

Tum sciat aërias Alpes, et Norica si quis
Castella in tumulis, et Iapygis arva Timavi
Nunc quoque post tanto videat, desertaque regna
Pastorum:

et, ex hac consuetudine profecti, pro monte indifferenter adhibent arcem et turrem scriptores probatissimi. Hinc infelicibus auspiciis Horatium Bentleius

ins interpolavit in sincero, si quis alius, versiculo:
epist. I. 8. 4.

An freta vicinas inter currentia turre?
atque eo infelicius, quod jam praecefferat vox ter-
rarum.

Virgil. Geo. IV. 125.

Namque sub Oebaliae memini me turribus
altis

Corycium vidisse senem.

Hinc de Alpibus eleganter Claudianus, bell.
Get. 386.

Quum ferus Aufonias perfringeret Hannibal
arces,

Et Trebiam saevo geminassent funere Cannae:
ubi rectissime rem Burmannus administrat. Melius
distinctum dabo scriptorem nitidissimum Lactan-
tium, VII, 3. p. 523. ed. Dufres. „— terrarum varia
faecunditas, plana camporum, munimenta et agge-
res montium.“ Denique Stat. Theb. IX. 307.

Crethea, nimbofam qui saepe Caphareos
arcem,

Euboicasque hyemes, parva transfugerat alno.
Vid. Valer. Flacc. III. 565. ibique Burmann. —
Ceterum dextre Sophocles ambiguum evitavit peri-
phrasi περιγύουσι πλάκας. Sic Philoct. 1430. Οἷτος πλά-
κας, et Ajac. 1220. αἶσαν ὑπὸ πλάκας Σονίου. Neque aliter
Eurip. Ion. 1267.

— — Περιγύουσι πλάκας,

ἔστιν πατρῶν ἄλλα διακινδύνουσι. Wakef.

v. 280. pro τ' ἂν Wakef. reposuit γ' ἂν: nam
Jupiter scilicet ignovisset: quam veram ait
vim esse particulae. Sed quid sibi vult illud scili-
cet? non perspicio. Malim τ' cum Reiskio ejicere
propterea, quod non videtur explicari posse.

v. 282. Musgr. cum Heathio post περιγυόμενος in-
terpungendum statuit.

v. 286. Wakef. scripsit τε εἰς, ut priori τε respon-
deret.

v. 288. ἀγὰρ θέματα. Non hic cogitandum de ho-
stis παύσειας. Hercules quippe, ante expeditionem
fusce-

susceptam, a caede Iphiti purus erat, v. 259. Intelligo igitur sacrificia perfecta, quibus nihil ad puritatem deerat, sive in victimis, sive in igne, sive in ritibus. Aeschyl. Pers. 613. βράς τ' ἂφ' ἀγνῆς λουπὸν αὐτοσπον γάλα. Alia sunt Platonis ἀγνὰ θύματα p. 875, C. Idem: λεγέσθαι τε καὶ λεγέσθαις ἐγχειρίζεται τὰ θύματα, οἷς ἀγνὰ τούτων ἐπιτελής, p. 961, B. Musgr.

v. 290. Wakef. nonnihil suspectas habet voces ἄε, infantes illas, si quae aliae. Rectissime autem iudicat, se non videri rem acu tetigisse conjiciendo τὰς cogita interim venturum esse.

v. 293. τὰ δὲ πεποιημένα. Vere sic correxit jam Toupus, poscente numerorum elegantia. Quod autem insuper Wakefieldio in mentem venit, τὰ δὲ ἐκποιημένα, horribile est et inauditum.

v. 296. Tragicorum usui adversatur librorum lectio. Solent enim illi in responsionibus usurpare phrasin πολλὰ γ' ἐνέγκω, non πολλὰ ἔστ' ἐνέγκω, multo minus πολλὰ τ' ἐνέγκω, quod Brunckius perperam πολλὰ, τὰν valere statuit. Namque εἰ in τὰν nunquam eliditur. Genuinum esse, quod rescripti, docent loca Euripidea, Hec. 394. Phoen. 1668. Med. 1013. qui locus itidem est ad hunc modum immutandus. Ac facile potuisse h. l. veram scripturam obliterari, documento est varietas lectionis Oed. Col. 293. Postmodum vidi non sine magna voluptate mea, Valckenarium mihi adseforem esse ad Eurip. Phoen. 1668. — ἡδε refertur a Brunckio ad praecedens πράξιν τίνδε, ut sensus exiit hic: necesse est admodum, ut mea hic factis concurrat laetitia. Wakefield, autem per τίνδε Dejaniram ipsam intelligit: necesse est hoc animo meo consonum venire; „ita enim uxorem marito decet in omnibus consentire.“ Vera est Brunckii explicatio.

v. 297. τοῖσιν αὖ σκοποῦμένοις recte vertit Brunckius: tamen inest his aliquis metus, si rem rite expendas. Quippe intelligitur prospera Herculis fortuna, neque, ut Hoepfnerus et Billerbeckius sibi persuaferant, ad puellas adstantes pertinet.

v. 298. ταρβῆν τὸν αὖ πρόσσποντα, μὴ σφαλῇ ποτέ, pro ταρβῆν, μὴ δ' αὖ πρόσσπον σφαλῇ ποτέ. Vide quae notavimus ad

ad Comici Concion. 1125. Sic Plautus Rud. Eam veretur, ne perierit. Brunck.

v. 299. Verissima Wakef. conjectura restituit *θυνο*, timor, pro adulterino *οἰνος*, quod jugulat sententiam, nec probe a praecedentibus oritur argumentum. Opitulatur nobis, inquit, distichon Scholiaetae:

καὶ τοῦτο ταῦτος κινδὺς ἔστιν ἑμφρονος·

ὅταν καλῶς κρήσῃ τις, ἐπιζῆν κακῶ.

et Horat. Od. II, 10, 13.

Sperat infestis, metuit secundis,

Alteram sortem, bene praeparatum

Pectus:

nec non Seneca Troad. 259.

quoque fortuna altius

Evexit ac levavit humanas opes,

Hoc se magis suppressere felicem decet.

Variaque casus tremere, metuendum deos

Nitium faventes.

Litem dirimit v. 306.

οὐταὶ ἔγωγε δίδωμι, τὰ δ' ἐμμένω.

Similiter rescribi vult Aesch. Agam. 1298.

εἰ δὲρ' ἔγωγε κἀνταῦρος εἰδ' ἀναστήσω;

vel etiam *κἀνταῦρος*, quamquam illud praefert. Quae

voces nescio an ab ipso Wakef. sint fabricatae. Ne-

que aliter castigandum censet Eurip. Bacch. 461.

οὐδ' ἔγωγε οὐδέ τις ἐγείνῃ δ' αἰσῶν τόδ' αἶ.

At ne quis putet, *θυνο* non posse, nisi prima syllaba

brevi, adhiberi, exempla sunt afferenda, quae temere

Wakef. neglexit. Ac de ipso voc. *θυνο* nonnisi unum

habeo, Ajac. 139. cui tamen non multum arbitror tri-

buefidum propterea, quod in versibus anapaesticis oc-

currit. Sed verbum *θυνο* etiam in jambicis producit

primam syllabam, Ajac. 1394. Electr. 320. Eurip.

Orest. 792.

v. 301. Reiskius et Wakef. praeter necessitatem

voluerunt *χίρας*. Memorem esse Dejaniram absentis

mariti, luculenter apparet ex omni oratione, neque

opus est, ut singulis vocibus innuatur.

v. 305. Quid sibi velit illud *τοι*, equidem non

dixerim. Nec puto me prorsus improbabilem dedisse

emen-

emendationem. Scribi tamen poterit etiam *χαρμόμεναι* *μοι*, quae vox saepius adhibetur per abundantiam. Idque placuit carissimo Hermannō meo.

v. 306. Equis est, quem offendat *ἐν*; Non erit, opinor; ego certe Wakefieldii *ἐν* non magnopere desidero.

v. 308. Ioles non pulchritudo solum, sed, ni fallor, vestimenta lautiora converterant oculos Dejanirae. Hinc pendet v. 367.

— — *οὐκ ἐφροντίστως, γέναι,*
οὐδ' ἄρτι δόδλιν'

Favet Ovid. epist. Dejan. Herc. 125. sic certo certius rescribendus:

Nec venit incultis, captarum more, capillis,
Fortunae vultus veste tegente suos;

Ingreditur late lato spectabilis auro:

i. e. pulla doloris veste: cf. Eurip. Herc. Fur. 1166. 1201. Valer. Flacc. VIII. 204. Res est notissima Wakef.

v. 309. Quod Brunckius edidit, *ταυνοῦσα*, non est participium, sed nomen adjectivum formae contractae ex *τακνύουσα*, qualia sunt *πτεροῦσα* in Eurip. Hippol. 738. *αἰθαλοῦσα* in Aeschyli Prom. 1000. *δινοῦσα*, *μελαινόουσα* apud Comicum. Eodem, quo hic Tragicus, nomine usus est Theophrastus ab Athenaeo laudatus p. 31. itidem emendandus: *Θαύφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ φασγῶν ἐπιγραφῇ, ἐν Ἡρακλῇ τῆς Ἀρκαδίας γίγνεσθαι οἶνον, ὅς τοις μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίστησι τὰς δὲ γυναῖκας τακνύουσας πικρῇ.* — Dubitat de loci hujus orthographia Wakef., ac praefert *ταυνοῦσα*, liberos pariens, uxor, participium verbi *τακνύω*, laudato Hesychio ejusque interpretibus. Non probo, etsi jam Toupiū Emendd. in Suid. P. III. p. 331. reposuisse video.

v. 320. Statius in argumento pari venustissime: Theb. IV. 743.

— — neglecta comam, nec dives amictu;
Regales tamen ore notae, nec merfus acerbis
Extat honos. — Wakef.

v. 314. *οἶον* locum habere potest, dummodo *φρῶν* praegnanter accipiatur cum Heathio, ut sit: generose

rose se gerere, ut Eurip. Suppl. 445. Wakefieldio tragicus dedisse videtur: *ὁμοίως εἶκει καὶ φρονεῖν μόνῃ*, versu per anapaestum vitiato. Idem addit: Si Hesychium sequi liceret, facilis oboriretur emendatio. *εἰχὲ* pro *οἶδε*. *αἰχέναι* *δοικέναι*: iste lexicographus: ubi videas editorem et Kusterum.

v. 317. Henr. Stephanus probat lectionem τοῦ τυράννου, ut sit μή τινος τυράννου (ἴσως δὲ Εὐρύτου) σπαρά τίς ἦν, scribendum autem αὐτῷ του (pro τινος) sine accentu. Quae ratio quam contorta sit, sponte apparet. Wakefieldium miror τῶν τυράννων retinuisse: „anne erat prognata aliquo de regia Euryti familia.“ Tam putide Sophocles scribere non potuit. Nec melior est conjectura, quam proposuit, haec: μή τῶν τυράννων γ' Εὐρύτου σπαρά τις ἦν; num erat scilicet una de liberis regis Euryti? Musgr. distingui vult: μή τῶν τυράννων, Εὐρύτου σπαρά, τίς ἦν; i. e. μή τῶν τυράννων τίς ἦν, Εὐρύτου σπαρά; Legendum sine ulla dubitatione, ut edidi: μή του τύραννος Εὐρύτου σπαρά τίς ἦν; num fortasse regia Euryti proles est? Ac recte scripsit Sophocles ἦν pro ἰστί, quod intelligitur sententia hunc in modum expressa: num forte generator ejus erat rex Eurytus? Longius repetitum est Wakef. commentum, quod dictum putat ἦν propterea, quod mares omnes perierant.

v. 318. μακρὸν adverb. est, ut saepe, nec suppletum cum Wakef. ἰσχυρίαν, quod verbo ἀνιστάσθην ex-torquet.

v. 324. διαίσει γλώσσαν dictum est, ut ψῆφον διαίσει Eurip. Orest. 49. 1652. Edet vocem. Hesychius: γλῶσσαι, φωναί. Quare non opus habemus operosa Wakef. conjectura διαίσει γλῶσσαν, tramittet linguam, i. e. ultra septum dentium per ora mittet.

v. 328. δεινέμενον. Schol. ἦν Ὅμηρος ἡνιμέσσαν φωνή. Nusquam in Homeri poesi, qualem eam hodie legimus, Oechalia ἡνιμέσσαν dicta reperitur. Verum Schol. noster meliorem lectionem secutus fuisse videtur Homericum vers. Il. B. 730.

οἱ τ' εἶχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου ἡνιμέσσαν. Brunck. Wakef. existimat, Scholiasten respexisse Il. B. 606.

Πῶς τε, Στρεπτήν τε καὶ ἡμετέραν Ἐνίστην.

v. 329. offensui est αὐτῇ γ', propterea quod, cum non sequatur, quod ei oppositum sit, majorem, quam par est, vim habet. Monente igitur Hermanno repositus αὐτῇ γ', „ipsa quidem puellae fortuna adversa est, sed veniam meretur.“ Reisk. conjecit κατὰ μὲν αὐτῇ, τῆλλα (aut τῆλλα δέ, quod metrum respuit) συγγνώμην ἔχει.

v. 332. Pessime depravata est lectio vocabulo λάπης. Nunquam enim Graeci λάπην λάπης adhibuerunt, nec de summa tristitia, nec de novae calamitatis ad veterem accessione. Ac varios quidem Viri docti conatus ad emendandum locum paravere. Reiskius satis invenuste rescripsit: τοῖς οὖσι τὸ πρὶν πρὸς γ' ἡμεῖς λάπης λάβοι. Wakefieldius duplicem depromsit emendationem, alteram, τοῖς οὖσιν ὕλην πρὸς γ' ἡμεῖς λάπης λάβοι, dictione nimium quantum philosophica; alteram, τοῖς οὖσι, λάπην πρὸς γ' ἡμεῖς λάπην λάβοι, ut λάπην diceretur pro ipsa virgine luctuosa. At vero modestior est Sophocles, quam qui tanta locutionis audacia non videatur abstinuisse. Ipse conjeceram τοῖς οὖσι λάπην πρὸς γ' ἡμεῖς πρὸς λάβοι, ut Eurip. Orest. 1105. sed facile mutavit sententiam Hermannii correctio, quam grata mente in textum recepi. Saepissime enim τινὰ in codd. obliteratur.

v. 334. Mallem contra codd. δὲ mutare in τε cum Turnebo et Stephano, quam 9' in γ' cum Brunckio. Haec enim particula nihil ageret in hac sede. Wakef.

v. 338. Particula γε ter adhibita intra versuum trium intervallum vehementer displicet. Otiose prorsus et inepte post τινὰς et ἐκμάθης infercitur. Secutus sum maximam partem Wakefieldium, nam nolui cum eo recipere εὐχόμενος ἐκμάθης δ' ἂν δει, τοῦτον etc. Quippe sic τοῦτον commode posset abesse.

v. 339. Ut vulgo legitur hic versus, vix dignus est Sophoclis elegantia. Claudicat illud πάντ', si cum Brunckio κατὰ πάντα explices, ac poterat haec durities facile evitari. Feliciter locum sanavit Wakef. repone-
nendo

nendo κέρτ', ejus quidem adverbii frequens est ad hunc modum usus: Aj. 527.

καὶ κέρτ' ἐπαίρου τοῦζεται πρὸς γούν ἐμοῦ.

Eurip. Med. 328.

ὦ πατρίε, ὡς σου κέρτα νῦν μυελὸν ἔχω.

Reiskius volebat παντοκρίτην, quod, ni fallor, esse debuisset παντοκρήμην.

v. 340. Non ejusdem generis in hoc versu τήνδ' εἶναι esse, ejus in antecedenti fuerat πάντα, facile, opinor, quisque concedet. Rectius hic suppletur κατὰ. Audacior est Wakefieldii mutatio τί δ' ἐστὶ; τοῦ κέρτ' τήνδ' ἐφίστασθαι βέσιν, quam concinnavit ex eo, quod Scholiafles constanter det τοῦ καὶ τήνδ'. Affert Aelian. de animall. XII. 44. ζουνται δὲ τῶ νομῶ, ὅπῃ ἂν αὐτὰς ἐπείγῃ ἐπιστάντος δέ, καὶ ἐκείνῃ ἐπιστάντοι. Reiskius conjecit τήνδ' κέρτ' (vel φῆς, praecipis,) εἴησιν βέσιν, quapropter oportet (aut jubes) me gradum sistere. Porsonus ad Eurip. Phoen. 1373. locum nostrum attingens haec monet: „Vertit Brunckius: Quid est vero? cur meum sistis gradum? Quem sensum vereor ut verba admittant. Prima Scholiorum editio, τοῦ καὶ τήνδ' ἐφίστασθαι (non ἐφίστασθαι, ut Brunck.) βέσιν. Lege igitur et distingue, τί δ' ἐστὶ; τοῦ καὶ τήνδ' ἐφίστασθαι βέσιν; Nonnunquam inter primam vocem et καὶ interponunt δέ, ut Hecub. 1191. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν Περσέδμορς ἤσθῃ; Androm. 396. τί δέ με καὶ τακεῖν ἔχεῖν; Iph. A. 1202. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται Παίδων σ' ὕπνῳ ἂν πρεσβέμενος κτάτης τινός; Soph. Ant. 1314. ποίῳ δὲ κηκεύσας' ἐν φοναῖς τρέσῃ; Atque haec sufficient ad vindicandum Hippol. 92. Οὐδ' οἶδ'· τοῦ δὲ καὶ μ' ἐπιστορεῖς πῆρι; Quem imperite sollicitavit Brunckius.“ Haec ratio optima videtur, quam si prius cognovissem, debueram sequi.

v. 342. οὐδ' νῦν δοκῶ, sc. εἰ μὲν ἐκούσιν. Sic non video, cur Wakefield. flagitari contendat articuli repetitionem. νῦν simpliciter positum est sine ulla ad τὸν μέθον relatione. Quare repudiandam statuo correctionem illius, οὐδ' ἐμὸν πάρος, quae ne apta quidem colloca-tione vocis ἐμὸν commendatur.

v. 343. Importunitatis accusat hanc quaestionem Wakefieldius, quod v. 336. dixerat nuncius ἔνιν τήνδ'.

In his itaque erroris aliquid sublatere putat, hunc in modum removendi, ut scribatur αὐτοῖς γὰρ πρῶτον βὰν ἐμμελῆσαι ὅμως, μέθης ἂν ἐκ τῆς δ': discas post illa, quae jam audisti. Cujus rei vanitatem aperte monstrat particula γὰρ in responsionibus cum participio conjungi solita, ut tempus finitum ex antecedenti oratione sit retrahendum. Atque omnino equidem absurdum illud non invenio. Quidni enim fieri potuerit, ut Dejanira, cujus commotior esset animus, ad priora nuncii verba minus attenderet, quaeque jam significasset nuncius, requireret?

v. 348. δίκης ἐς ἐρῶν, secundum rectum (i. e. rectitudinem) probitatis. Ἐς pro κατὰ, ut in exemplis citatis ad Eurip. Iph. T. 1483. Helen. 973. Ὁρῶν ἵππῳ, ut κακῷ χειμῶνος Aj. 1145. Musgr.

v. 351. Falsum est, quod Wakef. finalem syllabam vocis ἐγνωλαῖ produci posse dicit etiam per crasin litterarum: ἐγνωλαῖ pro ἐγνωλα ἑμ'. Necessario enim hic loci encliticum με requiritur.

v. 355. ὑψιπύργον: ut Eurip. Troad. 376.
οὐδ' ὑψιπύργου πατρίδος. Wakef.

v. 356. αἰχμᾶσαι: sic Ajac. 97. ἤχμασας χεῖρα: audacter pro χεῖρ. Aesch. Pers. 753. ἔνδον αἰχμᾶζειν: ubi infelicitur corrigit Stanlejus; cum quo conferas Pindari Ol. XII, 20. ἐνδομάχας ἄτ' ἐλέκτωρ. Eurip. Rhefo 444.

οὐ μὲν γὰρ ἔσθ' ἰδέσθαι αἰχμᾶζας ἔτος
pulchre Lycophron, et feliciter, ut passim, audax, v. 440.

αὐτοκτόνοις σφαγαῖσι Διχαίνου κύνες
δμηθέντες, αἰχμᾶσσουσιν λοισθίαν βοήν:
magnifice vero Nonnus, Dionys. XXI.

καὶ δαπέδον βαθύκολπον ἐπεστυφίλιξεν ὄχθα,
αἰχμᾶζων τριόδοντι, θαλασσομέδων Ἐνοσίχθων. Wakef.
αἰχμᾶζει, πολεμεῖ αἰχμᾶσας, πολεμήσας. Αἰχμᾶσαι τὰς fuerit
ergo bellum hoc gerere. Musgr.

v. 357. πόνων λατρεύματ', laborum servitutem, i. e. ferviles labores. Idem.

v. 359. ἔν, gl. τὸν ἔρτα — παρώσας, ἐπωσόμενος. Sic etiam accepit Scholiastes. Hesychius adpōsite ad hunc locum:

locum: *παρώσας, λάσας*: praetermittens. Alium Brunckius sensum in versione expressit, quae sic habet: quod ille nunc praetendens, prioribus contraria dicit: ut *δ*, referretur ad proxime praecedentem *Ιφίτου μάρον*, quem Lichas modo in sermonem suum intruserat. Sed quo jure *παρωδιῶν* accipietur ita, ut praetendere denotet? Nova prorsus et inaudita haec significatio. standumque veteri illa, quam offert Hesychius. Verum tunc flagitat sententia, ut *δ* mutetur in *ε*: id est, ea, quae modo commemorata fuerunt de amore Herculis in Iolen. Reliqua videntur recto cursu defluere, sed, si accuratius rem perpendas, non potest non magna suboriri dubitatio. Versus enim,

τὸν Εὐφροῦτον τὸνδ' εἶτα δεσπάζειν ὄρεον,

quae Brunckiana lectio est, si versum 364. excipit, mirifice otiosus est ac hebes, ut vitii aliquid in vulgatis latere facile suspiceris. Salutem locus Hermannus debet. Is enim docuit me rationem, qua luxatae partes sanari possent et in sedem suam collocari. Iam, ut causam erroris explicem, potuit facile totus ille versiculus a librario praetermitti. Suppletum tamen fuisse puto in ima pagina, cujus forte ultima linea continebat v. 364. *ἐπιστρατεύει κ. τ. λ.* Quo factum, ut in aliis deinceps codd. ineptam stationem istam retineret. Sic sponte apparet, qua necessitate *λέγων* v. 359. in *λέγει* mutatum fuerit. Monuit de hoc ipso loco Hermannus in ephemer. Jenens. 1802. p. 142.

v. 361. *φυτοσπέρου*: insolentissima vox; quam non memini me legisse, nisi in Orphei fragmento apud Tzetzen in Hesiod. p. 170. ed. Heinf.

πῦρ ἐπιχθονίοις φυτοσπέρου κτλ. ἀλλή.

Substantivum habet Manetho, IV. 432.

γυσιπῆναι ζήσους, φυτοσπορίας ἐγκαπῆντες. Wakef.

v. 366. Brunckius vertit: et nunc, ut vides, domum repetens, puellam hanc praemittit. Rectissime, nec video, cur Wakefieldius *νῦν* superfluum, *ἤκει* languidum et ineptum pronuntiaret. Aliam tamen conjecturas, quas ille nobis propinavit, primum quidem, *καὶ νῦν, ὡς ἔφαρ', ἔχει δόμους εἰς τοῦδε πέμπων* deinde, *καὶ νῦν,*

ὅν, ὡς ἔρε, ἤκει δέμουε ἐς τοῦδε πῆμπν, ὅν ἐφροντίετος γί, ὡν quod nescio quid salebrofi habet.

v. 368. Vocis μὲδ significatio aliena est ab hoc loco. Non postulatur enim neque, sed simpliciter ne. Quare scribendum putavi μὴ τι.

v. 369. ἐνταῖθεμανται: verbum, opinor, Sophocli peculiare. Nec memini me legisse alibi dictionem bi-compositam ξυνεξήκουον in v. 372. nisi passive apud Clem. Alex. Strom. III. p. 549. im. loco mutilo; quem sic obiter integritati suae restituam: συνεξακοῦσται γὰρ προσχῆς ὑπηκούους γενομένους ἐπὶ καί, κατὰ τὴν ἐλήθειαν, δὲ τοῦ Νέμου τῷ αὐτῷ Κυρίῳ ὑπακούομεν, πῶς αὖτε παρακαλεσμένη. Wakef.

v. 377. Punctis aliter dispositis Wakef. scripsit οἱ μοι τέλεινα κ. τ. λ. quia cohaerere nequeant οἱ μοι τέλεινα. Sic etiam vult in Eurip. Hec. 1043. οἱ μοι, ἐγὼ πῶ βῆ. Minime.

v. 378. λαθραῖον: ut morbus, qui delitescens intus faevit, et vitalia coeca vi depascitur: qualem nominavit noster τυφλὸν ἄτην v. 1104. Porro distincti λαθραῖον, ἢ δόστηρος; ut ad Dejaniram rediret, non ad Iolen. Wakef. Ad Dejaniram vel sine illa distinctione, et majore cum vi refertur.

v. 380. Fallitur Scholiastes, versum hunc nuncio tribuens. Sunt enim Dejanirae. τὰ hic loci idem atque ταῦτα significat. Suntne τὰ etiam haec (designat de fortunis puellae hujus partem illam, in qua nomen ejus erat) suntne etiam haec splendida, et κατ' ὅμους καὶ φύσιν tam liberali ejus formae, quam natalibus ejus paria? Reisk. Haec partim falsa sunt, partim perplexa. Wakef. quoque vulgatae lectionis suscepit patrocinium, sed infausso successu. τὰ λαμπρὰ enim dictum vult pro ἡ λαμπρότης splendor ipse — merus splendor; vel is splendor, quem subindicant os et species. Sensus: „aut contra tantum abest ab ignobilitate, ut sit etiam in primis spectatissima.“ Religio est, tantam duritiam Brunckianae lectionis elegantiae antepone.

v. 381. πατρός γὰρ οὐκ Reisk.

v. 383.

v. 383. *ἄθρον* de hac voce ita Scholiaſtes Apoll. Rhod. I. 998. *ποτὶ μὲν παραπληρωματικόν* (i. e. ubi ſine detrimento ſententiae poterat abeſſe) *ποτὶ δὲ ἐντὶ τοῦ, δηλαδὴ ᾧ, ὡς δὴ*: cui congruit Phavorinus. Componam tumultus, quos excitant ad vocem interpretes Hefychiani, ſic veriffime conſtituta gloſſa: *Ἀθρόν ὡς δὴ, ὅ φασιν*, (quatenus dicit, prout prae ſe fert; quod apprime convenit Sophocleo loco) *ἢ ἐνταῦθρον*. Ubertim, atque nobis appoſite Suidas: *Ἀθρόν ὡς δὴ φασιν. τοῦτο δὲ προσποιεῖται ἐκλογίαις ἔχει, δύνανται δὲ ψεύδουσ.* Wakef. Muſgr. conjectit *ἰστορεῖν*, quod non tacuerit tantum de natalibus ejus Lichas, quae vulgatae viſit, ſed nihil ſe ſcire affirmaverit. Inepte.

οὐδὲν (in neutro, aut *οὐδέν* in mafculino pro *οὐδένα*) *ἰστορεῖν*, nihil aut neminem ſe ſciſcitatum fuiſſe clamabat. Reisk.

v. 384. Wakef. pro *μήτι* ſcripſit *μήτοι*, quod cum cunctantis eſſe et aſperius dictum mollientis tradit, neſcio an pro arbitrio pronuntiaverit. Certe non po- teſt iſte ſignificatus firmari auctoritate Suidae, cujus hanc attulit explicationem: *μήτοι· μηδαμῶς*. Ac fragmenti apud eundem pars poſterior ſic videtur Wakefieldio legenda: *τὸ τοῦ Ἰβόκου ἔπος αὐτὸν ἐπῆει, Μή τοι, παρὰ θεῶν ἐκταλαῖν, τὰ μὲν πρὸς ἐνδρώπων ἐμείψαι*. Porro τὰ λαθραῖα accipit pro τοὺς λαθραῖους vel τὸν λαθραῖον, quo non po- teſt quidquam durius fingi. Quanto ſimplicior eſt Brunckianae lectionis, quam recepi, interpretatio: pereant nolim omnes improbi, ſed quicunque dolo, quae non decet, moliantur mala. Reiskius *ἔλονται μόντοι*.

Fortaſſe noſter in hac *εἶσαι* ob oculos habuit Homer. II. IX, 312.

ἔχθρὸς γὰρ μοι καῖνος ὁμῶς ἐβλασπέλησεν

ὅς κ' ἔταρον μὲν καὶδ' ἐν φρεσὶν, ἄλλο δὲ βέζετο.

Wakef.

v. 389. pro *εἴ νῦν* Wakef. dedit *εἰ μὴν*: ſi ſaltem vim adhibeas: „hoc poſito — hoc conceſſo, te violenter agere ſcilicet.“ Hom. II. I. 302.

εἰ δ', ἄγε μὴν, πάρεσται

Fruſtra.

v. 309.

v. 390. ἀπὸ γνώμης, absque prudentia, imprudenter. Sic ἀπὸ τέρπου valet maligne. Thueyd. I. 76. ἀπὸ τοῦ ἀνδραγαθίου τέρπου. Musgr.

v. 392. Ubi libri, ruente metro, ἢ ἀνὰ exhibent, promptius est scribere ἢ ἀνὰ, quam ἀνὰ ἢ cum Bruckio. Sic etiam Oed. Col. 630. legendum.

v. 395. Falsum putat Wakef. εἰς ἡμῶν, quamquam verba, quae dicuntur sensuum, cum genitivo strui notum est vel puerulis. Reposuit ἀς ἄφροντος, ἀφροντος; ἢ μ. ἢ. quod pro re nata vehementius est. Ac nihil efficiunt loca Electr. 628.

ἄφροντος; πρὸς ἄφροντος ἀφροντος.

Virgil. Aen. VI. 670.

Ille, vides? pura juvenis qui nititur hasta.

Alteram, quam proposuit emendationem, ἀς ἄφροντος, ἀς ἄφροντος. ἢ μ. ἢ, ipse damnat ob repetitionem minus concinnam, allato quamvis loco Antig. 735.

ἄφροντος τὸν ἀς ἄφροντος ἀς ἄφροντος νῆος;

Musgr. descendendae vulgatae causa attulit Homer. II. Δ. 357. ἀς γυνὴ χρομένηο. Diosem. 2. ἀξιομένηο διδάσκει μῆτις. Homer. II. P. 427. Eur. Phoen. 1380.

v. 396. ἀς accipio pro οὐτως, tam longo tempore veniens huc, aut interrogantis modo, pro πῶς, qui, quare surgis? Deinde malim τροχίας, veniens ex itinere. τροχία proprie est iter curru confectum, cursus vehicularis; deinde omnem, pedestrem quoque, significat. Reisk. ἢ h. l. cum genitivo feminini junctum circumlocutionem efficit adverbii. ἢ τροχίας pro ἢ τροχίος, i. e. τροχίως. Similiter ἢ ἐκνοσίας, infra v. 730. ἢ ἴσσυ pro ἴσσυ, Oed. T. 61. 563. ἢ ἴσσυ, Electr. 1062. δι' ἀφροντος pro ἀφροντος, Ant. 994. ἀφροντος receptit etiam Wakef.; alteram tamen lectionem ἢ ἀφροντος Atticum sapere dicit: „prius etiam quam vel verbum de novo commutemus.“

A v. 400. sequentes deinceps pristinum ordinem deseruerunt, digerendi sic, 401. 405. 402. 404. 403. 406. Reisk.

v. 410. δικάσια retracto ad penultimam accentu. Est enim nominativus singularis foem. gen. digna enim est, quae sit mea domina. Reisk. Inepte tum ob rem

tem ipsam, tum ob v. 412. Quin etiam metrum repugnat, cum femininum *δυναία* ultimam longam habeat.

v. 413. *ποικίλας ἔχεις* i. e. *ποικίλλαις* varium agis: i. e. dolosum; nunc hoc, nunc illud se praebentem: Hesychius: *ποικίλον, ἀπατηλόν, πικρὸν, συνετόν*: nam sic emaculandus est lexicographus. Wakef. Brunck. vertit: quas mihi narras ambages?

v. 419. *κάτιστα δὴ πον;* *φημί*. Sic libri omnes, nec est cur in suspicionem vocetur haec lectio. Nuntius rogat, non, ut ante Dejanira, quaenam sit illa captiva quibusve parentibus orta: sed aditum sibi parans ad ulteriorem sermonem ait: Nosti scilicet captivam illam, quam domum adduxti modo? Tamquam si diceret, haud negas te captivam puellam domum adduxisse modo. Cui Lichas arroganter respondet: Sane eam novi: tu vero cur hoc me rogas? Nulla igitur causa est, cur Parisini editoris conjectura probetur, *Κάτιστα δὴ πον;* *Οὐ φημί*. Brunck. Post *δὴ πον* Wakef. puncto distinxit, quod fortius esse et significantius iudicat. „Nosti scilicet! certe nosti.“ Idem verba *πρὸς τί ὃ ἴστο-*
ρεῖς perperam exponit sic: quid autem insuper quaeris? *πρὸς τί* significat quorsum, quem in finem?

v. 420. Musgr. *ὅτ' ἀγνοῖας* pro *μετ' ἀγνοίας* positum esse monet. Xenoph. Oecon. p. 489. *ἔζη ὑπὸ πολλὰς ἀπειμασίας*. Eur. Hippol. 1313. *ὡς ὅτ' εὐκαλείας θάνατο*. Ion. 1353. *ὅτ' εἰσὶν καλὸν*. Hecub. 351. *ἐλπίδων καλῶν ὕπο*. Schol. Aristoph. in Aves v. 1426. *ὅπαι πτερόγων ἀντι τοῦ μετὰ πτερόγων*. Nihilo minus tota phrasis, *ὅτ' ἀγνοίας δεῖς*, sensu cassa est, nec dubium, quin correctione opus sit. Ac Reiskius quidem conjecit *ὅν ὅτ' ἀγνοίας στήναι*, quam ignorance simulata oculis; sensu egregie occulto. Wakefieldius autem negat proclivem se et probabilem reperire emendationem. Legendum, ut edidi, *ὅν ὅτ' ἀγνοίας περὶς*, quam sic adducis, ut ignorare eam simules.

v. 425. Wakef. nimiae concinnitatis studio scribi vult *πολλὰς ἐν ἑστῶν*, et sequenti versu *ταῦτ' ἀπειρήκους ἕχλος*

ὄχλος, offensus quippe particula γα. Sed ἀπειροκαδων nunquam a Graecis dictum.

v. 427. Aeschylus in Agamemnone 1378.

τὸ γὰρ τοῦ αἰδῶνι τοῦ αἰδῶνι διχα. Brunck.

v. 434. φανεί. Lego σφαλεί, frustratus. Cf. v. 361. Musgr.

v. 435. ἀποστήτω librorum omnium veterum lectio est, eaque genuina; sed quid ea significaretur, nec veteres nec novi interpretes intelligere potuerunt, postquam ridiculo librarii errore Nuntii partes Dejanira invaserat. Nunc quae prius absurda videbantur, apparet, quam vera et personis convenientia sint. Lichas Nuntium despectui habet, eique cum fastu respondet, qualia nemo umquam famulum herae suae dicentem induxit in scenam: quumque Nuntius quaestionibus suis Lichae molestus sit, hic ad heram conversus v. 430. percunctatur, quis tandem ille sit homo: Nuntius Reginae responsum antevertit, ipseque dicit, se eum esse, qui ex ore Lichae omnia vera acceperit. Tum Lichas, cui nullum effugium superest, heram orat, ut hominem illum amandet. ἄνθρωπος, ὃ δίδωμι, ἀποστήτω. Dignus fuisset Lichas, qui virgis illico caederetur, si heram suam Reginam stultam appellasset. Haud sane miror, H. Stephanum νοσῶντι de Dejanira acceptum concoquere non potuisse. Brunck. Non debebat Wakefield. obtemperare Dawesio, qui Graecos negat mutavisse vocum ὃ ἄνθρωπος et ὃ ἄνθρωπος, quoties coaluerint articulus et nomen, orthographiam; sed aspero spirita crasin notavisse contendit. Id neutiquam comprobari potest codd. consensu, quippe qui nunquam fictitium illud ἄνθρωπος exhibent.

v. 437. Subaudiuntur voces ἡμεῶν σι: rarius pronomen habet Sophocles cum voce ἡμεῶν: videas Oed. Col. 142. 519. Philoct. 1183. Wakef.

v. 438. καταστρέποντος κατὰ νότος: rara vox, rarius regimen: secundum usitatiores leges grammaticae diceretur καταστρέφοντων νότους vel κατὰ νότους i. e. in verticem montis fulmen jaciens: ut Horatius,

— — feriuntque summos

Fulmina montes:

ita

ita tamen Plutarchus in Timoleonte, sect. 28. τὴν βαρβαρίαν εἶναι τὰ πρόσωπα, καὶ κατήγεσθαι τὰς ψυχάς. Nec inopportunos accedet Longinus de subl. sect. XXXIV. καταβρυσθῆναι καὶ καταφάσκει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας: ubi, ni fallor, necesse est vel interpreteris omnes prioris aevi oratores: quod scriptoris menti vix conveniet: vel legas ἐκ' αἰῶνος ῥήτορας: omnes istius aetatis oratores: quod genuinum credo. Wakef. Absurdissima est posterior haec correctio.

v. 441. Vehementer ineptit Wakef. αὐτοῖς scribens per spiritum asperum versusque constrictionem sic complens: τὸ χαλεπὸν οὐκ ἐν πόντῳ τοῖς οὖσι τοῖς ἀνθρώποις.

v. 444. Non amavit Wakef., ut solet, vulgatam scripturam, sed obsedit eum suspicio, scripsisse nostrum καὶ θεῶν, ὅταν θέλοι i. e. vel in maximos dominatur, si libuerit. Ovid. epist. IV. 12.

Quicquid Amor iussit, non est contemnere tutum;

Regnat, et in dominos jus habet ille deos. ubi, cum superos praestent quidam libri, scribendum putat: et in superos jus habet ille Deus: ut Euripides, Hippol. fragm.

Ἐγὼ δὲ, πάντων δυναμικώτατον θεῶν.

Tuetur librorum Sophocleorum lectionem Stobaeus serm. LXI. — αἰμὸς γs. Inticetum γs mutavi in τs: atque etiam (καὶ) in me dominatur.

v. 446. Thais apud Terentium in Eunuchis v. 2.

Non adeo inhumano ego sum ingenio, Chaerea, neque ita imperita, ut, quid amor valeat, nesciam. Brunck.

Articulus in voc. ἐνδρῖ tolerari non potest. Scripsi ex more Tragici τῆς δὲ γ' ἐνδρῖ, cujus fortasse explicatio erat vulgatum τῇ μῇ, postmodum textui intrusum.

v. 447. μεμπτός querula, facilis objurgare: rarior significatio: nam plerumque vult qui culpatur, qui reprehenditur. Longius repetitum est, quod Wakef. significari posse existimat: si forem marito accusanda, ob querulos mores scilicet ac zelotypiam. Musgr. μεμπτός εἰμι explicat μέμφομαι. Eur. Rhéf. 327. κρήνημος εἰ φίλος.

v. 448.

v. 448. τῇ μεταίτιᾳ· vocem alibi habet. noster, ut Euripides et Aeschylus: cum vero in margine det Turnebus pro varia lectione, μήτ' αἰτίᾳ, longe mollior exurgeret locus et concinnior hoc modo reformatus. me saltem iudice:

ἢ τῆδε τῇ γυναικί. τῇ μήτ' αἰτίᾳ

τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μήτ' ἔμοι κακοῦ τινος. Wakef.

Mira est interpunctio illa, ac μήτ' αἰτίᾳ glossam redolere videtur. Praeterea dictum oportebat αἰτίᾳ. „τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ. Sic si legamus, affirmabit Dejanira Iolen μεταίτιαν esse, sed negabit rem, cuius μεταίτια est, turpem sibi aut damnosam esse. Sin cum H. Stephano τὸ μηδὲν, idque pro μηδαμῶς accipiamus, tum negabit universaliter Iolen causam aut participem esse alius rei, quae sibi turpis aut domnosa sit. Heathio prior ratio, mihi posterior magis placet.“ Musgr.

v. 453. ἐφθίσει καυθεῖ. Phaedrus L. I. fab. X.

Quicumque turpi fraude semel innotuit,

Etiam si verum dicat, amittit fidem. Br unck.

v. 455. κῆρ' ἡμεῖς, κλέρος, μοῖρα, τύχη: Schol. Quod quare Wakef. inusitatum dicat, equidem non exputo. Malit interpretari κῆρ' βλάβη, ac miratur interea Sophoclem non scripsisse καλὸς ἔσται οὐ καλός. Quo admissio posteriora verba mirifice languerent, imo essent quodammodo absurda. Accedit, quod metrum rueret, vos καλὸς ultimam producente. Musgr. κῆρ de morbo intelligit, ut Philoct. 42.

v. 459. Cum sit reginae fermo praeconem alloquentis, fieri potest scripsisse nostrum ἐργάσαντο δ' iram mihi moveret: cf. v. 552. Oed. T. 335. Wakef. Jugulatur vir bonus suo ipse gladio. Versu enim 552 dicit Dejanira:

ἀλλ' οὐ γάρ, ὥς περ εἶπον, ἐργάσειν καλὸν

γυναικα τοῦν ἔχουσαν.

v. 461. Senec. Herc. Oet. 363.

Hoc usitatum est Herculi, captas amat,

Ubique inculuit.

v. 463. ἦδε γ'. Reisk. Male.

v. 464. ἐνταυτίᾳ: hac voce scriptores Graeci eleganter admodum saepius utuntur. Metaphora videtur sumpta

sumpta a metallis liquefactis, quae facillime commiscuntur et coalescunt; et quibus affusis res aliae contrungi solent, et imprimis lapides. Sic κηρὸν τέκνιν liquefacere ceram: J. Poll. VII. 165. et Baffi epig. 9.

— ἐκ μαστῶν θερμὸν ἐτήξα γάλα

stillavi lac: hinc, quod noster tragicus dicit Elect. 1311.

μῖσος τε γὰρ παλαιὸν ἐνέτηξ' ἱμοί

Pausanias sic exprimit, l. IV. p. 360. ἐκείνῳ γὰρ ἐνταπεινῶν οὐκ ἔστιν... μὴ οὐ τὸν πάντα αἰὶνὰ Ἀριστομένει τὸ μῖσος τὸ ἐκ Λακεδαιμονίων ἐκσταχθῆναι. Pervenisse Lycophron, v. 497.

ἢ ῥᾶδ' ἐς ᾗδην ἔσται καταβᾶτις,

θρηνησὶν ἐνταπεινὰ Μουρίτου τοιάδε. Wakef.

v. 466. Senec. Herc. Oet. 220. inquit Iole:

— — — pro, laeve decor,

Formaque mortem paritura mihi.

v. 469. ἔσται κατ' οὐρον, eant, quo ventus (i.e. fors) tulerit. Musgr.

v. 474. ἠγνώμηνος' ἀσύγνωστοι, ἀναίσθητοι: Hefych. apposite ad h. l. ac fortasse respiciens Oed. Col. 86.

Φοίβη τε κἄμολ' μὴ γένηθ' ἠγνώμηνος.

v. 475. Hodiernus quidem dixisset scriptor,

πῶν σοι φράσω τέληθ' οὐδὲν κρύψομαι

sed hae formulae primaevam dicendi simplicitatem suavissime redolent. Herodotus IV. 161. διεδέξατο δὲ τὴν βασιλείην τοῦ Αἰγυπτίου ὁ παῖς Βάττος, χαλὰς τε ἰόν, καὶ οὐκ ἐγρίσθη. Homerus, hymn. Apoll. 1.

μύψομαι, οὐδὲ λάθωμαι, ἀπώλλωνος ἐνέπιοι. Wakef.

Explicat autem verba οὐδὲ κρύψομαι sic: neque celabo memet: „aperiam pectus, et omnia recondita de hac re depromam.“ Perperam. Frustra enim repugnat, ne ad κρύψομαι subaudiatur τέληθ'. Quasi vero medium semper nonnisi reciprocā habeat significationem!

v. 476. ἔστιν γὰρ οὗτος, ὅστις οὗτος ἐνέπιοι. Nunc intelligi potest hic versus, cujus antea sensus absurdus videri debebat. Res enim ita se habet, ut praedicat οὗτος, hic qui praesens adest. Iohnsonus

nus vertit, quemadmodum ille Nuntius dixit. At vero, ut personis divisaе erant colloquii partes, censeri debebat Nuntius e scena abiisse post v. 327. Ne minimum quidem de eo resciverat Lichas; proinde dicere non poterat rem se habere, quemadmodum Nuntius retulerat. Brunck.

v. 477. ὁ δαίμων ἵμερος: ille amor vehemens, de quo nempe locutus erat supra nuncius ad v. 355. Haec enim est vis articuli in hoc loco. Wakef.

v. 478. διήλας: sicut jaculum nempe per praecordia: ad Cupidinis sagittas alludit dictio. Homerus, Od. T. 452.

ἐν δ' Ὀδυσσεὺς εὐτρεψέ, τυχεὶν κατὰ δεξιὸν ἄμεν·
ἐντιμὸν δὲ διήλας φασινὸς δουρὸς ἡμενέ.

Elegantior Eurip. fragm. incert. 187.

πολλὰ μοι περιίδων διήλας φροντίς. Wakef.
Philoct. 743. Musgr.

v. 484. νέμεις: putas: ita Hesychius: νέμει· νομίζει:— νέμω· νομίζω: ut alibi plus semel Sophocles. Haec autem significatio videtur latuisse Etymologici magni confectorem, et, ni fallor, posteriores lexicographos Wakef.

v. 485. γὰρ μὲν δὲ servari recte poterit, si δῆ, ut saepe, idem est, quod ἦδη. Wakef. correxit δὲ δ' ἦδη δῆ. „quoniam vero te certiolem feci de omnibus saltem, quae ipse habeo dicenda.“ Videtur haec ratio nimis esse artificiosa. Si qua opus esset mutatione, in promptu foret rescribere γὰρ μόντοι, quae particulae in Sophocle et Euripide junctae occurrunt saepissime.

v. 489. In hanc rem nitidissime quidem, ut omnia, Naso, in epist. Dejanir. ad Herc. v. 1. Sophoclis, sicut autumo, non immemor:

Gratulor Oechaliam titulis accedere vestris;
Victorem victae succubuisse queror.

Fama Pelasgiadas subito pervenit in urbes,
Decolor et factis inficienda tuis,

Quem numquam Juno seriesque immensa laborum

Fre-

Fregerit, huic Iolen imposuisse jugum.
Wakef.

v. 492. *ὑπακτόν* *ἔχουσιν* *ὧν*: Hefych. Sic enim ejus glossa suppleri debet. Philemonis fragm. incert. 42. ex parte non inopportune lectori sistam:

*ὃ τριεκακάρια πάντα, καὶ τριεβάρια,
τὰ θυρεὶ οἷς οὐκ ἔστι περὶ τούτων λόγος· —
οὐτ' ἄλλο τανούτ' οὐδὲν ἔστ' αὐτοῖς κενὸν
ὑπακτόν:*

naturae suae alienum — aliunde accersitum. — Caeterum haud aegre crediderim tragicum nostrum, qui passim *ὑπακτός*, locum, egregium sane ac pervenustum, Odyss. A. 32. ob oculos habuisse:

*ὃ πρόποι, εἰαν δὲ νῦν θεοὶ βροτοὶ αἰτιώμενται
ἢ ἡμῶν γὰρ φασὶ κακ' ἔμμεναι, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἐκασθάλισιν ὑπὲρ μῦθον ἄλγος ἔχουσιν.* Wakef.

Ibid. *ἔξαιρούμεθα*: in nos suscipimus; aut secernimus nobismetipsis — recondimus. Thucyd. VIII. 90. *ἐς ὧν καὶ τὸν αἶσαν ἠνάγκηζον πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐπιπλέοντα ἔξαιρούσθαι, καὶ ἐνταῦθεν προαιρούοντας πωλεῖν*: ubi consulendi sunt animadversores docti. Nobis nihil melius in manu est, quo illustratam demus hanc perdifficilem sane atque intractabilem (?) tragici nostri locutionem; et lampada venientibus libenter tradimus. Wakef. *ἔξαιρούμεθα*. Interpretatur Heathius nobis eligemus, quod mihi locum nihilo clariorem efficit. Malim *ἔξαιρούμεθα*, augebimus, ab *ἔξαιρω*. Non augebimus malum extrinsecus invecum. Hanc enim vim habet *ὑπακτός*, ut Eur. Hippol. 320.

Μῶν δὲ ὑπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινος;

Cf. etiam Aj. 1296. Oed. C. 1525. hujus fabulae 259. Aeschyl. S. Theb. 589. Musgr.

v. 496. *κένον* sine muneribus, non, ut Wakef. interpretatur, propositi non compotem. Homer. Il. B. 298.

v. 497. *ὡς οὖν πολλῇ στέλῃ*. Cum tanto captivarum grege, ut est apud Terentium Heautontim. Ancillarum gregem ducunt secum. Brunck.

v. 498.

v. 498. *ἐκφέρεται* simpliciter reportat, non, effert ex se, profert, quae Wakefieldii est dura sane interpretatio. *εἰνός νίκας* i. e. *εἰνός νικητῶν*. Memorat Scholiaſtes, pro *εἰνός* legi etiam *εἰνέουσα*: quod quamquam ab anapaestici verſus mensura abhorret, non tamen negligendum viſum est Wakefieldio, ita, ut in ſequentibus poſito participio putaret ſcribi debere *νικῶν* *ἄλ*. Sed noluit ipſe quidquam innovare. Muſgr. poſt *Κόπρις* colo diſtinguendum putat, ut *μήν* *εἰνός* ſit pro *μήν* *εἰνέουσα*. Quam in rem aſſert *παυδοργίαν* pro *παυδοργῶν* Oed. T. 1248. Lucian. Dialog. Menippi et Merc. *Ἑλὴν καὶ Λύδα καὶ ἕλως τὰ ἑρχαῖα πάντα* Juvenal. ſat. II. 32. vitia ultima.

v. 500. Wakef. quoque retinuit καὶ ὕμνος, ut eſſet anapaestus, qualem dat antiſtrophā. Neque aliter facere ſolet Pindarus.

v. 501. Bene ſe habet *ἐπάτασεν*, nec mutandum cum Wakef. in *ἐπάτασεν*. —

Propertius ſane videri poteſt hunc locum Sophoclis voluiſſe adumbrare, eleg. I. 1.

Tum mihi conſtantis dejecit lumina faſtus;

Et caput impoſitis preſſit Amor pedibus.

Contrariam init rationem Naſo, amor. III. 11. 5.

Vicinus et domitum pedibus calcamus
Amorem.

Cf. Aeſch. Eumen. 110. Stat. Silv. III. 1. 24.

Porro ex ſupra dictis nullo negotio corrigere poterunt vel tirones interpretum errorem ad Callimachi hynn. Del. 248.

*ἄλλὰ μὲν ἐκπαγλὸν τι ſεβίζομαι, οὐνὲν ἡμεῖς
δῆμιον οὐκ ἐπάτασεν, Διὸς δ' ἀντάλατο πόντον.* Wakef.

v. 502. *ἑνυχὸν Αἰδαν*. Virg. Aen. IV. 490.

Nocturnosque ciet manes.

(Cf. etiam Oed. C. 1558.) Hunc autem locum ſe expreſſit Seneca, Herc. Oet. 558.

Tu fulminantem ſaepe domuiſti Jovem:

Tu ſurva nigri ſceptra geſtāntem poli,

Turbæ ducem majoris, et dominum Stygis.

Valer.

Valer. Flacc. II. 192.

— — inferni qualis sub nocte barathri
Adcubat attonitum Phlegyan et Thesea juxta
Tisiphone.

Tangit tragicus noster Proserpinae raptum, ut Moschus id. I. de Cupidine:

βάλλει καὶ Ἀχίροντα, καὶ εἰς Ἄϊδον βασιλεῖα. Wakef.
v. 503. τινάκτωρ γαῖας, i. e. Homereum ἐνσείχθων
et ἐνσείχθων, sic nominatum, opinor, quod pulsu violentorum fluctuum, quem repraesentat tridens, terram quatit. Eleganter et ἡναργῆς Horat. Od. III. 27. 23.

Aequoris nigri fremitum, et trementes

Verbere ripas:

et Valerius Flaccus, futurus quidem, si fata aspera rumpisset, secundus Maro, l. 330.

Quos jam mente dies, quam saeva insomnia
curis,

Prospicio! quoties raucos ad littoris ictus

Deficiam, Scythicum metuens pontumque polumque!

Aliter Phornutus nat. Deor. c. 22. Wakef.

Immo vocatur τινάκτωρ γαῖας ob terrae motus, quociet. Homer. II. T. 57. 199.

— — καὶ τῆς ἐνερῆς Ποσειδάων ἐτίναξε
γαῖαν ἡναργῆσιν, ὅρῳ τ' αἰπεινὰ κέκρυα.
πάντας δ' ἐνσείχοντο πῶδες πολυπίδακας Ἴδης,
καὶ κερυφαί, Τρώων τε πόλεις καὶ νῆας Ἀχαιοῖν.
Ἰδδαίω δ' ἐπένεικεν ἄναξ ἐνέρον, Ἀἰδωνόεσ.
δαίτας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἰαχε, μή οἱ ὄπασθαι
γαῖαν ἡναργῆσιν Ποσειδάων ἐνσείχθων.

v. 504. ἐπὶ τάνδ' — ἀκρίτιν. Rara constructio. Quoties enim fieri aliquid dicitur spe vel conditione praemii, plerumque id per dativum enunciatur, praepositioni ἐπὶ subjunctum, ut ἐπὶ μοῖρᾳ, ἐπὶ στροφῇ, ἐπὶ αἰθέρι, ἐπὶ λήμμασι. Euripides tamen Electr. 618. Ἦναι τὸν τῶνδ' στροφῶν. Callimach. epigr. VIII. ἐπὶ κισσῶν. Musgr.

v. 505. ἡναργῆσιν: varias nobis commendat Scholiae interpretationes hujusce dictionis; ni fallor,

τῶν ἀπ' αὐτοῦ λεγομένων: hanc equidem amplector: ἰσχυρὰ ἔν τοις γυίοις, μαχεσάμενοι χερσὶ καὶ ποσὶν — undique — membris omnibus — toto corpore pugnantes. Hanc autem et confimiles dictiones egregie illustrabit Erotianus in lexico Hippocrateo: ἡμφοδέξις Βακχῆϊς φησὶ, ἡμφοτεροδέξις, ὡς ἡμωήκης, ὁ ἡμφοτέρωθεν ἡκονήμενος. σαφὲς δὲ αὐτὸ ποιεῖ Εὐδοκίδης ἐν Ἰππολύτῳ (780.) λέγων, ἡμφοδέξις στήθεσιν, ἐντὶ τοῦ, ἡκατέρωθεν τέμνοντα· ὁ δὲ Ἰπποκράτης — ἐπὶ τοῦ εὐχρηστοῦ τίθεται κατὰ ἡμφοτέρα τὰ μέλη. διδάσκει δὲ καὶ ἄλλοι τῆς, τὸν μὴ κατ' ἐν μόνον μέρος εὐχρηστοῦ περιδέξιον λέγων· (II. φ. 163.)

ἥρως Ἀστερόπαιος, ἐπὶ περιδέξις ἦεν.

ὁμοίως καὶ Ἰπποκράτης φησὶν·

ἡμφοδέξις γὰρ αἰμὶ, ποδὶ ἡμφοτέρωθεν κούπεται μέμνηται δὲ καὶ Ἡρόδοτος τῆς λέξεως (V. 92. 5.). διὰ οὗν ἡμφοῦ Ἰπποκράτους λέγοντος, ὅτι γυνὴ κατ' ἡμφοτέρα τὰ μέλη τοῦ σώματος οὐκ ἴσται εὐχρηστος· οὐ γὰρ εὐχρηστος ἐν τῇ ἐνσφύσει ὄντι, κατὰ μέρος (οἱ) πολλοὶ τῶν ἀνδρῶν.

Versus Hipponactis est tetrameter trochaicus claudus catalecticus; quod non admonueram, nisi false de eo statuisset Valcken. ad Eurip. Hippol. l. c. Wakef.

ἡμφίγυοι. De hac voce parum inter se cōsentiant veteres grammatici. Mihi ἑγγὴ ἡμφίγυοι dici videntur, quae quis, prout usus exegerit, vel dextra, vel laeva manu protruderit: homines ἡμφίγυοι, qui in palaestra adversarios nunc pede utroque, nunc manu urgent. Vid. Virgil. Aen. 457. Sic etiam Phreneticus ille in epigrammate τὸν ἀναίσθητον παντὸς ἐνψυ μάλους, Anthol. p. 66. Musgr.

Ibid. περὶ γάμων. Frigidissimum foret ante nuptias, nec περὶ pro περὶ accipi finit aut versus superior, aut Graecorum usus. Περὶ γάμοι (si conjunctim προγὰμος legere malis) fuerint viri antea matrimonio juncti, quos in arenam puellae causa descendere magis fortasse mireris, quam si hoc idem adolescentes fecissent. Mihi legendum videtur περὶ γαμβρῶν, coram, vel in conspectu confanguineorum. Γαμβροὺς proprie significare sponfi confanguineos, auctor est Pollux lib. III. segm. 31. πονδροὺς, sponfae; sed hanc distin-

distinctionem non semper a poetis servatam esse. De prosodia vide ad Eur. Phoen. 442. Idem. *πρὸ γάμου* est, pro potiundis nuptiis.

v. 506. Recte censet Wakefield., non posse verba *ἔξελθον ἄθλα* significare certamen ingressi sunt, explicatque, certamina confecerunt, ut dictum sit pro *ἔξέρχουσι τὸ τέγμα τοῦ ἀγῶνος*. Sic Liban. vol. I. p. 304, C. *πύτους ἀγῶνας ἔξελθῃ*. Thucyd. III. 108. *πολὸν τοῦ ἔργου ἐπέξελθον*. Idem IV. 83. *ἐπέξελθόν τὰ δαυτά*. Idem V. 100. *πῶν πρὸ τοῦ δουλεύσαι ἐπέξελθόν*; quos locos laudavit Musgr. Protulit tamen ille conjecturam duplicem, alteram, *ἔξελθον ἄθλα ἀγώνων*, alteram, *ἔξῃνον ἄθλα ἀγώνων*. Cui ad amussim respondere opinatur Scholiastae explicationem *διήγουσαν, ἐπέξελθον, ἡγωνίσαντο*. Vox primitiva, inquit, patrem Maeonidem agnoscit: et quis nescit Sophoclem nominari dramaticum Homerum? vide Hesych. et intpp. in dictionibus *ἀνοίτο, ἀνοίμεν, ἀνοίω*, et *ἦνον*. Euripides etiam Androm. 1132.

ἐκείναι κήρυξ' ἀντί' ἐκταίνων χερσ'

ἄλλ' οὐδὲν ἦνον:

et Agathias, epigr. 24.

οἷον ἐφυσσάμενοι στήδιον ποτὶν ἦνομεν ἦδη,

Ζεφυρὸν Νηϊάδων οὐ μάλ' ἀνόμενοι.

ἔξέρχουσι possit etiam esse, finire, quo significata saepius occurrit de tempore. Vid. Reiskii index ad Demosthenem f. h. v. Sensus: plagosaeque et pulverulenta confecta sunt certamina.

v. 508. *ποταμοῦ εὐθέως*: elegantis artificii locutio, et Homeri incude elaborata; Il. Σ. 604.

ἐν δ' ἐνὶ τοῖς ποταμοῖς μέγα εὐθέως αἰετανοῖ.

ibid. *ὀψίκερον*: epitheton ex eadem officina: Od. K. 158.

ὅς ἐσ' μοι ὀψίκερον ἑλαφὸν μέγασι εἰς ὀδὸν αὐτῶν ἦεν. Wakef.

v. 509. *τετράκερος* hic quadrupedem significat. Alias *τετράκεροι* sunt quadrijuges, *τετράκερον ἄρμα*, quadrigae, ut apud Eurip. Helen. 732. et passim. Eleganti hypallage dictum *τετράκερον φάσμα ταύρου*, ut apud Eurip. Or. 987. *τὸ πτανὸν δίωγμα πύλων*, Brunck.

Idem est *τετράροος* cum *τίτρερος*: *τίτρερος* autem, sicut auctores sunt lexicographi, apud medicos est scriptores pars astragali; unde, procul dubio, peti debet vocis Sophocleae etymon. Hinc fortasse pendet etiam Od. P. 222. *ἀραὲς τρίποδας*. — *φάσμα* φάντασμα, σκῆμα. Schol. i. e. videbatur quod non fuit, indutus alienam formam. Hinc venustissime Virgil. Aen. VII. 17.

Setigerique fues, atque in praefepibus urfi
Saevire, ac formae magnorum ululare luporum.

Wakef., legens ille *τετράροος*.

v. 512. *παλίντονα τόξα*: Homerus, Il. Θ. 266.

Τέτρερος δ' εἵματος ἤλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων
eis τοῦτοια τινόμενα: schol. ἐπιστόματα, ἢ ἐπὶ θάτερα τραπέμυνα. Hefych. i. e. non circularis arcus, sed retro vertens sub extremitatibus in curvas contrariae flexurae: qualis erat Scythicus, quo utebatur Hercules, teste Theocrito, idyll. XIII. 56.

Ἀμφιτρωνίδαας δέ, παρασόμενος περὶ παιδί,
ἤχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα.

ubi pessime Wartonus legendum proponit *τόξον* et consuli meretur Scholiastes. De eodem arcu Herculeo similiter Lycophron, v. 917.

— — εἰβὼν χεῖρας ὤπλισε Σκόδρῳ
δράκοντι:

nec Apollonius Rhodius non illustrabit Sophoclem: I. 793.

Ἡρακλῆς, δε δὴ εἶφι, παλίντονον αἶψα τανύσσας
τόξον, ἐκασσούτερος πέλασε χθονί.

Wakef. *παλίντονα* Musgr. intelligit elastica, re-filientia.

v. 513. *τόξα καὶ λόγχας*, arcum et sagittas. Vocem *λόγχας* fecus accepit Scholiastes, cujus inepta observatio est. Herculis sagittas *ἔγχυ πτερυγὰ* appellat Euripides Herc. Fur. 1101. Quidni eas noster *λόγχας* appellaverit? Brunck. In Eurip. Bacch. 661. βέλος λογχωτὸν videtur velle cuspidatum telum: ut apud Suidam v. *λογχωτὸν* in epigrammate:

καὶ τὸ διδύμεον
 τοῦτο τὸ λογχυμένον.
 qui generaliter etiam nominat λογχὴν, εὐδήρην ἀκύντιον.
 Wakef.

Ibid. τινάσσων, quatiens. i. e. paratam gerens;
 alii aliter hanc rem exprimunt. Homerus, Il. E. 594.

Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελοπίων ἔγχος ἰνέμα.
 ἰνέμα ἱκύνει: Schol. et alii per δινεῖν, νέμειν et πάλλαιον
 ut noster autem, pater ejus, repertor venustatum prin-
 cept, Il. M. 298.

τὴν δ' ἔρ' ὕπερ πρέσβη σχύμενος, δύο δούρε' ἰνέμεν,
 βῆ δ' ἵμεν.

quem secutus est Virgilius, Aen. XI. 656.

Tullaquē, et aeratam quatiens Tarpeia se-
 curim.

Valerius, Argon. VI. 293.

— — tunc corripit ensem

Turbidus, et furis ardens quatit arma pater-
 nis. Wakef.

v. 514. Wakef. sic corrigendum arbitratur:

— — αἱ τὸν ἑλπίς συν-
 ἵκναισιν, ἱέμενοι λαχίον.

„Vox ἑλπίς, scribit, contracta pro ἑλπίς, idem prorsus est
 cum ἑλπίς proprie conferti, condensi; hic autem
 ἑλπίς vehementes, impetuose simul irruentes: eo
 quod vis et impetus numerum magnum comitari
 solent. Herodotus I. 196. ὥς ἐν αἱ παρθένοι γυναικὶ
 γάμον ἡρταῖαι, τὰς δὲ ὅπως συναγάγουσιν πᾶσαι, ἔς ἐν χωρίον ἑλπίσιν
 ἑλπίς: neque aliter plus semel alibi. Hippocrates de
 morb. I. sect. 5. καὶ ἢν μᾶλλον πληρωθῇ τὸ φλέβιον, ἡπαρ
 ἐπὶ πληρωμα ἑφ' αὐτὸν ἑλπίς τοῦ αἵματος. Aflatim dabit ex-
 emplorum index Foëfianus in voce. In primis autem
 nobis subvenit Etymologici magni conditor: ἑλπίς, (sic
 enim scribo) ἑλπίς ἐστὶν ἑλλάξ· σημαίνει τὸ ὁμοῦ καὶ κρᾶσι
 τοῦ αὐτοῦ εἰς αὐτὸ μακρόν, καὶ ὑποβολῇ τοῦ ὁμοῦ εἰς αὐτὸ, ἑλπίς καὶ ἑλπίς:
 ὥς παρὰ Καλλιμάχου ἐν χυλιδάμοις

ἔς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἑλπίς δαῖτα.
 ἑστὶ τὸ, εἰς τὸ πρὸ τοῦ τείχους ἱερὸν ὁμοῦ δαῖτα.

Quod dicit de α longa, non est audiendus, cum
 Homerus corripiat cognatam vocem Il. Φ. 534. et
 alibi;

alibi; nec poscat hanc sibi conditionem Callimachi verficulus, quum ille poeta saepius producat primam syllabam in *ισός*, et jambus claudicans patienter admittat anapaestum in quarto loco; cujus habemus locupletem auctorem Babrium, post nullos jambographorum elegantem. An sit aspiranda vox *καίς*, etymologiarum sectatoribus magis diligentibus dijudicandum linquo: differunt enim passim scripturae in libris.

Denique, Scholiastes ipse Sophocleus hanc lectionis varietatem in schedis suis videtur habuisse; et sic restituendus: *καλλίς ἴσαν' καταχρηστικῶς εἶπεν διὰ τοῦ ἐκαλλίς. ἢ καίς ἐντὶ τοῦ λίαν κλέντες. Ὅμηρος* (II. X. 308.) *εἴμμε δὲ καίς*. Ita cohaerent congruuntque omnia.

Quid autem? nonne et Suidas probe constitutus utrasque nostras divinationes, tum in Sophoclem tum in Scholiasten, egregie stabilit et illustrat? Ipsum audias: *καίς ἐντὶ τοῦ, συσταίς. καὶ αἰίς, ἐντὶ τοῦ αἰαίς αἰίς σοφισταί: sophistae piscatores! mirifica sane gens, et ante hunc diem, opinor, inaudita. Immo corrigas ocius: καὶ καίς, ἐντὶ τοῦ, καίς Ἀαίς σοφισταί: sophistarum turba.*

De altera dictione *συνέκτισον* nulla lis movebitur: hoc tamen ex Arriano libet exemplum apponere, de exped. Alex. l. III. c. XV. *ἐνέστρεφον οἱ βάρβαροι — ἐντιμύτωποι τοῖς ἡμῶν Ἀλεξάνδρον ξυμπεσόντας.*

Nisi alia fuerint, eaque aptiora allata exempla, non credam Sophoclem sic scribere potuisse. Ac Brunckianam quidem lectionem quod Wakef. audacem appellat, videndum, ne ipsius conatus licentiosior iudicetur. Musgr. conjicit: *καλλίς ἐς μέδον ἰέμενοι.*

v. 516: *εὐλακτρὸς Κόπρις: i. e. formosa — „ob pulchritudinem desiderabilis.“* Sic Antig. 796. *ἡμεῖς εὐλάκτρου νέμεας.* Wakef.

Κόπρις non intelligendum de Dea Paphia, quae neque *εὐλακτρὸς* dici solet, neque certamini interfuisse a mythologis traditur. Est igitur nihil aliud quam *σύν*, connubium s. conjux. Sola autem puella formosa in medio affidens certamini praeerat:

erat: i. e. nullius *βραβοντος* jussu, sed puellae duntaxat amore incitati, in arenam descendebant. Musgr.

v. 517. *et* significat et, ut saepius. Perperam Wakef. reposuit *et* pro *et* et vicissim, ut priora pertinerent ad Herculem, deinde opponeretur Acheloi impetus. Satis profecto subtilis est ista ratio, cui ut-
cunque fidem facere conatur addita Scholiastae inter-
pretatione: *τῶν δὲ ἡ Ἑρкулῆς καὶ χερσὶ καὶ τῶν δὲ ἀμύχανῶν*
δὲ δὲ Ἀχελῷος τοῦ κέρων.

Musgravio legendum videtur *ταρσῶν*, pedum, nul-
lum enim arcui locum esse, ubi lucta res agebatur.
Sed vid. v. 513.

v. 519. *ταυρίων κερῶν*: fluvios credo tauris
assimilasse veteres ob flexuosas per campum er-
rations, quae rapidis fluminibus potissimum
contingunt. Hinc Horat. Od. III. 30. 10.

Dicar, qua violens obstrepat Aufidus:
at IV. 14. 25.

Sic tauriformis volvitur Aufidus:
ut Sat. I. 1. 56. hinc Oceanum hoc nomine insignit
Euripides ob multiplices in continentem eructatos
pontos: Orest. 1377.

*ὃ πόντος, Ὀκεανὸς δὲ
ταυριόμορφος ἐγκύβλητος
ἐλίσσων κυκλοῖ χθόνα.*

Cf. Dion. Perieg. 43. „Taurorum specie simulacra
fluminum, id est, cum cornibus, quod sunt
atrocia, ut tauri.“ P. Festus p. 563. Sic Strabo
p. 702. monet quosdam hanc similitudinem derivare
fluminibus *ἐκ τῶν κατὰ τὰ ζῴδια καμπῶν, ὥς παλοῦσι κί-
στα.* Villoisoni anecd. graec. I. p. 212. egregie
confirmant hanc sententiam. Pulchre Valerius VIII.
185.

Haud procul hinc ingens Scythici ruit exitus
Hiftri:

Fundere non uno tantumquem flumina cornu
Accipimus: septem exit aquis, septem ostia
pandit.

Sed in hanc rem commodissime adiri possunt anec-
dota graeca. Villoisoni etiam ad p. 254. Scholiastes ad
Stat.

erat Deianira, quo vel advecta antea erat, vel postea domum sponsi deveheretur.

v. 526. Hanc sententiam, inter pugnam Acheloi et Herculis describendam, transtulit in similitudinem Ovidius met. IX. 46.

Non aliter fortes vidi concurrere tauros,
Cum pretium pugnac, toto nitidissima saltu
Expetitur conjux: spectant armenta paventque,
Nescia quem maneat tanti victoria regni.
Wakef.

v. 527. Sic Statius Achill. II. fin.

Hactenus annorum, comites, elementa meorum
Et memini, et meminisse juvat: scit caetera
mater. Wakef.

Friget Musgravii sensu hoc in cultissimo carmine emblemata, legendumque censet:

Ἔγνω δὲ πατὴρ μιν, ὅδ' αὖ φράζων.

Agnovit autem eum pater (i. e. agnovit ut generum), laeta acclamans, i. e. gratulans. Schol. alter Pindari in Olymp. VI. stroph. 5. γνώμαι ἐντὶ τοῦ γνώριμον ποιῆσαι. Idem in Olymp. VII. antiotr. 5. ἔγνω αὐτὸν ἐντὶ τοῦ ἀδειώσαντο αὐτὸν γενναίητα. Isthm. II. antiotr. 2. κέρωνος ἀφ' ἑρμηνεύ.

v. 529. Hanc periodum Wakef., prout vulgo lectus sit locus et distinctus, frigidissimam atque etiam ineptissimam, prae se ferre tautologiam arbitrans, parenthesi includit v. 527. et in sequenti δὲ mutavit in γε. Sed ulteriori emendatione opus esse contendit eaque hunc in modum instituenda:

(ὅσ' αὖ μόνος μὲν οἶα φράζων)

τὸν ἑμφορεύοντα οἶμα νόμον γ'

ἐλαυνὸν ἐμμένει.

hunc scilicet decertantem impetum expectabat nympha. οἶμα δ' ἐμμή: Hesych. „Vox, inquit, in rarioribus bis Nonno restitui debet; unde ejecit idem ὕμνα: Dionys. l. XXIV. init. de se dicit fluvius Hydaspes:

— — Διεραδὴ γὰρ

οὐκ ἐπὶ πρὸς φέρων, ῥοδίων ἐλπίζον ἀπειλῶν

Ἰδαίης πτανομένης: βοήθου οἶμα κυλινδρῶν:

et

et l. XXXVI. sub finem:

— — ἐπεφθόγξαντο δὲ λαοί,
 μύθον ἀπαυγάζοντες· δημογλόσσων δ' ἐπὶ λαίμαρτον
 αἵμασι κορυμάνουσιν ἰσάθροος ἔβρεμεν ἤχη.¹⁴

Quam Criticus ille ineptam dixit tautologiam, alii fortasse amabilem narrandi simplicitatem appellabunt. Deinde magnae offensionis est γὰρ post νόμφα. Denique nec dissimulavit ipse vulgatae periphrasis elegantiam—
 ἦμα νόμφας: non, ut inscite scholiastes, ἐπὶ τοῦ καλὸν
 σταύοντος μέρους, ut alibi saepissime; sed quod oculus
 virginis perpetuo occupabatur in certamine spectando,
 eventum sollicita formidine manentis. Ajac. 140. πρὸς
 ὅς ἦμα πολείας.

„Ceterum credibile est Virgilium ex hoc loco Sophoclis ad illustrem suam taurorum concertantium descriptionem nonnihil profecisse, Georg. III. 218. praefertim in versiculo,

Pascitur in magna silva formosa juvenca;
 quem sunt, qui velint, et inscite satis, obelo configere. Poetam utrumque respexit fortasse Statius Theb. VI. 864.

Non sic, ductores gemini gregis, horrida tauri
 Bella movent: medio conjux itat canescida prae,
 Victorem expectans: rumpunt obnixa furentes
 Pectora: subdit amor stimulos, et vulnera sonant.¹⁵ Wakef.

v. 531. Abiit, ut juvenca deserta, i. e. tristis et moerens. Musgr.

v. 532. ὁρῶν gl. ἐποχαιρετίζει. Brunck.

v. 536. Verbo κατεκτιζὼ noster alibi utitur, et Euripides: bicomposito συγκατεκτιζὼ solus omnium, opinor, noster. Wakef.

v. 537. δὲ proffus alienum est. Scripsi οἷον γὰρ, arbitror certe. Sic etiam Wakef.

v. 539. Post λαβόντων demum interpunxit Wakef. hoc sensu: „Accepi eam, ut mercator damnosam mercem, quae caeteras corrumpit, pro qua mens mea divendita est — cum qua muto libertatem meam atque animi tranquillitatem.“ Non possum equidem tantam penetrare caliginem, at vulgata scriptura nihil diluci-

lucidius. φέρτον ὥστε ναυτίλος nonnifi hoc sibi vult: recepi ad me puellam, quae mihi onus erit. ἀμύδλημα autem sine epitheto absurdum est.

v. 541. μιᾶς ὑπὸ χλαῖνης: rei indecorae honestior periphrasis. Haud aliter Euripides descripsit connubium in Peliafin apud Stobaeum:

ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενεὺς πύσῃ,
τὰ δ' ἄλλ' ἐφύϊναι μηχανήματ' ἀνδράσιν.

Accedat Athenaeus V. 19. Ἀλκιβιάδης συνοικισμένη ὑπὸ τῆς αἰότητος γενόμενος χλαῖναν.

Rem sic venuste Latinis numeris ornavit Statius, Theb. I. 404.

— — — similesque Notos dequeustus et imbres,

Infusam tergo glaciem et liquentia nimbis

Ora comasque gerens, subit uno tegmine, cujus,

Fusus humo gelida, partem prior hospes habebat. Wakef.

v. 541. ἀπαγκάλισμα: dictio sane perquam venusta, quam adhibuit etiam Euripides in Troad. 752. ubi Aftyanaactem filium alloquitur Andromache:

ὦ νῆον ἀπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον
et Helen. 246,

ἡ δὲ χρυσόεις θρόνους,

Διὸς ἀπαγκάλισμα σεμνόν, Ἥρα

nec suavem Lycophronis naeniam filebo, Cass. 307. qui vocibus transpositis sic legi, ni fallor, debet:

αἷ, αἷ, στενάζω καὶ σὸν εὐχλαστον θάλασσαν,

ὦ σεμνόν, ἀπαγκάλισμα τερπιδὸν συγγένυν

non amat pedes anapaesticos scriptor nitidissimus. Porro locum distinctione sua misere depravavit Potterus, melius docente Scholiaſta. Wakef.

v. 543. οἰκουρία ὑπὲρ οἰκουρίας μισθός: Eustath. ad II. E. hunc locum respiciens. Wakef.

v. 546. Senec. Herc. Oet. 233.

Ō quam cruentus feminas stimulat dolor,

Cum patuit una pellici et nuptae domus.

v. 548.

v. 548. Magis expeditum esset τῇ μὲν ἄρκεσσαν — τῇ δὲ φθίνουσσαν. Sed raro Sophocles expedita sectatur. Musgr.

v. 549. ὦν. Ad provectiones aetate referri vetat sententia, jubet syntaxis. Perspicua omnia reddideris legendo: ζῶν δ' ἀφ' ἑκτάζων etc. Amat oculus florem viventem (i. e. fospitem) arripere. Ζῶν, salvus, integer, fospes: ut in exemplis citatis ad Oed. T. 490. quibus adde ζῶνι δὲ μέσσων ἑλβεσ ὀπίρ- μωνων Pind. Isthm. III. stroph. 1.

Lucianus Ἐρημ. c. 3. ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐνοικεῖ μέν τις, ὃς ἄπαν κῆλλος εἰς αὐτὸν ἀρπάζων. Lib. Judith. XVI, 9. τὸ σκινδάλιον αὐτῆς ἤρπασεν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ. Musgr. Subaudias μὲν post ὦν, frequenter illud sequenti ὃδ̄ omissum. Sic enim vel maxime superfluum reddideris Musgravii correctionem.

v. 550. Pulchre pro homine posuit ὀφθαλμὸς oculus, qui primas agit in his rebus: vide supra ad v. 528. Sic Propertius II, 12, 12.

— — oculi sunt in amore duces.

ὀπικτρέπει exquisitius est et gratius ob constructionis variationem, quam vulgatum ὀπικτρέπειν. Wakef.

v. 552. τῆς νεωτέρας δ' ἀνέρος. Frustra sollicitatur haec lectio. Eustath. p. 1384. ὅτι δοκεῖ μὲν ἀδιέφορον εἶναι ὁ πόσις τε καὶ ὁ ἀνὴρ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις ἐπαμφαῖς διαφράζειν τινα τῶν λέξεων τούτων, ὥστε δέδοικεν ἡ ὑπερστροφία Διό- νυσια, μὴ ποτε ὁ Ἡρακλῆς μὲν εἴη πόσις, τῆς δὲ νεωτέρας Ἰάνης ἀνὴρ. Brunck. πόσις: ut legitimo connubio junctus mihi: ἀνὴρ, ὁ φέσαι, ut loquitur Etymol. M. foeminae oppositus, in illam. Wakef.

v. 555. λύπημα: nescio an alibi vox occurrat praeterquam in Dion. Cass. LV. 17. fin. πολλὰ δὲ καὶ τῶν δειλοτάτων καὶ ἐσθινεστάτων λυπήμασι τε καὶ φόβῳ καὶ καταφύ- τειν καὶ παροξύνειν. Wakef. Sed quid hoc est, λυτή- ριον λύπημα, liberatrix moestitia? Brunckius ver- tit: qua ratione possum huic aegritudini mederi, at non probavit λυτήριον significatione passiva occurrere, ut denotare possit dolorem sanabilem. Ac praeterea male abesset articulus. Conjecit Reiskius λυπηρίων λυτήρα, adversorum remedium, inepte laudato Eurip. Electr.

v. 137.

v. 137. ubi Iupiter πόνων λυτήρ appellatur. Wakef. rescribi jubet λυτήριον ἢ ἄκρημα: „si nefas sit irasci, liceat saltem (γρ) mihi medicinam excogitare, quae dolori medeatur, et animi solvat aegritudinem.“ Homer. II. O. 394.

— — ἐπὶ δ' ἔλκεα λυγρὰ
φάρμακ' ἑκήμεν' ἔκαστος μελαινώων ὀδυνάων.

quem locum respexisse ait Suidam et Hesychium. Callida profecto usus est circumscriptione, qua tamen parum cavet, ne particula γρ sensu carere videretur accuratius textum inspicientibus. Veram lectionem, quam textui restituendam putavi, monstrat Scholiastae interpretatio: ἢ δὲ τρέπω τῆς λύπης ἵαμα σχολῶν, ὅμην ἐρῶ. Feliciter eam eruit Hermannus proposuitque in ephemer. Jenens. 1802. p. 142. Patrocinatur huic lectioni Sophocles ipse in fragm. incert. XXXIX.

τὸ μέγαν πημονῆς λυτήριον.

v. 556. Displacent sane et minus eleganter proxime collocari videntur, praesertim cum ποτὶ, voces παλαῖον et ἀρχαῖον: scripsit, opinor, Sophocles ἐγγίσιον. Facile confunduntur invicem hae voces librariis: Eur. Herc. Fur. 366. de iisdem feris et eodem Hercule:

εὖν δ' ὀρευνόμεν ἀγρίων
Κενταύρων ποτὶ γένναν
ἔτρωσε τέχοις φονίους.

Ovid. met. XII. 219.

— — saevorum saevissime Centaurorum,
Euryte:

et Avienus in Arateis:

Hic Centaurusae fera molis terga secantur:

et truces Centauros: Statius Theb. VI. 535. Emendationi favet etiam Pindarus, Pyth. III. 8. vel Centaurorum iustissimum Chirona vocans φηρ' ἀγρόταρον: ut Statius, Achill. I. 39. torvum nominat. Noster autem infra de Centaurorum genere ἐμφατικωτέρως, v. 109.

— — ἀμι-

— — ἄμικτον ὑποβάμιονα στρατὸν

Ζηρὸν, ὕβριστην, ἄνομον, ὑπέρευον βίαν:

ubi docet Scholiastes inter eos Nessum hunc emi-
nisse feritate. Porro hinc pendet Statius Theb. I
457.

— — pariter stabulare bimembres

Centauros, unaque ferunt Cyclopas in
Aetna

Compositos: sunt et rabidis jura infusa mon-
stris,

Fasque suum. — Wakef.

v. 557. λίβητι χαλαρή: at λίβης per se proprie fuisse
videtur vas aeneum: λίβης χαλκίαις ποδονεκτής: Hesych.
unde pendet glossa Scholiastae nostri: λίβητι χαλαρή
δοὸ ἰνέματα, ὡς κρατερὸν αἰχμητήν. Wakef.

v. 558. δασυστέρνου Νέσσου hirsuto pectore: hoc
epitheton ab Homeric thesauro sumpsit, et parce de-
torfit in usus proprios: Il. B. 743.

ἦματι τῷ ὅτε φῆρας ἐτίετο λαχρήντας

βαθύτριχας, δασεῖς Κενταύρους: Hom. Schol. Wakef.

v. 560. Insignis est ellipsis praepositionis δὲ ante
quartum casum, pro διὰ τὸν βαθύτριχον ποταμὸν. Eurip.
Alcest. 45c.

πολὺ δὲ, πολὺ δὲ γυναῖκ' ἀρίστην

λίμνην Ἀχαρντίαν πορεύσας

ἐλάττω δικήνῃ.

Eleganter narravit hanc rem Ovidius, metam. IX.
103.

— — nova repetens patrios cum conjuge
muros,

Venerat Eueni rapidas Jove natus ad undas,
Uberius solito nimbis hyemalibus auctas.

Sic autem Seneca, Herc. Oet. 499.

Me conjugem dum victor Alcides habet,
Repetebat Argos. Forte per campos vagus
Euenos, altum gurgitem in pontum ferens,
Iam paene summis turbidus ripis erat.
Transire Nessus vorticem solitus vadis
Pretium poposcit. — Wakef.

v. 561.

v. 561. Caussae nihil est, quare cum Wakef. *ἄ-
ρου* mutetur in *ἄρθμιν*, quod nec melius est nec de-
terius. Attulit ille plura exempla verbi *παρθμεῖν* ab
aliis in eadem re adhibiti, sed inde non sequitur etiam
nostro in loco esse reponendum. Sic Philostratus
jun. icon. 16. *παρθμεντος γὰρ τοῦ δουρίτου Νέσσου, ἐπι-
σπῆς δ' Ἡρακλῆς ξὺν τῇ γυναικὶ Διδανείῃ καὶ τῷ παιδὶ Τλλῇ,
ἐπειδὴ ἄρτος δ' ποταμὸς ἐφαίνετο, τὴν γυναικὰ παρθμεῖν παρ-
ογγυῇ. Suidas in παρθμεῖν, qui haec conservavit: εὐρίσκει
Νέσσον παρθμεντα μέδου καὶ πιδῶν αὐτόν, οἱ παρθμεῖσιν
Ἀλκμήων καὶ Διδανείων. Apollodor. bibl. I. II. ἔγυν δὲ
Διδανείαν, ἐπὶ ποταμῷ Εὐφρον ἦσαν ἐν ᾧ καθέζεσθαι Νέσσοις δ'
Κλυταύρῃ τοῦ πατρὸς διαπάρθμιν. Tzetzes ad Lycophr.
50. πῶν Εὐφρον ποταμῷ, τῷ Νέσσῳ Κωντάρῳ πρῶτος αὐτὸς δια-
παρθμεῖται. Denique Strabo I. X. p. 692. δ' Νέσσοις ἐν-
ταυθα λόγεται, παρθμεῖς ἀποδολεγμένους ὑπ' Ἡρακλείους ἀποθανόν,
ἐπειδὴ, παρθμεῖν τὴν Διδανείαν, ἐπιχειρεῖν βιάσασθαι.*

v. 563. Canterum hic loci offendit metrum, quod
a spondaeo quartam pedem occupante violari crede-
bat. Tam minuti nempe animi erat Sophocles, ut o
et u pari loco non haberet, aut subtilitates, quas
otium recentiorum ingeniorum ad nugas proclive pe-
perit, tanti faceret, ob quas aut dictionem aut libe-
rum spiritum in angustum cogeret. Locus sanus est,
constructio haec: *ἦν δὲ ξυνιστάμεν Ἡρακλεῖ σόλῃ* (i. e. *δοτε-
ρημένῃ, καχορημένῃ*) *τῶν πατρῶν σόλων* (ita leg. esse exi-
stimo), quum comitarer Herculem, relictis paternis
columnis, i. e. aedibus, quae columnis nituntur. *σόλοι*,
κίονες, *θρυγαὶ* saepe pro aedibus usurpantur. Reisk.
Missis his, quae refutatione non videntur digna esse,
Brunckianam dispiciamus lectionem:

ὃς καὶ, τῶν σόλων πατρῶν ἦν δὲ —

Reprehendit hunc versum Hermannus (ad Hecub. 109.)
ob vocabulum longa syllaba in medio quinto pede
finitum, sequente verbo trisyllabo. In fine enim cujus-
que versus, ubi, exhaustis jam propemodum pulmonibus,
lenior pronuntiationis decursus desideratur, aspe-
riora omnia, quo difficilius pronuntiantur, eo magis
etiam aures laedunt. Quae cum ita essent, ma-
luerat

luerat cum duobus codd. scribere, quod exhibuit etiam Wakefieldius:

ὅς κ' αὖτις, τὸν πατρὸς ἦντα στέλῃ

ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἀσπόμεν,

ut εὖνις jungeretur accusativo, omisso κατὰ. Sic certe occurrit σπέρμα Eur. Bacch. 1371. σπέρμας Helen. 95. Nunc autem displicet ei haec lectio propter constructionis duritiem ac commendavit mihi eam; quam, utpote vero non ab similem, in textum intuli. — „στέλας proprie est turba navigantium: sed πατρὸς στέλας, turba, qualem patres habent, i. e. familia. Itaque σπέρμας proprie vult militarem turbam: sed saepissime de civibus et hominum concursu quovis generaliter usurpatum novimus. εὖνις vero privata, deserta Homer. Il. X. 44.

ὅς μ' εἰδὼν πολλὰν τε καὶ δευρὸν εὖνιν ἔθηκε.

ubi consulendus est Scholiaſtes. Aeschyl. Pers. 289.

εὖνιδας ἢ ἀνδρῶν.

sine liberis et maritis. Adeas etiam Choeph. v. 245. Manetho apotel. VI. 275.

εὖνιδας εἰ γὰρ τοὶ τέκνων ἀγνοοῖ τοὺς πατέρας.

prout recte legendum perspexit etiam Dorvillius. Wakef.

v. 566. ματαιαίς: infidelibus, improbis, lascivis. Pessime gessit officium in h. v. Scholiaſtes. Sic Meleager epig. 52. Cupidinem allocutus:

— τί μάταια γὰρ καὶ σιμὴ σσεμερῶς

μυχαίσεις:

quod respondet Horatiano illi perfidum ridens Venus. Hesychius: ματαίῳ ματαίνει: i. e. ἀκαταστάσι: ut probe Scholiaſtes ad Eur. Androm. 674.

γυναικὲς ματαίνουσιν ἐν δόμοις ἔχον.

Affinis est vox ἀργός. Caeterum sensui infidelibus, quem voci ματαιαίς affingebamus, optime quadraret Ovidius, hanc ipsam rem denarrans: met. IX. 119.

— Nessoque parante

Fallere depositum:

et Senec. Herc. Oet. 514.

Infide vector inquit. — Wakef.

v. 567. ἀποστρέψας εἰς αὐτὸν στραφὼς καὶ βλάψας: recte Scholiaſtes: illuc convertens oculum, ad clamorem ſcilicet: nam a tergo Centauri nabat Hercules. Senec. Herc. Oet. 507.

Iam totus undis Neſſus exierat ferox,

Medioque adhuc errabat Alcides vado.

Nec multo aliter caeteri fabulae enarratores. Wakef.

v. 568. πεννήτην pennatam: διὰ τὴν πτέρυσσιν recte Scholiaſtes. Homer. Il. E. 171.

Πάνταρε, πῶς τοι τάξιν ἰδὲ πτερύσσας δίδωσι;

ἐπτερομήνη βίβη: Schol. ibid. ut alter e noſtris: pennas inſtructa. Atque, ut hic Sophocles κόμην pro πτερῶν, ita viciffim Aefchylus πτερῶν pro κόμην poſuit, Ochoeph. 172.

καὶ μὴν ὅς' ἐστὶν κέρ' ἰδὲν ὀμώτερος:

quem ſubſequitur Euripides Electr. 530.

πολλοὶς ἂν αἰετοῖς βοστρούχους ὀμώτερος.

Comparari meretur Virg. Aen. IX. 578.

— — ergo alis allapſá ſagitta,

Et laevo affixa eſt lateri manus, abditaque
intus

Spiramenta animae lethali vulnere rumpit.

Wakef.

v. 569. διαβροίζων: ſignato vocabulo pulchre ſignificavit fridorem nervi et ſagittae: non immemor Homeri Il. II. 361.

— — διστῶν τε βροίζων καὶ δοῦπον ἐκόντων.

Similiter Philippus in epigrammate LII.

πῶς χλαδύμα λόντος, ὃ τ' εὐβροίζωνος ἐπ' ὀμῶς
ἴσας.

et Lycophron 1426.

κρίελλα δ' ἰδὲν τηλῆθεν βροίζουμένην

ὅππῃ κέρ' ἐτήσεται.

ibid. ἐκθνήσκων linquens animam, jam moriturus: rara vox et in exquisitioribus: minus enim valet quam uſitata ἐκθνήσκων et θνήσκων. Eximius hanc in rem eſt Aeliani locus, de animall. VIII. 7. quem temere ſollicitabat Pauwius ad Philen notis. Μεγα-
εθένης ἐκὼς λέγοντος· περὶ τὴν τὴν Ἰνδὸν θάλατταν γινεσθῆναι τὸ
Ἰχθυόδιον· καὶ τοῦτο μὲν ὅταν ζῇ, ἐξέρχεται εἰς αὐτήν, καὶ τότε πονεῖ νηχόμε-
νος,

R

nos,

νον, καὶ ἐν βυθῷ· ἀποθανόν δὲ ἀναπλεῖν· αὐτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ λαμβανέ-
μας καὶ ἐκθνήσκουσιν τὰ πρῶτα, εἴτα μένουσιν καὶ ἀποθνήσκουσιν. Ut
Hesychius: ἐξέθανον ἐλαποδόμῃσιν.

Nec minus opportunum se nobis offert Hippo-
crates, de morb. vulg. V. 7. καὶ ἐξέθανε παντάμῃ, ὡς τι-
θάναι δοκέειν. Nec crediderim alio habuisse oculos lexi-
cographum. — Plutarchus II. p. 563. de ser. vind.
num. καταπεχθεὶς γὰρ ἐξ ὄψεως τινὸς εἰς τρέχοντα, — ἐξέθανε
καὶ τριταῖος ἦδη περὶ τὰς ταφὰς αὐτὰς ἐκίνησεν. Accedat
Alciphron, I. III. ep. 66. οἱ συμπαύται δὲ, ὡς αἰδοί, ἐξέθα-
νον τῷ γέλωτι. Wakef.

v. 572. Noluit Wakef. pronomen *σε* recipere,
propterea quod facile subintelligatur. Melius tamen
additur, praefertim cum saepenumero pronomina *omitti*
soleant a librariis, ut Antig. 48. pronomen *με*, flagi-
tante sensu a Brunckio repositum.

v. 573. ἐμφιδραστὸν τὸ παρηγός· θρήνην γὰρ τὸ πῆξι.
Schol. Sic II. E. 902.

ὡς δ' ὅτ' ὅπως γάλα λαοὺς ἐπαγόμενος συνέπηξεν,
ὄργον ἐόν· μάλα δ' ὅσα περιτρέφεται κυβάντης

et Od. E. 477.

— — — σκεῖσσι περιτρέφεται κρύσταλλος
quem locum respicit Hesychius in voce *περιτρέφεται*, et
imitatur Aelianus de animm. XIV. 26. Ὁ δ' οὖν κρύ-
σταλλος, ὃ ἐν τῷ Ἰστροί, καὶ νῆφ φορητῇ κατὰ ξοῦν περιτρέ-
φείη, εἴτα ἐπήδησεν αὐτὴν: prout vere castigavit Gesnerus.
Hinc emendes elegantem comparisonem Quinti Ca-
labri, X. 415. ubi frustra sunt Rhodom. et Dausq.
atque se pro more deridendum propinat magnus pro-
missor Pauwius:

οἷον δ' ἐν ξυλόχοισιν περιτρέφεται κρύσταλλος
αἰπυτάτων ὀρέων, ἥτ' ἄγνοια πολλὰ παλύνει,
χρυσάμηνι ζεφύροισι καταιγίσιν, ἐμφὶ δὲ μακρῇ
ἄκρις ὕδαλῃσι καταβέβηκεν λιβάδεσσι
δαούδ'. ἢ δὲ νάπησιν, ἀκυσίῃ περὶ δούρα,
πίδακος ὡς χρυμίνης κροσσὸν περιτήκτοισι ὕδατος
ὡς ἥγ', ἀσχαλῶσα μέγα, στρυγερῇ ὑπ' ἑλίῃ
τήκετ', ἀκηχημένη πρὸς περὶ κουριδίαιο. Wakef.

ἀεσυμίνης nolim in ὡς χρυμίνης mutari.

v. 574. ὅ in qua parte: periodum obscuriorem sic exprimit Ovid. met. IX. 129.

— — sanguis per utrumque foramen

Emicuit, multus Lernaei tabe veneni. Wakef.

v. 575. ὄφρα ποιεῖς poetice pro ipsa hydra. Sic δάμνη θυρῶν Eur. Hippol. 651. ἑρπῶν τροφῶν Cycl. 189. Musgr.

v. 576. φρενὶς κληυτήριον: duarum interpretationum electionem nobis praebet Scholiastis elegantia, quarum neutram spreverim: ἐπιτήδειον πρὸς τὸ παθεῖν καὶ κηλῆσαι, καταπυστήριον τῆς φρενὸς τοῦ Ἑρακλέους, τοῦ πρὸς ἀλλὰ ἔρωτος. ἢ κατακλεῖν τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑρακλείους τῇ πρὸς τὴν Δημόδοκον ἔρωτι. Posteriorem amplexus est Ovid. met. IX. 13.

— — velut irritamen amoris:

et ibid. V. 154.

— — quae vires defecto reddat amori.

Neque aliter Diod. Sic. IV. 36. et Hyginus fab. 34. sed utcumque accipias, parum interest. Plenius Tzetzēs ad Lyc. 50. qui sic Nessum loqui facit: ὅγῳ μὲν διὰ τὸ τελευτῆν τοῦτο δὲ σοὶ χαρίζομαι, φίλων ἐπισπᾶσθαι δυνάμενον εἴπερ γὰρ Ἑρακλῆα νοήσας ἑτέρας πόθῳ κατασχεδόντα ἐπιχειροῦς τοῦτον ἑνὸς τὰ ἰμάτια, καὶ πρὸς αὐτὸν πάλιν ἐπιστρέψῃ τον πόθῳ. Wakef.

v. 578. Satis mirari non possum, cur Wakefieldius receperit ἐνέσθῃ contra omnem dicendi usum: Quam lectionem ut, si Diis placet, defenderet, attulit Aeschyl. Eum. 873. ex ed. Herm. et alios quosdam locos, Vigerum quoque de idiot. c. 5. sect. 3. Refutandi labor inutilis foret.

v. 582. πεπύρηνται: Homericum est, Od. M. 37.

ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπύρηνται.

πεπύρηνται: schol. Hom. cui cognata protulit Sophocleus interpres. Wakef.

v. 586. θάλαττοις: idem cum θάλαττων quam dictionem fidissime pariter et venustissime video Hesychium interpretari: τὸ ἐφελόνον μετὰ τινος ἡνάγκης. Wakef.

v. 588. Scholiastes non intellexit locum. μέτῳ reddi debet improbum, sceleratum; φαρμακευτικῶς, ut

ut venefica, qualem omnes abominantur; vid. v. 566. Wakef. Repugnare videntur sequentia.

ibid. *παρὰ τὸν νόμον* difficilius est, quam *παρὰ τὸν νόμον*, quod recepit Wakef., atque etiam ob praecedens *μεταχρησμένη* anteferendum. Neque adversatur Antig. v. 91.

v. 591. non potest interpungi, ut Wakefieldio placuit: *οὕτως ἔχῃ γ' ἢ πῶς αὖ;* etc. „ita sane se res habet: fides quidem expectationis adest, sed experimentum nondum feci.“ Quam sententiam non video quo pacto e verbis exsculperit.

v. 594. *γνώμη*: certa sententia: vox insolemis admodum: legi tamen apud Aeschyl. Agam. 1361. Eur. Heracl. 408. Herodot. VII, 52. Aretaeum p. 87. sub imum, ed. Oxon. quem indicavit etiam Weseling. ad Herdoti l. c. Huc commode referas Hesychium: *γνώμη λέγεται καὶ γνώσις*. Wakef.

v. 600. *ἔμεν βραδύς*, tardi sumus, i. e. tardi nobis videmur, aegre moram toleramus. *τῷ μακρῷ χρόνῳ*. Abundat articulus, ut non raro apud Sophodem. Sensus est: longum jam temporis spatium. Scriptor pedestris dixisset *ἤδη μακρὸν χρόνον*. Cf. v. 69. Musgr.

v. 601. *αὐτὰ* — *πράσσει*, eodem prorsus modo, quo tu, affectatum. *Πράσσει* enim hic non actionem significare videtur, sed conditionem vel statum, ut in phrasi *εὖ πράττει*, aliisque innumeris. Mecum facit Heathius. Si interpreteris, huic ipsi rei operam do; non satis apte cum Lichae quaestione quadrabit, quae generalis est, (*τί χρὴ ποιεῖν*) non ad certam definitamque rem directa. Musgr.

v. 603. recepit Wakef. ex Eustathio *εὐαφής*, quam lectionem dicit exquisitiorem. Cur tandem? non forte propterea, quod Homerus saepius *μαλακὸν εὐαφής* de vestibis, quam *εὐνητον*? At illud profecto est hariolari. Iam vero producit agmen locorum, qui quidem ad unum omnes ejusmodi sunt, ut parum videantur rem posse propugnare. In his maxime Phavorinum in v. *χρῖν*: *χρῖν*, οἷον *χρὺς τις*, διὰ τὸ λατρεῖν καὶ οὕτως *εὐαφής* διὰ καὶ *μαλακός* λέγεται *πρὸς ἐκτιμωτικὸν τοῦ φάρος*. — *χρῖν*, οὐκ ἔξ ἀνάγκης μένον, ὁ τῆς *εὐαφείας* κρείσσης

ως ἰχθυίους, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς ἰδοῦμα· πλὴν εὐαφὲς καὶ ἀπαλὸν: nam jubet nos animadvertere, Sophoclem infra v. 770. *χρῶν* appellare id, quod nunc *πίπλον*. An inde jam sequitur, εὐαφὴ a Sophocle esse profectum? Neque magis idoneus est locus Diodori Sic. IV. 38. *ἐνταῦθα δὲ θυσίαν ἀνιέλλειν, ἀνίσταται Ἀλχαν τὸν ὑπερέτην εἰς Τραχῶν, πρὸς τὴν γυναῖκα Δηϊόνοιραν· τούτῃ δὲ προστεταγμένον ἦν αὐτῇ καὶ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, οἷς εὐαφὴ χρησάμενος πρὸς τὰς θυσίας.* Consultissimum arbitror, ubi plures reperiantur lectiones pretio non multum distantes, Aldinae sequi auctoritatem, quae non dubium quin maxima sit. Reiskius volebat *τόνδε νεώφῃ*, recens textum.

v. 604. Non stare potest seorsim *τῆς ἡμέας χειρὸς*, ut opinabatur Wakef., sed necessario refertur ad *δύσσημα*: harum mearum manuum, nempe opificium. — Senec. Herc. Oet. 570.

Fidele semper regibus nomen, Licha,

Cape hos amictus, nostra quos nevit manus.

v. 608. Voce *ἔρμος* significari videtur ὁ περιβαλὼς, i. e. septum sive arae sive templi. *ἰφίστην εἰλας*, foci privati lux vel ignis. Musgr.

v. 609. Wakef. legit *φανερὸν, ἑμφανῶς σταθμῆς*. Id placuit etiam Heathio.

v. 610. *ἡμέτερον ταυροσφάγιον*, festo conviviali die. Statius Theb. l. 262.

— — cur usquam sanguine festo

Conjugis ara tuae, cumulo cur thuris Eoi

Laeta calet? Wakef.

v. 613. *εὐτόφην*, id est *εὐτοφάνειον*. Graeci pro donare, ornare, remunerari aliquem quacunque tandem re et materia dicere solebant *εὐτοφάνειον* et *ταυνοῦν*. *εὐτόφωτος* erat ipsis omne praemium. Reisk. *εὐτόφην χιτῶνα* mihi saltem nondum occurrit.

v. 614. Mos erat veteribus, ut sacris operaturi vestes aut novas, aut recens lotas induerent. Pollux I. 25. *ὑπὸ νεουργῇ στολῇ, ὑπὸ νεοπλυντῇ δεδῆται, προσέτιναι θυσίᾳ.* Brunck.

Appian. Bello Civili, p. 181. *λεῖπον καὶ ἀπὸ χερσὶν δεδῆται ὡς ἐν θυσίᾳ περιποιέμεναι.* Musgr.

v. 615.

v. 615. Infaustis manibus attentarunt hunc locum Viri docti. Sanus est, si quis alius, nec nisi explicatione eget. Et adjectivum quidem *σφαδῆς*, referendum illud ad sequens *ἕμμα*, ex usu poetarum Graecorum haud infrequenti sic positum est, quasi esset participium, hac constructione: *ἐπιδύσσαν ἕμμα σφαδῆς τὸ σῆμα*, i. e. τοῦ σήματος. Sic Antig. 787.

καὶ σ' οὐτ' ἐθανάτων
φύξιμος σόδοις.

Oed. Col. 1019. ubi recte se habet librorum *παρὰν ἄμ* perperam a Brunckio mutatum. Aeschyl. Choeph. 21. quo in loco ex libris reponendum *χαλκὸς περὶ πᾶς*. — *ἔρκος σφραγίδος* est *περίβολος, περιφραγμὸς, σφραγίδος* muniens circuitus sigilli. Eur. Hippol. 864.

Φῆς. ἐξελξας περίβλῃς σφραγισμάτων.

Deinde phralis *ἐπ' ἕμμα δύσσαν* est in elegantissimis, quas novit Graecia; ut *προσβαλεῖν, ἐπιβαλεῖν* vel *βαλεῖν ἕμμα*: ut idem Ion. 43.

ἔψιν δὲ προσβαλοῦσα παιδί νηπίῳ

et Metæger epigr. 44.

ἦν μοι συννεφῆς ἕμμα βαλῆς ποτὶ χεῖμα δόδραμα.

Sensus: „cujus (signi) ille bene gnaros oculos sigillo huic admovebit.“ Dixit de hoc loco Hermannus in ephem. Ienens. 1801. p. 144. — Reiskius sic scripsit: „Nihil mutandum. *ἐπ' ἕμμα τίσσῃ* idem est atque *ἐπ' ἕμμα τ.* oculis subjicere, lustrare, arbitrari. Ad verbum igitur sonat sententia hoc: reddes illi hoc signum cistae impressum, quod ille, sibi facile ab annuli firmaculo agnoscendum, ponet sub oculo seu lustrabit. Firmaculum annuli est impressa cerae nota fidem non eliractae cistae factura.“ De usu illo, quem adfert, valde dubito deficientibus exemplis. Brunckius edidit:

καὶ τῷδ' ἐποίσας σῆμα, θ' αὖτις σφαδῆς
σφραγίδι δέμνας τῷδ' ἐπ' ἕμμα γινώσκται,

cuius lectionis audaciam videtur ipse sensisse, dum scribit: Nisi sincerum est, quod ex conjectura dedimus, Sophocleum saltem colorem refert. Lenior est Wakefieldii emendatio:

καὶ,

καί, τὸν γ' ἐποίσεις σῆμα, καὶνος εὐμαθὺς
σφραγίδος ἔρην τῷδ' ἐπ' ὕμνῳ θύσεται.

Sed magnam ea offensionem habet e constructionis
duritie. Billerbeckius denique quam iniit rationem,
non omnino spernenda est:

καὶ τὸνδ' ἐποίσεις σῆμα, ὃ καὶνος εὐμαθὺς
σφραγίδος ἔρην τῷδ' ἐπὶ μαθήσεται.

Musgravii nota silentio praetermittenda videtur.

v. 618. Vox πομπὴς vult plerumque viae dux;
ut saepius in Homero: hic autem generaliter nun-
cius; atque ita Phavorinus: πομπὴς ἄγγελος. Wakef.

v. 624. Ex Scholiaetae interpretatione conjicit
Wakef. legisse eum ὦν θάλας pro ὦν ἔχης, ac longe il-
lud vulgatae praefert. Mihi contra nihil certius vi-
detur, quam glossam illam ad librorum lectionem
pertinere. Musgr. malit ὦ ἔχης.

v. 630. ἐκπλαγῆσαι ἰδού: rarior elegantia, quam
arripit Virgilius, Aen. I. 513.

Obstupuit simul ipse, simul percussus Achates
Laetitiaque metuque. — Wakef.

v. 634. ναβλοχα — λουτρά. Pro accusativis habere
oportet; non enim loca ipsa alloquitur, sed incolas.
Ναβλοχα non concordat cum λουτρά, sed cum θῆ vel
σταθμὴ subaudito. Nuspiam enim aliter quam ut ad-
jectivum inveni. Musgr.

v. 635. Θερμὰ λουτρά. Harum thermarum meminere
veterum scriptorum non pauci: vid. Herod. VII. 176.
Pisandrum apud Schol. Aristoph. Nub. 1047. Catul-
lus carm. LXVI. 54.

Quum tantum arderem, quantum Trinacia
rupes,

Lymphaque in Octaeis Malia Thermopy-
lia. Idem.

v. 636. praetulit Wakef. περινοστήκοντας. Od. Δ. 176.

καὶ πᾶσιν λαοῖσι μίαν πόλιν ἐξαπατάξας,
οἳ περινοστήκουσιν, ἐνέσσονται δ' ἡμῶι αὐτῷ.

et alibi plus semel.

v. 638. Μηλὶδα παρ' Ἀλφειον. Herodotus, qui satis
accuratam Trachinis et Thermopylarum descriptio-
nem dedit VII. 176. et seq. 198. et seq. nullum ibi
lacum

lacum novisse videtur. Λιμνην igitur cum Scholiasta interpretandum mare; cujus notioni satis multa exempla sunt. Λιμνη Μυλῆς fuerit sinus Maliacus, abunde ille ex Geographis notus; μέσση autem λιμνη ejus finis fundus. Musgr.

v. 639. χρυσαλακῆτον κέρας: Homer. II. II. 183.

ἐν χορῇ Ἀρτέμιδος χρυσαλακῆτον, καλαδενήσῃ
χρυσῇ τῇ βέλει χρωμένῃς ἡλακῆτην γὰρ καλεῖται τὸ βέλος schol.
ib: d. recte. ἡλακῆτη ἄτρακτος, ὁ τοξικὸς κάλαμος: Hefych.
ob radios nempe, quos Luna jaculatur. Wakef.

Dianae sacrum habebatur omne vicinum litus. Cecinisse dicitur Orpheus, statim postquam a Pagasā solvissent Argonautae, Apollon. Rhod. I. 571.

Ἀρτεμιν, ἣ κείνης σκοπιᾷς ἄλλος ἐμφέρεσθαι

Ῥοσμένη καὶ γαίαν Ἰουλίδα. —

Herodot. VII. 176. ἐν δὲ τοῦ σταυροῦ τῆς Εὐβοίης, ἐν τῷ Ἀρτεμίσιον ἐκτίκεται αἰγιαλός, ἐν δὲ, Ἀρτέμιδος ἱερὸν. Musgr.

v. 640. ἔγορα Πυλῆτιδος, i. e. concilium Amphictyonum. Vid. Herod. VII. 200. Musgr.

v. 641. Vulgatum καλόνται, quod non satis metro congruit antistrophico, Hermannus (de metr. p. 440.) mutandum censet in καλόνται, quae forma cum ex altioribus Doricae dialecti recessibus sit petita, vix poterit Chori cantico inferri. Tragicorum consuetudinem refert, quod monente praeceptore carissimo reposui. Non item Musgravii καλόνται, quod defendere conatur Hefychii interpretatione: καλῶ, ἐπαινεῖ, ὅμοι Κλαῖν — λόγων. ἐπισημαίναν. Κλαίωμαι, ἐπικαλούμαι, εὐχαριστοῦμαι, a loco Pindar. Isthm. V. stroph. 2.

v. 643. οὐκ ἀναρσίαν — παναχάν. Tibiarum sonus παναχά pariter audit Pindaro Pyth. X. stroph. 3. Quod dicit tibiam ipsis reversuram non sonos inimicos et acerbos edentem, diversa tibiae officia respicit, de quibus sic Ovid. Fast. VI. 659.

Cantabat fanis, cantabat tibia ludis;

Cantabat moestis tibia funeribus.

Plutarchus de Ei Delphico ad finem:

Σύνταλα κακωτοῦσιν, οὐδ' ἄλφα φίλα.

Καὶ γὰρ ὁ αὐλὸς ἐφ' ἃ καὶ πρῶτην ἐτόλμησε φωνὴν ἐφ' ἡμετέραν ἐφάνη, τὴν δὲ πρῶτον χρεῖον εἶλετο πρὸς τὴν πόλιν. Αἰὲ ἰγὶ-
tur

tur tibi iam ipsa reversuram non funebres sonos, veluti Hercule mortuo, edentem, sed laetos, et hymnis deorum, paeanibusque concinentes. Est enim θῦμα μῦθεα carmen sacrum, deorum laudibus plenum, qualia ob victoriam cantari solent: ἀμβροτα ἔταυ vocat acclamationes sacras Antig. 1134. Musgr.

v. 650. Scripsit Wakef. πάντῃ expectantes venturum ex omni parte: quod impatientiam huc illuc prospectantium pulcherrime subindicare existimat. Bene, modo posset πάντῃ esse ex omni parte. Id dicitur πάντῃ.

v. 652. Ineptissima est Parisini editoris conjectura, qui non intelligit, cur πηλείων Herculem esse dicat Chorus, quem sciat aut in Lydia apud Omphalam, aut in Euboea ad Oechaliam moratum fuisse. Verum id modo rescivit Chorus, et nunc de tempore loquitur, quo nihil de fati Herculis compertum habuit, quem tamdiu peregre agentem timere poterat, ne in Asiam profectus pelago jactaretur. Haud minus ridicula est praecedentis versus emendatio proposita a Sam. Petito ad Leges Atticas p. 97. Brunck.

v. 654. διετάλαντα, semel iterumque infelix. Vid. ad Philoct. Electr. 254. ubi eadem medicina iteranda. Ut τριέτακτα, ter et quater beatus, sic quoque διετάλαντα et τριτάλαντα dicebant. Reisk. De voce διετάλας demonstrandum erat.

v. 656. εἰστροφέας. H. Stephanus in Mss. inventum testatur εἰστροφέας. Non ineptum foret: ὅν δ' Ἄρης εἰστροφέας, at nunc iterum Mars compositus. Musgr.

v. 657. Demiror, editores tam patienter tulisse in lyricis saltem languidam phrasin ἐξέλασ' ἀμείραν solvit diem: quam vix intelligas, nec potuit accurate scholiastes interpretari; iis verborum usus ambagibus, quae satis probant, non expediendam esse plano sermone constructionem. Deinde non concinit recepta vox antistrophicae συγχευέας: quae necessario producit secundam syllabam. His devictus rationibus scribendum puto ex facillima emendatione conjecturali, ἐξέλασ' ἡμέραν devolvit diem: i. e. finivit et emovit;

vit; figurate noster de volvendis annis, quod proprie Virgil. Geo. IV. 384.

— — dum fufis mollia penfa

Devolvunt.

Sed opportunus est nobis, ut qui maxime, Ovid. epist. XII. 3.

Tunc quae dispensant mortalia fila, sorores

Debuerant fufos evoluiffe meos:

ex quo Parcarum officio fluxit in linguam metaphorica locutio. Sic etiam εὐλισσόμενος αἰὼν Eur. Herc. Fur. 672. Wakef. Quod equidem exhibui repertum ab Hermanno, subindicare videtur Scholiae Romani interpretatio: ἐξέλιπεν ἡμᾶς τῆς αἰτίας, ἣν ἐφ' ἡμέρας ἀρχομεν.

v. 660. Dedi ποτὶ pro πρὸς cum Wakefield. ob antistrophici versus numeros.

ἀνύσσει. Sic Oppianus Hal. I. 617.

Θρηνησίου δ' ἀνύσει βόας πέρον ἀεὶ ἀφύλακτοι

ἱσμοί

et eleganter Dion. Hal. VI. 91. οὐδενὸς δ' αὐτῶ τιμῆσαντος ὑπενέστη, διανύσας τὴν χάριν κατὰ πολλὰν οὐδέποτε, προσέβαλε τοῖς τοῖσιν. Wakef.

v. 663. Hic locus, prout vulgo legitur, neutiquam potest intelligi. Ac primum quidem videamus de voce παγχεῖται, ad quam si πέταλ. aut φαρμάκον suppleri velis, nae id durum esset juxta durissima. Necessario igitur est referatur ad sequens προσέβαλε, hoc sensu: per causam veneni a Centauro dati, hoc est simpliciter, per venenum. Sed quid tum sibi volunt vocabula τὰς πενθῶν? Nimirum haec plane sunt sensu casae et correctionis indigentissima. Ejusdemmodi videtur συγχέουσι, quod vel ideo potest suspicionem movere, quia strophici versus metro non respondet. Ultima denique crux est lectio θύει, qua itidem pessumdantur numeri. Difficile est, probabilem aliquam loco medelam adhibere, et videri posset lectio prorsus deplorata, nisi in Scholiis Romanis aliquid reperiretur subsidii. Etenim quod interpres ille adscripsit: εἰδοὺς οὖν ἔρωτα τῆς γυναικὸς, inde conjecit Hermannus mens scriptum fuisse, ἔδεν μέλοι πανήμερος (ab ἄμερος, mitis,

mitis, blandus) οἷς πείθεις. Reliqua autem haec fuisse suspicatur, *παγχρεστὴ συγκυβέτης* (reconciliatus) ἐπὶ προφάσει δαίματος. δαίμα de bellua adhibuerunt Aeschylus in Choeph. 584. et Sophocles Antig. 782. ibi enim Hermannus reponendum censet δαίμασι pro κτήμασι. Hesychius: δαίμα — φέβητρον. Wakefieldii emendationem non potui quin risu exciperem. Legendum enim arbitrat, ὅθεν μέλοι πανίμερος, τῷ Παιδοῦς πάγχρεστος, συγκυβέτης, ἀνακρεφαντί: Ἐρως: unde redeat Amor (i. e. amans Hercules, mirabile dictu!) plenus cupidinum linimentis Suadelaē personatus, probe temperatus, manifeste superveniens; post tot moras scilicet et dubitationes, Nempe πάγχρεστος ἐπὶ Ηιδου, quale regimen occurrit etiam infra vv. 687. 769. — Reiskius conjecit τῷ Παιδοῦς παγχρεστῇ, imbibitis omnibus commodis moribus Obsequii, per medium et occasione sanguinis Centauri.

ibid. πανίμερος. Derivari potest vel ab ἡμέρας, mitis, vel ab ἡμέρα, dies. Si priorem etymologiam sequaris, optabit Chorus Herculem mitem et cicerem reverti; parum profecto apposite, qui neque antea fērus aut inhumānus fuerat. Contra si πανίμερος ab ἡμέρα, dies, deducas, omittetur quod maxime Dejanirae ejusque amicis optandum erat, ut Hercules desiderio ipsius ardens rediret. Vix igitur dubitem, quin vere Mudgius Vir clar. emendaverit πανίμερος. Musgr.

v. 664. παγχρεστῇ. Subaudiendum φαρμάκῃ. Dubito tamen, annon scribendum sit παγχρεστῇ, quia in altera voce non apparet, quam vim habeat prior syllaba. Πάγχρεστος extat Xenoph. Memorab. II. p. 435. Cicero in Verrem III. 65. suo illo panchresto medicamento. Idem.

v. 665. προφάσει. Deducendum putem a προφάσει. Sic φάσις, lunae adspectus, a φάει. Nisi malis προφάσει. Idem.

v. 666. περιστέρῃ. gl. πέρα τοῦ δόντος. Brunck. περιστέρῃ, ultra quam par est. Vid. Oed. Col. 151. Musgr.

v. 671. Abundat *τι*, ut saepius, et ad *τῶν οὖν* suppl. *ἔνεκα*. Male Wakef. explicat *ἀδ τι*, inconsiderate provocans ad Eur. Electr. 831. *τι χρεμ' ἔδυμαις*. Multo minus etiam debebat conjecturae indulgere, ut legendum putaret. *οὐ δὲ 'πι κ. τ. λ.* Cui quidem nullo pacto favet Scholiastae interpretatio: *μη' ἔνεκα οὖν ἀπὸ τῶν καὶ διασημάτων τῶ 'Ηρακλεῖ ἔδυμαις*; Quamquam sic dici potuisset non inficior.

v. 672. *προδυμίαν ἀδελον ἔργου*. In voce *ἀδελον* enallage casuum est. Dicendum utique erat *προδυμίαν ἰδιῶν ἔργου*. Conf. Aj. 1005. Oed. Tyr. 1421. huius fab. 830. (820). Musgr.

v. 675. Vulgatum *οἶον ἂν φέρσω* depravatum esse arguit particula *ἂν* soloecae prorsus adhibita. Nec convenit Wakefieldii *οἶον οὖν φέρσω*, quod esset: quaecunque vobis dicam. Legendum *ἐμφέρσω*. Eur. Herc. Fur. 1119.

οὐ μὴ καὶ 'Αἰδου Βάκχος, ἐμφέρσωμαι ἂν.

Interpunxit Wakef. post *ὅμῳ*, et adoptavit lectionem *μαθῶν* me passuram. Quod nollem fecisset ob v. 695. quamquam *μαθῶν* ex eo ipso interpolari potuisset memorat.

v. 677. *ἐνδυτήρα πέπλον*, i. e. *χιτῶνα*, tunicam, vestem interiorem. Hae enim *ἐνδύοντες*, superiores (*χλαῖναι* sc., *χλαμύδες*, et huiusmodi aliae) *περιβελλοσσι*. Musgr.

v. 678. *ἐργῇ* non potest tertius casus esse, ex quo littera, nunquam eliditur. Est itaque pro accusativo habendum, quae causa fuit, quare *πέπλῳ* mutavi in *πέπλον*, ita quidem, ut supplendum esset *λέγω*. Hinc sponte apparet, quam non possit cum Wakef. *εὐείρῳ* praeferri, quod alioquin non omnino spernendum foret.

ἢ, εὐείρῳ εὐπέπλῳ: i. e. *εὐπέπλῳ*, *εὐπελοπέπλῳ*: ex nostra indubitata emendatione Hesychius; qui certissime locum Sophoclis in animo habuit. Haud aliter Phrodi Lex. Ms. *εὐείρῳ εὐπέπλῳ*: apud Alberti. Leonidas Tarentinus vocem habet epig. 98.

ποιμέντες, οἱ τὰ τὴν ἕρως βᾶλιν οἰσπολεῖτε,

αἷλας κεύειρους ἐμβατίνοντας ὕψι: —

Vid. Scholiast. ad Aristoph. Av. v. 121. Aeschyl. Eum. 44. non inopportune:

αἷλα

λήν μεγαίστη σμφέρους διατημένον,
 ἐργῆτι μάλλ'. — Wakef.

Videtur in Aeschyli loco legendum *μαγίστη*, „la-
 na longifila,“ quam vocem cum non intelligerent li-
 brarii, temere pro superlativo accipientes, mutarunt
 in *μαγίστη*.

v. 681. *ψ*. A *ψ*, significante *λεπτόν*, fit *ψήμι*, *ῥήμι*,
 et abjecto augmento *ψῆ*, *ψῆς*, *ψῆ*, ut a *πῆμι*, *πῆς*. Ho-
 merus Ia. A. 638. *ἰπὶ δ' αἴγισσιν κῆρ' ἔτρεβον*. In hoc verbo
 duo sunt observanda: primo formam esse poeticam,
 qua Tragicā rarissime in senariis utuntur: tum for-
 mām esse activam significatione passiva, quod poeta
 ipse v. 701. declarat:

ῥαὶ πᾶν ἄλλαν, καὶ κατέβηται χθονί. — Brunck.

Wakef. adnotavit haec: „Scribit Brunckius *ψῆ* pro *ῥήμι*,
 a *ψῆμι*: cui nec favet iota subscripta librorum om-
 nium, nec tragici sermonis indoles. Credat aliquis
ψῆ reponendum esse: quod vel pro *ῥήμι* capias im-
 perfecti temporis, ad unius Scholiaetae mentem,
 vel ad alterius praesente: et mutatio longae in
 brevem litteram nemini veteris scripturae memori de-
 bet scrupulum injicere. Nolui tamen innovare, cum
ψῆ confirmet Eustath. ad Il. I. p. 652. et alibi: et a
ψάω finit, ut *ζῆ* a *ζάω*. Eadem fuisse videntur *ψάω*,
ψάω, *ψάω*, *ψάω*, et fortasse *ψῆμι* de quo tamen ultimo
 nihil compertum habeo. — Porro hac usus occa-
 sione plus semel deploratas Hesychii glossas conabor
 redintegrare. *ψάωμι* *φάωμι*, *πίωμι*: corrigo: *ψῆμι*
φῆμι, *καταστῆμι*: nam error in postrema dictione ex
 abbreviata τοῦ κατὰ scriptura ortus est: vel retineri
 potest *φάωμι* propere abire — spem celerita-
 te praevenire, qui verus est dictionis sensus: et
 elegantius haud paullo legeres apud Sophoclem,

— *ἀλλ' ἴδυσθ' ἢ ἐξ αὐτοῦ φάωμι*

ut quovis pignore contenderim scripsisse nostrum:
φάωμι nempe καὶ *ψῆ*: i. e. *φάωμι* *ψῆ* „pene prius quam
 observare poteram;“ — „subito, et me vix sciente.“
 Iterum Hesychius: *ψείρω* *φάωμι*: emendaverim: *ψῆ* *φῆ*,
φῆμι: noster Scholiaetae: *καταστήσωμι*, καὶ *ῥαὶ*, καὶ *διαλύω-
 ται*. Nonne vero, lector, respicit haec glossa locum
 Sopho-

Sophoclis, quocum nobis jam res est? mihi saltem videtur bene verisimile. Ita autem noster infra v. 698.

ῥεῖ πῦν ἀδελον, καὶ κατέψηκται χθονί.

Lexicographus denique: ψυάζω· ἀπορρεῖ: corrige: ψά-
ναι, (vel σταῖν) ἀπορρεῖ. Hanc postremam emendatio-
nem tibi veram praestabit idem Hesychius in ψυά-
(hinc itidem restituendus) collatus cum altero Scho-
liaste Sophocleo ad ipsum versum, in quo versamur.
Huc referas etiam Hesychianum illud, ψύει· ἀπώλιν.
Sed longo intervallo fructuosior est omnibus gram-
maticis in hac voce illustranda Etymologici Magni
auctor in voce ψεδνός: quem consuluisse nullum ἑταί-
ρου philologicae amatorem poenitebit, cum ex his
minutiis haud raro pendeat vera et solida scientia.
Neque intacta praeteribo scholia, quae debemus Vil-
loisono, ad Il. B. 219. ψεδνὴ· παρὰ τὸ ψά· ὁ μέλλων ψέ-
σαι: — ὁ δὲ Ἡρωδιανός, παρὰ τὸ ψά, τὸ εἰς ἐλάνχιστον καὶ μ-
κρὸν εἰς τινος εὐθείας καθίσταμενον.

Musgr. sic: .ψῦ. Heathius a verbo ψῆμι, mihi
ignoto, deducit. Fuisse tamen tale verbum non nega-
verim, cui originem forte debuerit ψυάς gutta. Spe-
ciens porro huic conjecturae dat κατέψηκται infra v.
711. de eadem re adhibitum. Si ψῦ vel ψῆ quidquam
cum ψυάς affine habuerit, per stillat, guttatim
decidit reddenda erit. Hesychius: σῦ, τρέχῃ.

Pessime Reiskius: „λαῖφος κατ' ἀγνῆας στυλῶδες, se-
gmentum pellis agninae. Cohæret κατ' ἀγνῆας cum φῆ-
να. fatiscit segmentum pellis agninae pror-
sus, ex toto, ne ipsis quidem extremis salvis relictis.
λαῖφος idem est atque ῥάγος, pannucia, segmentum avul-
sum. στυλῶδες est Hesychio χιτωλέας παχύς, tunicula
panni craffi. Sed est quoque pellis agnina
villosa. Ex praecedente τῷτο, quod ad πόνον ut ad
masculinum, referri nequit, patet nomen substantivum
neutrius generis requiri.“

v. 682. ἐκτανθὲ λόγον. Sic Dionysius Halic. antt.
Rom. II. 44. αἱ γυναῖκες ἦσαν ἐπὶ τὸ συνδριον· καὶ, τυχθεὶς
λόγον, μακρὰς ἐξέταναν διαγῆτας: ut Herodotus et alii.
Wakef.

v. 685.

v. 685. Mallein *οὐδέν*, i. e. *ῥαυμέν*: sed parum inter-
est. Wakef.

Μαζέω. gl. *ἐντὶ τοῦ ἔθους*. Id est, memoria
condita servavi. Vide ad priorem Oedipum 318.
Contra *μαρμα* *οὐδέν*, nihil me fugit: Brunck.
Ut *οὐζόν* saepe adhibetur pro tenere memoria,
sic *μαλλόν* adhibetur pro oblivisci. Vid. Brunck. ad
Eurip. Bacch. 782. et Hippol. 391. — Voces *ἐν δια-*
τον nolim referri cum Wakef. ad *γραφήν*, ut significa-
tur *δελτωνή γραφή*, sed ad *δένοντον*. Male in rem suam
utitur ille loco Homeri, Il. B. 557. ubi *Αἶας ἐν Σαλα-*
μίῃ utique est *Αἶας Σαλαμίνιος*.

v. 688. *ἄνδρες ἄδικτον*: elegantissima locutio. Sic
Propert. I. 9. 17.

Necdum etiam palles, vero nec tangeris
igni:

Horat. Od. III. 13. 9.

Te flagrantis atrox hora caniculae

Nescit tangere:

et Statius, Theb. I. 159. de sole:

Quasque procul terras obliquo fidere tan-
git

Avius:

neque abludit hoc Lucretii, VI. 903.

Multaque praeterea prius ipso tacta vapore

Eminus ardescunt, quam comminus imbuat
ignis:

nec Virgilianum illud, Ecl. I.

De coelo tactas memini praedicere quercus.

Tangit autem sol telo penetrabili radiorum; unde
passim audit *ἔφα* apud poetas. Testis sit Callimachi
mollissimum carmen:

Θοοτάλῃ Κλένῃ, τέλει, τέλει, οὐ μὲ τὴν ἔφα
ἦλον, οὐ δ' ἔγνων

et idem Flaccus, Epist. I. 10. 17.

Cum semel accepit solem furibundus acu-
tum.

Porro, hanc tabis abditam custodiam sic fusius et
licentius pro ingenio describit Seneca, Herc. Oct. 485.
neque invenisse tamen:

Est

Est in remoto regiae sedis loco
Arcana tacitus nostra defendens specus.
Non ille primos accipit soles locus;
Non ille feros, cum ferens Titan diem
Lassam rubenti mergit oceano rotam:

Illic amoris pignus Herculei latet. Wakef.
Horatii locum, Od. III. 13. 9. in menda cubare
putat, eaque criticis probrosissima. Horam enim tan-
gere non posse, quia non sit corpus. Ac rescribi
jubet satis confidenter aura Caniculae, allato
Virgil. Aen. II. 648.

— — ex quo me divum pater atque ho-
minum rex
Fulminis afflavit ventis, et contigit
igni.

Valer. Flacc. III. 213.

— — trepidam Phaethon afflavit ab alto
Tifiphonem.

Lucret. VI. 220. ubi sic legit:

— — graves halantis sulfuris auras:
ut de odoribus Apulejus, apol. 66. ed. Pric. —
„Facilius ad eum Alexandriam vini aura, quam fu-
mi, perveniret.“ Eadem medicina Senecae facienda
videtur, Herc. Oet. 666.

Quae Phoebeis subditus auris

Legit eoīs Ser arboribus:

cui obversatus sit Virgil. Geo. I. 250.

— — primus equis oriens afflavit ar-
helis.

Similem probat castigationem Lucani, I. 16. *Mihi*
quidem correctio illa Horatii neutiquam arridet, cum
optima in promptu sit vulgatae explicatio haec: *te*
nescit Canicula tangere, eo tempore, quo atrocissima
est.

v. 603. Haud satis liquet, quid sibi velit *καταλα* in
hoc versu. Dicam quod sentio. *καταλα* proprie vi-
dentur fuisse *καὶ ἐν αὐτῇ χεῖρῃ*: quamvis, ut fieri so-
let, latius et generalius quidam scriptores uterentur.
Hinc pendet Suidas: *Καταλα Διός ἐστι τὸν Καταλα Διὸς ἐν*
τοῖς ταμείοις ἰδεῖν: unde recte interpretatur Scholia-
stes

stes noster: *παιδιον* in *οἶκῳ* *τροφομένην*: domestici pecudis: Vestae fortasse sacrificandi. Non alieni sunt de famelico Erychthone versus Callimachei: hymn. Cer. 108.

καὶ καὶ οὐρανὸν μεγαλὴν ὀπίσθην ἀμαξῶν

καὶ τὴν φῶν ἔφαγε, τὴν Ἑστία ἔτρεφε μήτηρ. Wakef. *κτῆσιον βοτῶν λέχων*, ovis lanam. *Κτήσιον βοτῶν* Heathius *κτῆσιον* opponi putat, *κτῆσιον* autem esse, qui domi in cella penuaria alebatur: Dejaniram enim hoc lanae fragmentum a viva ove avulxisse. Ego de his omnibus aliter sentio; Dejaniram velleris particula (*πῶν* ipsa vocat. v. 678.) ad vestem illinendam usam esse: *βοτῶν* autem non a *ἐσθία* regi, quod Heathius existimasse videtur, sed a *λέχων*; denique *κτῆσιον βοτῶν* ovem in genere significare, non quamvis prae caeteris ovium speciem. *Κτῆσιον βοτῶν* meminit Aeschylus Agam. 1046. Musgr.

v. 694. *καλαπὸς ἥλιου*. Id est, *ἀπὸ τῆς λαμπρότης τοῦ ἥλιου*. Forma loquendi haud absimilis illius in Oed. T. 191. *ἀχλαπὸς ἥλιου*. Brunck. Supra v. 686. *ἄδικτον κτήνος*; Eur. Suppl. 259. *φυλλάδες καταστροφῆ* et similia: *ἐκ, ἐπὶ*, vel *διὰ* subaudito: *ἐκ καταλαμφθῆν, ἐκ κατανασθῆν ἐφ' ἥλιου*: ut recte Scholiastes. Hunc Graecismum passim aemulantur, et optimo successu, elegantissimus quisque Latinorum: et imprimis Silius, per omnem operis longi paginam. Wakef.

v. 695. Zonaras in lexico nondum edito, citatus a Valckenario ad Adoniazusas Theocriti p. 335. *Ζήγαντρον, κισσός. κυρίως δὲ ἡ ξυλὴν σφῶς. Σοφ. Κόλας Ζηγάστου. κισσὸς τὸ ἐξυγῆσαι τὰς σάνιδας.* Brunck. Xenophon Cyropaed. lib. VII. p. 109. *ἐν ζήγαντρον στήσαντας ἐφ' ἀμαξῶν ἐπισκευάσαι.* Musgr.

v. 696. *φῶς* spectaculum, phaenomenum. Reisk. *ἐκ* Musgr. Quare?

v. 697. *ἐξέμβλητον*: glossam hujusce dictionis Hesychianam certatim corrigunt Viri docti: alii aliter, ut fit: omnes autem, meo iudicio, minus feliciter: ita Bentlejus ad marginem exemplaris sui: *ἐξέμβλητον* τὸ μὴ εἶναι ἀφαντῶν δυνατόν. Non probo: sic, ni fallor, oportuit, cum nihil sit solennius, quam: et a finalium

lium commutatio: λέξιμωτον· ὃ μὴδὲ ἀπαντᾷ ἢ ἀπαντᾷ
ἢ ἀπαντᾷ· Σοφοκλῆς Ἀμύνιος. Wakef.

v. 698. κάταγμα: Hesychius: κατάρματα· μερόμετα
ἔριον, ἢ κατασπάσματα: ut supra v. 691. σπάσσει λαχόν
quod et alii viderunt. Idem: μέρομα· κάταγμα, ἢ σπά-
σμα ἔριον. Porro duo alii articuli ejusdem lexicogra-
phi mihi videntur confociandi ad hunc modum, et
corrigendi: ἄγμα· σύντριμμα, κάταγμα, κλάσμα· ἄγμα ἔριον.
Eustathius in Odyss. A. p. 52. ἰστίον δέ, ὡς ἡ τάλαν καὶ
ἄγμα λεγεται· τὸ καὶ κάταγμα παρὰ Σοφοκλεῖ. εὐρηται γὰρ ἡ
λαξίμω εἰσφορῆ, ὅτι ἄγμα, ὃ μόνον σύντριμμα, ἀλλὰ καὶ κα-
ταρμασμένοι ἔριον. Vide Aristoph. Lysistr. 583.

Vestigia Sophoclis subsequitur Seneca, qui non-
nihil castigationis indiget: Herc. Oet. 722. ejus ta-
men meliorem partem sibi vindicat Gronovius.

Et forte, nulla nube respersus jubar,
Laxabat ardens fervidum Titan diem:
Medios in ignes solis et claram facem,
Quo tincta fuerat palla vestisque illita,
Abjectus horret sanguis, et Phoebus glo-
mus

Tepefactus aret. Wakef.

Non discesserim equidem a vulgata lectione: et
Phoebi coma tepefactus ardet. Sic Senecae
Oedip. 311. coma ignis; Catull. LX, 77. faces qui-
tunt comas. Huc trahi potest etiam, quod Phoebus
non raro *καυρημένος* appellatur. — Musgr. ita: κα-
ταγμα — τῆς αἰῆς. Si vere superiora interpretati si-
mus, (v. 693.) τῆς αἰῆς valebit hic lanae. Et sic ἡ-
φας Graecis est ebur, μέλισσα mel. Vid. Oed. Col.
104. et Toupium in Epistola Crit. in Suidam p. 118.
Tibullus lib. II. eleg. IV. 28.

Et niveam Tyrlo murice tingit ovem.

v. 701. Persuasum pene habeo propria vestigia
relegisse Sophoclem et scripsisse κατάρματα. Vide su-
pra v. 678. Ibi Scholiastes: ψῆ· ρεῖ, καὶ διαλύεται; hic
autem: ἀπέρχεται, ἔφανός· ἀλύεται. Verum enimvero
non est meum dissimulare, locum insignem Nicandri
in Theriacis egregie confirmare librorum omnium
lectionem: v. 51.

καὶ μὴν καὶ βαρύνουσιν, ἐπὶ φλογὶ μακροβύτου,
γαλβάνη, ἀκνηστὶς τε, καὶ ἡ σφύρασι τοιαύτη
κέρως, πικρὸν δὲ καὶ καταφλογίζουσα γυναικί,
ἐν φλογὶ καπνιστὴν ἄγαν καὶ φεγγαῖον ὀσμάν.

Apponam Scholiasten ex parte; nam luce tragicum perfundit: τὸ δὲ καταφλογίζουσα, ἐπὶ τῇ διαφλογίζουσα ἐστὶ ψῆ γὰρ καὶ ψύχρα, τὸ κέρως καὶ δίκρυπτον, ἡ καταφλογίζουσα, αὐτὴ καταφλογίζουσα. Patet igitur voces ψῆ et καταφλογίζουσα cognatas quidem esse, sed nullo modo unam atque eandem vocem, sicut Brunckius opinabatur. Wakef.

v. 703. ἐκβρέματα: proprie edulia, quae comeduntur: sic nominata, quod lignum sit quoddammodo exesum ferrae dentibus; quos supra vocavit Nicander πικρὸν δὲ καὶ γυναικί. Wakef.

v. 704. Male corrigit Wakef. 32. Vide infra ad v. 1010. Seneca sic expressit Herc. Oet. 737.

Quin ipsa tellus spumeos motus agit;

Et, quicquid illa tibi contactum est, labat.
i. e. tellus spumas agit, quae magna cum vehementia moventur et effervescent. (ἐκβρέματα). Nolim cum Wakef. spumeos rores legi.

v. 705. ἐκβρέματα: occurrit etiam vox in Mariani epigr. 4.

ἐκβρέματα καὶ ἐκβρέματα ἐκβρέματα ἐκβρέματα,

ὡς ἐστὶ τῆς χειρὸς ἀνεμίας Παφίας. Wakef.

v. 706. ἐκβρέματα. Rarum est nomen in genitivo temporis notando positum epitheton conjunctum habere. Alioqui passim obvia sunt νεφές, ἡμέρας, ἡμέρας, ἡμέρας, χερμίνες. Homerus etiam χερμίνες. Quorum omnium eadem ratio est. Musgr.

v. 708. καὶ γυναικί πικρὸν, quid putem. Confer Oed. Col. 314. Idem.

v. 710. Repetitam interrogationem, πῶς γὰρ, ἐν τῇ τοῦ, commotio animi evocavit, nec quidquam ei sophistici atque affectati subest. Egrege languet Wakefieldii indubitata scilicet emendatio, ἐπὶ τοῦ θύεσκον, propter sequentia ἡ θύεσκον ὅτις, quae nihil prorsus agerent.

ὁ θύεσκον Centaurus: ut alibi noster plus semel dubito, an alii sic simpliciter, sine adjunctis epithetis,

hoc vocabulo non utantur. *καὶ οἱ ποιηταὶ τὸν λέοντα φασὶ θῆρα*: Schol. in Apoll. Rhod. I. 1244. *Θῆρ' ὁ λέων* Hefych. Aeoles sane *θηρῶς* pro Centauris habent Hom. II. A. 268. et ibidem Schol. *θηρῶς οἱ Κένταυροι Ἀελλῶες*: Hefychius: ut Pind. Pyth. III. 8. Wakef. v. 712. *ἀποφθίσαι*, perdere: ut hujus fab. 1044 Aj. 1027. Electr. 1414. Apollon. Rhod. III. 460. IV. 1440. Musgr.

v. 713. *ἔδωκεν ἡνέκα*: Hefych. Homerum respiciens II. φ. 604. ubi pariter Scholiaſtes:

— *ἔδωκε γὰρ ἔδωκεν Ἀπόλλων*. Wakef.

v. 716. *ἐξαποφθίσει*: vocem adhibet etiam Aeschyl. Pers. 464.

ὅς ἀπάντων ἐξαποφθίσειν βίον non alias inveni. Wakef.

v. 717. Dura est explicandi ratio, quam Wakefield. proposuit: nam novi sagittam, quae percussit, — Nessum scilicet — etiam Chironem male affecisse. *βλάβη ἄτραπεως* utique est sagitta, quae vulneravit, sed non Nessum, verum Chironem. Male Brunck. *βαλλὼν* pro *βαλλόμενος* accepit. — *ἄτραπεως κυρίως γυναικῶν ἡγούμενον, ὃφ' αὐτὸ τὸ νῆμα περιελθεῖν καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ βέλους τὸν γὰρ βαλλόντα ἄτραπεον εἶδε Σοφοκλῆς Τραχ.* Etym. M. „καὶ τοῦ Χείρωνα σημειώνοντα, etiam deo Chironi noxam intulit.” Historiam fuse enarrat Ovidius Fast. V. 379. M. r.

v. 718. Brunckii lectio *χρῆς τις ἐν θύγῃ* verum contaminat immixto anapaesto. Praeterea verbum *θύγαντος* cum genitivo multo frequentius, quam cum accusativo struitur.

v. 719. Ordo est (qui effugit, nec miror, Scholiaſten: nescio an et alios): *ὅς δ' ὅδε μέλας αἵματος ἐκ τοῦδε, διελθὼν σφαγῶν*: ubi nempe sagitta penetraverat. Quaero interea, cur non quodammodo ad hanc normam dederit Sophocles:

— *ἐκ δὲ τοῦδ', ὅπη*

σφαγῶν διήλθεν ὅς, αἵματος ψεκῆς,

πῆς οὐκ ἐλπί καὶ τόνδε;

„quomodo vero non et hunc interficient sanguinis guttae ex illo, ea parte, qua vulnus transit sagitta?” Wakef.

Wakef. Equidem verba sic jungo: ὅς τις αἰμῶνες μέ-
λας δουρὶν ἐν σφαιρῶν τοῖσι. Sic omnia expedita sunt. —
„φθίσαν. Magis placeret φθίσαι infinitivo, vel φθίσαν.
Utrumvis ab οἶδα penderet.“ Musgr.

v. 721. Scripsi ὅδε γὰρ ἐμοί, eandem ob causam,
quam supra ad v. 563. commemoravi. Wakef. et
Musgr. probant Brunckii lectionem.

v. 727. κρίαν h. l. idem est, quod κατακρίαν, con-
demnare, abjicere. Concidit igitur Wakef. emenda-
tio: τὴν δ' ἐλπίδ' αὐτῆς καὶ τῆς τύχης κρίαν παρὲς „certe in
eventu formidoloso necesse est timere: e contra ta-
men oportet spem praeponeere fortunae; id est, non
relinquere spes ante eventum.“

v. 730. εἰ ἐκνοεῖται. Vide ad v. 396. et Antig. 1006.
Musgr.

v. 731. ὄργη πύμα, ira mollis vel lenis esse
solet. Vide ad Oed. Col. 450. Idem.

v. 732. ἀ post τοιαῦτα recte se habet. Objectionem
inducit, ut, quod praecessit, ἀλλὰ. Non negaverim ta-
men, scribi potuisse ex Wakef. sententia τοιαῦτα γ' ἂν. —
Cf. Terent. Andr. II. 1. 9.

Facile omnes, cum valemus, recta consilia
aegrotis damus:

Tu, si hic sis, aliter sentias.

v. 733. Restitui ex conjectura οἶκος pro οἴκῳ,
scriptorum proborum consuetudini morem gerens.
οἶκος domi: i. e. in propriis praecordiis — quibus
nulla est animi aegritudo: ut Persius IV. fin.

Tecum habita: et noris, quam sit tibi curta
supellex.

οἶκος οἴκος, ἐν οἴκῳ: Hesych. II. Ω. 239.

— — αὐτὸν καὶ ἐμὸν

οἶκος ἐνδοτὶ γίγας;

Eurip. fragm. incert. 136.

— — τὴν σπηλεῶν

οἶκος παρ' αὐτὸν ἐχέτω.

Aliter, dedisset, ni fallor, cum praepositione; ut alibi
plus semel ipse, et exemplar magnum, Odyss. Δ. 392.

ὅστις τοι ἐν μεγάρῳ κακὸν τ' ἐγὰρ ἐν τῇ τέττυγῃ. W a-
kef.

Ac

Ac profecto rara sunt omisſae prae-positionis in ex-
empla, ſed inveniuntur tamen. Sic infra v. 952. ἄ-
μου pro ἐν ἄμοις. Vid. Hermann. ad Eur. Hecub. p.
133. 34.

v. 734. Wakefield. quoque amplectitur lectionem
ἀγων idemque Aefchyli Perſar. 715. teſte Stéphano
ſcribendum ait:

πάντα γὰρ, Δαρειΐ, ἔκαστον μῦθον ἐν βραχὺ ἀγων.
„Συγγεν ἀγων, ut συγγεν ἄμμου τοιοῦτά, Eurip. Troad. 388.
συγγεν ἀγωνος Ion. 406.“ Musgr.

v. 736. μαστῆρ vox non temere et paſſim obvia:
alibi vice ſimplici noſter uſus eſt; Euripides itidem
ſemel in Bacchiis. v. 985. Lycophron 1023.

μαστῆρας οὐκ θυγατρὸς ἔσται βαρὺς

Αἴας, Κορίθου τ' ἑχέας:

Nonnus etiam in Dionyſiacis; Parthenius p. 344.
quem Berglerus quoque indicat ad Alciph. epist. I. II.
quī pariter eam adhibet. Me non viſum iri intempeſti-
vum arbitror, ſi vocem, de qua agitur, deperditam
redonavero Dionyſiacis, lib. VII.

χρὺς μὲν ἐφύλακας, μῆς δ' ἀπὸ νόματι Δαρειΐ,

γαῖα, χαρὰς αὖτις ἐταχίον μαστῆρι εἰδέρω,

ἔφην ἐμμελλέσκειν λοχέσασθαι κατὰν ἑρσέας:

neque officium minus benevolum cupienti faciam
Eratoſtheni in cataſteriſmis de Delphine, c. 31. ὅς ἑ
καὶ αἱ πλεῖσται Νηρηίδας ἐκράτουντο, κικρυμένης ἀπὸ αὐτοῦ, πῶ-
λεος δὲ Ποσειδῶνι ἐξέτομψο μαστῆρας: ἐν οἷς καὶ τὸν διελφῶν.
Idem μαστῆρ in utroque ſcriptore dictionem genuinam
expulerat. Veriſſimam eſſe emendationem probat Hy-
ginus, poet. aſtron. de Delphino, c. 17. Neptu-
num — complures eam quaefitum dimiſſiſſe: in hū
et Delphinum quendam nomine. Wakef.

v. 742. Rectum eſſet illud γ, ſi hoc ritu ſermo
proceſſiſſet:

τὸν ἄνδρα τὸν σὺν ἱερί, τὸν δ' ἄμυν, γόνιμα,

πατέρα, κατακτείνασα τῷδ' ἐν ἡμέρῃ:

cum vero ἄγων importetur, et tum ſit ordo: ἱερί, πῶ
τὸν σὺν ἄνδρα, ἄγων δὲ τὸν ἑμὸν πατέρα — nulla opera
efficiēs, opinor, ut non ſoloeccā ſit oratio, et indoli
linguae contraria. Reſtituendam igitur cenſemus ſin-
ceram

ceram lectionem γ' pro δ. Wakef. Facilius videbatur res confici posse mutata interpunctione, ut τὸν referretur ad antecedentia.

v. 746. Haec sententia ex Homérico fonte, II. L. 249. in posteros bene multos fluxit.

— — οὐδὲ τι μῦχος

ῥιχθίντος καὶ οὐδ' ἔστ' ἄνος εὐραὺν:

ut vere legit locum Pindari scholiastes, ad locum quem citat Scholiastes noster; et verisimiliter legit Hesychius: μῦχος· μυχθίνημα, ὕψος; qui pro more Homerum, nullus dubito, interpretari voluit. Wakef.

v. 750. Egregia est Brunckii correctio, καὶ κατὰ γλῶσσαν κλέων, quam praeter Aeschyl. Pers. v. 264. confirmat etiam Callimachi locus, a Wakef. laudatus, hymn. Del. v. 179.

— — ἴδωσι δὲ τίνα καρπὸν

γαίαντος αἰθαμένου, καὶ οὐκ ἔτι μόνον κινεῖν

et Plautus in Bacchidibus 3, 3, 61. „Quin ego, quum periret, vidi; non ex audito arguo.“ Idem tamen Wakef. vulgatam defendere conatur, intelligens quippe ejulatus et lamenta, quae Hercules ediderit. „Ex ipsius ore audiui.“ Adiri jubet Scholiasten et S. Iohannem, l. epist. I, 1, 8 ἐκκεκήμεν, 8 εὐρεκαμεν τοῖς ἐφθαλμοῖς ἡμῶν. — „Porro, inquit, huic interpretationi favet duplex verbum versiculi proxime venientis:

καὶ δ' ἐμπιπλόμην τάνδρι, καὶ περιστάσῃ;

ubinam eras tam propinquus, ut audires; et astant, ut inspiceres hominem? Empedocles apud Clem. Alex. p. 694.

οὐκ ἔστι πάλαισθ', οὐδ' ἐφθαλμοῖν ἐφατάν

ἡματιέρις κ. τ. λ.

quem locum imitatus est Lucretius V. 101. ut obiter id notem:

Ut sit, ubi insolitam rem adportes auribus ante,

Nec tamen hanc possis oculorum subdere visu;

et quae sequuntur. — Explicatio verborum κατὰ γλῶσσαν durissima est, quae non erit, quin de hominum

num ore, de rumoribus intelligat. Deinde versus 751. interpretatio quanto subtilior est, tanto tenuiori filo pendet. Atque omnino meo quidem sensu requireretur, ut, si recte haberet vulgata lectio, γάλακτα prius, quam oculi, commemorata esset. Musgr. non spreverit, καὶ γὰρ γάλακτα κλέων, quod, nisi vehementer fallor, alius quisque spernendum putabit.

v. 753. αἷμα: κακωσσομένης ἡ φρένας ἤλθεν εἰς τὴν Εὐφροῆν. Scholiastes: cujus mireris sane rationes: nam ita saepius locutus est Sophocles, neque Euripides minus raro, cum aliis. Hesychius opportune: αἷμα ἐκφύετο, μετὰ σχολῆς ἰσχυρίζον: et par est Herculem credere, utpote victorem et expertem sollicitudinum, ita lente festinasse. Hinc Horatius venuste de otioso, epist. I, 14, 4.

An tacitum sylvas inter reptare salubres,
Curantem quicquid dignum sapiente bonoque est:

Homerum scilicet imitatus, qui suavissime depinxit nobis tardo pede gradientem senem: Od. A. 193.

— — οὐτ' ἂν μιν κέρματος κατὰ γούνα λαβήσιν,

ἐκτάζοντ' ἐνὶ γυνὴν κλαυῖς εὐνοπέδοιο: . . .

Scholiastes: φέρμα βαδίζοντα διὰ τὸ γῆρας: secundam utique pueritiam: unde Quintilianus eleganter, instit. I, 2. „Quid non adultus concupiscet, qui in purpuris repit?“ Non gravabimur apponere nitidissimos Orphei de somno versus ingenio nostro castigatos:

πάντων γὰρ κατὰ μῦθος, καὶ πᾶσι προσέρχῃ,

σάματα δασμύων ἐν ἐχθαλυτοῖσι πύργοι:

λυσιμέριμον, πᾶσι δὲ δειλὸν ἔχον ἐνέπαιον,

καὶ πάσης λήτης ἱερὸν παρὰ μύθιον ἔργον.

καὶ θανάτου μάλιστα ἐπὶ γούνα, ψυχὴ δὲ πνέουσα.

vel mortem moraris. Similiter Virgil. Aen. II, 268.

Tempus erat, quo prima quies mortalibus
aegris

Incipit, et dono divum gratissima serpit.
Neque intempestive correcturus videor Suetonium in Nerone. c. 5. „Sed et in viae Appiae vico repen-

tem

tem puerum citatis jumentis haud ignarus pro-
tiv.“ Cf. Stat. Theb. IX. 797. qui et alibi sic locutus
est: Claudian. tert. conf. Honor. 22. nec non Senec.
Herc. fur. 218. Mart. IX, 21. 4.

ibid. Talpa quavis caecior sit oportet, qui non
videat tam inconnexa et disjuncta, prout vulgo acci-
piuntur, nullo modo Sophocli sine crimine debere
imputari. Quod affirmo, satis apertum faciunt edito-
rum versiones: quin et Scholiastes novitatem sermo-
nis demiratur. Tu vero, lector, *ἴσ'* capias non pro
ἴσ', sed *ἴσ'* ubi proficiscebatur, litus est: — omnia
jam leni fluunt agmine, et recto constructionis ordine.
Rem minutulam tantas turbas excitasse! Hom. II. B.
572.

καὶ Σκαῖον, ἴσ' ἂν Ἀδριανὸς πρὸς Ἰουλιανόν:
vide nos supra ad v. 701. *ἴσ' ἴσος, ἴσος.* Hesych. —
Wakef.

v. 757. *ἴσος*: idem opportune: *ἴσος ἴσος.* —
τεμνίσαν τε φυλλίσαν: vel intelligi possunt hae voces de
parte nemoris, aras cingente, quam una dedicavit
Hercules; vel, secundum alteram Scholiastae interpre-
tationem, de nemorosis frondibus, quibus altaria ve-
lavit victor. Virgil. Aen. II. 248.

Nos delubra Deum miseri, quibus ultimus
esset

Ille dies, festa velamus fronde per
urbem:

et ibid. III. 25.

Accessi, viridemque ab humo convellere filvam
Conatus, ramis tegerem ut fronden-
tibus aras.

Hinc Statii tenebras illuminabo: Theb. X. 604.

Ille coronatos jamdudum amplectitur
ignes.

Fatidicum sorbens vultu flagrante vaporem:
i. e. coronatas aras: sic enim suppleveris mancam
Scholiastae glossam: „sive flammam in coronam versa;
sive, quia arae in omnibus sacrificiis coro-
nabantur.“ Vera est posterior interpretatio.

Egre-

Egregium poetam non ceperunt interpretes ad Achill. I. 508.

Eia, irrumpe moras, et fata latentia laxa;
Laurigerosque ignes, si quando, avidissimus hauri:

i. e. „ignes altarium laurigerorum:“ quod et seorsim liquido constat ex sequentibus, v. 521. Wakef. *την νύκτα φωνάζει*, i. e. *ἄλλος*, incum. Musgr.

v. 758. Incomptum pronuntiat Wakef. vulgatum *ἄσματος πόνος*, obscurius, non ad morem tragici; nec facile expediri, quo referendum sit *πόνος*. Quare a manu Sophoclis venisse statuit *ἄσματος πόνον* laetus laetum vidi. Electr. 172.

*καὶ μὲν γὰρ πόνον
πόνον δ' οὐκ ἔξει φανήναι.*

Qua tandem ratione *πόνον* laetum significabit? At vulgata recte exponitur: laetus ob desiderium longo post tempore expletum.

v. 763. *Ἰντιλὸς βοῆς*: Homer. II. A. 315.

ἔδον δ' Ἀπόλλωνι τελευθεύας ἐκατέρωθεν.

— — tibi, diva, litabunt

Electa cervice greges.

Stätius, Theb. I. 506: Locum Sophocleum memorat in II. A. Eustathius p. 49. ed. Rom. et sic tangit Seneca, Herc. Oct. 874.

— — stetit ad aras omne votivum pecus,
Totumque tauris gemuit auratis nemus.
Wakef.

v. 767. *κατεύχετο*: i. e. *εὐχέτο κατὰ σοῦ* bona tibi precatus est: sicut interpretatur vim vocis scholiastes, qui sic reformandus est: *ὁ Ἡρακλῆς λαρεῖ τῇ φρενὶ κατεύχετο σοῦ* (de te), *χαίρων ἐπὶ τῇ πίστει*. Fufius hanc proprietatem praepositionis *κατὰ* illustratam praestitimus in Silv. Crit. sect. CXXIX. sed Ovidius auctor est, ut hic accipiam pro simplici *εὐχέτο* contra Scholiasten: nam vates ita Romanus locum tragici nostri adumbravit, met. IX. 157.

— — capit infcius heros:

Induiturque humeris Lernaeae virus Echidnae.
Thura dabat primis et verba precantia flammis,

Vinaque marmoreas patera fundebat in aras:
Incaluit vis illa mali; resolutaque flammis
Herculeos abiit late diffusa per artus.

Sacrificiū flammam vides tabem accendisse; unde habent omnia locum suum atque proprietatem: nec dubito, quin hinc elucescat vera lectio Sophoclis v. 770.

ἡδὲ δὲ τοῖς χερσὶ

quæ scilicet *ἀμνηστὶ* sudorem fecit erumpere.

Nec diversa narrat Apollodorus, lib. II. *ἰδὲ δὲ Ἡρακλῆς ἱστῶν. δὲ δὲ, διαμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὃ τῆς ὕδατος ἰδὲ τῶν χερσὶν ἵσχυος κ. τ. λ.* Vide quæ supra notavimus ad v. 609. — *ἀμνηστὶ* *vs* καὶ *στολῇ* per hendiadyn pro *στολῇ καμνηστῇ*. Suppetit ubique exemplorum copia: unum tamen et alterum insignius, in juniorum gratiam, non pigebit protulisse: Theocritus, VII, 57.

ἡδὲ δὲ τοῖς χερσὶν ἵσχυος κ. τ. λ.

Virgil. Aen. I, 61.

— — — molemque et montes insuper
altos

Imposuit:

i. e. molem montium: et Valerius Flaccus I, 163.

— — — prior huic tum regia proles.

Advolat, amplexus fraterna^{que} pectora
ra jungens:

i. e. fratrum pectorum amplexus: ubi frustra sollicitat receptam lectionem Burmannus. Wakef.

v. 768. *ἐπιπύκνους ἱερῶν*, sacrificii: ut Antig. 1025.

Aeschyl. Sept. Theb. 185. Musgr.

v. 769. *ἱερῶν*. De quavis arbore dici solet: alioqui minus aptum epithetum erit *ἐπιπύκνους*. Musgr.

v. 770. Retinuit Wakef. *ἀγῶν* [sursum venit, nec nisi interpunctionem mutavit, deleto post *ἱερῶν* commate. Sic arbitratur connexionem ad v. 767. indicatam satis elucescere. Similiter statuit Musgr. — *Προσπύκνους*, quod offensionem est ob augmenti absentiam, mutavi in *ἐπιπύκνους*, quod et ipsum suadet Musgr.

Musgr. Neminem enim turbare debet praefens tempus praecedente imperfecto, cuius rei exempla in tragicis haud raro inveniuntur. Legi etiam possit *πρὸς ἐκτίσσοιτο*.

v. 771. *ἑρτίκολλας*: i. e. *ἑρτίος*, *τυλοῖος* *καταλλυμένων* penitus adhaerens: vel, ut probe Scholiae, *καλὰ συνεκαλλυμένων*: ut Aeschylus Choeph. 578. aliter, opinor, ad Sept. Theb. 379. quamvis dissentiant mihi Scholiae.

Caeterum Statius in loco venustissimo videri possit tragicum nostrum ob oculos habuisse: Theb. XI. 254.

Qualis ubi implicitum Tiryntius offibus ignem

Sensit, et Oeteas membris accedere vestes;

Vota incepta tamen libataque thura ferebat,
Durus adhuc, patiensque mali: mox grande,
coactus,

Ingemuit, victorque furit per viscera Nessus.
Et sane judicaverim Nasonem ipsissimos versus, in quibus versamur, adumbrare voluisse; vide ad v. 767. Wakef.

ἑρτίκολλας, firme agglutinatus: ut *ἑρτίος* supra v. 58. — *τίκτοντες*, a fabro, vel ope fabri. Nisi malis *ἀπὸ τῆς τίκτοντος*. Musgr.

v. 773. *ἑδαγμένος*, *ἐδαξμένος*, *ἔπει* *ἐπὶ* *καυτός*. *αὐτός* *Σουφουλός*. Photii Lexicon Ms. Wakefield. vulgatum retinuit, cum *ἑδαγμένος* ex Hippocrate videatur orthographiam Ionicam redolere, nec liqueat Photium respexisse locum, quem agitamus.

„ibid. *ἐντίσπαστος*: in contrarium vellens ossa, de sede quasi evulsum iret carnem cum offibus: *ἐκπύου ἐπὶ ἐκείνου τῆς σάρκατος*: nam ordo est: *ἑδαγμένος*, *ἐντίσπαστος* *ἐκείνου*, *ἔλαθε*.

„Ovidius sic ampliavit brevitatem tragici: met. IX. 166.

— — letiferam conatur scindere vestem:

Qua trahitur, trahit illa cutem; foedumque relatu,

Aut haeret membris, frustra tentata revelli,
Aut laceros artus et grandia detegit ossa:

et

et similia suppeditant Seneca et mythographi: quos longum est memorare."

„ibid. *φονίας* autem in *φόνος*, libris aliud iubentibus, quis cum Brunckio mutaverit? vide quae dixi ad v. 675." (Sed necessario mutandum erat tum, quod adjectiva *φονίας* *ἐχθρᾶς* copulam sibi exposcerent, tum etiam quod iniquum esset, substantivum *ἐχθρῶς* in fraudem alterius duobus epithetis ornare.) „Porro, nemo videtur hunc locum intellexisse, ne scholiastes quidem: nam reddunt et interpretantur editores, quasi sciret Hyllus venenum Hydrae illitum esse vestimento: quo nihil minus novit; prout res ipsa satis indicat, et ordo fabulae; et declarat ex abundanti Sophocles ipse v. 934. Totam igitur periodum, nova adhibita interpunctione, ad auctoris mentem et rerum gestarum ordinem concinnavimus." Wakef. Scripsit enim sic:

— (ἡδὲ δ' ἐστὶν
δαιμονὶς ἐκτεταμένης) αἶψα, *φονίας*
ἐχθρᾶς ἐχθρῶς ὡς αἶψα, *ἐκτεταμένης*.

Malè. Quis enim ea, quae gravissima sunt, parenthesi includet, tanquam si parerga sint ad nullius momenti? Deinde v. 934. nihil plane evincit; ibi enim Hyllus nonnisi hoc comperit, in vitam matrem patravisse facinus.

v. 776. Inferebam ex conjectura *τοῦτον κακοῦ* pro *τοῦ κακοῦ*; quod absonum prorsus et ineptum videbatur, cum ecce! Ovidius me cohibuit, se vulgatam agnoscere testatus: met. IX. 155. si modo sit testatus:

Ignaroque Lichae, quid tradat nescia, luctus
 Ipsa suos tradit.

τοῦ κακοῦ significat, mali illius, quod tu excitasti, criminis tui.

v. 779. *ἀπὸς ἢ ἐκταλάνην*: i. e. nihil de suo addidisse tunicae, aut mutavisse: sicut traditum ei erat *αὐτῇ*, ita eum Herculi dedisse: ut recte Scholiastes. Wakef.

v. 782. *μήψας πν, ἔρπον ἢ ποδὶς λυγίζονται* Reisk. *λυγίζονται ἀμύζονται, κἀμύζονται*: Scholiastes: qui docte aperuit etiam figurae fontem: *αἰχμητὴν δὲ ἀπὸ τῶν ἀδύτων*
 αἰχμη-

cur non igitur tragicus κρατὶς διασπαρμέντος capitis disperfi? i. e. fragmentorum medii capitis dispersorum, cerebrique per capillos in terram defluentis. Statius Theb. III. 129.

Hae pressant in tabe comas.

Iam vero Scholiasten Sophocleum audiamus, cujus interpretatio mihi summopere arridet; et, meo saltem iudicio, nec obscure, nec coacte, mentem auctoris feliciter explicat, ut nihil supra: Διὶ δὲ τῆς κόμης τὸν θυγιάλον ἐκράινει, κατὰ τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς διασπαρμένον ἐστὶ, διασπαρμένον τῆς κεφαλῆς, διὰ τῆς κόμης ἀντιέριπτο δὲ θυγιάλος ἐστὶ τῷ αἵματι.

In juniorum gratiam quaedam subicere non pigebit, tragico illustrando intervientia. Homerus, II. P. 297.

θυγιάλος δὲ παρ' ἀλλῶν ἀντίρριπον ἐξ ὠκυλλῆς,
αἱματθείς

Euripides Phoen. 1190.

— ἐν δὲ κλιμάκῳ

ἰσφονδονῶτο χερσὶς ἡλλήλων μέλαι,

κόμαι μὲν αἱ: ὕλμπτον, αἷμα δ' ἐκ χθόνα:

fulgur comam a capite abtulerat; quod Lichae contingere non potuit: ne quis hinc defendat Brunchianas rationes. Idem in Cycl. 400. loco in primis consimili:

τὸν δ' αὖ, τίνοντος ἐρεάδας ἔκρου ποδὶς,

παλιν πρὸς ἔξω γ' ὕσχη πετραίου λίθου,

θυγιάλον ἐξέβρανε:

consuli potest etiam in corrupto fragmento Theci, quod primum legitur apud Musgravium.

Κόμης ἐκράινει λευκὸν μέλαν dici neutiquam potest. Id enim significaret, non, per comam defluit, sed, ex comā elidit, quod vehementer est absurdum. — Eam ob causam reposui κομμοῖς, origine depravationis ex Reuchliniana, quae dicitur, pronuntiatione repetita. „Iteratis ictibus effundit cerebrum, medio capite disiecto et sanguine simul.“ Heathii κόμης διασπαρμένον defendit Musgr. allato Nicand. Theriac. 329. ubi Scholiastes: καταψυχθέντος ἀνδρός, ἐπὶ τῷ, καταψυχθείσης καὶ ἀποτινυθείσης κέχρηται δὲ τούτῳ τῇ

τῷ σχήματι παλλόμε. Nempe prius v. 129. et 180. ubi eandem figuram notare non neglexit. Idem ille citavit Aeschyl. Agam. 122. parum huic loco aptum.

v. 786. Cum in Hefychio extet glossa, ἀνευφημέσα· ἀνοιμίζα, κατὰ ἀντίφρασιν· Σοφοκλῆς Τραχινίαις· solenni depravatione finalis, pro ν, hunc locum certissime designans; atque insuper sole meridiano clarius sit scholiasten Sophocleum non aliter legisse, qui sic explicet: κατὰ τὴν ἀντίφρασιν, (i. e. κατὰ ἀντίφρασιν, ut Hefychius; quum ista vox laetum strepitum plerumque significet) ἐντὶ τοῦ ἐστὶν αἴθερος. his perpensis, de vera lectione nulla potest manere dubitatio. Posteriores librariorum offendit vox exquisitior: unde alii aliter, pro captu et ingenio, emendatum ibant. Hinc est, quod in altero Scholiaste sic currat versus:

ἄπας δ' ἄνυ φωνῆς ἐν οἰμῶν λαός.

i. e. ipso interprete, εἰωπῶν ἰδρῆναι καὶ ἐστὶν αἴθερος quod aliter, ipse re difficili et obscura, neutiquam spernendum esset; nam ita Pindarus, Pyth. IV. 422.

— — — ἴψης δ' ἄφα-
νήτη παρ' ἑμῶν ἀχνη.

Similiter autem Euripides, Orest. 1335.

ἵπ' ἐξέστην δὲ ἀνευφημέϊ δόμος;

ἀνιμίζα· Scholiastes: unde non mirum est glossam ἀνευφημένην a Sophocle primaevam dictionem expulisse. Aelianus var. hist. XII. 1. ἡ δὲ Ἀσπασία — ἀνευφημήσατο — θεοὺς πάντας ἰκέλα Ἑλληνικοῦς· quos locos sero comperi criticis ad Hefychium praereptos, ut alium quoque Platonis. Nec non Porphyrius de abstinentia, II. 31. τοῦτο δὲ ὁμοίως γίνονται· ἂν, εἰ, παρ' ἑμῶν ποιεσθῆναι τὸ δυνόν, ἀνευφημήσαιμεν κατὰ τὸν Ἑμπεδοκλῆα, λέγοντες·

οἱ μὲν, ὅτ' οὐ πρὸς θεῷ με διώλεσσιν ἡμεῖς ἡμεῖς,

ἐπὶν σχῆματι ἔργα βοῶντες περὶ χεῖρας μετίσσομεν.

Hefychius: εὐφημοῖς γούσι· δυσφημοῖς κατὰ ἀντίφρασιν· Ἀλεχόμενος Γλαυκῇ Ποσειδί: et in Agamemnone, v. 1256.

εὐφημον, ὃ τέλεινα, κοίμησεν στόμα. Wakef.

ἀνευφημένην. Reisk. Extat vox ἀνευφημῶν in Eurip.

Orest. 1341. Philostratus p. 738. οἰμῶν τῆς Θέτιδος διὰ φίλτα τὸν στρατὸν, ἀνευφημούσης τε καὶ τὸν υἱὸν βοῶσης. Musgr.

T

v. 789.

v. 789. *ισκᾶτο*. Non propriè motum a loco significat, quàmquam ita adhibent poetae, perinde ac *α-στρίον* et *μυθισθῆναι*. Vid. Eurip. Bacch. 32. 36. Musgr.

v. 790. *ιόζων*: Homerus, II. P. 66.

πολλὰ μὲν' ιόζουσιν ἐνέπρασιν:

ubi Scholiasten corrigas ab Etym. Mag. in voce. Sic etiam Hesiodus, Pindarus, Aeschylus, Philostratus, et alii.

Porro, locum Sophoclis, qui nos exercet, videtur memoriter citare Diogenes Laertius, X. 137. cujus verba sic concinnanda esse iudicaverim: *αὐτομάτῃ οὐ φερόμεν τὴν ἀλγυδῆα· ἵνα καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ἀνταβιβράσκη- νος ἐπὶ τοῦ χιτῶνος, βοᾷ,*

λαλῶν, ιόζων· ἀμφὶ δ' ἵεσσον πύργον,

Δουρῶν τ' ὕμνοι πρῆναι, Εὐβοίας τ' ἄκρα.

Hanc autem clausulam turgidius expressit Seneca, Herc. Oet. 802.

Sic ille gemitus sidera et pontum ferit:

Et vasta Chalcis sonuit, et voces Cyclas

Excepit omnis: hinc petrae Capharides,

Hinc omne voces reddit Herculeas nemus.

Wakef.

v. 792. Hunc locum sic idem adumbravit: Herc. Oet. 834.

Nunc ore terram languidus prono ferit,

• Nunc poscit undas. Wakef.

v. 794. *διδατεῖσθαι* proprie significat dividere, ut Oed. T. 205. atque hoc verbo usus est Euripides Herc. Fur. 217.

ἀδύνας ἀναιδιστήρας διδατούμενος.

Convicia dividens, id est, conviciis incessens. Hinc *διδατεῖσθαι* τι vel τινά, pro *σφάδην λαιδερεῖν*. Simplex *δατεῖσθαι* frequentat Homerus. Ut Graeci *διδατεῖσθαι*, sic Latini differre. Plautus Pseudolo: Iam ego te differam dictis meis. et Aulul. Te jam pipulo hic differam ante aedis. Brunck. Utrum respexerit, Aeschylum (S. Theb. 580.) aut Sophoclem, an utrumque, lexicographorum doctissimus Hesychius, haud temere dixerim; sed antumo- mancam glossam ejus ad hunc modum verisimillime sup-

suppleri posse: ἐνδατούμενος· μεριζόμενος, καὶ οἰωνὸν κατὰ μέ-
ρος κακῶς λέγων, κακῶς λέγων σφοδρῶς, ἡπὸ τῆς δαυτός: in di-
ctionum repetitionibus quaedam omisisse saepissime
inveniuntur librarii scriptores. — Neque absurde
conjecerim hanc vocis significationem a contumeliis,
quibus incessabant parasitae sortis inferioris convivae,
ut regibus suis ludum et risum praeberent, originem
duxisse. Wakef. ἐνδατούμενος. Interpres, vituperans.
H. Stephanus proscindens Latinorum comparat.
Mihi et hic et alibi ingeminans significare vide-
tur. Vide Oed. Tyr. 214. Eurip. Herc. Fur. 217.
Musgr.

v. 795. τὴν Οἰνίαν γάμον. Oenei nuptiae vel con-
jux quem hic locum habeat, nondum inveni. Legen-
dum fort. τὴν Οἰνίαν δάμον, domum Oenei. Musgr.
Intelligitur Oenei filia nupta vel affinitas.

v. 797. λυγρῶς· φλογώδους νόσου· scholiastes optime:
tunc attollens oculum, qui distorquebatur
violentia calentis morbi, me vidit: rationem
constructionis et verborum vim non bene perspectas
habuerunt editores. Tempestivum est Scholion in
Nicandri Alex. v. 52. λυγρὸς δὲ ἔστι πυρίαις, τὸ καπνώδες τοῦ
πυρός· ὅν δὲ αὐτὰ ἢ φλέξ. Nec discordat Hesychius:
λυγρῶς, φλέξ.

Vivide Hyginus expressit locutionem Sophoclis,
fab. 36. „quam Hercules jam induerat; statimque
flagrare coepit.“ Wakef.

v. 802. Fortasse dedit Sophocles, divisim syllabis,
ut v. 807.

— — καὶ μέλιστα μὲν μὲ θῆς
ἐνταῦθα. — Wakef.

v. 804. Vox οἶκτον absona est et inopportuna;
lege, ὕμνον: „si vero formides, ne taedio te afficiat,
tam longam deportationem; saltem ne pigeat ex hac
terra deportare.“ Wakef. Ne pusillum quidem male
me habet οἶκτον, imo aptissimum videtur. Sic enim
recte Musgravius: Maxime omnium cupiebat Hercu-
les, ut solus, nemine mortalium praesente, mortem
obiret: proximum ab eo erat, ut ex Euboea saltem
ante mortem aveheretur, ne Oechaliensibus gaudii

T 2

mate-

materiem praerberet, ut bene judicat Scholiastes. Hoc igitur impenius quam alterum rogat: At si misericordia tangeris, saltem tu me ex hac regione deportari cura.

v. 808. *βρυχόμενον* rugientem: ut alibi noster. Hesychius: *βρυχόμεσθαι*, ὡς λέων. Vid. vv. 906. 1073. Wakef.

v. 812. Verisimilius putat Wakef. *οἱ θάμνος δὲ, τὰς χορηγίας*. Id Heathius quoque voluerat.

v. 813. *προῦβαλος* recte interpretatur Scholiastes per *ἐκτρέφειν*: projecisti conculcandum, ut rem nihili. Noster Philoct. 1017.

ἄγαν ἐπ' ἐκτῆς τῆς, ἐν ᾗ με προῦβάλου ἄφιλον, ἔρημον.

Plutarchus, sympos. apud Stob. *δοκῶ μοι πάλαι ἔγωγε πρῶτον, ἐν ᾗ τὸν ἡδικήσαντα τοῦ ἡδικηθέντος οὐδὲν ἤττην αἱ μὴ ἡδικηθέντες προβάλλονται καὶ κολλάζουσι*: insequuntur et accusant. Wakef.

v. 816. In literula una existimaverim equidem librariorum scriptorum manus aberrasse: sic enim legeris, sermonis indoli, si quid videam, convenientius:

τί οὖν ἡφίεστις; οὐκ ἄρ' οἶσθ' ὅθ' οὐνεκα

nonne igitur novisti? Wakef. Nihil opus est. — Ceterum horribilia minatur tacitus discessus, Oed. T. 1073. Antig. 1245. 1257. et 766. Senec. Herc. Oet. 889.

v. 821. *μητρῶν*. Enallage casuum pro *μητρίων*. Conf. Aj. 1005. Oed. Tyr. 1293. et 1421. hujus fab. 682. (672.) Musgr.

v. 822. *τὴν δὲ τέττιν'* hoc est corrigentis, quod dixerat: „*χαίρουσα* dixi? imo, *χαρὲν* eam vellem, quam patri dederit.“ Wakef.

v. 824. *προσέμειξεν* advenit: sic Hesychius: *προσέμειξεν* *προσελθόν*: et ἡμῶν subauditur. Hinc distinguas rectius, et futilem esse Canteri conjecturam discas, ad Euripidis Orest. 1288.

*τάχα τις Ἀργεῖον,
ἔνοπλος, δευόμενος
πρὸ βοηδρόμῃ
μέλαθρα, προσέμειξεν.*

Miror Scholiastae nostri glossam: *προσέμειξ' προσθήκην*: legisse videtur *προσέμειξεν*: neque absurde. Wakef.

v. 826. *παλαιφάτον*. gl. *τῆς πάλαι λεχθείσης*. Brunck. Variam lectionem memorat Scholiastes, *παλαιφάτον*, sed opinor, illud jam dudum depravatum erat pro *παλαιφάτον* olim venientis: sed nihil muto, tum ob antistrophēn, tum ob Homeri auctoritatem: Od. l. 507.

ὃ πίπει, ἢ μᾶλα δὴ με παλαιφάτα θέσφατ' ἰκάνει.

De hoc oraculo etiam infra agitur, v. 1172. Wakef. Vulgatae favet etiam Oed. Col. 454. monente Musgr.

v. 827. *τρεττὸνμος ἐκφέρει* (nempe *ἐκτὸν* εἰς τὸ τέλος) *δωδέκατ' ἑς γέρον*, quando sese extulerit in finem tertius super duodecimum orbis (nempe lunae), hoc est mense decimo et quinto decursio. Nam *δωδέκατος* esset annus, non mensis, duodecimus. Reisk.

ἐκφέρει *παράλθῃ*: Scholiastes: praeteriisset. At quis alibi sic locutus est? nimium vellem scire: sed transeunt locum editores, quasi plana essent omnia, et sine salebris. Utinam lentius interdum festinarent! Quod egomet habeo, perexiguum sane est, nec quale vellem; sed acuat utinam doctiorem quandam, et orationis opibus instructiorem. *Τὸ φέρειν ἐκ θεοῦ καλῶς φέρειν χρε'* est apud Suidam *γνώμη*: ubi τὸ φέρειν vult quod venit: Sophocleum igitur, *ὅπντο ἐκφέρειν* cum evenerit. Sane verbum *φέρειν* neutre usurpari, in alio quamvis sensu, apud Aelianum invenio, et Orpheum de lapidibus. Wakef. Ex Oed. Col. 1424. quem laudat Musgr., neutiquam probari potest, *ἐκφέρειν* esse exire, excurrere. *ΑΠΟΤΟΤΣ. ἐνισαυτοῦς. Σοφ. Τραχινίαις*. Hesych. Haec glossa quem possit alium locum attingere, nisi eum, in quo cum maxime versamur? Ostendit itaque veram lectionem esse *ἐκέρου*, quam antistrophici quoque versus numeri flagitant. Porro, ad *τολεμήνους* supplendum videtur *σελήνην*, ut sensus sit: quando exactis mensibus luna ad finem perduxisset duodecimam arationem, h. e. duodecimum annum. Quid

Quid autem? Supra v. 165. mentio fit non duodecimi anni, sed unius tantum cum spatio trimestri, numerandi a tempore, quo Hercules ultimam hanc expeditionem suscepit; in qua totum tempus ab oraculo praefinitum jam consumptum erat, v. 44. licet Chorus minus accurate absentiae ejus non ultra annum spatium tribuere videatur v. 651. Quam repugnantiam ut solvas, statuendum est, duplex editum fuisse vaticinium, alterum prius, alterum ferius. Neque id temere, namque in nostrae ipsius fabulae v. 1167. commemorantur *μαντεῖα καὶνὰ, τοῖς πάλαι ξηγόμενα*. Sic possumus carere Musgravi emendationibus: *δωδεκάπους ἄριστος*, et *δωδεκάκαις ἄριστος*, annus ex duodecim mensibus constans. Cleobulus apud Stobaeum Eclog. Phys. cap. XI. de anno:

Εἰς ὃ πατήρ, παῖδες δὲ δώδεκα — .

v. 829. *ἐναδοχὰν ἐνέπαιον, ἐνακαχὴν, ἄριστον*: Scholiastes: et hoc postulat loci scopus: at quo auctore, qua analogia talem interpretationem bonus vir est ingressus? Muffant iterum editores, et ipse nihil expedio. Interea, donec aliquis faciem in has tenebras intulerit; statuo equidem sic legendum esse atque concipiendum periodum:

*ὅ τ' ἔλακον, ὅπότε τελεσμένος ἐκφύει
δωδέκατος ἄριστος ἐναδοχὰν, τελεῖν πόσων
τῇ Διὶς ἀντόπαιδι· καὶ τὰδ' ἐρῶ
ἔμπεδα παύουρίζω.*

Quod oraculum et dixit ad finem venturum esse laborum Iovis filium, cum duodecimus annus successionem annorum extulisset; et nunc completur: et τῇ ἀντόπαιδι, vel ad τελεῖν refer, vel ad ἔλακον: τελεῖν vero ad finem venire, ut Apollonius Rhodius, l. 252. quem tamen dubito, an non alibi adduxerim:

δαλὴ Ἀλκιμήδη, καὶ σοὶ κακόν, ὅψι περ, ἔμπεδος

ἤλυθεν· ὅδ' ἐτέλεσας δὲ ἡγλαίῃ βίῳ τοι. Wakef.

Difficultas evanescet omnis, si cum Hoepfnero et Billebeckio *ἐναδοχὰν* de susceptione explicueris. *ἐναδοχὰν* enim est suscipere.

v. 830.

v. 830. ἀνδράκων· γυναικὶ πατρί: Scholiastes. De Hercule itidem Virgil. Aen. VIII, 301.

Salve! vera Iovis proles. Wakef.

ἀνδράκων, πῶτον τρέφει τὴν παῖδα ὕμνα. αὐτῶς Σαφειλῆς. Lex. Ms. Sangerm. Pertinet ad h. l.

v. 831. καταυρίζω: vocem memorant Hesychius et Eustathius; nec me alibi legisse memini, praeterquam in Polybio. Wakef. καταυρίζω, κατ' ὄψον ἐρχεται vel ῥέ. Conf. supra v. 469. Aeschyl. Pers. 604. Musgr.

v. 832. λείσσω· videns pro vivens; cujus auctorem habuit Homerum, Il. A. 88.

— — ἡμεῖς ζῶντες καὶ ἐπὶ χθονὶ θάνατον ἔχοντες
ut etiam Euripides, Alcest. 140.

καὶ πῶς ἐν ῥήτι κατὰ δόξαν τι καὶ βλέπει;
et prior Aeschylus, Eum. 323.

— — ἡμεῖς καὶ δαδονέσθαι
caecis et videntibus: i. e. „vivis et mortuis.“ Wakef.

ibid. Heathius et Brunck. mensuram suffultum eunt scribendo: ἡμεῖς γ' ἔχοι, quod probari non potest ob particulam γ, sensu carentem. Wakefieldius autem edidit, ἐπὶ πόνον ἔχοι. Postulare enim proprietatem et decorum, ut vox oraculi, πόνον, sine mutatione repetatur. Id non video. Probabilius, ni fallor, transpositis vocibus rem confeci, auctore Hermanno.

ibid. θανάον. Mallem ἄνον, hoc est, ἀνύμν, perficere. Reisk.

Parum necessaria videtur vox θανάον, sed additur, pro more poetarum, quem saepius attigimus; ut explicet obscuriorem atque rariorem phrasim καὶ λείσσω. — Opportune autem ad huiusce loci mentem Palladas Alexandrinus, epig. 17,

μή τοῖνον πλαύσῃς τὸν ἀπαρχόμενον βίβωιο·

οὐδὲν γὰρ θανάτου θύμαρόν ἐστι πάθος.

Of. Eur. Alcest. 958. Wakef.

v. 835. Non discedimus a scriptura librorum omnium unanimi in hoc loco: cujus rationem ne quidem per nebulam suam, quam festivissime nobis propinant boni editores, dispicere valuerunt. Nefas scilicet est rete: cum quo venustissime comparatur tunica, quae tam strictis amplexibus se corpori Herculis

culis implicuerat. Quod vero magis commendat usum vocis *νεφέλα* in hoc loco, dictio *χρῆν* etiam pro rete videtur aliquando usurpari. Utrumque una opem probabit tibi lepidum Satyrii Thyilli carmen, quod ideo integrum proferri debet:

Θηραυτῆς δολιχὸν τόδε δίκτυον εἴθετο Δῶρις,

Πύργος δ' ἐνὶ θῶν λεπτόμυτον νεφέλῃ,

τριγλοφῆρους δὲ χιτῶνας ὁ νυκτερέτης εἴθε Κλαίνας,

τῷ Πατρί, τρεῖσιν ἔργασιν καμάτων.

Ἰλαος εὐσεβέσσιν ἐδαλφούσις ἐπίνυσσιν

πτηνά, καὶ ἡγοτέρων κέρδεα, καὶ νεπόδων.

Lucem vicissim dabit et accipiet locus Nonni longe venustissimus: Dionys. lib. XLV.

καὶ τις, ἀνοιστῆρ' εἰδὼς, θυάλλῃντι ἀνδρῶν

κοῦρῃ λυσίδεμα δίσσυστο παρ' ἐνὶ θῶν,

κερκίδα καλλιψύμα καὶ ἰστοτελείαν Ἀθήνην

καὶ, πλοκαμῶν ἐκβύσσον ἐπορρίζεμα χιτῶνα,

μίσγεται Βασσαρῖσσει, καὶ Ἀολεῖ ἐπ' αὐτὸ Βάκχῃ:

reticulum nempe Latiorum; ut Iuvenalis II, 96.

Reticulumque cōmis auratum ingentibus implet.

Phavorinus: Νεφέλῃ εἶδος δίκτυον Σηρευτικῶν· ὡς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει (Av. 194.)

μὴ γῆν, μὴ παγίδα, μὴ νεφέλας, μὴ δίκτυα:

qui ex Scholiaſte ad locum ſua deſumpſit. Addas licet

Artemidorum oneirocr. II. II. λῖνα, καὶ στάλικας, ποδάρη,

βρόχους, καὶ ἡδὲν ἐκρυπτασία, καὶ αἱ νεφέλαι λογύβριμα: ut

Aristophanes iterum, ejusdem fabulae v. 528. Athe-

naeus I. 19. οὐδὲ τὸν ἄρμα δ' ἤμας τοῖς θένειν εἶλον ἑλκύν-

ρον, παγίδας καὶ νεφέλας ἐπὶ ταῖς κίχλαις καὶ πελαγῶν ἰστίαις.

Hesychius: νίφια· λῖνα Σηρευτικά; respiciens procul du-

bio, et recte capiens Hom. Od. X. 304.

ταὶ μὲν τ' ἐν πιδίῳ νίφει πτάσσουσιν ἴενται.

Et nollem te, mi lector, vocem *χρῆν* de unguendo

cum editoribus intelligere; sed de pungendo et

laedendo ob arctam membris adhaesionem: ut Ae-

schylus, Prom. vinct. 569.

χρῆν τις αὐτῷ μὴ τάλαιναν οἶστρος.

Ἐχρῆσεν· ἐκέντησεν: Hesychius: ad cujus glossam dignae sunt, quae consulantur, editoris observationes.

Deni-

Denique sic concipias locum Sophoclis: „Si Herculem confringendo crucient Centauri crudes et lethiferae casses, ea necessitas fatalis, quam dolus excogitavit; quomodo mortem poterit effugere?“ Scholiaſtes, quamvis statim in diverſum abeat, nihil multum diffimile videtur voluiſſe: *οὐ γὰρ αὐτὸν τὸ αἷμα τὸ θανάσιμον τοῦ Κενταύρου περιέχει.* — Haud alienus est Aeschyl. locus, sept. Theb. 609.

ταυτοῦ κρήσας ἰνδικῶς ἐγγυμάτων,

πληγὰς θοοῦ μάστιγι παγκοίνῃ δάμῃ:

et Agam. 1622. ed. Schütz. Quid autem? prorsus similiter ipse Sophocles intra paucorum versuum intervallum:

— — νιν αἰκίζῃ

Νέσσω φόνια δολόμυθᾶ κέντρ᾽

ἐπιζέσαντα·

et v. 1051.

οἶον τὸδ' ἢ δολῶπις Οἰνέως κρή

παθῆσθαι ὅμοις τοῖς ἑμοῖς Ἑρινύων

ὅψαντ' ἐμφίβληστρον, ᾧ διέλλυμαι.

denique, v. 1058.

— — ἐφράσθη τῇδε χερσὶν αἰκίζῃ

nam inde retia vocari quaedam *νεφέλας* judicaverim, ob tenuitatem suam et texturae subtilitatem; ut *ἀφροσπε* tantum non evaderent, atque oculorum aciem effugientia.

Verum enimvero sentio denique, quamvis nubes gratiae sint interea editoribus habendae, quos credibile est nihil cogitasse de iis, quae dicturus sum, non tantopere deridendam videri eorum interpretationem, quanto primum existimavi. Si pro *νεφέλας Κενταύρου*, nubes Centauri, quod nullo modo ferendum videtur, *νεφέλα λύπας* aut simile quid scripsisset Sophocles, patienter tulissemus: non aliter enim Valerius Flaccus III. 573. quem explosae satis interpretationis defensoribus invidere nolui:

— — varios hinc excitat aestus

Nube mali percussus amor:

sed ne dubites, lector, ita corrigendum esse locum:

Nube mali percussus amor:

id

id est, attonitus, *επτοημένος*: ut, ingruente tempestate nubibusque, timent volucres, agricolae, nautae; totaque naturae facies evadit tristis ac terroris plena: huc enim retorqueri nec debet nec potest Lucanus I, 539. Nec vereor parem castigationem admoveere eidem Valerio, VIII. 81. loco longe commodiorem:

Nec dare permissae, quamvis jubet, ora quieti
Sustinet; ac primi percussus nube sopor-
ris,

Horruit, et dulces excussit corpore somnos.
Homerus quodammodo praeivit, II. P. 591.

— — τὸν δ' ἄχρεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα.

Nobis favet Lucanus, VI. 297.

— — coeci trepidus sub nube timo-
ris.

Quin etiam, si fieri possit, ut in animo habuerit Sophocles noster pestilentiae ferventem aethera, non invidimus hanc quoque nebulam editoribus Statius, Theb. I. 630. de Phoebō loquens, quam pulcherrime:

Pestifera arma jacit; camposque, et celsa Cy-
clopum

Tecta superjecto nebularum incendit
amictu.

Sed de his satis. Wakef. His plura videntur opponi posse, primum quidem, quod, cum Tragici tot vocabulis utantur, quae significant rete, nunquam tamen *νεφέλη* hoc sensu adhibeant; deinde quod verbum *χρίω*, ea significatione, ut denotetungere, de *νεφέλη* maxime occurrens, parum commode dicatur de reti; tum displicet etiam appositio, qualis est verborum *φονία νεφέλη* et *δολοποιδὲς ἀνέγνα*. Quare satius arbitror, *νεφέλη* de morte intelligere, quam si quis obiit, solus non amplius adspicit. Positus autem est effectus pro causa, mors pro veneno Centauri nebulam (*εὐκτόν*, mortem) efficiente, i. e. mortifero, quod recte animadvertit Billerbeckius. Superest vox *ἀνέγνα*, qua necessitatem, fatum indicari puto, eaque appellatur *δολοποιδὲς*, quod fati necessitas dolum Nessi adduxit.

adduxit. Cf. Eurip. Phoen. 1017. ubi *σις ἐνέγκαν δαρ-
ρῶν ἐφογγίνας* is est, qui fatis ad aliquem casum pro-
truditur. vid. Billerbeck. Brunck. vertit, dolosus
furor, Wakef. dolosa vis, perperam, si quid vi-
deo, uterque. — Musgr. *φονία νεφέλας*, mortifera ne-
bula, exponit, morbo vel dolore mentem instar ne-
bulae obfuscante: *χρίαν*, ut Wakef., stimulare, ex-
cruciare: denique *δολοποιδς ἐνέγκαν* vertit astutia-
rum artifex cruciatus. Dolor sc. (*ἐνέγκαν*) Nessi,
inquit, ipsi callidum hoc consilium subministravit.
Ἀνέγκαν, ut Philoct. 208. *τοῦ στίβου κατ' ἐνέγκαν ἔρπον-
τες*.

v. 837. *πλευρῇ*. non potest admitti metri causa,
Scripsi igitur *πλευρά*, ut subaudiendum esset *κατά*.

v. 838. Depravationem quandam sublatare certissi-
mum est: in eadem re repetenda nunquam fregisset
vigorem loci noster mutanda dictione, *τίκτετο*; scri-
pisset nempe:

ὣν γ' ἔτεκε θάνατος, ἔτεκε δ' αἰδώς δράκων:

sed unde tam perspicuum versum corrumperent libra-
rii? aliam igitur dispiciamus decet medicinam, tum
hac de causa, tum quod insulse caudam trahat illud *δ'*,
et sic potius excurrere debuerat versiculus:

ὣν ἔτεκε θάνατος, ἔτεκεν αἰδώς δράκων.

Quid facerem? anne his sordibus inquinatus editori
studio locus erat relinquendus? neutiquam, opinor.
Hinc lenissima usus correctione *δέχτετο* pro *τίκτετο* sub-
stituerim: quod mors exceperit, i. e. Centau-
rus moriens, ut puellae donaret: nam constabat vi-
rus, e Nessi sanguine, quem moriens Deianirae
dederat; et e veneno, quod peperit Hydra: supra
autem vocat *δάκρον θυρόε* Centauri donum Deianirae —
noster Sophocles: et Diodorus IV. 36. *ὁ Νέστος* —
ἔλασσε τῇ Δηϊανίρῃ δάκρον φίλτρον — *οὗτος μὲν οὖν, ταύτην τὴν
ἀποθήκην δόδς Δηϊανίρῃ, παραχρῆμα ἐξέπνευσεν*.

Ovidius autem emendationi nostrae felicissime
aspirat: met. IX. 130.

— — Sanguis per utrumque foramen

Emicuit, mistus Lernaee tabe veneni:

Excipit hunc Nessus:

neque

neque abnegat se comitem Hyginus, fab. XXXIV.
„Nessus moriens — sanguinem suum exceptum
Deianirae dedit.“

Neque te, Seneca, filebo, Herc. Oet. 519.

— — ille, jam quaerens diem,

Tabum fluentem vulneris dextra excipit

Traditque nobis. Wakef.

Apparet, pro verbo *τὸν* aliud requiri, quod minorem vim habeat, quam sequens *ἵνα*. Hanc enim gradationis necessitatem manifesto ostendit particula *καὶ*, quae alioquin perquam insulse addita foret. At quale fuerit verbum illud, quod desideramus, difficile est conjectura adsequi. Mirifice tamen placet Hermannii ratio, scriptum fuisse suspicantis a Sophocle, *ὃν ἄρα θάνατος*, „quod mors feminavit, peperit autem draco.“ Wakefieldius quam attulit explicationem vocis *θάνατος*, morientem Nessum intelligens, eam non credo a quoquam probatum iri.

v. 841. *προσπύσσας*: at statim supra v. 837. *προσπύσσας*: et te, mi lector, rogatum velim, an credibile sit, Sophoclem ea fuisse verborum egestate aut indigiti inopia, ut necesse habuerit cramben recoctam sic sponere nobis convivandam. Ne dubites priorem locum, sic rescribi oportere:

πλευρᾷ προσπαγγύτος ἰοῦ

lateribus infixo telo: eleganti sane figura, et vocibus *φούλα* et *χρῆμα* felicissime accommodata. Virgil. Aen. IV: 173.

— — haeret lateri lethalis arundo:

ut mox similiter idem virus *κέντρα* nominat v. 844. Wakef. Amat eorundem verborum repetitiones tragicus noster, prae caeteris autem Aeschylus. Nihil itaque mutandum.

v. 842. Vestram fidem, critici! quotquot estis atque editores! dicite mihi, quid sibi velit librorum *φάσμα*? mussant nec habent quod eloquantur. Procul dubio vox exquisitior hic scrupulum fecit indoctis librariis, atque ansam corruptelae praebuit. Non inepte reposuissim *στάγματι* ut Aeschylus Pers. 611.

τῆς τ' ἐν θάλασσῃ στάγμα:

sed

sed ne dubites unice genuinum esse alterum vocabulum. Ut *μίαμα*, *μιασμός*, *μιασμα*, et similia: ita *νάμα*, *νασμός*, *νάσμα*. Euripides quoque ejusdem jacturam dictionis diu deflevit, et in hunc diem frustra: sic enim, me hortatore, rescribas ad Supplicum v. 520.

— — — — — *ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι*
τὰ νάσμα' αὐτως.

Importunas scribarum manus passim expertae sunt magno vocum exquisitarum detrimento hae venustates. Vocem cognatam *νασμός* saepius hoc infortunium de loco pepulit: ejus injuria exemplum non sunt huic temporis opportuna. Nostrae emendationi respondet accurate prior interpretatio Scholiae: *πρὸς καταλλήμιος τῷ ἰσ τῆς ὕδρας*: nec vel posterior verbo *φάσματι* respondet.

Cum vero habeat Hesychius, *φάσμα· τίρας· ὕδρας φάσματι* poetica locutio esse possit pro hydra ipsa, nihil mutavi, quamvis dura videatur et huic loco parum conveniens periphrasis. Wakef. Vulgata sanissima est.

Ibid. *μελαγχαίτα*: i. e. *δασυτέρειον*, ut supra v. 558. hic autem Hesiodum intuebatur Sophocles, in grandi carmine, scut. Herc. 187.

Κένταυροι δ' ἐτίθεντο ἐναντίοι ἡγερθεῖν
ἄμφι μέγαν Πηλεΐον, ἰδ' Ἀσβελον αἰωνιστήν,
Ἄρκεται τ', Οὐρίην τε, μελαγχαίτην τε Μίμραντα.

Porro Brunckio obtemperavi reponendo δ' pro τ' post *μελαγχαίτα*: cum id poposcerit linguae ratio, praecedente *μέν*: non ausim tamen pariter rejicere librorum δ' ὑπο post *Νέσσειν* nam vocula potest ab antithetico versu decidisse, aut ei menda non detegenda insidere. Dedi quod verisimile judicavi (*Νέσσειν θυμοφόνως διελθῶν*): nec absurde crediderim tragicum nostrum, ut alias saepissime, magnum exemplar suum imitandum sibi proposuisse: Il. N. 544.

— — — — — *ἄμφι δέ οἱ θάνατος χέτο θυμορᾷστος*
 atque Od. B. 329.

— — — — — *ἔφ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνέκχῃ.* Wakef.
 Vocabulum *θυμοφόνως* ignoro. *Νέσσειν* autem, quod videntur etiam scholia Romana a Sophocle omisissimum indi-

indicare, cum Hermanno (de metris p. 440.) ex interpretatione adjectum arbitror, ejusque loco, quod libri habent, ὕπο restituui, absolute illud positum, ut saepius. Pro δολύμυθα Reiskius conjecit δολύμυχα aut δολύμυθα, habentia in recessibus suis fundisque dolos. „προεστειναι φάσματι. Quomodo Hercules, tunicam mortiferam gerens, cum φάσματι, i. e. specie, forma hydrae conglutinari dicitur? Nimirum hydra, quamdiam vivebat, διυότατον φάσμα erat: Poeta autem audaci figura de Hercule loquitur ut cum vivae hydrae terroribus, vivique Nessi astutiis simul conflictante. Quid enim aliud sibi vult, quod sequitur, δολύμυθα κέντρα? Non enim δολύμυθα dici, credo, poterant doloris, quo Hercules cruciabatur, calcaria. Statius Thebaid. XI. 238.

— — victorque furit per viscera Nessus.“
Musgr.

v. 843. αἰνίζω: Phavorinus: αἰνίζω· μαστίζω: apposite: ut noster Aj. 110.

ΑΓ. μέστιγι πρῶτον νῦτα φονιχθεὶς θάνη·

ΑΔ. μὴ δῆτα τὸν δόστηνεν ὧδέ γ' αἰνίσω.

Rarior est Atticae formae usus. Wakef.

v. 844. δολύμυθα κέντρα. Eupolis de Pericle: μὴς τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἐκτρομεύουσιν, apud Scholiast. Aristophanis ad Acharn. 529. Aculeos orationis meae habet Cicero pro Sylla 26. Idem Acad. IV. 31. sed ut omnes istos aculeos relinquamus. Musgr.

v. 845. ἠνιζέσσαντα. Ignita vertit interpres. Verum si δολύμυθα κέντρα versu superiore recte orationem doloſam et aculeatam reddidimus, multo convenientius erit transitivo sensu accipere pro coquentia. Sic λέβητ' ἐπέζισεν Eurip. Cyclop. 392. τὸ δὲ λαστρεὶς περὶ ζῆον Apollon. Rhod. III. 273. Τροφῆς ἡ μὲς φλογμῇ ζέουσα Lycophron v. 690. Conf. et Aeschyl. Prometh. 370. Reiskii Epigram. 601. Oppian. Hal. II. 528. Aristoph. Equit. v. 916. Musgr.

v. 846. ἄοκνον. gl. ὀξυῖαν, ταχέϊαν. Bruncck. Quae significatio vereor, ut possit exemplis comprobari Perperam enim inde deduxeris, quod vox occurrit sic,
ut

ut indicet assiduum, indefessum. Neque rectius statuunt, qui passively intelligi volunt, quod non timeatur, non expectatur cum metu. Idem valet de Brunckii ratione, formidolosam vertentis. Expeditus locus scribendo *ἄσυνος* quod suavit Hermannus in Ephem. Ienens. 1802. p. 143. et Musgr. Tum sensus erit: a quibus (Nessi telis) misera nihil metuens.

v. 847. Constructionem sic instituo: *προσέβλεπε νέων γάμων ἐπιστάτων μεγάλην βλάβαν δόμοις*, cernens novas nuptias suscitantes magnam noxam domo. *Νέων γάμων* pro *νέων γάμων*: vide citata supra ad v. 395. Deinde *κίσσειν* transitive, ut Aj. 40. ubi alia. Musgr. parum probabiliter.

v. 848. Brunckiana lectio est:

τὴ μὲν οὐ τι προσέβαλ' ἅπ' ἁλλοθροῦ —

quam Vir Cel. defendit hac ratione: „Sic legendum esse et metri et sententiae ratio ostendit. Quia *τὴ μὲν* initio phrasios positum, credidit librarius huic referri debere partitivum vel adversativum *τὰ δέ*, qui error vulgatae lectioni originem dedit, *προσέβαλε, τὰ δ' ἅπ' ἁλλοθροῦ*. Eadem imperitia variam lectionem peperit v. 7. *ναίοντα δ' ἐν Πλευρώνι*, quomodo librarius eximie emendasse sibi visus est, quia *μὲν* in proximo versu praecesserat. At haec particula saepissime initio sententiae adhibetur, altera non subsequente.“

Wakef. sic edidit:

νέων ἐπιστάτων γάμων

τὴ μὲν οὐ τι προσέβαλε, τὰ δ' ἅπ' ἁλλοθροῦ —

„Horum quidem partem non animadvertit, mala scilicet probabilia ex hoc facinore eventura: sed hoc solum cogitabat, ope philti conversionem in se mariti; conversionem perniciosam.“

At longe melior est lectio, quam l. l. Hermannus ex conjectura protulit, quamque debueram ipse in textu collocare:

ἅ μὲν οὐ τι προσέβαλε, τὰ δ' ἅπ' ἁλλοθροῦ —

„Dejanira nihil metuens a Nessi telis, quum magnum damnum praevideret, novo impendente conubio, quae non expectaverat, ea alienis consiliis evenerunt (*μαλόντι* sc. *ἰσχυρῶς* i. *αἰσ.*) funesto cum casu.“ V. 850.

cum

cum antistrophici versus metrum non congrueret, pro *ἀλσθρίαισι* monente eodem Hermanno scripsi *ἀνταίσαισι*, cujus in locum vulgata ex interpretatione succedere potuit.

v. 849. *κλασθρῶς*: hanc vocem non intelligo id velle quod Homereum, Od. A. 183.

πλέον ἐπὶ οὐρα πόντον ἐπ' ἑλκασθρῶς ἀνδρώπους
i. e. *βαρβαροφάνους*: sed secundum alteram Scholiaſtae nostri explicationem: *τῆς ἄλλης ἀπορίας, καὶ μὴ τῆς ἐκείνης*: ut Il. I. 313.

ὅς ῥ' ὅτιρον μὲν καὶδ' ἐπὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. Wakef.

τὰ δ' ἐπ' ἑλκασθρῶς — *ἐναλλαγαῖς* interpretatur Musgravius: quae Neflus astute de Herculis amore philtris conciliando commentus erat in colloquio, quod moribundus cum ipsa habuit, vel quum moribundus in gratiam cum ipsa redire vellet.

v. 851. *ἀλσθρῶς*, gl. ἢ *δυστυχῆς*. ἢ *ἀλσθρία στήνη καὶ δουκ* Brunck. *ἀλσθρῶς*: Scholiaſtes: vel perniciosorum molitrix. Wakef. Magnam creat difficultatem lectio *στήνη* metri ratione habita, cum antistrophicus versus finiatur vocabulo *νόμφαν*. Id facile possit in *κῆραν* mutari, quas voces et ipsas confuderunt librarii Antig. 1128. ubi codex Augustanus ab Hermanno collatus feliciter exhibet *Καρθῆσαι κῆραι*. Sed obstant sequentes versiculi, iisdem prorsus numeris scripti, ut manifesta sit verbi *στήνη* depravatio. Ac nisi *σταῖνα* rescribere velis, nullum habeo, quo locus foçilletur, remedium. Verum anceps hoc est auxilii genus, siquidem formam *σταῖνα* quibus locis defendam, qui quidem indubitatae sint auctoritatis, non reperio.

v. 852. *χλωρὸν δακρύων ἄχνην*. Eustathius ad Il. A. p. 492. *Ἰστέον δὲ, ὅτι ἄχνην Ομήρου εἰπόντος τὸ λυγρότατον τοῦ κύματος, ὅπῃ ἐν ταῖς ἐξω προσρήξεσιν ἐπαφρίζεται, Σαρκαλῆς ἄλλως τὴν λέξιν ἐκλαμβάνων, ἄχνην τὴν δρεῖσον ἐφη ἐν τῇ* (Oed. Col. 681.) *Θάλαμ δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνης δ' καλλιπτοῦς νῆμεσος. οὐδ' αὐτὸς ἐπὶ προσφύας γράψας, διὰ τὸ μὴδὲ τὰς τῷ αὐτοῦ σταγόνας συναχθεῖς εἶναι, ἀλλὰ διαχεῖς ὅθεν καὶ ἡ ἄχνη ἀνέμωσται, ἀέχῃ τις οὖσα, καὶ κατὰ κρᾶσιν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἄχνη. Εὐρείπιδης δὲ καὶ αὐτὸς μνησάμενος τῆς, ἀλδὲ ἄχνης ἀνέμωσται*

οὐκ ἐν δ' ἄχην λέγει (Or. 115.) τὴν ἐν λαιβαῖς καταχρησμένην τῆς γῆς. Idem ad Il. B. p. 217. Ἰστέον δὲ, ὅτι, ἐπὶ καὶ κυρίως θάλλοντα, καὶ ἀπαλά εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρεν δάκρυον που λέγεται τὸ ἀπαλόν. ἐπὶ δὲ καὶ χλωρὰ εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχον πλείως, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν δ' Ἐδριπίδης φησί. (Med. 921.) Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, χλωρὸν ἄχην δακρύων ἔφη. Hinc intelligere est, quam prava sit Heathii explicatio ἄχην pro lanugine, et per synecdochen pro genis accipientis. Brunck.

Heathium de emendationibus cogitasse fatis mirari nequeo. Vocem χλωρὸν de lachrymis usurpatam vel pueri statim intelligent ad Homereum exemplar effinxisse Sophoclem: Il. B. 266.

— — θάλαρον δὲ οἱ ἔκπασσε δάκρυ:

χλωρὸν νασρὸν: Scholiafles nosfer: lachrymae vero, quae semper novae flenti deciderint, copiosae sint necesse est. Opportunissimam glossam suppeditat lexicographorum utilissimus Hesychius: θάλαρον δάκρυον (Il. Ω. 9.) τὸ πολὺ, καὶ μὴ ξηρανόμενον, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐφθαρμένων καὶ θάλλον. Eodem redit Il. H. 426.

δάκρυα θερμὰ χλοῦτος.

Adducam elegantem locum Philonis de Iosepho: Il. p. 66. νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους, μέλλων ἐνδακρύων, ὥς μὴ γένετο καταφανεῖς, ἐπιστρέφεται· καὶ, προχέας θερμὰ καὶ ἐπάλληλα δάκρυα, καὶ πρὸς ὀλίγον ἐκμουφισθεὶς, τὴν ὕψιν ἀπομαζήμενος, ἐπιστρέφει. Vide inferius ad v. 105. Wakef.

ibid. ἡδαιὼν ἡδρῶν: Scholiafles: ut Homerus, Il. Ω. 510.

καὶ ἡδινά. Idem.

Confert Musgr. Apollonium Rhod. lib. I. 269.

ὥς ἔχοντο κλαίουσ' ἡδινώτερον, ἥντι καύρη.

Et paullo post: ὥς ἡδινὸν κλαίεσκα.

v. 853. τέρην' στάζει: Hesychius, non alio respiciens, ut opinor: in me saltem haud susceperim aliud exemplum neutrae significationis exhibere. Wakef.

ibid. ἔχων: humorem lachrymarum. Pro maris aspergine vocem adhibuit Homerus, Ia. Δ. 426.

— — ἀποπτόν, δ' αἶλός ἄχην:

U

quam

quam rorem Virgilius et alii nominant: Geo. IV. 430.

— — eum vasti circum gens humida ponti
Exsultans rorem late disperfit amaram:
quo vocabulo etiam lachrymas designant: Lucretius, III. 470.

— — lachrymis rorantes ora, ge-
nasque.

et Horatius, art. poet. 429.

— — super his etiam stillabit amicis
Ex oculis rorem.

Hinc est, cur ῥοή, ut ros, generaliter humorem velit, quod pro rore proprie sic dicto utatur Sophocles, Oed. Col. 681.

Bene Etymologicum Magnum: ῥοή, πᾶσα λαιότης ὕδατος τε καὶ ξηροῦ. Eustathianis de voce cognata prae-
buit Phavorinus. Idem. Locum hic habet, monente Musgr., enallage constructionis: nam plerumque ῥέγγουσι dicuntur res, quae liquori immerguntur, vel eo asperguntur, non liquor ipse. Eadem usi sunt licentia, et in eodem quoque verbo, Pindar. Nem. X. stroph. 5. ubi δερμὶς ῥέγγου δάκρυα. Anacreon v. 878. νύκτας ἐπιῤῥέζας.

v. 854. Plene distingo post ξυναλλαγαῖς: et hic lego: τὰς ἐρδόμεν' ἄ. Gemit et lacrymatur haec facta esse, quae Fatum ostendit dolosa et exitiosa fuisse. Musgr.

v. 855. Pulchre tragicus mentem lectoris erigit et suspensum efficit spe quarundam ingentium calamitatum, brevi spatio eventurarum.

Has Chori, vatem agentis, partes gravissime sic innuit Horatius, art. poet. 218.

— — divina futuri
Sortilegis non discrepuit sententia Delphis.
Wakef.

v. 857. ἑρβώγη παρὰ δακρύων: elegantissimus versiculus, quem pulchre παραφράζει scholiastes: ὡς καὶ πηγεῖς κρουνήδων: neque aliter Dioscorides in epigr. 34.

δάκρυα δ' οὐκ ἑρβώζ' ἐπὶ πόνθισιν:

Cf.

Cf. etiam Herc. Fur. 448. Alceft. 1089. Aelianus de animm. VII. 7. *κατόμενος δὲ ἑρμῶδος τῆς θαλάττης εὐθὺς ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ βροχίσεισθαι αἰνίσσεται* Plutarchus de Pericle: I. p. 172. *ἐπιφύων δὲ τῷ νεκρῷ στέφανον, ἡττήθη τοῦ πάθους πρὸς τὴν ὕψιν, ὥστε κλαυθμόν τε ῥῆξαι, καὶ πλῆθος ἐκχέαι δακρύων.* Sed illustrandae Sophoclis locutioni quid aptius versione LXX. virali ad Ieremiae IX, 1.

τίς δάσει κεφαλῇ μου ὕδατος,

καὶ ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων;

quae videri possint lachrymis potius, quam atramento exarata.

Seneca Herc. Oet. 590.

Nec praecipitem volveret amnem

Flavus rupto fonte Lycormas.

Statius, Theb. VII. 316. de Asopo flumine:

— — abruptis cum torrentissimus exit

Fontibus.

quam judico sinceram esse istius loci lectionem. Finem faciat Virgil. Geo. III, 428.

— — amnes — rumpuntur fontibus.

Wakef.

ἔρρωγεν. Aeschyl. Pers. 433. *κακῶν δὲ πύλατος ἔρρωγεν.*

Conf. et Oed. Tyr. 1311. Musgr.

v. 858. *πέχνηται νόσος:* pulchram metaphoram nostri poetae in animo habuit Ovidius, met. IX. 161. ut opinor:

Incaluit vis illa mali; resolutaque flammis

Herculeos abiit late diffusa per artus.

ἐκκρίσιν: Hesychius: *ἐκκρίσεις: πόλεις.* Homerus II. Ω. 365.

οἱ τοὶ δυσμανεῖς καὶ ἐκκρίσεις ἐγγυὲς ἔασι:

ἄδικοι, ἐχθροί: Scholiaftes.

Enimvero quaedam his lyricis insunt, tam metrum quam sensum spectantia, in quibus me haerere fateor. Ut de caeteris taceam, neutiquam mihi quoque satisfacere in hoc ipso loco: et valde suspicor graviolem subesse corruptelam, libros emendatores adnu scriptos postulantem. Interea indicaverim Sophoclem voluisse aliquid ab istis, quae parum confiderenter oblaturi sumus lectoribus, haud immaniter abhorren-

U 2

tem:

tem: nam receptam scripturam (Brunckiana est, non-nisi *εγκαλυτον* in *εγκυλυτον* mutato) salebrosam esse, in-
conditam, obscuriorem etiam, atque perturbato ver-
borum ordine, nemo non fatebitur.

*κέρχεται νόσος, ἢ πόποι· οἶαν ἔνερ-
σιον οὐ τις ἐγκυλυτον*

Ἡρακλῆα ἴμιλον πάθος οἰκτίσαι;

qualiter quis hostium non miseraretur ma-
lum Herculi superveniens? Paucis immutatis;
nam Π in πω vix discrepat a ΤΙ. Ad hunc sensum
Maro, Aen. II, 6.

— — quis talia fando

Myrmidonum, Dolopumve, aut duri miles
Ulixi,

Temperet a lachrymis?

et Aen. XI. 258.

— — scelerum poenas expendimus
omnes,

Vel Priamo miseranda manus. Wakef.

v. 859. Scholiastes quum dicit in expositione sua *οἶαν*

κακὸν συνέβη τῷ Ἡρακλεῖ, et *γένετο*, non dubium est quin *ἐπι-*
μολε legat, non *ἐπίμολε*. Quo minus auscultare debe-

mus illi expositioni quae subjungitur, videlicet *ἐπίμολε*,
ἐντὶ τοῦ ἀπομέλου. Nam praeterquam quod violentus
esset hic indicativi usus pro optativo, accipiendum
foret *ἐπίμελον ἑναρσίων* pro *ἴμελον ἐπ' ἑναρσίων*, cujus usus
verbi *ἀπομέλου* exemplum desidero. At cum *ἐπίμολε*

fat is apertus esse videtur sensus, accipiendo *πάθος ἑναρ-*
σίων passive, τὸ ὑπὸ τῶν ἑναρσίων ἐπαχθεῖν. Quod idem
significabit, si sola praepositio *ἐπὶ* subaudiatur, ut sit
πάθος ἐπὶ ἑναρσίων. Hic denique erit hujus loci sen-

sus: Invasit Herculem malum, propter quod miserari
eum debemus, quale nullum ab hostibus ei contige-
rat. Atque ita fuerit idem νόημα, quod ab ipso Her-

cule infra pronuntiatur, (v. 1049.) *Κούπω τοιοῦτον οἶ-
μαι ἀκοιτίς ἢ Διὸς Προὔθηνεν, οὗδ' ὁ στυγνὸς Εὐρυπύδης ἴμελ', Οἷον*

τὸδ' ἢ δολιχίτις etc. Aliae certe quae afferuntur expo-
sitiones, sunt prae hac modis omnibus violentae, aut
ego valde fallor. H. Stephan. Metri vitium eadem,
qua ego, ratione sanat Musgr., nisi quod *Ἡρακλεῖ*

scribit

scribit et ἄτ' retinet ante οὐκίσιαι, renitentibus numeris.

v. 862. Ἰοῶν. (Malim Ἰοῶ, i. e. αἰχμῶ, forti hasta. Sic Ἰοῶς πολεμικῆς Iliad. E. 571. et O. 585. Ἰοῶς μάχης E. 536. Ἰοῶν ξίφος Anthol. p. 35. Venuſtam puellam qui Ἰοῶν diceret, nondum inveni. Musgr. Praeterquam quod exempla illa minus conveniunt huic loco, epithetum Ἰοῶν non tam ad personam refertur, quam ad rem, ut positum sit pro adverbio. Celeri impetu raptam bene explicat Billerbeckius.

v. 865. εἰ δ' ἡμφίπολος. An legendum ἄς ἡμφίπολος, cujus [Ioles] muta ministra Venus. Veneri nempe, Iolen tacito comitanti, idem officium tribuere videtur, quod Decorī Tibullus, IV. II. 8.

Illam quicquid agit, quoquo vestigia movit,
Componit furtim, subsequiturque Decor.

Libanius vol. I. p. 583. αἱ Χάριτες αὐτῇ διακονοῦσι. Musgr. Vulgatae idem sensus inest.

v. 881. Accedimus ad locum, cujus desperata conclamataque vitia nullum fanaturo relinquunt aliud remedium, nisi quo Agamemnon in cognomine Aeschyli fabula v. 858. noxium reipublicae morbum ait depelli oportere:

ὅτῃ δὲ καὶ δαῖ φαρμάκων παιωνίαν,
ἤτοι κίαντες, ἢ τεμόντες εὐφρόνης
πικρασόμεθα πῆματος τρέψαι νόσον.

Ac restituendae inprimis erant strophae et antistrophae, flagitantibus potissimum vsf. 891 — 894. quorum ex asse numeri respondent. Idque non poterat fieri, nisi versuum et lectio et vero etiam numeri immaniter commutarentur. Sit ergo audaciae venia!

v. 883. Musgr. male distinguit τέλειαν, ἐλεθρία, ut ἐλεθρία adverbialiter accipiatur pro ἐλεθρίως.

v. 884. περὶ hic loci fort. mores, ingenium feminae, vitam anteactam significat. Reisk. Vulgata dupliciter offendit, tum ob numeros disiectos, tum ob particulam γε inepte adhibitam. Correctionem monstrat Scholiastae interpretatio: ἡλθι περὶ τὴν ἀναίρεσιν. Sensus: miserrime mortua est: et perfecit. σχε-

ΤΛΙΝΤΑΤΗ

πλωτάτα pro σχηλωτάτας. Obscurius innuitur, Dejaniram sua ipsam manu occidisse.

v. 886. διήστουσα. Non memini me vocem sic compositam alibi legisse. Wakef. θυμός, ἡ νόσοι — Subaudiendum ex sequentibus ξυνεῖλον. „Furorne, an morbus eam sustulit?“

v. 887. Vocabulum βέλος, quod videtur ex glossa textum invasisse, turpiter locum adulteravit. Scripsi αἰχμή pro αἰχμή, quam formam jambici versus respuunt. — Wakef. sic edidit:

XOP. τίς θυμός, ἡ τίνας νόσοι;
τίνα δ' αἰχμῶν βέλος κακοῦ
ξυνεῖλα;

cetera, ut Aldus. ξυνεῖλε nimio spinosius explicat: corripuit, i. e. rapuit cum hoc furore vel morbo; inter furendum scilicet, aut aegrotandum. Virgil. Aen. VI. 290.

Corripit hic, subita trepidus formidine,
ferrum
Aeneas, strictamque aciem venientibus offert.

v. 889. θανάτη θάνατον. Herculis morti suam ipsius. — σιδάρον. Dorica forma requirebatur propterea, quod melico versus numero conscriptus est.

v. 890. ματαίαν h. l. est temerariam, improbam. Legitur vulgo ἡ ματαία, quod significaret, o misera, ut alibi noster et Euripides. μάταιος τάλας: ματαίαν τάλαιν: Hesych. Neque aliter interpretatur Wakef. Aeschryonis choliambos apud Athenaeum, VIII. 3. quamvis retrahi possint ad alium sensum, de quo supra v. 565.

μή μ', ὡς μάταια ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτον,
χλεύην τὲ ποιεῖ, καὶ γέλωτα, καὶ λάσθην

Virgil. Geo. III. 313.

Usus in castrorum, et miseris velamina nautis

v. 892. τίς ἦν; qualis erat? i. e. quo animo — quo in rerum statu — quomodo affecta — hoc patavit? Wakef. Malim equidem τίς ad ὕβριν referre.

v. 894.

v. 894. σαφηνή: certa: vocabulum rarissimum: Pindar. Ol. X. 67.

— — τὸ δὲ σαφηνές, ἰὼν πρόσθεν,
κατίφρασεν.

Adverbium σαφηνῶς usurpat Aeschylus in Prom. vincto cum Theognide. Wakef.

v. 895. Pene crediderim vocem hoc loco elapsam esse, similitudine circumfidentium literarum ludificata minus intentos oculos librariorum: sic enim magis ad morem tragicorum periodus; me iudice, processisset:

ἔτακεν, ἔτακεν μεγάλαν ἄταν
ἃ νόστος ἀδὲ νόμῳ,
δέμοισι τοῖς Ἑρηνύς. Wakef.

Vulgata spernit quamvis reprehensionem. Ἑρηνὺν indicat scelus indeque natam perniciem.

v. 896. ἃ νόστος probant etiam Wakef. et Musgr., laudato Oed. C. 1507.

τί δ' ἰστέν, ἃ καὶ Λαίου, νόστον αὖ;
quem vericulum ad partes vocat Suidas in voce: sed dubitat Wakef., annon vox alibi inveniatur.

v. 900. καὶ ταῦτ' ἐγ' ἔτλη. Reisk. — κτίσαι' creare — facere: dictio magnifica, et gravibus facinoribus accommodata, ut urbibus fundandis, aut etiam totius mundi machinae fabricandae. Homerus, Il. T. 216.

κτίσαι δὲ Δαρδανίην
S. Ioannes Apoc. X, 6. δὲ ἔκτισεν τὸν αἶραν — καὶ τὴν γῆν — καὶ τὴν θάλασσαν: unde pendet eruditum glossema Scholiaetae nostri: κτίσαι' κατασκευάσαι καὶ ποιῆσαι καλῶς δὲ, ὥς ἐπὶ μεγάλῳ τελεμῆματι, εἶπε τὴν λέξιν. Wakef.

v. 903. δέμνια lectum: in quo seorsim reponebatur cruciatus Hercules; qualem ad epulas stratum solebant adhibere: sicut accipi debet S. Marcus, XIV. 15. καὶ αὐτὸς ὑμῶν δάξιν ἐνώγων μέγα ἱστρωμένον, ἄτοιμον' ἐκαὶ ἐτοιμάσατε ἡμῶν: in qualibus veteres etiam otiabantur interdium, legentes vel meditantes. Horat. Sat. I. 4. 133.

— — neque enim, cum lectulus, aut me Porticus exceptit, defum mihi.

Et

Et κοῖλα: interpreter equidem capacia, ob Herculei corporis magnitudinem. Hesychius: κοίλασι· βαθείαισι: respiciens Il. A. 26. Interea si qui sint, quibus hoc epitheton, sic positum, displiceat, nos in illis nomen profitemur nostrum: ideoque conjeceram legendum κοινὰ δέμνια: quam varietatem postea inveni scholiasta memoratam, sic monente: γράφεται κοινά· — τὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Wakef. κοινὰ malit etiam Musgr., idemque coniecit εἶδεν οὐλα δέμνια. Billerbeckius autem κοίτης δέμνια, κοῖλα nonnisi ornans epitheton est.

v. 906. βομαῖσι, aris, sc. quae intus in aedibus erant. Eurip. Alc. 168. πάντας δὲ βομούς, οἱ κατ' Ἀδμήτῃ δόμους. Socrates οἴκοι ἔδου Xenoph. Mem. I. in princip. Cephalus apud Platon. de Repub. I. (in initio) domi sacrificaverat. Musgr.

v. 907. ἐρήμη, deserta: vox solennis in orbitate vel mariti, vel conjugis, vel liberorum deploranda; neque ob frequentiam usus, et potissimum in tragicis, exemplorum indiga. Non adhibuit in hoc negotio Homerus. Hinc Hesychius: ἐρημα· θυλή, ἰσχυρή. Transiit ad Latinos: Virg. Aen. IV. 330.

Non equidem omnino capta ac deserta viderer.

Et de utensilibus domesticis, quae tangens flebat Dejanira, recte statuit atque explicuit dilucide Scholiastes: ἤπειτό τινος ἐργαλείου, ὃν ἔλαβε μεταχειρῆσθαι συνόντος αὐτῇ τοῦ Ἡρακλέους· οἷον ἰστού, ἢ τινος τοιαύτου καὶ αἰδύρετο, ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα αὐτά. Locus est patheticus, et liquido demonstrat, Sophoclem quoque, grandem licet ac magnificum poetam, in lachrymosis Naturae fontibus alte calamum tinxisse. Wakef.

v. 908. οἷς ἐχρήσθη θυλαία πέρας. Puto, quibus in tali illa tunica texenda usa fuerat. Tentaveram quoque, οἷς κένεοντο θυλαία πέρας. Musgr.

v. 909. φίλων οἰκιστῶν δέμας. Periphrasis pro φίλων οἰκίας. Sic Eurip. Or. 107.

τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἐρμιόνης πέμψης δέμας;

Peri-

Periphrasi itidem servit nomen *ἕμμα*. Supra 527. *ἕμμα νόμφας*, pro *νόμφη*. Aj. 140. *ἕμμα πειλάδας* pro *πειλάη*. Brunck. Virgil. Aen. VI. 21.

— — tum pendere poenas
Cecropidae jussi, miserum! septena quot-
annis

Corpora natorum. Wakef.

v. 912. Verisimile putat Wakef. ad hunc modum scripisse tragicum:

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς δαίμονας καλουμένη
eodem, quo vulgata, sensu. At vero *πρὸς αὐτῆς* significaret sponte sua, vid. supra v. 893.

v. 913. *οὐσίας*, rem familiarem, domum. Nolim hanc vocem cum Scholiasta concubitum, nec cum Musgr. vitam interpretari. Sensum recte expressit Brunckius: dolensque sibi spem sublatam augendi Herculem prole. Inepta igitur est Musgravii nota, qui sic scribit: „Quem hic locum habet *ἄπαιδας*? An enim, interempto Hercule, Dejaniram, tot liberis florentem v. 54. omnibus continuo privari necesse erat? Legendum forte *ἄπαυδοις*, ab omnium colloquio sejunctas. Qui enim piaculo inquinati erant, a nemine compellari sinebat lex. Eurip. Orest. 47. et 428. Oed. T. 1458. *Ἄπαυδοις*, ut *ἀπότημος* pro *ἄτιμος* Oed. T. 223. Nec suspecta esse debet terminatio: sic enim *ἄπαυδοις* habet (praeter lexica) Epicrates apud Athenaeum p. 59. Nonnus III, 229. *ἄπαυδοις ὀκνηταί*. Vel, *ἡμυδοίς*, quod illustrat Graevius ad Hesiod. Op. et D. 508.“ Reiskius *οὐσίας* mutat in *δοσίας*, focos, i. e. domos.

v. 914. Hos Sophoclis versus aemulatus est Virgilius in Didonis morte Aen. IV, 645.

Interiora domus irrumpit limina, et altos
Conscendit furibunda rogos . . .

Hic, postquam Iliacas vestes notumque cubile
Conspexit, paullum laerimis et mente morata,
Incubuitque toro, dixitque novissima verba:
Dulces exuviae, dum fata, deusque sinebat,
Adcipite hanc animam, meque his exsolve
curis.

Vide

Vide P. Victorii Var. Lect. V. 14. Brunck. Addit Wakef. ex praecedentibus v. 82.

Sola domo moeret vacua, stratisque relictis

Incubat.

v. 917. *φρὸν*: fervabam: Virgil. Aen. VI 338.

Ecce! gubernator sese Palinurus agebat,
Qui Libyco nuper curfu, dum fidera fer-
vat,

Exciderat puppi. Wakef.

v. 920. *ἐνασθήρις*: cubilibus. Sic Eurip. Orest. 589.

μὲν δ' ἐν οἴκῳ ὕπιδε ἐνασθήριον. Wakef.

v. 921. *ἐξήσαν θερμὰ νάματα*: properum, copio-
fum, velociter decurrens flumen: hinc *θερμὸς*
ἀνὴρ est acri, veloci ingenio vir: vid: ad v. 1047.
ut rursus *ψυχρὸς ἀνὴρ*: lentus, timidus: redeas ad
ea, quae supra contulimus ad hanc phrasin elegantem
illustrandam, v. 857. Virgil. Aen. IV. 553.

Tantos illa suo rumpebat pectore questus:
Seneca, Troad. 785.

— — rumpe jam fletus parens.

Ordinem verborum invertere maluit Valerius, Argon.
V, 341.

— — seque trementem.

Spargere caede manus, et lumina rum-
perè fletu.

Vide *hōs* Silv. Crit. IV. p. 172. Wakef. *Μαλιν*
θερμὰ proprie intelligi, calida. Musgr. attulit Dios-
coridem Anthol. p. 202. *δάκρυα δ' οὐκ ἐξήλθε*. Incertum
ibid. p. 270. *ἐξήλθεν Μοῦσαι δάκρυα*. Eurip. Troad. 757.
πνεῦμ' ἀποξέζηε. Iph. Taur. 981. *βίον ἀποξέζηεν*.

v. 922. *νυμφαῖα*. gl. *παστοί, θάλαμοι*. Brunck. *νυμφαῖ*
thalamus conjugal, qui continebat τὸ λέχος, le-
ctum. Venustissime noīter in Antigone v. 1205.

— — *αὐτὸς πρὸς λιθόστρωτον κέρης*

νυμφαῖον Αἰδου κοῖλον εἰσβαίνομεν

et Lycophron, v. 323.

σὺ δ' ὦμα πρὸς νυμφεῖα, καὶ γαμηλίους
ἄξα θυηλάς, στυγνὰς Ἰφιδας λῶν:
νυμφεῖα· παστάδας: ibidem Scholiaſtes: et νυμφίον· παστὰς:
Phavorinus. Wakef.

v. 923. τὸ λοιπὸν χαίρεθ'. Similiter Anacreon, Od. I.

χαίροιτε λοιπὸν ἡμῶν,
ἥρωες. Wakef.

v. 924. Haud dixerim equidem contemni debere
ἐνὴστριαν, nam v. 920. voluit noster ἐνὸςστρηλοῖς, cum
altera forma sit usitatior: sic Aeschylus Pers. 158.

καὶ τὸ Δαρείου τε πάμπαν κοινὸν ἐνὸςστρηλον. Wakef.

v. 926. Certa est Wakef. emendatio ἢ χρυσήλατος —
„ea parte solvebat vestem, qua fibula extabat.“

v. 927. Non occurrit alibi, ni fallor, composita
vox ἐκλωπίζω, nisi in lexicographorum collectaneis,
qui hunc Sophoclis locum tangunt. Mihi denique
sic videtur emendanda, tantopere criticis agitata, He-
sychii glossa: ἐξελώπισεν ἐπὶ ἐσθῆτα, ἐξελώλυσεν, ἐξίδυσεν:
qua voce, ut lexicographus, perspicuitatis ergo non
injuriam uti poterat. I. Pollux, VII. 43. τὰ δὲ ῥήματα,
ἐσθῆσθαι, ἀμπεσθαι — κ. τ. λ. vide et Suidam in ἐγείρειν,
ἐσθῆσθαι, et ἥσθητο: quam formam legi in Euripide,
Xenophonte, Aeliano, Polyaeo, et Phi-
lostrato vit. Apoll. Tyan. quod ibidem latuit edi-
tores, et in errorem adeo induxit: ἐσθῆμασι τε πρῶτος
ἐκδυσσεν, ἃ πρὸς φορον ἥρωσι τε καὶ ἡρώεσσιν ἐσθῆσθαι: com-
moda quibus heroes et heroinae vestiren-
tur: ita scriptum oportuit et acceptum locum. Hinc
pulchre corrigas et verissime Diogenianum in prover-
biis, cent. III. 82. ed. Schot. Γαλῆ (sic scribe) χιτῶνιον
ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἐκνῶν περιβλήματα ἐσθύντων: qui locus se-
dulo est animadvertendus. Apposite Etymologicum
magnum: ἐν ἑσῶ πλεονασμῷ τοῦ θ γίνεται ῥῆμα περισπώμε-
νον ἐσθῆ — ὁ μέλλον ἐσθῆσθαι καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἐσθῆσις.
Neque ab alia quam ab hac radice Graecis pullulant
ἐσθῆς usitatior dictio, et ἐσθῆμα. Permirum est sane
Eustathium ad Od. N. 224. oblitum esse in Trachiniis
extare hanc dictionem; et memoriae falli Pollucem,
qui in VII. 44. ἐκλωπίσκει nostro tragico attribuit.
Wakef.

v. 928.

v. 928. Emovit Wakef. comma post ἀπαται, quia ἐδάυνον pariter respiciat utrumque substantivum, πλαγίῳ et ἀλάνην: denudavit sinistrum latus, ut ad cor pertineret ictus gladio.

v. 930. τῆς τεχνωμένης regitur a παιδί, non a φράδι, quod putat Musgr.

v. 933. ἰφ' ἦπαρ usque ad hepar et diaphragma. Percusserat enim latus sinistrum. Vid. v. 928. Sic liberatur Sophocles, a contumelia ignoratae sedis principuarum in homine partium, quam illi vulgata lectio adpergit. Reisk. Vid. Scholiastes.

v. 935. ἐφάψμεν. Pro ἐφάπτοιο, reprehenderit Activum vix alibi hac potestate invenias. Sed amat insolentissima quaeque Sophocles, in quibus et verba obsoleta. Vid. ad Oed. Col. 132. Musgr.

v. 940. πλευρόθεν est idem atque πλευρῇ in dativo, hoc est πρὸς πλευράν. Ita deinceps v. 1240. εἴσω πο-
fuit pro σοί, eodemque modo Eurip. Iphig. Anl. 721
τί χρεῖμα; πείθεσθαι γὰρ εἰςισμῇ σέθεν,
et Suppl. 566.

Βούλη συνάψην μῦθον ἐν βραχέϊ σέθεν; Reisk

v. 941. παρείς ἐνταῖνας ἑαυτὸν ἐπὶ πλευρῇ: optime Scholiastes: se ad latus extendens. Cf. Alceat. 373. Hinc suppleas Hesychii glossam: παρείς ὅν, ὁ παρεκκελευμένος αἰμί. Ignotus auctor apud Suidam in παρείς: καὶ παρείς ἑαυτὸν ὑπὸ λότης ἔκκετο. Epist. ad Heb. XII, 12. secuta versionem LXX. viralem, elegantissime: διὰ τὰς παρεμβάνας χεῖρας καὶ τὰ παρεκκελευμένα γῆρας ἀνορθώσατε. Wakef.

v. 942. βάλοι feriret: falsam si accusationem impingeret: elegans dictionis usus, nec raro ob-
vius. Sic Synesius in Dione: βάλλοντι Συναράτη καὶ
Ζήνωνα τοῖς ἐν Διονυσίῳ ἐκώμῃσιν. Saepius autem in-
tunt ordinem verborum: ut Lycophron v. 620.

εὐχὰς ἡρώεως ἐμφορηγόμενος βαλεῖ.

Horat. Od. III, 12, 3.

Patruae verbera linguae.

Aeschyl. S. Theb. 384.

ἔνθα τ' ὀνείδῃ μάντιν Ὀϊκλειδὴν σέθεν:

ἔναι· τόπτα: Scholiaſtes: ferit — verberat. Vid. Eur. Alceſt. 691. Wakef.

v. 943. Nihil mutavi; ſed procul dubio inferuit copulam Sophocles, prout poſtulant ingenium linguae ac flumen orationis.

κλαίων 9', 89' οὐνεν' — Wakef.

v. 944. Dedi ex conjectura βιον pro βιον: i. e. κατὰ βιον: nec deterius eſſet βιος: nam ἀρφανισμένος βιον vult vitali aura, vel victu ſpoliatus: quorum illud incongruum, hoc humile. Eur. Alceſt. 403.

πρελοποῦσα δ' ἔμην βιον
ἀρφάνισσε τλάμων.

Pindar. Pyth. IV. 504.

ἀρφανίζα μὲν κακὴν
γλῆσσαν φασγνῆς ὀπίς:

Lycophron v. 102.

καὶ τὴν ἀνυμφον πέτρῃν ἀρπάσας λύκος,
δυοῦν παλαιῶν ἀρφανισμένην γονῆς. Wakef.

Proba eſt illa Wakefieldii conjectura, quam vellem in textum recepiffem.

v. 946. πλείους εἰς ἡμέρας, ſpem longam plurium dierum inchoare. Reisk. Cavillatur Wakef. verba, ἡ καὶ πλείους, hac periphrasi: ſi quis duo, vel, ſi hoc nimium ſit, etiam plures! jactatque primaevae ſe loci venuſtates e tenebris fuſcitaturum ſic reſcribendo: ἡ· ἑμπελοῦσας: ut ſi quis duos dies, molliter fluentes, ſibi computaverit, ſpes vanas fo- vet. Homer. Od. T. 254. ἡ καὶ κύντας: Hefychius: ἡ καὶ πρέμης, ἡ σόχως. Altera vox, inquit, etiam Homerum, magnum exemplar Sophoclis, agnoſcit: Il. A. 22.

— — οὐνεν' Ἀχαιοὶ

εἰς Τροίην νήεσσιν ἐναιπλοῦσας θοὴν ἔμελλον.

Suus cuique guſtus eſt. Nec tamen diſſimulavit, Euſtathium ad Il. K. 237. vulgatas lectiones laudaviſſe, et repetitionem vocabuli τις, quae merito diſplicet, loco citato ſtabilire:

μηδὲ σὺ γ', αἰδόμενος σῆσι φρεσί, τὸν μὲν ἔρπον
καλλείπην, σὺ δὲ χεῖρον' ἐπάσσεια.

Pro

Pro τις fine ulla dubitatione rescripti τέε. quod necessario requiritur ob significatum vocis *ήμερας*, utpote vitae dies indicantis.

v. 947. Hunc quoque locum pessime depravatum judicat Wakefieldius: otiosam enim hic loci esse particulam γ', quam postulet sequens versiculus. Reponi jubet:

— — οὐ γὰρ ἐσθ' ἡ 'ε αὖριον,
πρὶν γ' εὖ παθεῖν τις τὴν παρούσαν ἡμέραν
laudato Oed. Col. 567.

— — ἐπεὶ
ἐξοὺς ἀνὴρ ἄν, χῆτι τῆς ἐς αὖριον
οὐδὲν πλεον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

γὰρ h. l. adseverandi vim habet. Profecto enim non certa est dies crastina. Ac παθεῖν nullo pacto ferri potest.

v. 949. Wakef. edidit: πότερ' ἂν πρότερ' ἐπιστή; ruente metro.

v. 950. τέλαα. Cum κανὼν ut epithetum conjungit Plutarchus in Crasso p. 555. D. πάντων θεῶν ἐπιτήρησις ἔλαθρον ἢ τύχη κανὼν — τελευτάτων γενόμενος. Neque absurdè Mudgius a τέλος deducit, quod Suidas per πρᾶξιν exponit, Etymologus per πρᾶγμα. Si neutrum placuerit, in promptu erit legere μέλαα. Musgr. Sic Wakef. quoque conjecit. „Receptae, inquit, scripturae non quadrat interpretatio Scholiastis: ποῖα χαλεπότερα, καὶ περιττέρω διανοήτως; Illum crediderim in chartis invenisse ad hanc normam:

πότερ' ἐργαλῖα περιττέρω;
quod extra dubium videtur ponere Hesychius: ἐργαλῖους χαλεπούς; δινοῦς; et fortasse receptam in textum oportuit hanc dictionem.“ Reisk. volebat μέλαα, ego misera. Acquiescendum puto in librorum lectione, ex qua Scholiastes non tam vocem τέλαα, quam περιττέρω interpretari voluit. Similiter supra v. 666.

v. 953. μέλλομεν: i. e. δεῖν: visuri sumus, interrim in expectatione existentes. Wakef. At legendum esse, μελόμεν', quae curae nobis sunt, (intellige Herculis mortem) ostendit metri ratio. Possit etiam μένομεν scribi.

v. 954. κοινά, i. e. ἴσα, aequalia. Vid. ad Antig. 151. Musgr.

v. 955. Εἴθ' ἀνεμύσσῃ τις. Similia miserorum vota pluribus in locis tragicorum invenias. Cf. Aeschyl. Suppl. 786. Eurip. Hippol. 739. Ion. 809. denique Homeri Od. T. 63. Idem.

ἀνεμύσσῃ αὖθ' περιφανὲς ἄνεμος: sicut explicat Scholiae per vocem non inveniunt, sed in hoc sensu rariorem: περιφανὲς vero valet λαμπρὸς et λαμπρὸς ἄνεμος passim valet, fortior — ferens — ventus. Neque aliter accipiendus est, quantum judicare liceat, Virgil. Aen. XII, 848.

— — paribusque revinxit

Serpentem spiris, ventofasque addidit
alas:

i. e. ventorum comites — aerae plenas; ideoque solvi metuentes. Illi fortes alae contingant scilicet, de quo Flaccus,

Multa Dircaeum levat aura cygnum. Wakef.

v. 956. ἄπυρος Schol. interpretatur αὔριος, quae quidem notio loco optime convenit; voci an conveniat, non item constat. Contrarium suspiceris ex Clementis Alexandrini illo: μόνῃ δὲ ἄρῃ τῇ ἀληθείᾳ πνεύματι ἄπυρος ἀρθεῖς, Paedagog. lib. I. 7. p. 130. Ubi navita, non ventus, ἄπυρος dicitur. Sed turbant in similibus poetae. Virgilius rigui — amnes, licet proprie agri, non amnes, rigui sint. Si alias voces in αὔριος definientes conferre libuerit, vid. Oed. Tyr. 203. et ibi citata, Philoct. 701. Aeschyl. Agam. 504. — ἄντιδ- τις αὖθ' αὔρα, ventus e terrae sinu editus, quales a Theophrasto lib. de Ventis ἀπὸ γῆς αὖραι vocantur. Seneca Natural. Quaest. lib. V. 4. Alias terra ipsa magnam vim aeris ejicit, et ex abdito spirat; alias immutatio ipsa halitus mixti in ventum vertitur. Meminit et Apulejus de mundo p. 719. ed. Delph. Ἀπὸ γῆς πνεῦμα habet et Aristoteles Meteor. lib. II. 5. Musgr. Non dubium est, quin Sophocles scripserit ἄπυρος tunc ob sequens ἀποικίσαν, tum ob simillimum locum Oed. T. 194. ubi legitur
πᾶντας

πάτρης ἄπυρον. Eadem de causa malim ἐστιαστὴς cum Mudgio explicare: ventus a domo surgens, quam cum Brunckio: nostris adspirans aedibus. Pe-
sime Reisk. coniecit ἐστιαστὴς, spirans ab Hestiaea, pro-
montorio Euboeae, id est eurus.

v. 959. θάνοιμι. Eurip. Hecub. 246. αἶς· ἐνθάδ᾽ ἡ
σοῖς πέπλοις χεῖρ' ἔμην. Musgr.

v. 960. nolim cum eodem μόνον pro adverbio ac-
cipi.

v. 963. Suspiciari quis non absurde poterat retin-
endum esse,

ἄσπετόν τι κλαῖμα·

immensi fletus occasio: sed retineo vulgatam,
cum certe mirandum fuerit morbi genus tunica mo-
lesta sic corpori adhaerescens, nullis viribus avellen-
da, et carnem cum ossibus consumens; ac potissimum
ob v. 1007. Wakef.

v. 965. Si verum sit κλαῖμα v. 963. atque h. l.
legatur προῦκλαιον, sensum Wakef. hunc esse putat: in-
gens fletus, qui propinquus est, ut solet
flere; nam accedunt quidam. Possē etiam pro
Turnebi ἔκλαιον substitui τὸ κλαῖον, fletus: participium
pro substantivo. Vulgatam retineo, nec nisi scribi
velim προκλαῖον, omisso augmento. Sensus est: Com-
modum et opportune paullo ante accessum Heculis
lugere coepi.

„Ibid. ἐξόφρωνος: Homeri vocem aliquantulum va-
riavit: Il. T. 350.

— — ἀρετὴ εἰκυῖα, τανυστέρωνι, λιγυφώνῃ·

λιγυφώνῃ· ἐξυφώνῃ: Hom. Schol. ut poeta nitidus Dio-
nysius, perieg. 529.

— — εὖτ' ἐν ὕρσῳ

ἐνθάδ᾽ ἄνθρωπον ἀπένευθῃ καὶ λιγυφώνος ἀνδρῶν:

sic recte legitur; neque enim tam tersus scriptor, et
munditiis simplex corripere vocalem ante duas dentes
consonantes.“ Wakef.

v. 966. ἐξόμιλος: i. e. ἰσὺν ἐξόμιλος, ἐξομιλῶ, versit-
tur, est: Eurip. Cycl. 515.

στεφάνων δ' οὐ μία χροία·

περὶ οὐκ ἑστῆα τάχ' ἐξομιλήσει·

et

et similiter Iph. Aul. 735. Egregiam sententiam exhibet Synesius in Dione, et diligenter tironibus notandam: *ἐξὶς γὰρ ἐστὶ τὸν φιλόσοφον μὴ ἀλλὰ τι καὶ μὴ ἀγροῖκεν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ Χάρτων μεταῖσαι καὶ ἐκρῖβει Ἑλληνα εἶναι· τούτῳτι, δοκῶσαι τοῖς ἀνδραγατοῖς ἐξομῶσαι, τῷ μηδενὸς ἐκείρους ἔχον ἡλαλγμον συγγράμματος.*

ἑξόμιλος. *ἐξὸς*: alter Scholiastes: quod non damno, sed exemplum hujusce significationis non reperio; et tum *ἑόνων* saltem superflua est. Wakef. Vid. Brunckii nota ad v. 984.

v. 967. Musgravio verum videtur, *πᾶς δ' ἐς φρεσὶν, ὡς φρεσὶν* — omnes autem, qui ei gestando operam dant, lente, tamquam ipsi prospicientes, vestigia ponunt. Reisk. *πᾶς δ' ἐσφαλῇ νῦν.*

v. 968. Reisk. et Wakef. praeferunt *προηδοκίμην*, epithetis parum aequabiliter distributis.

v. 970. *ἀναδιδάσκων* etiam activa significatione occurrit. Nicander Alex. 560.

αὐδιδέσσαν δίδικον, ἀναδιδόντες παρ' ἰδοσαν.

et epigr. ap. Suid. in *ἐγλωττίαι*:

νῦν οἷς πᾶν ἄγλαστος ἀναδιδόντες τε πύσθεν καίμην.

v. 971. Heathius legit *τί δὲ καὶ* — Wakef. *τί καὶ* 26. In strophicō versu edidit *Χαρμὴν πρὸς δάμνα λήγουσιν.*

v. 973. Quod sequitur carmen ad versum usque 1044. pertingens, strophas habet atque antistrophas eadem ratione, quam Hermannus ad Eurip. Hecub. v. 63. aperuit. Namque antistrophici versus anapaestis et hexametris heroicis, quorum dispar est numerus, intermixti reperiuntur. Hos autem et ipsos, ut lectorum commoditati consuleretur, strophis et antistrophis distinguendos putavi, cum antistrophicorum versuum proprie hic esset ordo: strophā 1. v. 985. antistrophā 1. v. 999. strophā 2. v. 996 — 998. antistrophā 2. v. 1014 — 1016. strophā 3. v. 1008 — 1013. antistrophā 3. v. 1030 — 1035. strophā 4. v. 1020 — 1024. antistrophā 4. v. 1040 — 1044.

v. 975. *τί πᾶν*: quid agam? ut tragici saepe, et Romani: Horat. Od. 1, 3, 25.

Audax omnia perpeti,

Gens humana ruit per vetitum nefas.

Ennius apud Ciceronem Tusc. disp. III. 3. „animus aeger semper errat; neque pati neque perpeti potest: cupere nunquam definit.“ Wakef.

v. 977. ἀμέφρονος· ἐκ τῶν ὀδυνῶν ὑγρῶν μέρους: probe Scholiaestes: irasci, efferari celerem, ob dolores. Wakef.

v. 978. Ζῆ γὰρ προσητής: vivit enim leto proximus: enimvero, an dedit Sophocles?

Ζῆ γὰρ προσητής

nam facile accenditur, proclivis est flammari: et explicat praeviam dictionem ἀμέφρονος. Noſter Oed. Col. 434.

ὁ παρὶν ἐξ αὐτοῦ.

Opportunus adveniet Hesychius: προσητής· προσηταιν, πρὸ λογισμοῦ: i. e. „ob iracundiam praecurrens rationem in agendis rebus.“ sicut explicat egregie Erotianus in lexico Hippocrateo: προσητής· προσηταιν· καὶ αὐτὴ ἡ λέξις μεταφορικῶς εἴρηται· καὶ γὰρ ἐν τῷ βίῳ προσηταῖς ἀνθρώπους λέγουσιν τοὺς μὴ κατέχοντας ἑαυτοὺς, ἀλλ' εἶναι πρὸ κινήσεως προσηταῖς ταῖς πράξεσι: quae sic legenda sunt, ac nostram emendationem luculenter illustrent. Fieri autem possit, ut ad symptoma moribundorum noster respexerit, et recto talo stabit vulgata lectio; quae hinc omnino derivare debet interpretationem. Hippocrates, in praenotionum libro, sic docet: εἰ δὲ καὶ προσηταῖς γένωνται, καὶ κατὰ βίον ἐκ τῆς κλίνης ἐκί πύδας, δυνατότερον ἐστί. Et fieri quidem potest vocem προσηταῖς in hoc sensu eatenus occupasse quotidianam dicendi consuetudinem, ut Graecis auditoribus nihil ambigui contineret aut obscuri phrasidis Ζῆ γὰρ προσητής. Rem integram ad arbitrium criticorum deferimus. Vulgatam interpretationem, quam dedit etiam Scholiaestes: προσητής· αἰς τὸ θάνατον προσηταινός· commendabit Valerii Flacci locus v. 22.

Qualem praecipiti gravidum jam forte
parentem

Natorum flet parva manus; trepidique precantur,
Duret ut invalidis, et adhuc genitoris egenis.

Nec

Nec non opportunus maxime videtur Eurip. Alcest.
141.

ἤδη προσηπής ἐστι, καὶ ψυχὰς ῥαγίζῃ:

ubi apposite etiam Scholiaſtes: προσηπτικὴ, προσηπτικὴ
εἰς θάνατον: et sane in ejusdem dramatis v. 908. ipsissi-
mam locutionem video similiter adhibitam:

πολλὰς ἐπὶ χαίτας,
ἤδη προσηπής ὤν,
βίοντος τε πρόσθεν.

Denique non intempestivus acceſſerit Lucanus VII.
353.

Si focero dare regna meo, mundumque pa-
rarent,

Praecipitare meam fatis potuere fene-
ctam. Wakef.

δακνὸν στόμα ἐν. Ad cohibendum sc. luctum. Theodectes
apud Stobaeum de Rer. Nat. c. XI. ἀλλ' ὃ τέλαν Θυέ-
στα, καρτερὰ δέκων Ὀργῆς χαλινόν. Musgr.

v. 980. Wakefield. improbat εὖ μὴ ἔγχεαι, quod
non possit nisi hoc significare: nullo modo exci-
tabis? Rescripsit igitur, sed dubitanter, εἰ μὴ, ἔγχεαι.
At vero futuris imperative adhibitis nihil frequentius.

Seneca Herc. Oct. 1427. exhibuit hunc locum ita:

Compesce voces, inclitum Alcidae genus:

Longus dolorem forſitan vincet fopor.

v. 984. ἐμμένον. Sic codd. omnes recte. Quod
erudito Britanno apud Heathium, nescio qua gratia,
reponi placet, ἐκμμένον, ne graecum quidem esse credo.
Multis hujus viri conjecturis chartas suas oneravit
Heathius, quae melius suppressisset, qualis est v. 964.
ἐξέμμιλος pro ἐξέμιλος, quod glossae nostrae recte expo-
nunt ἐκίμμι, eodem sensu, quem huic voci tribuit Henr.
Stephanus in Thesaurο. Brunck. ἐμμένον· ἐνθουσιᾷ· ἐν
ἐκίμμι· ἐκκί: recte Scholiaſtes: i. e. aestuat, incendi-
tur, ut aegre me continere possim. Homer. II. II. 435.

διχρὸν δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσίν:

et alibi. Hesychius: μέμονε· θάλλω, ἐκμμ. „Vellem filere,
sed nequeo:“ sicut satis explicat v. 995. Wakef.

v. 985. sqq. Wakef. male disposuit hunc in modum:

ὦ Ζεῦ, ποῖ γὰρ
ἤμα; παρὰ τοῖσι βροτῶν καίμας
πορνεύμενος ἑλλήεσσιν ἰδόναις;
οἱ μοι, μοι ἔγωγε τέλειον ἤδ' αὖ
μακρὰ βροτῶν.

φρσ.

v. 989. μακρά: nescias quid subintelligi possit nisi νόσος, ad mentem Scholiastae. βρόνα, mordet, vorat: de serpente in Theriacis Nicander 271.

τοῦ μὲν, ὅταν βροῖῃσι, κακὴν περὶ νόγμω,
ἤλας ἰσθόμενον, τὸ πᾶν πᾶν

et ad Sophoclis locum magis apposite Erycius Cyzicentus, epig. 9.

— — χόδον δ' ἔβρουξε μελαίνῃ
σκηπτόνῃ χλαρὴν σάρα καὶ λοτρυνάλους.

Metaphorae nusquam non obviae sufficiat ex Latinis exemplum singulare: Virgil. Georg. III. 458.

— — artus depascitur arida febris.
Wakef.

v. 990. ἔξῃδον: Priscianus p. 587. ed. Putsch „Hoc autem facere solent Latini: id est, ei in e longam convertere in penultima syllaba, us purā sequente, vel a, vel um: ut Ἀχιλλεύς possessivum Graecam, Achilleus: Δειοπεία, Deiopea: γυναικῶν, gynaecum. Hanc autem mutationem ei diphthongi in e longam faciunt more Ionico vel Attico: illi ἡμᾶν pro εἰδαν dicunt, et μῆον pro μεῖον, et παῖον pro παῖον.“ Hesychius: ἦδεα· ἦδαν: ἦδημαν· ἦδμεν. Etym. M. ἦδον· ἐκ τοῦ ἦδαν — οἱ Ἴωνες — ἐν τῇ πρώτῃ προσώτῳ — ἦδεα — ἐν δὲ τῇ τρίτῃ — ἦδμε· εἶτα οἱ Ἀθηναῖοι — τὸ ε καὶ α εἰς η συναιρούσιν· οἶον, ἦδον ἔγωγε, ἐντὶ τοῦ ἡπιστάμενον — καὶ τὰ δὲ εἰς εἰς η· οἶον, ἦδον ἐκείνος, ἐντὶ τοῦ ἐγίνωσκε. Hinc emaculandus est noster tragicus Oed. Col. 440.

τοτηνίη· ἦδον τοῦτο μὲν πόλις, βίη
ἦλαυνε μ' ἐκ γῆς χροβόνιον.

v. 992. sq. Musgr. et Wakef. sic secandos arbitrantur:

Τῷ δ' ἐπὶ κρατὶς

Βλεφάρων δ' ὕπνον. ΤΑ. οὐ γὰρ ἔχω πῶς εἶν.

v. 994.

v. 994. Lego cum Valckenario et Brunckio *στίζαμι*, pro *στίζεσθαι*: et, quoniam istius dictionis neutra significatio rarior sit, nec dignati sunt viri doctissimi vel uno exemplo confirmatam dare conjecturam, aliis intenti, unum et alterum locum lectoribus minus eruditis praeferre non gravabor. Eurip. incert. frag. II.

οὐκ ἂν δυνάμην μὴ στίζοντα περιλάβω
σοφοῦς ὑπαντλήν ἰδεῖν μὴ σοφῶ λόγους:

Plutarchus de anim. tranq. II. p. 476. καὶ πάρεστιν ἀπο-
νήξασθαι τοῦ σώματος, ὥστερ ἰφθαλμίου μὴ στίζοντος. — Cete-
rum non est error, qui saepius graffetur per chartas
veterum, quam is τοῦ στίζων pro στίζων. Potterus fru-
stra defendit Lycophronis v. 525: contra Canterum.
Cf. Silv. Crit. I. p. 98. Wakef.

v. 996. Brunchius edidit:

λεῖψν, οἶον ἐνθ' οἶον
θυσιῶν ἐπὶ μοι
μελέη χάριν ἤνυσας, ὦ Ζεῦ,

ex quibus versiculis primum vehementer perstringit
Wakefieldius. Ipse locum sic exhibet:

λεῖψν οἶον
ἐνθ' οἶον θυμέων ἐπὶ μοι
μελέη χάριν ἤνυσας, ὦ Ζεῦ, —

Θυμέων, animo gratorum, HomERICA dictio, quam
de sacrificiis recte dici, et in hoc loco venustissime
quidem, neminem sibi denegaturum existimat. Musgr.
sic legit:

Θυσιαῶν ἐπὶ μοι μελέη χάριν
Ἠύσας ὦ Ζεῦ.

Hesychius: Θυσιαῶν, εὐχαρίας — Θυσιαῶν, εὐχαρίας.

„κρηπίς: saepius de sepulchrorum et templo-
rum basi adhibetur hoc vocabulum: sed de ora
etiam Eurip. Herc. fur. 985.

— — ἐμφὶ βωμῶν
ἐπὶ κρημνῶν:

et Lycophron Cassand. 1191. Hectora celebrans, in
gemello tragici nostri loco, et quidem nitidissimo:

σὸ δ', ὃ ξύνειμι· πλείστον δὲ ἰμῆς φρονέας
στερηθεὶς, μαλ' ἄρ' ἔμα καὶ πάτερ' ὕλη,
οὐκ εἰς κενὸν κρηπίδα φονίξας φόνη
ταύρων, ἀνακτὶ τῇν' Ὀφείωνος θρόνον
πλείστας ἐπαρχὰς θυμάτων δουρούμενος.

κρηπίδα τὴν βάσιν τοῦ βωμοῦ: ibi Tzetzes. "Wakef.

v. 1000. οἷον λαβὼν qualem cladem! vivide et
perspicue: quasi merus esset morbus, nihil nisi
congeries angoris et opprobrii. Neque abluat
Euripideum illud, Herc. fur. 1245,

γῆμιν κακῶν δὴ, κοῦκ' ἐσθ' ὕμν. τιθῇ.

Lucretius IV. 1155.

Paryula, pumilio, Χαρίτων ἰα, tota merum
fal.

Terentius Adelph. III. 3, 40.

Tu, quantus quantus! nil nisi sapientia
es. Wakef.

v. 1002. ἐκλήλητον: Homerus Od. K. 329.

οὐ δὲ τις ἐν στήθεσσι κλήλητος νόος ἔστιν;

ἐδελκτος: bene ibi Scholiastes; ut noster ἐκκαταρῶντων
et erudite ἐνίατον: quae vox morem respicit morbo-
rum, incantationum ope levandorum; quem tangit
noster infra v. 1004. et loco longe venustissimo Pin-
darus Pyth. III. 91.

τοὺς μὲν μαλακῶς

ἐπαοιδῶς ἐμψέπων,

τοὺς δὲ περὶ πάντα πί-

νοντας, ἣ γυίοις περὶ πάντων

φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς, ἔστανεν ὀρεθόμενος:

quam notionem post eum similiter exhibuit Callima-
chus in loco post paucos elegante: hymn. Dian.
128.

κοίρονται δὲ γυναῖκες ἐφ' οὐρανῷ αἱ δὲ γυναῖκες,

ἣ βληταὶ θυέσκουσιν λαχρῖδες ἢ φρυγέσσαι

τίκτουσι τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφύραν ὀρεθὲν ἐκίστη.

Hinc dudum restitui glossam Hesychii mendosissimam:
κατεχλάν' δὲ ὥδῶν ἡδυναν: vide Silv. Crit. sect. XII. et v.
1004. Wakef.

v. 1003. μανίας ἀνδρος: flos insaniae: elegantissi-
ma locutio pro magna et vegeta insaniam: i. e.
morbo

morbo tam violento, ut ad insaniam adigat. Infra similiter de eodem cruciatu v. 1091.

ἤνθηνεν, ἐξέμεμηνεν:

et conferri debet Eurip. Alcest. 1106.

Χρῆνος μάλῃ· νῦν δ' εἶθ' ἤβη σοι κακόν. Wakef.

Valekenarius conjecit ἁνίας ἄνθος, Diatrib. in fragm. Eurip. p. 179.

Graviter succenset Wakef. lectioni καταδερχθήναι, ut quae languida sit et otiosa post proxime antecedens προσιδόν. Emendavit igitur καταφλεχθήναι, quod adferere studet locis Homer. II. X. 512.

ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῃ:

Aristoph. Thesmoph. 680.

μανίως φλέγων:

coll. Oed. T. 166. et hujusce fabulae vv. 845. 1015.

Horat. epod. III. 17.

Nec munus humeris efficacis Hercules

Inarfit aestuosius:

XVII. 30.

— — O! mare, et terra, ardeo:

Quantum neque atro delibutus Hercules

Nessi cruore.

Hercules item de hoc tormento sic ipse dicit apud Senecam, Herc. Oet. 1218.

Heu! qualis intus Scorpio's? quis, fer-
vida

Plaga revulsus, Cancer infixus meas

Urit medullas?

Anecd. graec. Villosi. I. p. 210. περί δὲ τὸ Κήναιον, Ἐδραίως θὴ ἀκροτήριον, ὅθεν δ' Ἑρακλῆς Διὶ χαριστήρια, στολίζουσα τὸν ποταμικαυμένον τοῦτον χιτῶνα· ὑφ' οὗ, δραστηρίῃ καὶ πυρᾷ κατακτείνῃ τῷ κυσμή, τελευτᾷ.

Vetus Scholiastes in Iuvenalis sat. XI. 63. „Hercules in Oeta monte se incendit, non tolerans ardorem vestis, — sanguine Nessi — tinctam.“ Lactantius in Stat. Theb. XI. 235. quem sic emendat: „Dejanira, verita ne ei pellex praeferretur, hanc vestem Herculi mandavit; quam ille indutus, cum veneni afficeretur incendio, in Oeta monte rogi voluntate conscendit.“

Equi-

Equidem supra jam monui, non debere cuiquam vocabula, quae ejusdem sunt significationis, in Aeschilo maxime ac Sophocle, molestiam adspargere.

v. 1004. Abesse oportebat articulum post alterum *ut* pariter quam post prius abest.

v. 1005. *Ιατροίας*: artis medicae: non memini equidem me alibi legisse hanc formam vocis, praeterquam in Eusebio, praep. evang. III. 14. ubi sic de se loquitur Aesculapius:

Τρίτωνος δὲ ἱερῆς ἥκου θιός· ὅν ποτε μήτηρ,
Φοῖβον ὑπαναστήσαν, καὶ σοφίας βασιλέα,
ἦδ' ἐν ἱατροίας, Ἀσκληπιόν.

Unde fortasse sic castigari debet Hesychii glossa:
ἱατρική ἱατροική.

v. 1006. *κατακλήσει*: vox exquisita, et in primis elegans: digna certe, quae in tyronum venustorum gratiam paucis illustretur. Apposita est Hesychii interpretatio: *κατακλήσει* *κατακλέβει*, (sic lege, ut alii dum viderunt: *μετακλέβει* non novit Graecia) *θιός* *κηλεύει* γὰρ λέγεται τὸ ὑπὲρ ἀλλῶν θιέμεσθαι. Vide quae nuper dixerim ad v. 1002.

Suavissimus extat Appiani locus de bello civil. I. 72. quem nitore pristino restituam: οὗς δ' Ἀντίμαχος, οὗς ὅν εἶπεν, *κατεκλήν* *λεγοῖς* *μαλακοῖς* *δυσχερὲς* *τε*, καὶ πολλὰ καὶ ποικίλα *διέξιν*: sic certissime legendum. tum ob frequentem *πολλά*, tum ob Pindari illud *μαλακοῖς* *ἐπαυδαῖς*, modo allatum ad v. 1002. Eodem modo utebantur Graeci verbo *κατεκλέβει*. Plautus, Amphit. II. 2.

Delenitus sum profecto ita, ut me qui fin nesciam. Wakef.

v. 1007. Optativo, si votum exprimatur, non posse particulam *ἂν* adjungi, recte observavit Vauvillierius. Quae ratio effecit, ut Hermanno auctore & reponerem hoc sensu: „utinam hunc, veluti miraculum, procul viderem!“ Musgravius sic: Si vera est lectio, interpretandum cum admiratione viderem, *κατὰ θαυμασμοῦ* *ἰδοίμην*. Sed malim eodem sensu, *θαύματι* *πέφ-* *ξω* *θὲν* *ἰδοίμ' ἂν*. Nisi dixerunt *θαύμην*, ut *χάρην*. Tum enim malletm *θαύμην* *πέφξω* *θὲν* *ἰδοίμ' ἂν*. Plurima sunt hujusmodi apud Graecos: sc. *δρῶν*, *δρῶν* *βρῶν*, *βρῶν* *γνῶν*, *γνῶν* *γνῶν*.

γραμμή, γράμμα· δίσμη, δόσμα· καλόμεν, κάλωμα· λόμη, λώμα·
μνήμη, μνήμα· νόγημα, νόγμα· ξυσμή, ξόσμα· πλῆμη, πλῆμα· ῥήμη,
ῥήμα· ῥάμη, ῥάμα· στιγμα, τράμη· τυμή, τύμα· φήμη, φήμα [Hesych. φήματα, ῥήματα]· χόσμα, χόσμα·
χρήμη, χρέμα.

v. 1009. Memorat Scholiastes vāriam lectionem
ὕστατον: quare Wakefield. εὐδάσει, quod altero versu
legitur, ex praecedenti interpolatum arbitrans, sic edi-
dit:

ὦ. ὦ. ἰᾶτ' ἰμὲ δόμορον εὐδάσει·

ἰᾶτ' ἰμὲ δ' ὕστατα.

Homer. hym. Merc. 289.

ἀλλ' ἄγε, μὴ πύματόν το καὶ ὕστατον ὕπνον ἰάσεις.
Odyss. T. 119.

— — νῦν ὕστατα διακρίσαντες.

Equidem voce ὕστατον sic utendum putavi, ut novum
confingerem versum, quem male vulgo deesse anti-
strophā ostendit. Exclamationes, quales sunt ὦ μοι
μοι, frequenter a librariis et omittuntur perperam et
adduntur.

Ad εὐδάσει Wakef. ex superioribus supplet ἄτην:
finite morbum sopire me: i. e. mortis somno.
Apollonius Rhodius II. 858.

— — ἀλλὰ νῦν καὶ τὸν

εὐδαί μιν δαδὴν πάτερς ἐκδὲς εὐνάσει νοῦτος.

At illud cum durius sit, praestat εὐδάσει neutraliter ac-
cipere pro dormire. Ceterum recte judicat, falli Brun-
ckium, cum versum,

ἰᾶτ' ἰμ', ἰᾶτ' ἰμ' δόμορον εὐδάσει

dimetrum anapaesticum nominet. Nam unde
corripietur ultima syllaba in εὐδάσει, cum versus se-
quens a consonante incipiat?

v. 1011, recte Wakef. pronomen με interposuit,
flagitante systematis anapaestici lege: ita tamen, ut
errorem etiam ex compendio scripturae oriri potuisse
existimet ac propemodum legi malit:

με, μου ψάβεις; ποῖ κατακλίνεις;

vel:

με, μου ψάβεις; ποῖ καὶ κλίνεις.

v. 1013.

v. 1013. *ἐντίτροφας* ὅ, τι καὶ *μύσθ*, quod connivebat, iterum excitasti. Proprie *μύσθ* connivere valet, quo sensu de oculis dicitur, vel de ulceribus. Quia autem conniventia plerumque tranquilla sunt, translato sensu significat etiam quietam, indolentem esse. Isidorus Anthol. p. 247. ἡ πύκνωσις, ἡ μύμυκτος, sc. venti. Musgr.

v. 1015. Ex membranarum lectione *τοῦτο* *Wakéf*. sic putat constituendum esse versiculum:

ἦνταί μου' ὅττο.

Imo debebat *ὅττο* bis positum, singularem efficere versum. Quod enim vulgo non legitur, sic facillime explicaveris, ut ob similitudinem literarum in vocibus *τοῦτό τοι*, supra quas scriptum esset, obliteratum dicas.

v. 1016. *πῶθεν εἰσ'* — ubinam estis? Adverbia in *θεν* apud poetas saepe habitum in loco significant. Apollonius Argon. II. 914. *κείθεν ἐκ' Ἀργυράου θύου κεύθε*, pro καὶ. Brunck.

v. 1017. πάντων Ἑλλήνων *ἐδικαίταται* *ἐνέρες*. Graecorum omnium injustissimi deberent esse pars aliqua Graecorum, quos Hercules prae caeteris notandos censuit. ut beneficiorum immemores. An ergo unam tantum gentem, unum inter Graecos populum beneficiis obstrinxerat, quem omnis antiquitas ut universi generis humani sospitatorem depraedicat? Imo ipse hic Hercules ea facinora commemorat, quorum utilitas ad universum genus pertinebat:

Πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατὰ τὴν θάλασσαν πάντα καθαίρων.

An legendum ideo? Πάντων Τελχίνων *ἐδικαίτατοι* *ἐνέρες* — O homines quibusvis Telchinibus injustiores. De Telchinibus his vide loca ab interpretibus Hesychii citata. Non repugnem tamen, si quis malit *ἐδικαίτατοι* retinere, ut sit superlativus pro comparativo. Vide quae dedi ad Antig. 1062. et 1349.

Pro Ἑλλήνων dubitabam quoque annon legi posset ἑλλήνων, i. e. ἑλλήνων, malorum, impiorum. O homines omnibus impiis injustiores, quos ego terra marique exterminans perii. Vox ἑλλήνων extat apud Etymologum v. ἑλλήνων. Prosodia est

est ut *αἰζυρίδες, λεχέριδες*. Vel *δρακονίδην*. Musgr. Immutanda est: ne literula quidem. Compellat Hercules eos, ad quos merita sua et beneficia proxime pertinerent, singulos dico Graeciae populos. Namque universum genus humanum nonnisi remotiore quadam relatione attingebant.

„*ἀδικώτατοι ἀχαριστότατοι*: Scholiastes: neque aliter nitidissimus epistolographus ad Hebraeos VI. 10. *ὁ γὰρ ἄδικος ὁ θεὸς ἐπιλαβεθήσεται τοῦ ἔργου ὑμῶν καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης*: ut Virgil. Geor. II. 460.

Fundit humi facilem victum iustissima tel-
lus.“ Wakef.

v. 1018. *πολλὰ μὲν*, i. e. *πολλῶν μὲν*. Conjungo autem cum *ἀλευόμεν*, ut sit *πολλὰ ἀλευόμεν*, saepe interibam, i. e. saepe morti propinquus eram. Musgr. Sic etiam Brünck. in vers. *ἐν πόντῳ καθάϊρον* in mari purgans. Wakef. ad Eur. Herc. F. 20. 224. affert de his rebus Senec. Herc. Fur. v. 250.

Sensere terrae pacis auctorem suae
Abesse terris.

et ibidem, v. 441.

— — post tot ingentis viri
Memoranda facta, postque pacatum manu
Quodcunque Titan ortus et labens videt.

Virgil. Aen. VI. 804.

Nec vero Alcides tantum telluris obivit;
Fixerit acripedem cervam licet, aut Ery-
manthi

Pacavit nemora, et Lernam tremefecerit
arcu.

„Laboribus marinis accenseas cetum, quem cum Telamone interfecit Hercules, et de quo Hyginus, fab. 89. Plura in hanc rem videas apud Pindarum, Nem. I. 96. III. 41. et ejus Scholiastem; quos ad partes jam vocaverunt Barnesius et Musgravius. Videas etiam infra v. 400. et 853.“

Ad nostrum locum haec insuper monuit: „Suavis est Lucani locus, atque huic occasioni praesentissimus, Pharfal. IV. 610. de Hercule et Antaeo:

— — tan-

— — tandem vulgata cruenti
Fama mali, terras monstribus aequorque
levantem,
Magnanimum Alciden Libycas excivit in
oras:

et tragici nostri locum respexit Tzetzes, Chil. II.
484. de Dejanira sermonem faciens:

Ἰδὼν ἡνίκα τὸν κλυτὸν ἱκεῖνον Ἡρακλῆα,

τὸν γῆν πᾶσαν καὶ θάλατταν καθήμεντον κακίας.

Opportunus etiam adveniet Homerus, hymn. in Herculem:

ὅς πρὶν μὲν, κατὰ γαῖαν ἐθίσφατον ἡδὲ θάλασσαν

κλαζόμενος, πομπῇσιν ἥπ' Εὐρυνδῆος ἀνακτος

πολλὰ μὲν αὐτὸς ἔραξεν ἀνάνθηα, πολλὰ δ' ἰσθμίων.

Et reposui κατὰ δὲ pro κατὰ τε, quod adversatur linguae genio scopoque loci. „Multa quidem inposito, sed omnia per silvas.“ nam opponuntur invicem, πολλὰ et πάντα: quum terrestres labores Herculis longe numero praeiverint marinis; adeo ut de his raro audias, illis vero narrandis ferveant omnes libri veterum. Scriptoris mentem minus accurate perceptam habuerunt editores.“ [Oppositio illa nimium quantum subtilis est ac spinosa.]

„Porro facilior esset lectio οἷς δὲ, quam οἷς ἢ: propter quos purgavi: quam, licet veram potestatem, non interpolavi, cum tolerabilis sit vulgata.“

Perperam locum cepisse videtur Musgravius sic scribens: „καθαίρων. Cum ab hoc participio regatur οὗς, quos (impios, scelestos,) oportet Graecos dixisse καθαίρων ληστές, ἑσθιεῖς, κακοβόλους, non minus quam καθαίρων γῆν vel πόντον. Vel si hoc non tulerit Graecorum consuetudo, in promptu fuerit legere mutato accentu καθαίρων. Arrianus Indiciis p. 524. καθάρων ὅ, τι περ κλυτὸν κίναδος.“

v. 1019. ἀλεχόμενον me perdebam: dictio Homerica, quod tyrones in memoriam revocabunt; cuius elegantis in media voce usus alterum fortasse exemplum nusquam reperietur. Vere Scholiastes: ἐγγὺς θαλάσσης, ἐγγυρόμενον: ut S. Paulus 1. Cor. XV. 31. καὶ ἡμέραν ἀπέδνησκον. Wakef.

v. 1020. Post *δνήσιμον* sigendum signum interrogationis. Nonne gladium mihi quis utilem futurum? scilicet porriget. Quod solet non sine elegantia reticere. Horat. Satyr. II. 116.

Unde mihi lapidem? quorsum est opus? unde sagittas?

scilicet sumam. Aristoph. Acharn. v. 54. *οἱ ταῖσται, et* v. 61. *οἱ βασιλεὺς πρόσθε, scilicet λαθίστων.* Arrianus differt. Epictet. I, 16. p. 126. fin. *καὶ μὴ μοι νῦν τὰ μεγάλα.* Aristides T. I. p. 531. *μὴ γὰρ μοι Λυσίμαχον ἐστὶ, μηδὲ Ἀλέξανδρον αὐτόν, μηδὲ Θησέα καὶ Μόδου, scilicet. προσεγγάτω τις.* Plutarch. Moral. p. 897. 14. *καὶ βᾶσται καὶ πῦρ καὶ μέσστιγες ἐκ' αὐτῶν (scil. προσφεύοντο)* et talium ab unde est in libris veterum. Porro verba *οὐκ ἀποτρέψα* seorsim quasi recitanda et parenthefeois signis a reliquo grege separanda sunt; quibus Hercules morbum suum increpare fingitur. Nonne tu hinc, odiose, quantocyus faceffes? *ἀποτρέψα* Atticum est pro *ἀποτρέψω*. Reisk. Elegans est Wakef. correctio:

οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχεας τις δνήσιμον ἀπ' ἀποτρέψα;

quam quidem neutiquam pro vera habeo, cum vulgatum *οὐκ* hac quidem in sede non sine singulari quadam vi positum esse videatur.

Musgravius legendum arbitratur *ἀποτρέξαι*, protendet, porriget, ut radix sit *δρέγω*. *ἀποτρέψα*, quod Bruncius edidit, videtur pro re nata paullo infirmius esse: quare secutus sum Hermannum, *ἀποτρέψα* corrigentem, non nimis illud a litteris vulgati *ἀποτρέψα* recedens.

v. 1021. *ἀπαρέξαι πρᾶτα*: Homērum, sicut adfolet, subsequitur: II. E. 497.

— Πηνελόπει δέ, ἐρυσσάμενος ξίφος ἔβη,

αὐχένα μέσσειν ἔλασσαν, ἀπὲρξεν δὲ χαμᾶζε,

αὐτῇ σὺν πῆλκῃ, κέρη.

Hinc recte constituas atque intelligas locum insignem Aeliani, quem corruerunt editores, dum nec sensum, nec constructionem perspectam tenuerunt: de animm. XII. 18. *ἥδη δὲ τινα, καὶ κλάδοις περιεχόμενῃ καὶ δημοδίζοντα, εἰς τὸν οὐκὼν δρέμειν ὑπὸ βόμῃς τὸ θυρίδιον ἀποτρέψαν ἀπὸ τῆς: quaedam, ramis inhaerentia et exa-*
remo-

remorantia, fera, se in velocem cursum cum impetu impellens, solet abrumpere.

βίου, vitae, pro ipso homine. Nihil novi simile ab omni parte apud alium quemlibet auctorem: non longissime distat locus in tergo scriptore Heraclide Pontico, p. 408. ed. Gale: δ δασιδαιμον βίος, ὃ τοῖς καὶ τιμάνοι, καὶ τοῖς διὰ τούτοις ἐν ταῖς περὶ τοῦ προστεταμένου δογματῆς: superstitionum vulgus. Ac sic legendum: προστεταμένος se applicans, conversus: non, ut perperam vulgatur, προστεταμένος.

Cum vero phrasis adeo sit peregrina, et extra consuetudinem dicendi jaceat, non immerito suspicari concedatur nobis, ad hanc normam fortasse dedisse Sophoclem:

ὦ, ὦ οὐδ' ἀπαράξῃ κῆῖτα βίᾳ
θάλα μολών
ταῦ στυγερῶ

de qua emendatione unusquisque suo judicio fruatur. Wakef. ἀπαράξῃ κῆῖτα. Nicander Theriac. 705. κῆῖτα ἀπο θυμὸν κῆῖτα. Synesius de Provid. p. 81. τὴν ἐκ πίθῃ σπασάμενος, ὡς ἀπαράξῃ τῆς ἐνδράκου τοῦ νοσήλου. Musgr.

v. 1024. Lacunam, quam notavi, facile supplere scribendo:

φῶ, φῶ, ἰὼ τέλας.

v. 1025. Wakef. posito post καὶ commate, conjungit voces τοῦδ' ἀνδρὸς cum sequentibus, cum frigidissimum et invenitum ei videatur ὡ καὶ τοῦδ' ἀνδρὸς. Ita supra senex Hyllum erat allocutus, v. 976. εἴη, τίπῃ: ut Philoctetes Neoptolemum, Philoct. v. 750. ἔδ', ὡ καὶ. Sed quid tandem sibi haec volent, τοῦδ' ἀνδρὸς τοῦτον τόδε;

v. 1026. σοὶ γὰρ (saepius γὰρ pro γὰρ ponitur) ῥήμῃς ἐνὶ πλόν, ἢ παρ' ἐμοί, σάξῃ. Constructio haec est: παρ' ἐμοί γὰρ ἐστὶ πλόν ῥήμῃς, ὥστε σάξῃ, ἢ παρ' ἐμοί. Reisk. ἔμπλεον ὀξύτατον: glossa Scholiaitis. Egomet nihil hic video, neque habeo ὕμῃς ἔμπλεον ipsius senis oculo. Quum caeteri facile fuerint acutiores, textum nolui mutare, sed mordicus teneo, quae protuli ad Silv. Crit. sect. CXII. ad quam disputationem lectores ableg-

legamus; nam lectionem nostram conjecturalem hi solummodo proponam nonnihil castigatam, quum futilis sit particula *τε*.

— — *οὐ δὲ σύλλαβ' σοί 'στι γὰρ οἷμα.*

Τλ. εἰ πλεον ἢ δι' ἐμοῦ σῶζαν, ψαύει μὲν ἔργου:

de voce *οἷμα* vide ad v. 528. et Homereum Scholiastem, qui similis variationis meminit ad *Ιλ. Θ. 349.* Wakef. *τε γὰρ* non debebat sollicitari, saepius enim hae vocolae junctae reperiuntur. cf. Viger. de idiot. p. 496. ed. Zeun. Sed *οἷμα* recte coniecit Wakef. Reliqua multo lenius restituit Hermannii ingenium, corrigendo *ἔμπεδον*, ut positivus pro comparativo adhibitus sit ex more Graecorum fatis frequenti, Viger. p. 68. a.

v. 1028. *λαθίπνον δ' ἔμειναν*, at auxilium, quod posset aerumnarum oblivionem inducere, non possum expedire — Hoc enim ad Iovem pertinet. *βίβου* redit ad *ἔνδοθον* et *θύραζε*. Neque intra, neque extra vitam, nempe meam, hoc est, neque penes me, neque penes alios invenio auxilium. Reisk. *λαθίπνον*. Noster Aj. 711. *δ' Ἀίας λαθίπνος πάλιν*. Pro *δδύναν* fort. legendum *δδυνᾶν* genitivo plurali, et pro *βίβου*, *βίβτον*. Quomodo autem interpretandum sit *ἔνδοθον* et *θύραζε*, nondum mihi constat. An, nec penes me, neque alios; vel, neque opera propria, neque aliena; vel, neque intus in pectore Herculis, neque extrinsecus in corpore. Eligat lector. Musgr. Recte vertit Wakefieldius: sed clam cruciantem dolorem vitae neque rebus domi, neque foras, possum expellere. Eurip. Orest. 603.

τά τ' ἔνδον εἰσὶ, τά τε θύραζε, δυστυχῆς.

ἔξανέσθαι, conficere, devincere.

v. 1033. *θράσκα*: infilit; velut in praedam vorax fera; aut Furiae contra insanientem: ut Eurip. Orest. 257.

αὐτὰι γὰρ, αὐταὶ, πλησίον θράσκουσί μου. Wakef.

v. 1036. *ὡς Πάλλας*: Scholiastes: *ἐπικαλεῖται τὴν Ἀθηνᾶν εἰς βοήθειαν*. Haud aliter Homer. *Ιλ. Δ. 8.*

— — *ἀλαληομένης Ἀθῆναι.*

ἡ ἀλλήλουσα τῷ μὲν ὃ δέτι, βοήθεια: ibi Schol. et v. 390. ibidem:

— — τοίη οἱ ἐπιβροδοὺς ἦεν Ἀθήνη:
similiter etiam Orpheus, hymn. 31.

Τριτογεννα, λύτρεα κακῶν. Wakef.

v. 1037. ἐντοφθόνον ἐνμύσητον ἐφ' ᾧ οὐδαὶς σε μύθη
παι ὅς πατρώτερον: apte et dilucide Scholiastes. Homer.
Od. A. 346.

μήτερος ἐμῆ, τί τ' ἄρ' αὖ φθονὸς ἐχέρον κοιδόν.

Eustathius in locum: τὸ φθονῶν — καλῶς τὸ καὶ μύθη
ἔστιν οὕτω καὶ Ἐδριπιδος, (Hecub. 288.) φθόνον, τὴν μη-
ψιν λέγει καὶ Ἐρμωγένης δέ, ἐντοφθόνον πᾶσι τὸ ἄμωτον.
Neque aliter Thucydides lib. VII. sect. 77. Wakef.
Laudat praeterea Musgravius Aristidem Vol. I. p.
378. ἐντοφθόνον διοφθασσάμεν. Schol. Thucyd. ad I. 75.
ἐντοφθόνον ἄμωτον. Eundem ad I. 82. ἐντοφθόνον, ἐν-
τον, ἡμώμετον.

v. 1038. κληῖδος: Hefychius: ἐνὶ τοῖς δὲ καὶ ἡ κληῖς ἐν
τοῖς παρὰ τὸ ἐπιπλασθῆναι τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῖς ἐντοφθόνον
μέρεσι. Clavis proprie, et apud medicos jugulum;
sic dictum fortasse, quod ibi sit quasi vitae janua.
ll. E. 578.

τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλητὸς Μανέλαος

δέσποτ' ὄνυχ' ἔβρι, κατὰ κληῖδα τυχήσας. Wakef.

v. 1039. ἐχόλωσε dant editi. ira efferavit: qui
sensus mihi videtur intempestivus et loco minime
consentaneus. Amplector igitur lubentissime lectio-
nem Scholiaste memoratam, quam et ipse dudum
proprio ingenio extuderam, ἐχόλωσε: quo dolore
me affecit suo felle evomendo. Vox elegans
et furioso Herculi accommodata, de uxore quasi vi-
pera loquenti. Sic Creon de Antigone, Antig. 531.

— — ἡ κατ' οἴκου, ὡς ἔχον' ὄφρα μὲν,

λήθουσά μ' ἐξέπινες:

et Ion de Creusa, Euripides, Ion. 1281.

οἶον ἔχοναν τὴν ὄφρα:

Lycophron etiam appositisime de Clytaemnestra ma-
ritum interficiente: v. 1113.

καὶ πᾶν λακίζουσ' ἐν φρονέει ψυχρὸν δέμας,
δράκοντα θύψας, κρείττωσ' ἐπ' ἀνέχοντα,
πλήσιν γέροντα θυμὸν ἐγγείας χολῆς:

i. e. fatiabit animum, plenum saevi fellis:
ne male capias ordinem verborum: vide Potterum
ad v. 1120. Credebant igitur antiqui hujusmodi ani-
malia venenatis vesci, ut haberent quo furorem pos-
sent exercere: hinc Dorion apud Athenaeum, VII. 15.

— — — ἰοβόρον σκαλόμενον:
quod epitheton infelici manu castigatum ivit Casar
bonus. Haud aliter Virgil. Aen. II. 471.

— — — coluber mala gramina pastus:
id est, venenatis herbis, ibidem Servius: ab Ho-
mero, II. X. 93.

ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χυτῇ ἐρεστώτερος ἄνδρα μένεται,
βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα, ἴδου δὲ τί μιν χόλος αἰνός:
unde cum Dorvillio vidi corrigi debere Servium.

Excitetur etiam Statius, Theb. I. 563.

Terrigenam Pythona deus, septem orbibus
atris

Amplexum Delphos squamisque annosa te-
rentem

Robora, Castaliis dum fontibus ore trifulco
Fusus hiat, nigro sitiens alimenta ve-
neno,

Perculit.

Nec putaverim equidem Terentium alio alluisse:
Adelph. III. 2. 12.

Ut ego iram hanc in eos evomam omnem:
iram — χολήν — fel.

Si quis autem malit interpretari ἐχολῆσαι ad insa-
niam adegit, ille consulat interpretes Hefychianos
in χολέοντα, et Suidam in χολῶσαι. Porro locum So-
phocleum ad nostram mentem acceptum illustrabit
Oppiani fabula de serpente in amasium suum mu-
renam piscem: Hal. I. 559.

— — — τάχα δὲ γλαφροῦν ἐκνήψατο πέτρην,
τῇ ἐνὶ λοίγιον ἰδὼν ἀκήμετος, πάντα δ' ὀδόντων
ἔπτυσσε πικροδανδὸν ζαίμενῃ χολῶν, ὕλβον ὀλέθρου,
ὑφρα γάμψη πρὸς τε καὶ αὐδῶς ἀντιώσους. Wakef.

Explicare debebat Vir doctus, qua tandem-de causa
ἔχθρας intempestivum esset. Ego quidem nil tale re-
 perio.

v. 1044. Immerito Wakef. miratur, non scripsisse
 Sophoclem:

τὸν μέλινον ἀντίον.

v. 1047. sqq. Maximam partem sequentis *ῥήματος*
 Cicero convertit in Tusculana II. Romanorum diser-
 tissimi versus neminem pigebit hic legere:

- O multa dictu gravia, perpeffu aspera,
 quae corpore exanclata atque animo pertuli!
 nec mihi Iunonis terror implacabilis,
 nec tantum invexit tristis Euryftheus mali,
 5. quantum una vecors Oenei partu edita.
 haec me irretivit veste furiali inscium,
 quae latere inhaerens morfu lacerat viscera:
 urgensque graviter pulmonum haurit spiritus:
 jam decolorem sanguinem omnem exforbuit
 10. sic corpus clade horribili absumtum extabit;
 ipse inligatus peste interimor textili:
 hos non hostilis dextra, non terra edita
 moles gigantum, non bisformato impetu
 Centaurus, ictus corpori inflixit meo:
 15. non Graja vis, non barbara ulla inmanitas,
 non saeva terris gens relegata ultimis,
 quas peragrans, undique omnem hic ferita-
 tem expuli:
 sed feminea vir, feminea interimor manu.
 o nate, vere hoc nomen usurpa patri,
 20. ne me occidentem matris superet caritas.
 huc adripe ad me manibus abstractam piis.
 jam cernam, mene an illam potiozem putas
 perge, aude, nate; inlacrima patris pestibus:
 miserere. gentes nostras flebunt miseras.
 25. heu virginalem me ore ploratum edere,
 quem vidit nemo ulli ingemifcentem malo!
 sed feminata virtus adflicta occidit.
 accede nate, adfiste, miserandum adspice
 evisceratum corpus laceratum patris.

30. videte cuncti: tuque coelestium fatorum
jace, obsecro, in me vim coruscam fulminis,
nunc, nunc dolorum anxiferi torquent verti-

ces:

nunc serpit ardor. o ante victrices manus,
o pectora, o terga, o lacertorum tori!

35. vestrone pressa quondam Nemeaeus leo
frendens efflavit graviter extremum halitum?
haec dextra Lernam, tetra mactata excetra,
placavit: haec bicorpoream adflixit manum:
Erymanthium haec vastificam abjecit belluam:

40. haec e Tartarea tenebrica abstractum plaga
tricipitem eduxit Hydra generatum canem:
haec interemit, tortu multiplicabili
draconem, auriferam obtutu observantem ar-
borem.

multa alia victrix nostra lustravit manus,

45. nec quisquam e nostris spolia cepit laudibus.
Henr. Stephano auctore Accius hujus loci totius in-
terpres est, non Cicero, ut et ipse aliquando credi-
derat. Versuum lectionem hic ibi mutavit Wakef.,
quod qua ratione factum sit, cum maxime indican-
dum videtur. Scripsit, igitur v. 5. Ονεος et v. 6.
hac. v. 7. lateri. v. 8. spiritum, e cujus quidem
dictionis contracta scriptura ortum putat voc. spem,
quod Mss, Oxon. exhibent. Vulgata lectione am-
biguam reddi constructionem. Tum v. 10. edidit cor-
pus extabui, quae et pulchra sit locutio, et pul-
chre variet constructionem. Valer. Flaccus V. 171. de
aquila Prometheus vellicante:

— — fixos scopulis dum vellitur ar-
tus.

Addit respondere Sophocleo, δις δις αὖτις. V. 11.
insulsiſſimam judicat vocem ipse, propterea quod vi-
deri possint diversae res fuisse corpus et ipse. Re-
posuit ita parum probabiliter, cum credibile sit inter-
pretem praecedens sic repetiturum fuisse, V. 14. legi
malit Centaurea, i. e. moles: vix enim singularem
Centaurus stare posse pro exercitu Centauro-
rum. Quippini? V. 17. recte praestant expulit
codd.

codd. Oxonienses: hic expulit — hic nempe, quem cernitis. Hercules: *δαρτύνει*: pectus fortasse dextra feriens. V. 18. sic exhibet cum Bentlejo: Sed foeminea vis: foeminae interimor manu: favente aliquantulum Ms. Oxon. quod praestat femina. V. 20. dedisse putat Ciceronem: nec te, hoc videntem, ut exemplar ejus v. 1070. *ἔβην λαβόντων εἶδος*. V. 25. codd. Oxon. dant virginalem more, et virginem me ote: unde non absurde, sed propius ad Graeci verba effectum iri censet: heu! virginis me more — Frustra. V. 27. pro sed scripsit sic. v. 29. lacerati. V. 30. praeter necessitatem mutavit ita:

— — tuque, coelestis fator,
Iace, obsecro! in me vim corusca fulminis!
Accedit, quod voces, in me, sic videntur inepto loco positaе. V. 32. Metaphoram putat a mari vel amne verticoso derivatam. Virg. Aen. I. 116.

— — illum ter fluctus ibidem
Torquet agens circum, et rapidus vorat
aequore vertex.
V. 33. Serpit ardor, inquit, absonum est, tum contra acceptum dicendi morem, tum loco Sophocleo prorsus contrarium: morbus enim serpens est, qui non subito, sed tarde grassetur, et per gradus: Virg. Geo. III. 468.

Continuo culpam ferro compefce, prius quam
Dra per incautum serpent contagia vulgus:
reponas igitur, Nunc surgit ardor: i. e. uno verbo *ἔβην* (Sic enim legi vult v. 1091. pro *ἔβην*.)
Ita Seneca, Thyest. 943.

— — quid flere jubes,
Nulla surgens dolor ex causa?
V. 36. distinxit ad frendens, ut staret ista vox epitheton perpetuum leonis; nec jungeretur cum efflavit. Id magnopere vereor, ne non patiatu Latini sermonis indoles. V. 38. recte scripsit pacavit.
V. 43. variant lectiones. Wakef. restituit servantem, quae venustas latuit librariorum. Vid. nota ejus ad Eurip.

rip. Herc. F. 51. coll. Virg. Aen. VII. 52. V. 44. dedit,
nescio an vere, gustavit: Sophoclis *ὑγνεύμεν* v. 1103,
allato Lucret. V. 180.

Qui nunquam vero vitae gustavit amorem:
et Prudentio, Psychom. v. 430.

Lascivas vitae illecebras gustatus amaræ

Mortis et horrifico sapor ultimus asperet
haustu.

v. 1048. *Θερμὴ*: calida: quæ ardorem exci-
tant ac sudorem: ideoque magna, gravia, dif-
ficilia, acerbæ. Non intemptivus est Aeschylus,
S. Theb. 604.

— — *ξημερὴς πλεῖον οὐσιβὴς ἀνδρὶ*
ναύτησι θερμῶς:

Θερμὸν ἔργον τὸ ἀνδρὶ καὶ θρασυῖ *Θερμοεργός* δὲ ἀνδρ. ὁ *Θερ-*
μῶς καὶ μὴ ψυχρὸς εἰς ἔργον: Scholiastes prior. Egre-
gie ad nostram rem Aelians, Var. Hist. III. 12. ἡ γὰρ τῆς
πατρὶδος ἀπώλυσεν, ἡ καὶ, τὸ ἐπὶ *Θερμότηρον*, καὶ τοῦ βίον
αὐτοῦ. Suidas: *Θερμὸς* *Θρασύς*. Vide Aesch. Eum. 563.
Nostrer in Antig. 88. paullo frigidius et σοφιστικώτερος:

Θερμὸν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις. Wakef.

v. 1049. Ex Ciceronis versione suspicatur Wakef.
olim sic lectum esse versum Sophoclis:

καὶ χερσὶ καὶ γυνάμασι μεχθήσας ἔχεις.

ut idem Hercules in Eurip. Alceit. 837. ad vulgatam
lectionem:

ὃ πολλὰ τλάσσει καρδίαν, ψυχὴ δ' ἐμὴ.

γυνάμασι vocabulum est huic nexui perquam incongruum.
Quid autem sit, quod in universo dictionis colore
displiceat, equidem non perspicio. Expectaverat quip-
pe Wakef., ad hunc morem quodammodo decurrisse
clausulas:

ὃ πολλὰ δὴ, καὶ θερμὴ καὶ λήγη κακὰ,

καὶ χερσὶ καὶ γυνάμασι μεχθήσας ἔχεις.

οὕτω δὲ τῶν — κτλ.

„Certe multa quidem prius pertuli, sed nunquam
ad hunc diem huic aliquid par malo.“ ἡ δὲ: *ἐλπίδα*,
καὶ δὴ: Hesychius, sic omnino corrigendus.

v. 1050. Non reddiderim *στυγία*, odiosus, cum
editoribus; sed ad mentem potius Hesychii, cuius
glossa

glossa sic fortasse castiganda est: *στυγνὸν ἀργαλίον, χαλεπὸν*: ut Virgil. Geo. III. 4. Eury sthea durum: vel immodicum, ut eundem vocat Avienus in Arateis: et de illo et Hercule Martialis, epigr. IX. 67. 5.

Argolico famulum non te servire tyranno
Vidissent gentes, saeva que regna pati.
Wakef.

v. 1052. *Ἐρινύων ὄφρα τὴν ἀμφιβλαστρον*: i. e. ὄφρα δὲ *Ἐρινύων*. Similem locutionem adhibuit Aeschylus, Agam. 1589.

*ἰδὼν ὄφρα τῶν ἐν πέτραις Ἐρινύων
τὸν ἄνθρωπον τὸνδε κτείναντα φίλος ἱμερόν*:

et Lycophron v. 405.

ἢ μὴ πάλαι δακτύλοις δακτύλου βροχῶν

ἔφατος οὐκ ἔφατος, ἀλλ' Ἐρινύων

πικρὴν ἀποψύλακα κηρύσαντα πόνον.

Wakef.

ἀμφιβλαστρον. Eodem nomine Aeschylus tunicam, quam illaqueatus est Agamemnon, designat Choeph. 490.

v. 1056. *χλωρὸν νέον*: Scholiastes: cui concinit Ciceronis vocabulum decolorum: i. e. venenato morbo mutatum corruptumque: sed quaesiverim, anne hoc voluerit Sophocles? non immerito, ne iudice, disputari potest: maximè equidem intelligere viridem, vegetum, virentem; ad alteram interpretationem Scholiastae: *χλωρὸν νέον*: ut Eurip. Hec. 128.

τὸν Ἀχιλλεὺς τόμβον ἐπιφανέον

αἵματι χλωρόν.

Tragici locum sic adumbravit Seneca, Herc. Oct. 1222.

— — ardet felle ficcato jecur,

Totumque lentus sanguinem avexit vapor. —

Exedit artus penitus, et totas malum

Haussit medullas; ossibus vacuis sedet.

Fort. totas medullas. Wakef.

v. 1057. *διόσκαρμος ὄμμας*: huc videtur respexisse Lucianus, dial. deor. XIII. ubi Aesculapius irridet Herculem: *ὅτε πρῶτον ἀνθρώπος ἡμίφλεκτος, ὅτε ἀμφοῖν δακτύλων μόνος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πύθου*. Lucianus IX. 814.

— — totum est pro vulnere corpus. Wakef.

v. 1058.

v. 1058. ἀφρόνως non explicabili: quam, qualis sit, nequeas discernere, neque enarrare. Cum varie frustra tentaverat interpretationem, sic demum recte Scholiastes: ἀφρ' ἧς οὐκ ἔχον τις φράσαι. τίς αὖ τὴν φρόν. Similiter infra noster appellat τυφλῆς αὐτῆς, v. 1104. ubi consulas Scholiasten. Ita sensum exhibuit Seneca, Herc. Oet. 1249.

Quaecunque petis, viscere in nostro lates,
Procede: quid me vulnere occulto petis?
et ibidem, v. 832.

Nec causa dirae cladis in medio patet.
Ovidius autem, met. IX. 175.

— — coecaue medullis

Tab e liquefactis —

Credibile est, Homerum nunc etiam, sicut alias saepissime, ob oculos fuisse Sophocli: Od. Θ. 279.

πολλὰ δὲ καὶ καθήκοντι μελετρήσθην ἐκινέχοντο,
ἥντ' ἐράχνη λαπατὴ τὰ γ' οὐ κί τις οὐδὲ ἴδωτο
οὐδὲ θύειν μανέρον· πύρι γὰρ δολέοντα τέτυκτο:

ut leviter erat corrigendus secundus versus. Wakef.

v. 1059. Πηλὴς. Hesychius: Πηλὴς, ὅπως τὸ τοῦ Ἀχιλλεύς δόρυ, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν. Ῥῥίσκ. λόγῳ πεδὶς: hasta campestris: recte capit Scholiastes de hastis ab exercitu in acie campestris praelii instructo vibratis: et comprehendit phrasin omnes Herculis cum communibus hominibus concertationes. Horatius, art. poet. 379. de exercitationibus militaribus;

Ludere qui nescit, campestribus abstinet
armis. Wakef.

v. 1060. θύρας βία: Centaurea vis: vide. quae supra diximus ad v. 710. Wakef.

v. 1061. Ἑλλὰς editores γὰρ subintelligi volunt perperam, ut opinor. Vel repetenda est βία ē versu praecedente, quod Ciceroni placuit; vel, quod mallem, homo hic subauditur: nam licet vox γὰρ bene reticeri potest in Ἑλλὰς, non aequè tolerabitur haec ratio in θύρας. Scholiastes: θύρας βίβλας. Eurip. Phoen. 1547.

τίς Ἑλλὰς, ἢ βίβλας

ἢ τὴν πόλιν

Haec

Haec Seneca, Herc. Oet. 1161. longius perfectus est, ingenio pro consuetudine indulgens. Wakef. γὰρ utique supplendum est. utpote in sequentibus discrete expressum. — ΑΓΛΩΣΣΩΝ. Σαρπηλὴς τὸν βράχμαρον εἶπ. Pollux I, 109.

v. 1063. Θῆλον ἔχοντα ποδὶ ἀνδρὸς φέσιν. Norint Sophocli familiares, ei schema hoc Θῆλον φέσιν pro Θῆλον amatum fuisse. Reisk. γυνὴ Θῆλος i. e. mulier vere mulier, et foeminina: non indole scilicet naturali, qualis poeticā fuit Lesbiae lyrae decus:

Temperat Archilochi musam pede mascula Sappho,

Horat. epist. II. 19. 28: aut qualis ab eodem, sat. I. 1. 100. vere nominatur

— — fortissima Tyndaridarum.

Conferas v. 1076. Wakef. Duritiem, quae in verbis, ποδὶ ἀνδρὸς φέσιν,prehenditur, remotum ivi Hermanni conjectura, ποδὶ ἀνδρὸς φέσις, i. e. simpliciter ἀνδρ. Ipse conieceram, ποδὶ ἀνδρ. φέσιν,

v. 1064. μὴν μὲ δὴ: nolui mutare receptas lectiones; sed haec mihi videntur languida prorsus, et spiritus egentia. Dedit, opinor, Sophocles:

γυνὴ δέ, Θῆλος εἶσα, ποδὶ ἀνδρὸς φέσιν,

γυνὴ πάτη καλῶς, φασγάνου δίχα:

hae repetitiones tempestivae sunt, et animi supra modum indignabundi. Neque aliter Cicero. Illud autem, πάτη δίχα φασγάνου, Lycophron sic extulit v. 50.

ἐκινάρεται ἐν πῶτ' ἀξίφῃ δόλη

γέφυ.

Ita Romanus, Herc. Oet. 1352.

Nuptae jacentem cernis Alcidem doli.

Nec repetitionem non habet idem, ibid. v. 1176.

— — foemina Herculeae necis

Auctor feretur: — cadere foemineā manu Voluere fata.

Quid autem? doctis fortasse magis arridebit secundarum cogitationum conamen, imprimis elegans, et receptae scripturae proxime accedens:

δολιουμένη καλῶς, φασγάνου δίχα:

ΔΙ enim et Ν. parum discrepant; nec raro commutantur Ν et Δ. Suidas in Βούλαροι: πάντες γὰρ θύοντο ἐκ πορεί, καὶ ἀλλήλους δολιεύμενοι. Wakef. Vulgatam defendet Sophocles ipse v. 888.

v. 1065. γυνὸς γυνάς: quae scabies locutionis! qualem nemo Graecorum usurpavit, aut potest usurpare. Nihil quod omnino placet excogito; nam emendationem verisimiliorem textui intulissem. Interea, ulceri quodammodo conatus sum mederi melioris ope distinctionis. (h. e. commate post καὶ collocato.) Favet nostrae suspicioni Scholiastes; et videtur in scholis habuisse, qualem dictionem frustra volumus extendere. Non puto hanc formam verbi φαίμεν reperiri, aut verum est,

ὃ καὶ, φανὸς μοι καὶ δούλους γυνάς:

ostende te verum filium: vid. 1131. Sed fortasse nostra distinctio satis occurrit difficultati, quam tetigimus; nam poterat esse pro filio, quamvis non vere et natura filius: sicut veros parentes ejus pro adulterinis habuit Admetus in Alcest. 647. Favere videtur huic interpretationi Tulliana versio. Wakef. Lepide profecto ait, se frustra, i. e. temere voluisse correctionem extendere. Non offendatur, credo, quisquam, si latine dixeris: sis mihi talis, qui vere sit filius meus. Cur igitur Graeca repudiemus eandem in modum dicta?

v. 1066. προσβαίνω pro τιμῇ usurpat Euripides Hippolyti initio:

ταῖς μὲν εἰσόντας τὴν προσβαίνω κρήνη.

Alcest. 289. Rhese 944. Brunck. προσβαίνω προτιμῇ. Hesych.

v. 1070. Hic versus in Ciceroniana versione non est expressus.

v. 1072. Non admodum arridet Wakefieldio πάλαιον εὐκτερόν: ac veretur, ne scripserit Sophocles πάλαιον εὐκτερόν: cujus vel alii misertum irent, quanto magis tu filius? Idque commendasset, nisi obstat Romanus.

ἄρα παρ' ἑνός: subindicat Homeri locum scholias-
tes, quem sibi effingendum tragicus noster sumserit:
II. II. 7.

ἄρα παρ' ἑνός: Wakef.

v. 1073. βιβρυχῆ: i. e. οὐμῶν: cf. cum v. 1075.
hanc Hesychii glossam: βρυχθῆς: στεινωμένη, οὐμῶν: et
nostrum Oed. T. 1265.

βρυχθῆς: — βρυχθῆς τάλας.
nos supra quaedam ad v. 808. Vox generaliter signi-
ficat quosvis lugubres sonos, non articulatim prola-
tos. Wakef.

v. 1075. κενόνακτος: cf. Eurip. Herc. F. 1356.
Idem Alcest. 171.

κλαυτός, κενόνακτος:
Hinc audit Hercules apud Theocritum, XIII. 5.

— — Ἀμφιγένης δ' ἡλκισμένος οὐδὲ. Wakef.

v. 1076. ἐν τοιούτῳ: scilicet ἐν κενόνακτου: „cum ta-
lis fuerim, nullis malis ingemiscens, factus nunc sum
mollis, instar foeminae.“ Pudet editorum, recta
monente Scholiaste, quem apponere non gravabimur:
ἐν ἰσχυροῦ γέγονα κενόνακτος. Ovid. met. IX. 207.

Saepe illum gemitus edentem, saepe frenan-
tem. —

Senec. Herc. Oct. 1265.

Unde iste fletus? unde in has lachrymae ge-
nas?

Invictus olim vultus, et nunquam talis
Lachrymas suis praebere consuetus, pudet!
Iam flere didicit: Quis dies fletum Herculis,
Quaë terra vidit? siccus aerumnas tuli. Wa-
kef.

v. 1079. ἐν καλυμμένῳ, i. e. ἐξ καλυμμένῳ. Con-
trario sensu habet Aeschylus Agam. 1187. Musgr.

v. 1083. ἑλκυσθῆναι incaluit, cum calore infi-
xit: praetulerim sane, ἑλκυσθῆναι me incendit: et
favere videtur Scholiasτες: πάλιν ἑλκυσθῆναι με δ' ἔτι
ἐν στήθεσσι: sed reticere potest pronomen. Haud aliter
Aeschyl. Prom. 884.

ὅτι μ' αὖ σφάκελος καὶ φρονεσέμενος
 κούνη θάλλουσι: Scholiafles; ibidem Paulus Silentiarius,
 poem. LXXIV.

ἄλλη δὲ τις βραχὺν
 πῦρ ἐξέθαψε πέτρα:
 unde pulcherrime Valerius I. 108. venenatas sagittas
 Herculis nominat

— — flammata veneno
 Tela.

Ita Seneca, Herc. Oet. 1277.
 — — urit ecce! iterum fibras:

Incaluit ardor. Wakef.

v. 1085. διῆξε: loquitur artificiose, noster; nam
 similiter medicorum filii in his rebus; Aretaeus de
 morbis chronicis, II. 4. διαίστη δὲ ὁ δόκον μύθος. ἄνωγε
 Hippocratem secutus, in morbis I. 5. exempli gratia:
 ὅταν δὲ ταῦτα διαγερμανθῇ, ὅφ' ἐνυτθῇ δόκον διαίσκουσιν. ἄλλοτε
 ἄλλῃ τοῦ σώματος. Wakef.

v. 1086. διάβροος: ut in Philoct. 7.

νόσῃ κατατρώζοντα διάβροον πέδω. Wakef.

v. 1087. Musgr. emendat, ὅ. νῆξ ἄδον, διῆξ μ', ο
 nox, o caligo Orci, recipe me, secutus partim
 Valckenarium.

v. 1088. ὃ Διὸς ἐκτίς, παῖσον: Virgil, Aen. IV. 25.

— Pater omnipotens, adigat me fulmine
 ad umbras. Wakef.

v. 1089. ἐνέσπεν: vocem transtulit in opus suum
 Mantuanus, Aen. I. 69.

Incute vim ventis:

et Seneca, Herc. fur. 88.

Viperea saevae verbera incutiant manus.

ibid. ἐγκυττεύον: Aeschylus, Pers. 514.

— — πάλλῃ δ' ἐνέσπεν λόγον

καὶ δὲ Πέρσῃ ἐγκυττεύοντα θεός.

Pindarus, Pyth. III. 104.

— — αἰδῶν δὲ κέρου

νῶς ἐνέσπεν μῦθον. Wakef.

v. 1090. Σὶ. vocem κατέσπεν pro verbo accipere-
 mus, vividior evaderet locus, et, malis gradibus erectior
 ex-

exurgeret sententia: incute, rex! injice telum;
pater! fulmine me feri! nam futura dictionis
καρμινος non indiget vox βέλος, ut recto talo possit
stare. Virgil. Geo. I. 331.

— ille flagranti

Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia
telo

Dejicit.

Fallor etiam, aut hoc, et nihil aliud, voluit scholia-
stes noster; quem sic ausim castigare: τὸ δὲ, ὃ πᾶν,
καρμινος, ἐντὶ τοῦ, ὃ καρμινὸς εἶναι με βέλοισι. Sic igitur tra-
gicum interpunctum vellem, nec de veritate dubita-
verim hujusce cogitationis:

ἐνσυσεν, ὃ νᾶξ, ἐγκατάστησεν βέλος,
πᾶντ' καρμινος.

Interea libet eluere mendam maxime solennem, prout
saepius diximus, e glossa scholiastis: τὸ δὲ, ὃ πᾶν,
καρμινος ἐντὶ τοῦ, ὃ πᾶντ', καρμινὸς εἶναι με βέλοισι: nam ve-
rissimum ita supplendam esse interpretationem
ejus, nostrae conjecturae inprimis convenientem. Wa-
kef. Imo, si quid sentio, admissa interpunctione illa,
vis loci infringetur: καρμινος enim superflua erit praе-
cedentium verborum explicatio, atque etiam vox πᾶν
vacillabit ac claudicabit. Bene H. Stephanus: „Ele-
ganti periphrasi βέλος καρμινος appellari posse τὸν καρ-
μινος, nemo (ut opinor) mihi negaverit: quam etiam
βέλος aliquando sine adjectione, aliquando cum aliquo
adjectivo seu epitheto, nominari, satis notum sit. Ut
φοῦλον βέλος in hoc pentametro, Ὅν κτάνει εὐφραδὸν Ζεὺς
φοῦλον βέλου. Sic et Latini poetae fulmen appellant
telum Iovis, (Ovid. Trist. 4, 9. 14.) vel telum
igneum, aut telum trifidum, aut plurali etiam
numero tela trifida: ut in hoc Nasonis versu:
Excute irato tela trifida Iovi. (Amor. L.
2. El. 5. v. 52.) Lubenter autem poetas tragicos uti
periphrasi in significando fulmine ostendit et ὁμοίως
φῶξ apud Euripidem, et πᾶντ' ὅς apud hunc nostrum
non semel.“

v. 1091. Ἡippocratis viget: hunc quoque medicorum
esse vocem te docebit Hippocratis Foerlianus index; si
ex-

exempla velis, tibi, lector, adeundus. Similem adhibet metaphoram noster in Philoctete, v. 258.

καὶ νόσος:
 Aretaeus Cappadox p. 2. τοῦτο μὲν οὖν ἐν τῇ κοίτῃ, καὶ καὶνὸν ἰατρικὴν τε, καὶ ἐνταῦθα πῶς ἐκείνῃ ἀρχαῖον: Sed, quia locus emendandus est: vulgo παρανοῶν ἀρχαῖον. Vide nos Silv. Crit. III. p. 156. Im. Wakef.

Pro-ἱερὰν reposuit ἱερὰν medicorum vocem, qualem praecedens et decorum postulare videbatur. „Non adeo, inquit, erat ineptus artifex dicendi Sophocles, ut: ad humo morem metaphoras confunderet: non adeo imperitus dapnam poeticarum. Arctor, — ut simul αἴψα

Miscuerit elixa, simul conchylia turdia.
 ἱερὰν et ἱερὸν apud Hippocratem invenias et Aretaeum: nec tamen, quamvis res ipsa locique tenor manifestus nostram efflagitent divinationem, nec proprietas orationis minoribus conviciis sibi vindicet, ausus essem, ut morosa sunt in conjecturas emendatrices hominum judicia, textu donare probissimam dictionem, nisi luce clarius appareret ex ejus interpretatione, glossatorem Sophocleum in exemplari suo eandem invenisse: sic enim explicat: ἐνὶ κόλπον, ἱερὰν γαστρί: quae voces vulgatis minime respondent, sed ad amissim nostrae conjecturae. Hesychius: καχλῆζα ἱερὸν, φλεγμαῖνα. Idem: φλεγμαῖνα ὀνύχου, φουδου, Scholiastes ad voces Apoll. Rhod. I. 478. οὐδὲν ἐν στήθεσσι: ἐκείνῃ, μεταφρίζα — ἢ ἢ μεταφρίζα ἐκ τῆς θαλάσσης, ὅταν ἀρξῇται μεταφρίζουσα. Tum vero καχλῆζα etiam: ut Aeschyl. S. Theb. 114.

καὶ γὰρ ποτὶ πτόλιν

δοχμολοφῶν ἐκείνῃ

καχλῆζα προαῖς

Ἄρως ὀρέμενον:

Amicissime igitur conveniunt voces ἐνὶ κόλπον, ἱερὰν γαστρί et accurate interpretantur ἱερὸν: et stabit emendatio.“ Speciosius eam, quam verius defendit Vir novarum rerum cupidissimus. Nam quae de metaphorarum confusione monuit, cum omnino nihil valent,

valent, tum nostro in loco vanitatis arguuntur praecedenti verbo *δαίνυται*, quae metaphora toto coelo a reliquis est diversa. Scholiastes autem non tam singulam quandam vocem, quam totum sensum videtur explicare voluisse. Conjecturam tamen *ἀξιοῦμαι* laude sua defraudatam nolim.

v. 702. Valerius Flaccus de magno dixit ac toroso Amyco non dissimilia, IV. 244.

Ingentes humeros spatiosaque pectoris ossa Protulit, horrendosque toris informibus artus. Wakef.

v. 1695. *ἀπλῶς* non accedendum: „cui ne queas autō appropinquare.“ a *πλῶς*. opinor, id quod *πλάζω*, et passim obvium *πλάζω*: *πλάζω* autem occurrit in *παράχρησιν* v. 73.

ἀπλῶς μὲν ἔστιν ἐκ τῆς ὁδοῦ. Saepius scribunt grammatici *ἀπλῶς* a *πλῶς* vel *πλῆς*, quae dictio est Homérica, II. E. 438.

αὐτὸς δ' ἔπειτα πλῆτος ἔσται. Idem prorsus est cum *ἀπλῶς*, et *ἀπλῶς*, Hesiodi *ἑλπίδος*, Op. et di. 148.

— *ἀλλ' ἑδμάντος ἔχον κρατερὸν θυμὸν, ἀπλῶς*!

illam ferream adhibet scut. Herc. 147.

ἀπλῶς, *ἀπλῶς*: et ibidem v. 250. Etiam *ἀπλῶς* in Apoll. Rhod. I. 574. Scholiastes interpretatur *ἀπρὸς πλῆτος*: unde corrigas Hesychium certissime secundum ordinem litterarum: *ἀπλῶς* *ἀπρὸς πλῆτος*.

ibid. *ἀπρὸς πλῆτος* nulli affabilem: „quocum nemo citra periculum colloqui potest.“ Prior Hesiodus, scut. Herc. 148.

ἐν μίσην δὲ δρῶντος ἐν φόβῳ οὕτως φαταίς: et ibidem v. 250, utrasque voces copulavit:

Γοργόνες ἀπλῶς τε καὶ οὐ φαταίς. Hinc Accius in Philoctete apud Macrobiū, Sat. VI. 1. sic rescribendus:

Quem neque tueri contra, aut affari quess; unde Virgil. Aen. III. 621.

Nec visu facilis, nec dictu affabilis ulli. Pari

Pari sensu Euripides: *Herc. fur.* 393. vocat Cy-
cnum *ἀμικτον*, quocum nequeas sodalitiū inire, et se
immiscere; et eundem Polyphemum, *Cycl.* 428.
ἀμικτον ἄνδρα. Vid. infra statim v. 1097. Contrarium
ingenium sic Statius describit, *Theb.* l. 190.

Mitis, et affatu bonus, et patientior
aequi.

Porro, cum non raro permūtentur, et finalis, ad
hunc modum elegantius locum protulisse judicaveri-
mus nostrum poetam:

λέοντ', ἀπλᾶτον θῆμμα κλέροισι γόρον

βίαν, κατωργήσασθαι:

ut v. 1060. *θήρας βίαν*: nisi mox sequeretur v. 1068.
ὑπέρροχόν βίαν: (ubi tamen vere nobis decernere vide-
mur) quamvis ad has repetitiones tragici minus fasti-
diosi reperiantur.

Enimvero, vocabulum *βίη* respicere potest ingē-
tes vires ad leonem stranguandum necessariis ad-
hibitas: de qua strangulatione nos videndū ad
Herc. fur. 151. ubi jacet extra litis fines emendatio
nostra, atque in textu recipi debuerat. (*ἐν βρόχῳ ἔχων*.)
Poterat etiam, *ἐν βρόχῳ ἔχων*: sed parum interest, et
paullo verifimilior est prior dictio. Wakef.

v. 1097: *ὑποβήμεναι* inequitantem quasi: sed
passive dedit Aeschylus, *Suppl.* 290. *ὑποβήμεσι καμήλοις*
quibus inequitant homines, ad equorum instar.

Porro vox *ἀμικτον* idem prorsus sonat cum *ὑπερό-
χον* v. 1095. prout ibi dixi. De hac re lectorem de-
nuo admonere puduisset, nisi vidissem sensum dictionis
tam solennem ac manifestam latuisse Lycophronis
editores, v. 264.

κλάζων τ' ἀμικτον στόματι βιγίστην βοήν:

ἀμικτον ferocem clamorem. Wakef.

v. 1098. Quod vulgo editur *βίαν*, ineleganter am-
biguum est: tunc enim incertum sit, an referas *ὑπερό-
χον* ad *στρατόν*, an accipias *ὑπέρροχον βίαν*, ut *βίη Ἡρακλείη*:
ideoque ambabus ulnis amplexus sum, quod et ipse
extuderam, vocem utique codd. Brunckii oblatam, *βίην*.
Geminus in epigr. p. 445. Brodaeii:

ὅτι δὲ Μίσην νύχτωρ τανυστοῖτο·
Oppianus, Cyneg. l. 810.
καὶ δὲ ἐν πύσσονι ἔβλεν πύσσονος ἔπος
Νύκτος.

Adeo ut divinatione nostra ad v. 1094. pertinaciter te-
neri debeat, atque textus donari statione. Wakef.
Facile; opinor, quivis intelliget, ὑπέρτονον βίαν non
posse aliter accipi, quam: robore immanem: nam
necessario additum oportebat, qua re Centaurorum
manus ὑπέρτονος esset. Sic apparet etiam, v. 1096. non
indigere Wakef. conjectura, quae quidem offendit in-
super violenta substantivi ab adjectivo suo avul-
sione.

v. 1101. δαίης Ἐχιδνὸς ὀφειμή. Hesiodum (Theog.
310.) hic sequitur, qui Cerberum ex Echidna et Ty-
phone natum perhibet. At in Oed. Col. 1574. alios
ei parentes tribuit. Brunck. Hyginus in prooemio:
ex Typhone et Echidna Cerberus: laudan-
te Musgr.

v. 1102. δὲ τῶν τεύχεσσι νέμεσις. Me tironibus venustis
gratam rem facturum auguror, si hic legendos propo-
suerim politissimos de hac re versus Avieni in Ara-
teis:

Nam dura immodici memorat sub lege ty-
ranni

Amphitryoniadem primaevo in flore juven-
tae,

Qua cedunt medii longe secreta diei,

Hesperidum venisse locos; atque aurea mala

Infamia quae lenti semper custodia somni

Servabat, carpisse manu.

Hinc pendet Callimachus, hymn. in Cererem, v. 11.
qui sic designat terrae fines:

πῆγμα, πῶς σε δύναντο πύδες φέρειν ἐς τ' ἐπὶ θαλάσῃ,
ἐς τ' ἐπὶ τοῖς μέλανας, καὶ ὅτε τὰ χρέεα μάλα. Wakef.

v. 1103. ἔγνωσάνην. Vide ad Antig. 1005. Sic Her-
acles apud Euripidem in cognomine dramate 1356.

ἔκλες πένην δὲ μυσίων ἔγνωσάνην. Brunck.

v. 1104.

v. 1104. τῶν δὲ μὲν χειρῶν harum mearum manuum: quod vis et excellentia roboris Herculei sita erat in manibus et lacertis. Ad Eurip. Herc. fur. 403. comparat Wakefieldius Lucan. VI. 348. Ovid. Fast. II. 311. Senec. Herc. fur. 120. et Herc. Oet. 166. quem locum sic emendatum velit:

Pro fato patuit vultus iniquior,

Et vidisse fat est Herculeas manus.

v. 1105. καταβράκκητος pannosus: lucida dictio; quam accurate interpretatus est Scholiaſta: σάρκας ἔχον χρημαίνεας, ὡς ῥέκεν. Vox, sic composita, non alioi fortasse legitur. Plutarchus, sympoſ. II. 9. τοῖς δέμασι φλιδῶν καὶ βρακοῦσθαι: ut etiam Clem. Al. paedag. III. 9. p. 281. ed. Oxon. Ita hunc locum Seneca, Herc. Oet. 1224. effusius et imbecillius, ut solet:

Primam cutem consumpsit; hinc aditus nefas

In membra fecit: abstulit costis latus;

Exedit artus penitus, et totas malum

Haussit medullas: ossibus vacuis sedet:

Nec ossa durant ipsa, sed compagibus

Discussa ruptis mole collapsa fiunt. Wakef.

v. 1107. ὀνομασμένος nominatus: i. e. eram: sed usitatio vox est in hoc tritissimo idiomate καλεμένος: vide ad Alcest. 337. Wakef.

v. 1110. ἔρπον serpam potius, ut repens animal per terram, quam recto corpore hominis incessu utar: vel simpliciter βαδίζω incedo: (Sic recte!) Homer. II. P. 446.

οὐ μὲν γὰρ τί ποῦ ἐστὶν διζυγώτερον ἀνδρὸς

πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπον.

Et ἔρπον, sicut omnes dictiones, sto, jaceo, et caeterae posituram qualemcunque denotantes, pro substantivo sum, vel maneo, passim usurpantur. Sic, ut noster μηδὲν ἔρπον. Euripides Herc. f. 313.

πῶν δ' οὐδὲν ἐσμέν.

Pulcherrime Virgil. Aen. I. 146.

— — ego, quae divum incedo regina: et rursus, v. 68.

Aut jaculo incedit melior, levibusque sagittis.

Z

Hoc

Hoc fefellit viros doctos, qui inauspicatis manibus sollicitant sinceram lectionem ad Eurip. Iph. A. 627.

ἐξῆς κἀθῆσα δευρὸ μου ποδός, τέκνον'

fede — mane: ut in mille saltem locis. Exemplum unum et alterum insignius apponam, quo intentius animadvertant hanc proprietatem et infigant menti- bus tirones. Pindarus Nem. IV. 84.

βουβόται τῶδε πρῶτες ἐξ-

οχοὶ κατέκυνται:

montes, quibus saepius insistere Phoebus dicitur ob altitudinem, hic jacent: i. e. siti sunt. Similiter Dionysius Perieg. v. 72.

στῆλαι δ' ἐνθά καὶ ἐνθά παρὰ πλευρῇσι κέονται:

neque aliter omnium linguarum scriptores veterum, nec hodiernarum minus. Wakef.

v. IXXX. In omnibus quae vidi exemplaribus καὶ τῶνδε jungitur sequentibus: at ego praecedentibus jun- go, ita interpungens, χωρῶσθαι καὶ τῶνδε προσέβλαι μὲν. Ea autem forma καὶ τῶνδε dictum esse puto qua apud Thucydidem ἐκ τῶν παρόντων, l. 7. p. 260. meae edi- tionis, ubi dicit Nicias, εἶτι καὶ ἐκ τῶν παρόντων, δ' Ἀθη- ναῖσι καὶ ξυμμαχοῖσι, ἐλπίδα χρόν' ἔχουσιν. Apud eundem Thu- cyd. l. 6. p. 229. legimus, ποιεῖν ὅπῃ ἐκ τῶν παρόντων μέ- λιστα καὶ τάχιστα τις ὠφέλεια ἦεν τοῖς ἑκείν. Interdum vero praefixa particula ὥς: ut l. 6. p. 220. καὶ ὥς ἐκ τῶν πα- ρόντων ξυνταξάμενοι. Et l. 4. p. 127. καὶ ἡμῶν ἐς τὴν ξυμφε- ρὴν ὥς ἐκ τῶν παρόντων νόστον, μέλιστα μέλλω οἶσθαι. Erit igitur καὶ τῶνδε eadem forma dictum, ac simili certe significatione: videlicet Hoc etiam in statu quom sim. Perinde ac si diceret, Quamvis exhaustae sint vires meae, spero tamen fore ut ira me satis adversus illam armet. H. Steph. Punctum promovendum post τῶν δέ. domabo vel cum his, vel ab his, nempe meis exiguis viribus. vel hac ipsa misera inearum re- rum facie. Reisk.

v. III4. Expectari poterat scripturum esse So- phoclem,

ὃ τλήμων Ἑλλὰς, πένθος οἶόν σ' οἰσερῶ

ἔχουσιν, ἀνδρὲς τοῦδε γ' εἰ σφαλερῶ ἴσται:

fed

sed nihil subsidii invenitur vel in libris vel in scholiaste. Wakef. Neque optima foret nota prioris versiculi istius. Vide quae monui ad v. 563.

v. 1116. Aegre persuaserint, opinor, venustis hominibus boni editores, sic in eadem sententia dedisse Sophoclem *παρέσχεας* et *παρασχών*. Non inepte dixerim reponendum esse,

ἰπείπας ἔστι δ' ἐντιφωνήσας, πάτερ. Wakef.

Hujuscemodi notulas jam bis vel ter refutavi.

v. 1119. Pro *τεσούτων* verissime et erudite restituit Mudge: cujus frequentes fugillationes ob feliciter excogitatam emendationem hic saltem laudis aliquo malagmate debuit fovisse Brunckii humanitas, Pindari monitis obtemperans:

— — αἰθέων αἰνητά. μοι-

φάν δ' ἐπισπείρων κλυτρούς.

Equidem ob hanc emendationem multum laetor; nam fortasse neque essem afflictus, et frustra vulgatae lectioni defendendae infudassem. Ita idem lyricus Pyth. IV. 278. *ἴσονται τοιοῖς*. — Scholiastes: *ἴσονται τοιοῦτος, οἷος μὴδὲν ἀναστήσας ἄδικον*. Potissimum vero D. Paulus, *παθητικῶς* et suaviter, ut nihil supra: Philem. com. 9. *διὰ τὴν ἀγάπην μᾶλλον παρακαλῶ, τοιοῦτος ἂν ὡς Παῦλος πρεσβύτερος, νυνὶ δὲ καὶ δέσμιος Ἰησοῦ Χριστοῦ*.

Phrasim vero *δός μοι σεαυτὸν* sic extulit ad verbum Terentius, Adelph. V. 3. 52. da te hodie mihi. Wakef. Interpretatur Musgravius: praebe mihi te mitiorem quam pro ira qua nunc ardes. — Hinc bene Gernhardus meus (in Obss. ad Sophoclis Philoct. Lips. 1802.) Phil. v. 972. correxit: *νῦν δ' ἄλλοις σε δός*, quam in rationem incidit etiam Wakef.

v. 1120. *ὃ γὰρ ἂν γνῶις*. Legendum putem: *εὖ γὰρ ἂν γνῶις*, et in sequenti versu *ματῶν* participium verbi *ματάν*. Bene enim noveris errare te, tum in gaudio quod appetis, tum in iis quae animum tibi dilacerant. Musgr. Pulchre Scholiastes: *ὃ δυνάμει γινώσκῃ ὑπὸ τῆς ἐργῆς σκοτούμενος*. Virg. Aen. II. 244.

Infamius tamen immemores, caecique furore: Seneca, Med. 591.

Caecus est ignis stimulatus irā;

Nec regi curat, patiturque fraenos. Wakef.

v. II22. Ut vulgo legitur, *εἰπὼν ὁ χρεῖζας, λέξω*, prorsus inconcinna emergit sententia. „Dicto quid velis, define.“ Adeone igitur loquax erat Hyllus, ut pater vereretur, ne nunquam esset dicendi finem facturus? Quod autem Brunckius vertit: dic, si quid vis, brevibus; id scire velim; quo jure quave injuria verbis infererit. Non dubium est, quin *λέξω* in *λέξον* recte sit a me mutatum, hoc sensu, ut pater filio loquendi det potestatem.

v. II23. *ποικίλλας καλλιπίζας τῷ λόγῳ*: bene Scholiastes: i. e. praeparas vario artificio sermonis. Homer. II. A. 482.

— — *Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην*:

unde vox apud posteros teri coepit multo usu. Latio intulisse Statium video: Achill. II. 172.

Heu! simplex nimiumque rudis; qui callida dona,

Grajorumque dolos, variumque ignorat Ulyssēm. Wakef.

v. II24. *τῆς μητρὸς φράσων* i. e. *τά*, vel *παρὰ τῆς μητρὸς*: et est insignius exemplum ellipseos, cujus princeps dedit specimen Homerus, Od. A. 173.

εἰπὼν δὲ μοι πατρὸς τε καὶ υἱός, ὃν κατέλιπον:

quem versum debeo L. Bos libro de ellipsis. Usitatus esset, *τὰ μητρὸς ἢ καὶ τῆς υἱός*. Wakef. Eadem constructio monente Musgr. est Philoct. 439. *φωτὶς δὲ ξερῆσμαι*.

v. II26. *παρρησίαν* mentionem aliquam insinuasti, interposuisti: haec est vera vis praepositionis *παρὰ*: „anne ausus es rem levem male ac furtim inferere sermonibus, qui toti debent majoris momenti rebus occupari?“ Cf. Silv. Crit. sect. XLIII. Wakef.

v. II29. Durior est constructio: legerim equidem *τοῖς γὰρ πρὸς δ' ἑφ'* vel *ἐν ἡμαρτημένοις*: — *ἐν ἡμαρτημένοις* pro *δι' ἡμαρτημένων*: ἐν utique pro διὰ frequentatur in auctoribus; et necesse est hanc subaudiat praepositionem, qui receptae lectioni faverit. Wakef.

v. II30.

v. 1130. Expunxi illud γ' in hoc versu, quum ineptum sit et omnino requiratur τοῖςδ'. — (Male, nam particula γε idem h. l. valet, quod in praecedenti versu.) — Et tot particulae, ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ, caute ac timide loquentem subindicant: οὐδὲ μὲν: οὐδὲ μὴν. ne quidem: ut Hesychius interpretatur, in oculis habens Il. A. 154.

οὐ γὰρ πάντες ἑμὲς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἴππους.

ibid. ἐφ' ἡμέραν in diem: proverbialiter: i. e. „non dies ad finem perducetur, quin dicas vel de his non tacendum esse: cito fateberis, etiam haec facinora non immerito mihi memorari.“

Praeposito autem ἐπὶ vel ἐν in hoc, ut in praecedenti versu, reticetur, utpote per celerem dialogi decursum. Sic Eurip. Bacch. 1118.

οἰκτῆρες δ', ὃ μήτε, μὴ μὴδὲ ταῖς ἑμαῖς

ἁμαρτίαισι παιδα σὺν κατακτάνης. Wakef.

v. 1132. Cum illud ἐπὶ νεοφάγης. ita copulatum, plane prodigiosum sit loquendi genus, et, ut ita dicam, novissime recentissimum, non haesitavi loco pellere adverbium, ut cederet dictioni haud paullo meliori ac tempestivae magis (ἀθλίως). Eadem medicina sanavimus Ajacem v. 898. in Silv. Crit. sect. CXLIX.

Seneca sic locum exhibet, Herc. Oet. 1456.

Compeſce diras, genitor, irarum minas:

Habet: peractum est: quas petis, poenas dedit,

Sua perempta dextera mater jacet. Wakef.

Quae de mutando voc. ἐπὶ monentur, ea profecto sunt apinae tricaeque et si quid vilius istis.

Hospes sit ac peregrinus in tragicorum lectione necesse est, quem fugiat alteram verbi compositi partem frequenter abundare.

v. 1133. χαράς. Cujus manu cecidit? nuncias profecto gaudium in his meis malis. Reisk. ἐντοπισμός vaticinatus es: appositam vocem adhibet: nam oracula, utpote breviter et obscure prolata, solebant interpretationis indigere; et, quod recte Scholiaſtes suggerit, praeter expectatum res eventuras praecinebant. — Sed enim locutio διὰ καὶ neu-
tquam

tiquam arridet, nec sinceram credo. Quid, si dicamus scripsisse Sophoclem διὰ βραχύν, quae et proba phrasis est, et scopo loci maxime consentanea. Wakef. Legendum διακυνῶν. Hesychius: διακυνῶσι, διαταρῶσι. Sic ταράττω ἐν τοῖς λόγοις Plato p. 258. ubi pariter nullus accusativus. Verbum διακυνῶ eandem fere potestatem habet apud Demosthenem de Corona p. 263. ἄνω καὶ κάτω διακυνῶν, Musgr. διὰ κακῶν idem est quod διὰ ψευδῶν. Eurip. Helen. 316.

v. 1138. ἅπαν τὸ χρεῖμ' conjungitur vulgo cum ἡμαρτε ac vertitur: toto negotio erravit. At vero sic verba illa valde superflua sunt omninoque sententia mire expressa. Quam quidem offensionem facillime caveris commate post χρεῖμ' collocato, ut Hyllus rem omnem se breviter complexurum esse significet. — μυμήνη, quod Heathius recte suffragantibus Wakef. et Musgr. mutavit in μωμένη, perperam tuetur Brunckius. Scholiastes et glossator interpretantur ζητοῦσα quae vox non dubium est, quin solum μυμήνη respiciat. Ac si quo forte in loco μυμήνη cognatam sibi adsciscat significationem, videndum ne eadem medicina debeat iterum admoveri. Chariton. IV. 6. ed. Dorv. τοῖς — Μισριδάτη φθονοῦσιν, ἡ τῶν εὐπειθέων αὐτοῦ μυμήνοις: affectantibus. l. VI. sect. 5. ἴσιν ἐκ τῆς ὁμιλίας μωμένους (leg. μώμενος) κέρδος. Idem autem notante Wakef. fuisse videntur μέω, μέσω et μέω, μέω. Anecdota Graeca Villosioni I. p. 293. καλοῦνται ἢ Μωσῶν ἀπὸ τῆς μώσεως ὅ ἐστι ζητήσεως παρὰ τὸ ὑπὸ πάντων, ἡ τῶν πλείων, ζητεῖσθαι ἢ παρὰ τὸ περὶ πολλῶν ζητεῖν. Unde portentum procurat in Hesychio: μώσος· ζητεῖ: legendo μωσὶν· ζητήσιν.

v. 1140. στέργημα quod amare faciat et alliciat; supra v. 576. κλητήριον vocaverat. Dictionem non alibi reperio: sed idem fere valet quod στέργηθρον, Eurip. Hippol. 256. Aesch. Choeph. 239. στέργηθρον· φίλητρον: Hesych. — Wakef.

v. 1141. Hyperbaton hic habes; clausula enim ὡς προσέειπε τοῖς ἑσθὺν γάμοις pertinet ad priorem versum, et omnium ultima venit vox ἀπὸ μάλιστα in ordine constructionis. Has anomalias contra rectam dicendi legem

gem sibi permittunt aliquoties vel probatissimi scriptores; sed, rationi repugnantes et naturae, nullius auctoritatis munimentis se tueri possunt, nedum laudibus sunt donandae, et imitatione prosequendae. Similis trajectio litem solvit ad vexatissimum S. Marci locum XI. 13. καί, ἰδὼν συκὴν μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἤλθεν, εἰ ἄρα εὐρήσῃ τι ἐν αὐτῇ· καί, ἔλθων ἐπ' αὐτήν, οὐδὲν εὗρεν εἰ μὴ φύλλα· οὐ γὰρ ἦν καιρὸς σύκων· nam καιρὸς σύκων certissime vult tempus colligendorum ficuum. In Homeri Il. Ψ. 407.

ἴππους δ' Ἀτρεΐδης κίχνην τε, μὴ δὲ λίπεθον,
καρπαλίμως·

ultima vox trajicitur, et aperte referenda est ad ulteriorem clausulam. Finit notam exemplum ex Aeliano V. H. I. 21. καὶ προσελθὼν, καὶ ἁμφανῆς τῷ βασιλεῖ γενόμενος, περιελόμενος τὸν δακτύλιον, ἐβρίψεν ἐδήλως παρὰ τοῦ πόδας, ὃν ἔτυχεν· φορῶν. Wakef.

v. 1143. Seneca, Herc. Oet. 1467.

Sed non cruentae sceleribus nuptae jaces,
Nec fraude matris: Nessus hos struxit dolos;
Ictus sagittis qui tuis vitam expuit. Wakef.

v. 1147. Putaverim Sophoclem in hoc loco Homerum ante oculos habuisse: Od. I, 507.

ὃ πόποι, ἣ μάλα δὴ μοι παλαίφρατα θάσφαθ' ἰκάνη. Wakef.

v. 1148. πατήρ οὐκ ἔστ' ἐστὶ σοι: i. e. periit, mortuus est: notissimus euphemismus: sic S. Matthaeus, II. 18. e versione LXX. virali: 'Ραχὰ κλαίονσα τὰ τέκνα αὐτῆς· καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι· ὅτι οὐκ εἰσὶ. — Venuste et pathetice Andocides de mysteriis, sub fin. τίνα γὰρ καὶ ἀναβιβάζομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἑμαυτοῦ; τὸν πατέρα; ἀλλὰ τίθνηκεν· τοὺς ἀδελφούς; ἀλλ' οὐκ εἰσὶ· τοὺς παῖδας; ἀλλ' οὐ πω γεγέννηται. Sic iste locus rescribendus est: irrepsit ἀλλὰ ante τοὺς παῖδας in sedem alienam, cum ἔναυλον habuerit scriptor librarius. Hinc intelligendus est locus Iamblichii in protreptico, p. 66. ed. Arcerii, de quo nihil vidit interpres: εἰ δὲ τὸ ζῆν ἐστὶ τῷ ζῶν γε ταῦτον παντὶ ὅπερ εἶναι, δῆλον, ὅτι κἄν εἴη μέλιστα καὶ κυριώτατα πάντων ὁ φρόνιμος· καὶ τότε μέλιστα τοῦ χρέους παντός, ὅταν ἐνεργῇ, καὶ τυγχάνῃ θανεῖν: „quod si vivere idem est omni

omni animanti, atque esse, manifestum fit sapientem potissimum esse, prae omnibus; et tum maxime, cum inter agendum sit ac speculandum.“ Vel pueruli recordabuntur Virgilianum illud:

— — fuimus Troes: fuit Ilium et ingens
Gloria Teucrum. Wakef.

v. 1151. μάτην ἀκοῖτιν: similia conqueritur Amphitryo in Herc. fur. 339.

ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ἐμυγαμέν' ο' ἐκτεσάμεν
μάτην δὲ παῖδες κοῖν' ἔχον ἐκλεζόμεν.

Ovid. amor. III. 9. 21.

Quid pater Ismario, quid mater, profuit Orpheo? Wakef.

v. 1152. φήμην: i. e. κληρόνα· fatidicam vocem: vide Hom. Od. B. 35. T. 105. Phavorinus: φήμη, λόγος δὲ τῶν δηλωτικῶν μέλλοντος τινός, ἐξ αὐτομάτου λαλουμένη. — Et locum optime Scholiastes explicat: ὥς τῶν περὶ τῆς τιλευτικής μου φήμην μὲν ἔχον. Wakef.

v. 1154. συμβέβηκεν: congressa est cum Tirynthē: „quasi ad societatem ineundam, et convictum.“ rarissimo dictionis usu, atque, ut videtur, nonnihil turgido et affectato. Wakef.

συμβέβηκεν. Alcmena cum in exilium ab Eurytheo acta fuerit, Diodor. Sic. IV. 33. nec nisi eo concedente redire potuerit, lubens verbum hoc interpreter, pactum initum est: ut constructio sit, συμβέβηκεν, ὥς τε ἄθραν ἔχον ἐπακτίᾳ Τίρυνδι. Musgr.

v. 1155. παῖδες τε, ob praecedens οὐτα. Reisk. Vide quae notavi ad v. 144.

v. 1159. Probat Wakef. σὺ δ' οὖν, allato Aeschyli Eumen. v. 226. De voce ἐξήκας haec habet: „Usitata quidem vocis significatio est ultra venire; nunc de rebus grandioribus adhibita, nunc de tempore praeterito: hic autem vult ἐξήκας eo loci pervenisti: i. e. omne spatium peregisti, quod necessario prius erat peragendum, quam occasio dari posset tibi probandi, an filius me patre dignus sis: et, si vel pedem unum nunc promoveris, hac occasione praetermissa, de tua pietate desperandum est.“ Neque aliter, ut postea vidi, Parisinus editor.

v. 1162.

v. 1162. Ordo est: *θανεῖν ὑπὸ μηδενὸς πρὸς τῶν πινυμένων*: mori per neminem a vivis; i. e. a vivorum parte; i. e. qui vivis accensentur. Hanc ipsam vero rem sic tangit Lycophron, v. 50.

*ἐξηνέριξεν ὅν ποτ' ἄξιφεν δόλῳ
νέκυς, τὸν ᾗδην δεξιούμενος πάλαι:*

et Seneca Herc. Oet. 1476.

Dextrā perempti, victor Alcide, viri

Olim jacebis: hic tibi, emenso freta

Terrasque et umbras, finis extremus datur.

Iam video et Parifinum editorem ingressum esse non valde diversam viam. Wakef. Recte monet Musgravius, optime hic convenire utramlibet praepositionem *πρὸς* vel *ὑπὸ*; sed utramque simul consistere non posse, quamvis pleonasmus praepositionis aliquoties invenitur, ut Antig. 23. Quare pro *ὑπὸ* legi malit *ποτὶ*, cujus ultima syllaba si quocunque casu deleta esset, pronum fuisse librariis pro *πο* substituere *ὑπὸ*. Non magno opere repugno; sed lenior tamen videtur correctio, quam egomet institui, scribendo *τῶν ἐμπνέοντων*. Nam frequentissime a librariis composita verba permutari solent cum simplicibus. *ἐμπνέειν* autem, ut *ἐμπνουν εἶναι*, significat vivere, atque idem est, quod *πνέειν*. Cf. Beckii, Venerandi Praeceptoris, Index ad Euripidem f. h. v. Non minori probabilitate Hermannus emendaverat *τῶν μὲν πινυμένων*.

v. 1164. *ᾧδ' οὖν*, hac itaque ratione. Reisk. Non male.

v. 1165. *ἔκτανεν* occidebat: i. e. „fatis constitutus erat, ut me occideret; et nunc occidit:“ quae est vis hujusce temporis in hoc loco. Wakef.

v. 1166. Male capies, lector, hos duos versus ad mentem atque interpretationem editorum. Recte intelliges posteriorem esse prioris exegeticum. „Dicam tibi his quaedam congruentia; nova utique oracula consona veteribus.“ Wakef.

v. 1168. Haec transtulit ex Homero, Il. Π. 233.

*Ζεῦ ἄνα, Δαδωναίε, Πελασγικέ, τήλῳδε ναίων,
Δαδώνης μετέων δυοχήμερον ἄμφι θὲ Σελλοί
σεῖ ναίοντ' ὑποφῆται, ἐπιπτόσδεος χαμαιαἰώναι.*

Hos

Hos sacerdotes Dodonaeos similiter describit Callimachus, hymn. Del. 284.

— — ἂ Δωδωνῆθε Πελασγοὶ

τηλόθεν ἐκβαίνοντα παλὸ πρότιστα δέχοντα,

γυλιχίαις θεράπυνται, κσιγήτοις λίβητος :

ibi plura dant interpretes. Pulchre Lucanus III, 179.

— — quercusque silentes

Chaonio veteres liquerunt vertice Sellae. Wakef.

v. 1171. τῇ ζῶντι· τῇ ἐνστυβί· ὃ γὰρ παρελθὼν χρόνος, οἶον διέφθαρται καὶ τέθνηκεν: ut eleganter explicat Scholiastes: cum quo conferas ipsum tragicum ad v. 94. ubi nox dicitur interfici, diei nempe telis. Et verba figurata loci atque obscuriora redolent ipsum oraculum, cujus locutiones probabile est Herculem usurpare.

ibid. παρόντι νῦν: hoc dicit post subductas temporis praestituti rationes, duodecim scilicet annorum, ut v. 825. Wakef. ζῶντα. Vide ad Oed. T. 490. (482.) Musgr.

v. 1173. λύσει μύχθων probum est: an vero λύσει μύχθων τελευτᾶται sit etiam bonum, vehementer dubito: si defendi possit, defendendum est a v. 654. et Oed. Col. 1720. Dixi de hoc loco ad Silv. Crit. sect. LIX. ubi proposuimus longe elegantissimam et, prout arbitramur, verissimam emendationem:

ἔφασκε μύχθων τῶν ἐφιστάτων ἑμὲ

νόσσαν τελευτᾶται:

quae est Homerea dictio. Manetho, apotel. VI. 738. pervenisse:

αὐτὰρ, νυκτὶν ἑλάνη περὶ νόσσαν κοιδῆν,

ἤδη χήμετρός γε γενέθλης μαιμένησσι δότρων.

Qui plura velit, nos in loco citato consulat. Wakef. Non video, cur dubitetur de phrasi, λύσει μύχθων τελευτᾶται, quae nihil aliud est, quam μύχθους λύσει. Ac νόσσαν, quod Wakef. reponi placet, abhorret a tragicorum consuetudine.

v. 1175. ταῦτα λαμπρὰ συμβαίνει· haec clare congruunt: i. e. „hae praedictiones in unum atque eundem eventum amicissime conspirant:“ adeo ut de veri-

veritate rei lis moveri nequeat. Editores scilicet haud perspectam habuerunt scriptoris mentem, ac verum locutionis sensum. Wakef.

v. 1178. *ἔξῃνοι στέρα* os acuere: i. e. „facere, ut promam acutas et secantes voces:“ elegans locutio; quam nos affatim illustramus in Silv. Crit. sectt. V. CXCV. dum defendimus contra Ruhnkenium librorum lectionem ad Callimachi hymn. Del. 94.

ἀλλ' ἔμπης ἴδω τι τομώτερον ἢ ὑπὸ δάφνης.

Psalms. LVI. 6. LXX. *καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν μάχαιρα ἔξει.* Wakef. *ἔξῃνοι*, acre fieri, neutraliter. Vide ad Electr. 922. Et sic etiam *πρωῖνον* Philoct. 659. *βράδυν* ibid. 1440. Musgr. Bene.

v. 1180. *νόμον ἔξευρόντα*. Scrupulum nobis injicit haec locutio: neque enim erat Hyllus legem inventurus, sed daturus ratam, quae prius inventa erat et accepta. Corrigo certissime, ut auguror:

— — *νόμον*

καλλιστον ἔξαιρόντα :

quod vel possis interpretari a v. 147. quem adeas, extollentem, honorantem; aut etiam peragentem: vel, quod malim, accipientem ex omnibus, ut praestantissimam, feligentem, praeponentem. *Ἐξαιρῶν λαμβάνων*: Hesychius: ut Euripides in Rheseo v. 470.

Θεοῖσι τικροδίνι' ἔξελγς. Wakef.

ἔξουρίσκειν eadem hic ratione usurpatum est, qua latinum invenire saepenumero adhibetur, ut sit accipere.

v. 1181. *εἰς λόγους, στέσει* (id est *κατάστασιν τῶν πραγμάτων*). metuo quidem quoad verba, ne molesta effectum et horrenda mihi futura sint, has, in quibus versaris, res animo obeuns et recolens. Reisk.

v. 1182. *πείσομαι*: hilum intererit, utrum reddas, obtemperabo, an fustinebo: hoc egomet praetulerim, ut fortius et convenientius ingenio loquentis. Horatius, sat. II. 5. 20.

— — fortem hoc animum tolerare jubebo:

Virgilius, Aen. VIII. 577.

— — patiar quemvis durare laborem. Wakef.

v. 1184.

v. 1184. τὴνδ' ἀπαιτῆς? τί στρέφεις? quorsum deprecis hanc fidem? quid moliris, aut agitas animo? Reisk. ἐπιστρέφεις, i. e. φροντίζεις, curas. Plerumque hoc sensu adhiberi solet ἐπιστρέφωμαι, ut, si MSS. praeberent ἐπιστρέφῃ, vel ἐπιστρέφεις, vulgatae anteponendum esset. Musgr.

v. 1185. Avidissimus arripio, ut ocyus Sophocli redonem, lectionem, quam feliciter tradidit scholiastes: προσετίσεις, pro ἐπιστήσεις: quod interpolavit sciolus nescio quis a v. 1224. Illa est multis de rationibus anteponenda vox huic clariori facilliorique, exquisita longe longeque ultra librariorum inventurorum cogitationem. Ita autem beneficis interpres: γράφεται προσετίσεις (sic scriptum decuit) ἡμῶς ἐκπομπήν' ἀπὸ μεταφορᾶς τῆν ἐν τῇ βρώσῃ ψυχῶν προσεσταμένον. Ambabus manibus plaudī debet venustas hominis. ὃ ὀδύνηται, κοῦφα σοι χθὼν ἐπάνω πέσῃ! non potuisti elegantius. Et tu, lector, errabis, si capias aliter Euripidis Iph. Aul. 22.

καὶ φιλότιμον

γλυκὸν μὲν, λυγρὸν δὲ προσεσταμένον

quod scilicet postea stomacho tumultum faciat, et rejectetur. D. Ioannes apoc. X. 9. λάβε, καὶ κατέβητι αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκύ, ὡς μέλι. Non alienus est Dio Cassius XLVIII. 10. ὥστε καὶ ἐκείνα τῷ Καίσαρι προσεστασθαι. Unde intelligas pulcherrimum Demosthenis locum in epitaphio, p. 747. ed. Lut. sic rescribendum: ἡ δὲ τῶν λόγων αὐτοῦ τῆς τῶν ἐκουόντων εὐνοίας προσδαίται· καὶ μετὰ μὲν ταύτης, καὶ μετρίως ἐκείνῃ, δόξαν ἤνεγκε, (folet reportare) καὶ χάριν προσποιεῖται· (folet afferre) ἄντι δὲ ταύτης, καὶ ἐν ὑπερβαλῇ τῇ λέγειν καλῶς, προσέστη (nauseam folet afferre) τοῖς ἀκούουσι. Nusquam legi periodum politiolem; cuius venustatem vix videntur editores accurate gustavisse. Corrigenda nobis obvenit Plutarchae scripturae orthographia, de curiositate p. 520. quam tute ipse, lector, semel monitus proprio Marte poteras efficere: nam si in hac re mendas, quae libris veterum inhaerent infinitae, velim abstergere,

Ante diem clauso componet vespere Olympo.

εν

ἀν γὰρ — τῆς πολυπραγμοσύνης τὴν ἀποθήκην ἀνοίγει διὰ
 χρένου. καὶ κατασκήπτειται πολλὴν ἐχρήσταν καὶ μεταίων καὶ
 ἀταρτέων γέμουσαν. ἴσως ἀν αὐτῇ τὸ πρᾶγμα προσταῖν, φανὲν
 ἐκδίδε παντάσας, καὶ φλυαρεῖς. Nempe cognatae sunt vo-
 ces φλυαρεῖν et φλάν: de quibus ad lexicographos rele-
 gandus es. — Hic autem currentem calamum sistere
 praeftiterit, quamquam in apotheca nostra jaceant re-
 condita cibi hujusce multa fercula: sed nollem hoc
 tempore plures offas ingestas tibi, ne et ipse vicissim
 ab hoc convivio nauseabundus abeas. Dixin' vero
 scholiastae nostro inesse Atticam elegantiam? Wa-
 kef. Sane quidem lectio προστήσης non est nihili fa-
 cienda; sed cum vel renitente Wakefieldio ex inter-
 pretatione videri possit emanasse, nolui ego vulgatam,
 quae et ipsa bona est, abjicere.

v. 1188. Loco τὸδ' pro varia lectione dat Turne-
 bus τέρ': quae vox, meo saltem iudicio, immane quan-
 tum praestat, et periodi scopum intuenti propria luce
 commendabitur. Nollem in me suscipere explicatio-
 nem obscurae phraseos καὶ τὸδ' ἐξηγήσεται. Quibus ar-
 ridet, explicandam linquo. Tolerarem equidem, per-
 sonis loquentium ad hunc modum ordinatis:

Τλ. ἢ μὴν τί δρᾶσιν;

Ηρ.

καὶ τὸδ' ἐξηγήσεται.

ἢ μὴν ἐμοὶ τὸ λαχθὲν ἔργον ἐκταλαῖν.

et fortasse, ad vivos reversus, hoc pro suo Sophocles
 agnosceret. Wakef. τέρ' placet etiam H. Stephano.
 Sed altera lectio cur difficilem habere explicatum di-
 catur, curque lectioni τέρ' posthabenda sit, equidem
 non dixerim. Sensus, quem recte exprimit Brunck.,
 hic est: et hoc (sc. quod a me jurari vis) juramento
 promittetur.

v. 1191. ἐκτὸς ἑλθεῖς: i. e. παραβαίνεις: viam jura-
 menti deferas, rectam semitam veritatis trans-
 grediaris. Locutio est, opinor, raro similiter ad-
 habita. Wakef.

v. 1193. Ζητός: observat Scholiastes omnes mon-
 tes vocari Iovis; ob altitudinem scilicet, et coelo
 propinquitatem: ut Psalm. LXXX. 10. LXX. τὰς ἑδρας
 τοῦ Θεοῦ: i. e. cedros procerissimas: de quo speciosus
 idio-

idiomate nos copiosa attulimus ad Silv. Crit. sec. LXXVII. et alibi. Caeterum fateor equidem Oetram montem tam a Scholiaste nostro, quam Strabone vocari *ὄρηαν*: *ὕψιστον* vero vel apud scriptorem aliquem audire, vel fuisse, ob molem Herculei corporis in apicem ejus subvecti, nolim credere. Me non sine ipsius loci ratio dubitare scripsisse Sophoclem:

— — *ἐν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον.*

Pindarus Nem. XI. 2. *Ζηνὸς ὕψιστου κασιγνήτα*: sed in aperto sita est res, et extra dubium conjectura. Vide ad Philoct. 1289. Wakef. *ὕψιστον πάγον* dictum est, ut supra 437. *ἄκρον Οἰταῖον νέαν*. *Ζηνός*, Iovi sacer eramus, cf. v. 201. Musgr. sine causa legit *Οἴτη*, ut *Διδυμὸν* supra v. 173., collatis, quae R. Bentlejus notavit ad Callimach. Lav. Pallad. 18.

v. 1197. *βαθύρριζον δρυός*. Probe quidem ac vere quercus suo loco *βαθύρριζος* appellatur: sic enim Theophrastus, hist. plant. I. 9. *ἔστι δὲ καὶ τὰ μὲν βαθύριζα καὶ ἄκρον δρυός*: hic autem intempestivum est et ignavum epitheton. Scripsit, opinor, tragicus noster *βαδωνίδας*, vel *βαδυνερίχον* aut aliam quandam vocem receptae propiorum, quam versatior aliquis mox extundet Seneca sic locum exhibet, Herc. Oet. 1483.

Caedatur omnis silva, et Oetaeum nemus

Concipiat ignem; Herculem accipiat ro-
gus:

ut legendus est versiculus ad MSS. fidem. Wakef. Egrege sane fastidiosus est, quem male habet epitheton ornatus causa nomini adjunctum.

v. 1198. *ἄρσεν' ἔλαινον*. De masculis et foeminis arboribus ac plantis copiose disputant naturalis historiae scriptores, tum Graeci, tum Romani. Wakef. Sexus nulla habetur ratio, imo *ἄρσενος* dictum est pro *ισχυρόν*, i. e. quo validiores redduntur athletae. Sic Philoct. 1455. *πτόκος ἄρσεν*, i. e. *ισχυρός*: sic *ἄρσεν* Aristoph. Thesm. 125. Conf. Spanhemius ad Callimach. H. in Pallad. v. 29. apposite laudatus ab Hoepfnero.

v. 1201. Demiror non scripsisse nostrum tragicum,

στρέψω

πρῶτον γὰρ δὲ μὴδὲν, οὐδ' ἴτω δάκρυ
ut statim sequentia vicissim responderent:

ἀλλ' ἁπτόμενος καὶ δάκρυτος.
Sed enim major secundarum cogitationum sapientia nobis injectit conjecturam ductibus scripturae receptae vel magis accedentem; quam vix dubitem veram pronunciare:

— — *γὰρ δὲ μὴδὲν, ἢ σέττω δάκρυ.*
Non alienus est Homerus, II. Φ. 167.

— — *αὐτο δ' αἶμα καλαινέφεις.*
Virgil. Aen. VI. 468.

Lenibat dictis animam, lachrymasque ciebat. Wakef.

Ortae sunt istae emendationes, quarum posterior monstrosa est, ex nimia concinnitatis affectatione.

v. 1202. Haud aliter Ennius:

Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu

Faxit. Cur? voluto vivu' per ora virum:
et eum secutus Horatius Od. II. 20. 21.

Absint inani funere naeniae,

Luctusque turpes; et querimoniae

Compesce clamorem, et sepulchri

Mitte supervacuos honores:

ut perperam locum distinxit Wakefieldius.

v. 1203. *μενᾷ σ' ἔγωγ'*. Id est, *μενᾷ σε*, non *σοί*. Sic infra 1240. *Θεὸν ἑρὰ μοι σ' ἡπιστήσαντα*. Brunck. Neque aliter Pindar. Isthm. VII. 67.

— — *τὸ δὲ πᾶς δίκαν.*

γλυκὺ πικροτάτη μὲν τελευτή.

Hoc dicendi genus saepissime Latini versaverunt. Virg. Aen. VII. 318.

Sanguine Trojano et Rutulo dotabere, virgo;

Et Bellona manet te pronuba. Wakef.

v. 1204. *ἡραῖος*. Voce saepius Sophocles usus est. Dramatis deperditi locum, quem Hesychius servat nobis, leviter castigabo: *ἡραῖον κατέχευον, ὡς τὸ,*

δ' ἐρεθίζεν ἑλθὼν ἢν ἡραῖος μοι ἴκευς

οἷον ἑρὰν προσετίθετο καὶ κατευχάς. Σοφοκλῆς Πολυίδῃ. Wakef.

v. 1205.

v. 1205. Quibus lectio τιν' εἰσας probatur, ii sup-
plent λόγον, nec tamen ostendunt huius generis elli-
psin a Graecis unquam esse admittam. Verissime in non-
nullis exemplaribus legitur τί μ' εἰσας, quam scripto-
ram tuentur sequentia, οἷά μ' ἐκκαλεῖ v. 1208.

v. 1208. οἷά μ' ἐκκαλεῖ: i. e. εἰς vel πρὸς, praeposi-
tione subaudita. Plutarchus Flamin. sect. 21. τὴν
δὲ τύχην οὐ διαμένον ὁμοίαν· ἀλλὰ μεταπίπτουσιν ἐκκαλεῖσθαι
ταῖς ἁλλοῖς πρὸς τὰς ἐπιθέσεις τοῦς καὶ τῷ μισοῦν πολιορκεῖται.
Hesychius: ἐκκαλεῖται· προκαλεῖται. Wakef.

v. 1209. παλαμναῖον propria manu interfectorem:
αὐτόχρημα: scholiastes et Hesychius: accurate: venit
enim nomen a παλαμναῖος, τὸ διὰ χειρὸς καταγράφειν:
docente Etym. Mag. auctore. Wakef.

v. 1210. Non placet haec dicendi ratio, παῖον
τὸν ἑμὸν κακὸν, ὃν ἔχω· inutili verborum redundantia
onerata. Num dedit noster,

ὃν ἔχω, παῖονιον?

dolorum meorum medicum. Ipse Sophocles
post Homerum, in Electra 160.

μεπτὰ τ' ἔχων ἐν ἥβῃ. Wakef.

Inutilis haec est conjectura, quippe ὃν ἔχω pariter re-
dundaret, atque ὃν ἔχω. Nec favet mutationi densa
et continens verborum, quae textus exhibet, frequen-
tatio. Sic Electr. 636. διμύκτων ὃν νῦν ἔχω.

v. 1213. φοβῆ πρὸς τοῦτο. Vide citata ad Oed. Col.
1181. Antoninus Liberalis c. 29. ταύτην Ἐκάνη πρὸς με-
ταβολὴν τῆς ἕψως φύσεως. Musgr.

v. 1215. τί δαι, πυρεῖς - - Reisk. τῆς εὐρημένης, qua-
lem descripsi. Musgr.

v. 1221. Senec. Herc. Oet. 1488.

Ad te preces nunc, Hylle, supremas fero:

Est clara captas inter, in vultu genus

Regnumque referens, Euryto virgo edita,

Iole: tuis hanc facibus et thalamis para.

Wakef.

v. 1222. ὅς τε γ' εὐκάζειν Reisk. male. ἐπικαλεῖται· συ-
χάζομαι: Hesych. et Suidas.

v. 1223. Brunckius haec notavit: „ὁ ἐπισκήπτει, id
est, ἐπισκήπτει σοι. Nam hoc verbum cum tertio casu
semper

femper construitur. Falsum est proinde, quod Bentlejus in Menandreis statuit p. 81. voculam *σα* nunquam in syllaba brevi elidi. Sed mutata sententia recte statuit ad Philoct. 782. verbum *ἐπισκήπτω* cum accusativo personae construi, ut *ὁ ἐπισκήπτω* accipi et possit et debeat pro *ἐπισκήπτω σε*. Eam in rem affert Euripid. Iphig. T. 701.

πρὸς δεξιᾶς σε τῆςδ' ἐπισκήπτω τάδε.

atque Alcest. 372. *ἐπισκήψω τοῦδε*, hisce mandem.

v. 1226. *ἀπιστήτης* et paulo post *πιστεύοντα* et rursus *ἀπιστεῖν* v. 1230. 1. et iterum v. 1242. *ἀπιστήσαντα*. Ut a *πιστός* fidelis sit *πιστεῖν* esse fidelis, ita a *πιστός* obsequens sit *πιστεύειν* esse obsequens. Euripidis Medae v. 927. eadem medicina sanandus. Reisk. Discrimen istud uni fortasse Reiskio notum fuit.

v. 1231. *συγχυῖ* confundit, conturbat, turbidam reddit, minus liquidam sinceramque; adeo ut non amplius appareat, nec distingui possit. Virgil. Aen. III. 696.

— — qui nunc

Ore, Arethusa, tuo Siculis confunditur undis. Wakef.

v. 1232. *θυμωθεῖαι* ad iram incitari contra aegrotantem: ne suboriatur altercatio, et vehementia objurgationum aggravetur aegritudo. Pene crediderim legisse Scholiasten,

— — τὸ μὲν νοσοῦντα θυμωθεῖαι, καὶ οὐ

quod praestiterit, cum rector sit et facillior constructio. Doluisset forsan Hyllus, si votis paternis minus poterat obsecundare; sed, ne irasceretur, vix erat verendum. Wakef. Deprecatur hanc emendationem sequens versiculus, cujus alioquin laxior foret cum praecedenti connexio. *Φρονέοντα* Reisk. male mutat in *ἀφρονέοντα*.

v. 1237. *ταύταν* una voce. Reisk. pessime. *ταύτῃ* ἄν. Pro *τῇδ' ἄν*. Vide Eurip. Alcest. 261. Musgr. ὅστις μὴ ἔξ ἡλαστόρων νεοί, nisi qui scelerum poenis agi-

A a

tatur,

tatur, nisi quem scelera suscitant. ἀλκιστορες sunt Erinyes, sive qui alii daemones scelerum vindices. Euripidis schol. ad Phoen. 1597. 'Αλκιστὴς ἔφορος δαίμων τῶν τὰ ἄλκαστα πεποιμένων, καὶ τιμωρὸς. Brunck. Hesychius: ἀλκιστὴς πικρὸς δαίμων, Ζεὺς: sic, opinor, nominatus, quod nec reum sceleris oblivisci pateretur, neque oblivisceretur ipse. Homer. Od. Z. 174.

νῦν αὖ παῖδες ἄλκαστον ὀδύρομαι:

aliter tamen Etym. Mag. auctor, et Phornutus. Neque interea male Scholiastes noster: τίς ἂν ταῦτα πρὸς τῶν ἄλκαστο, ἐκτὸς ὧν μανίας καὶ θηλασίας. Fructuose consuli potest Iuvenal. sat. XIII, 90. Wakef.

v. 1239. τοῖσιν ἐχθίστοισι: caute et perite sic loquitur generali locutione, ut in v. 1237. ταῦτα callide subducto nomine loles, ne nimium apertis iracundiam patris excitaret, vel sic etiam indignantis. Egregium artificem, et affectum humanorum callentissimum, hic locus prodit. Wakef.

v. 1240. ἀνδρ' ὅδ' in tertia persona: quod iratum atque indignabundum arguit: statim ad Hyllum convertitur v. 1242. et secundam resumit. Conf. Eurip. Herc. fur. 256. et Virgil. Aen. XI. 406.

Vel, cum se pavidum contra mea jurgia fingit,
Artificis scelus! et formidine crimen acerbat: —

Nunquam animam talem dextra hac (abscisse moveri)

Amittes. Wakef.

ibid. Ineptissimum est νόμῳ γ': et ὡς εἶποι νόμῳ plane durum et coactum, neque ullus esse videtur locus admirationi. Ortas putat Wakef. has variationes a difficultatibus constructionis, quas loco impegerat transpositio dictionum propter earum similitudinem importata, manumque Sophoclis reductam arbitratur eo, quod scripsit: οὐκ ἐμοὶ νόμος. At vero daturus erat tragicus non ἐμοί, sed μοι encliticum. Equidem nec tantillum dubitavi pro genuino habere, quod Winsheimii versio repraesentabat hunc in modum concepta:

cepta: „hic vir, quantum adparet, nihil reveretur patrem morientem.“ Quod autem vulgo legitur ἐμοί, id satis probabiliter glossam suspiceris fuisse vocabulo πατρί superscriptam a librario, qui ipsam loquentis personam intelligi adnotare vellet. Simili ratione orta est corruptio Philoct. v. 299.

πάντ' ἐκπορίζη, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ:

ubi recte Gernhardus meus pro ἐμὲ rescribendum monet τινά. — Musgr. confert Aeschyl. Prometh. 291. οὐκ ἔστιν ὅτῃ πλείονα μοῖραν Νείμαιμ' ἢ σοί.

v. 1243. Obscuriorem versiculum fati explicat responsum Herculis et scholiastis glossa, ad hunc modum, ni fallor, nonnihil castiganda: ὡς φανερόν ἐστι νοσεῖν χαλεπῶς, οὕτω καὶ χαλεπῶς διαλεξόμενος. Wakef.

v. 1244. Non extat alibi fortasse vocabulum ἀπεννάζω: nec tamen is sum, qui dicam ideo minus sinceram esse lectionem: πολλοὺ γὰρ καὶ δεῖ: magis haesitare facit ambigua loci constructio: vel enim est, σὺ κινεῖς με ἐκ κακοῦ ἀπεννασθέντος: quod dicendi genus neutiquam probaveris: vel, quod verum, ut nunc scribitur, σὺ, κακοῦ ἀπεννασθέντος, ἐκκινεῖς με: i. e. moves loco, deturbas, conturbas. Suspicio autem sic a manu Sophoclis provenisse versum:

σὺ γὰρ μ' ἐκ' ἐννασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ:

tu me loco emoves, inter dolorem dormientem; „tu me turbas interea, dum malum meum quiescebat.“ Quod imprimis elegans est ac dilucidum. Sciscet lector. Wakef. Vulgata nihilo est deterior, si sic intelligitur, ut unice debet: tu me excitasti e malo, quod sopiebatur. Sic supra v. 1013. ἀνατί-τροφας ὅ τι καὶ μέση. v. 976. μὴ κινήσης ἀγρίαν ὀδύνην π. — v. 981. κἀκκινήσεις, κλιναστήσεις.

v. 1258. Reposuit Wakef. ex conjectura τελευτή pro τελευτή, hoc sensu: in hunc igitur finem exit illa requies; (illa scilicet oraculo decantata, de qua supra v. 80. 827. 1173. mentio facta est) ultima (mortis nempe) huic viro. Conferri jubet nostrum Bellerophontis fragm. 3.

ὅστις γὰρ ὅστις εὐδίας χαρίζεται,
κακῆς τελευτῆς πλεῖστα γὰρ σφάλει βροτοῦς.

Iam vero sic pergit: „Si quis prae nostra emendatione maluerit phrasin τελευτῇ ἐντάτη, non per me stabit quin suis ille fruatur glandibus: quamvis non ausim dissimulare quaedam aliquoties apud poetas inveniri, vel huic visa favere locutioni: ut, exempli gratia, ἐρχεῖς ἐπ’ αἰκῆς Lycophronis v. 2. Talia in Graecis occurrunt plura. — Musgr. ἐντάτη connectit cum παύλα hoc modo: αὕτη τελευτῇ παύλα ἐντάτη καὶ τοῦδε ἐνδρόεος.

v. 1261. ἐνακινήσῃ, priusquam commoverit, i. e. commoverit se, surrexerit. Passivam vel reciprocam potestatem obtinere, nullis frequentius quam movendi verbis contingit. Exempla aliquot dedimus ad Eurip. Bacch. 585. Sed et παρακινεῖν vix alio usu occurrit. Musgr.

v. 1262. Quomodo inter se ita conciliari possint, ut eandem sedem occupent, voces χάλυβος et λιπώωντον, quaerant alii, quibus plus sit otii, aut amoris ineptiarum veterum. Nobis placet punctum α σελῆς ad χάλυβος translatum iri. Non aliter Homerus, II. Ω. 205.

— — σιδήρεόν νύ τοι ἦτορ.

Caeterum fons huius alloquii in hortis Homereis scaturit: Od. γ. 17.

στηθός δὲ πλῆξας, κραδίην ἠνέπαυε μύθῳ·
τίτλαδι δὲ, κραδίην καὶ κύντερον ἄλλο ποτ’ ἔτλας·

et in notissimo versu:

ὀχθήσας δ’ αἶρ’ ἔσπευε πρὸς θν μεγαλήτορα θυμὸν:

quos locos sic exprimit Horatius sat. II. 5. 20.

— — Fortem hoc animum tolerare jubebo:

Et quondam majora tuli.

Pindarus Ol. II. 160.

ἔπειχε νῦν σκοπῇ τόξον,

ἄγε, θυμέ:

et similiter Nem. III. 45. Wakef. Favere videtur etiam Hesiod. ἐργ. 146. ἐδάμαντος ἔχον κρατερὸφρονα θυμὸν,
ubi

ubi Tzetzes: *τουτέστι σκληρὰν ψυχὴν εἶχον, καὶ ἡκαμπτεῖς ἦσαν, ὥςπερ ὁ ἐδάμας*: quem locum laudat Hoepfnerus. Nihilominus putaverim, *χάλυβος* haud paullo significantius ad *στόμιον* trahi. Sic enim dicitur hoc: o anima quantumvis impavida, frenum indue tibi, quod ferrea sit duritie. Nam *λιθοκόλλητον* simpliciter indicat, quod solidissimum est et durissimum. Longius repetitam, quae sequitur, Wakefieldii explicationem non probō.

v. 1263. *λιθοκόλλητον ἰνδοῦσα τὸ στόμα τὸ σσαντῆς ἐμ' φραγῆναι, ὡσανεὶ στόμα φρέκτος λίθῃ κεκολλημένου, πρὸς τὸ μηκέτι ὕδωρ ἀνιμᾶσθαι*: scholiastes non inepte. Nec tamen ipse non malim intelligi Sophoclem in animo habuisse speluncas in rupibus, quas solebant ingentibus faxis obturare. Tali domus operculo Polyphemus utebatur, Hom. Od. I. 240.

*αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν, ὕψος' αἰέρας,
ὄβριμον' οὐκ ἂν τὸν γε δύω καὶ εἰκοσ' ἀμαξοί,
ἑσθλαί, τετρακύνκλοι, ἅπ' οὐδαὸς ὀχλίσσαν·
τόσσην ῥέλιβατον πέτρην ἐπέθηκε θυρήσιν:*

conferas ibid. N. 370. Heliodorus, Aethiop. lib. II. τὸν λίθον — τοῦ σπηλαίου τὸ κάλυμμα. Sic etiam Virg. Geo. IV. 422. Aen. VIII. 226. Stat. Theb. X. 247. Iof. X. 18. Thren. III. 53. LXX. D. Matth. XXVII. 60. Loculus etiam superest appositissimus Antigones, v. 1215.

*ἔτ' ἄσσαν ὠκεῖς καί, παραστάντες τάφῳ,
ἄθρησαθ', ἀρεμὸν χωματος λιθοσπαδῇ
δόντες πρὸς αὐτὸ στόμιον:*

*στόμια** *χάσματα*: Hesychius. Wakef. Pro *παρέχουσ'* dubitat Musgr. an legendum sit *πρόχουσ'*, praetendens ori. Frustra.

v. 1264. *ἐπὶ χαρτον*: hinc Statius, Theb. XII. 66.

— — haud aliter, quam cum, poscentibus astris,
Laetus in accensa jacuit Tiryntius
Oeta. Wakef.

v. 1265. *κεκοῦσιον* cum minime hic conveniat, vide, lector, an legendum et distinguendum sit:

— — ὡς ἐπὶ χαρτον,
Τελείως δ' ἐκοῦσιον, ἔργον.

ἄδ',

29', i. e. ἄτε. Musgr. Bene vulgatam exponit Scholia-
stes, quem vide sis.

v. 1266. Vox τελώς, nimium illa elumbis, corre-
ctione indigebat, quam sic lenissime institui, ut repo-
nerem τελωῶ. ὡς τελωῶς, ut perficias. Billerbeckius
conjecit τελούσ', quod et ipsum bonum est.

v. 1268. θεός: cautius ac verecundius deos allo-
quitur in tertia persona, dum Iovem solum innuit.
ἐγνωμοσύνη: similiter Amphitryo de Iove, Herc. fur. 346.

ἑμαυτῆς τις εἰ θεός:

ἐγνωμόνες: Phavorinus: praecordiis immitibus
et sensu carentibus humano; flentibus adflere nescii.
Redeas ad ea, quae scripsi in v. 474. Ita supra dix-
erat v. 141. Ζην' ἄβουλον: Hesychius autem: ἄβουλος
ἑμαυτῆς: et, ἐγνωμόνες, ἄβουλοι. Wakef. ἐγνωμοσύνη εἰδότες.
Idem usus verbi in contraria phrasi χάριν εἰδότες.
Musgr.

v. 1272. Dedi ex ingenio ἐφορᾷ: prospicit, e
longinquo videt: pro ἑφορᾷ mendoσισσimo, quod
intulit praecedens ἑφορᾷσι. Vera haec est Sophoclis
scriptura, rumpantur licet librarii atque editores:
quos, si obstrepant, flere jubeo. Schedarum vitio
lectio labefecit Scholiaften. ἐφορῶντες: ἀποβλέποντες.
Hesychius: respiciens epist. ad Hebr. XII. 2. ἐφορῶ-
τες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἑρχομένην καὶ τελικτὴν, Ἰησοῦν. Tere-
ntius, Adelph. III. 3. 32.

Istuc est sapere, non quod ante pedes modo
est

Verdere, sed etiam illa, quae futura sunt,
Prospicere.

Similiter in epigrammate:

ἢ πάλι τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν ἀποψόμεθα:

quem vermiculum infeliciter sollicitat Tonpius in Sui-
dam, voc. ἀφίσταται: qui videndus est. Wakef. In
praecedenti ἑφορᾷσι, nulla mutationis causa inest.

v. 1277. ἐπ' οἴκων: hoc dicit, quod virgines age-
bant in thalamis reconditae, rarissimeque in publicum
prodi-

prodibant. Sed melius cohaerebit sequentibus hic versus, si legamus,

λείπουν μὴδ' σὺ, παρθένη, ἔπ' οἴκτων'

neque tu a fletibus deferaris: „— ne magis parcas lachrymis, quam caeteri:“ quod verum puto. Euripides Phoen. 1578.

οἴκτων μὲν ἤδη λέγεθ'.

Cum Parisino editore mentionem domus in tanto luctu frigere puto: cujus nota me ad conjecturam meam manu duxit. — Vel denique, alteram lectionem secutus, conjungere possis ἔπ' οἴκων cum παρθένη: ut παρθένη ἔπ' οἴκων idem sit cum παρθένη οἰκουμένη: virgo domum fervans: „neque tu, virgo domifeda, nobis abneges te comitem:“ quam formulam sermonis nos plus semel perstrinximus in his animadvertionibus. Haec ratio quibusdam fortasse non displicebit: prior arridet nobis. Choragus socias alloquitur. Wakef. λείπεσθαι ἔπ' οἴκτων, quantum equidem scio, dici non potest; debet esse οἴκτων sine praepositione, quod versus non patitur. Altera ratio non magis placet. Recte scripsit Musgravius: „ἔπ' οἴκων. Omnino recipienda varietas haec a Scholiasta conservata. Alioqui, cum reliqui omnes ab aedibus discessuri essent, vim suam non obtinebit particula negativa μὴδ'.“

v. 1279. Recepit Wakef. καινοπαγή, quod assurgere dicit supra scribarum stoliditatem, cum altera vox, καινοπαθή, glossam redolet. Aeschylum affert, sept. Theb. 644.

ἔχῃ δὲ καινοπαγὴς εὐκυνκλον εἰκελος.

Tutius haud dubie est, vulgatam sequi, saltem usque eo, dum probatum fuerit, vocabulum καινοπαγὴς vere existisse. Caetera edidit ille pari modo atque ego, rectissime statuens elapsum esse καὶ ob similitudinem primarum literarum vocabuli sequentis. Hermannus ad Eurip. Hecub. p. 162. eandem laudat formulam ex Aeschyli Agam. v. 63.

πολλὰ παλαισμάτα καὶ γυιοβαρή.

Quod

Quod Brunckius exhibuit, iudice eodem manifeste vitiosum est propterea, quod anapaesti adspernantur καὶ in fine versus positum ante vocalem. Nec facile placebit cuiquam Musgravii ratio, πολλὰ in πάλι-
πολλὰ mutantis.

v. 1280. ὃ τι μὴ Ζεύς: ἔστι scilicet: ut Lucanus IX. 580.

Iupiter est quodcunque vides, quodcunque moveris. Wakef.

Durius alii subintelligunt ἐποίησε.

Index locorum
in
Suidae lexico citatorum.
(ex ed. Musgravii.)

V.	
2. in voce αἰῶνα.	
13.	γενεάς.
49.	πονός πόνου.
58.	ἀρτίπους.
94.	αἰδῶ.
144.	ἀπὸ τρύειν.
183.	ἐπίστω.
229.	χαρτόν.
285.	ἄζηλον.
298.	ταρβέϊ.
468.	ἀλλὰ ταῦτα — οὐρος.
591.	Νέσσος.
744.	οἶμοι.
748.	ἄζηλον.
794.	ἐνδατούμενος.
797.	προσέδρος.
820.	ὄγκος.
1066.	πρεσβεύεσθε.
1190.	ἐπώμοτος.
1204.	ἀραῖος.
1232.	οἶμοι.

Index
Scriptorum emendatorum vel illustratorum.

Aelianus Var. h. XIV. 26. p. 258. de animm. XII. 18. p. 333.
Aeschylus Agam. 746. 760. p. 187. v. 1298. p. 223. Eum.
44. p. 269. v. 187. p. 206. Choeph. 21. p. 262. Perf. 715. p.
278. S. Theb. v. 389. p. 191.
Aeschrius p. 310.

- Alcaeus Meffenius p. 219.
 Andocides p. 359.
 Appianus bello civ. I. 72. p. 328.
 Aretaeus p. 349.
 Callimachus hymn. Del. v. 248. p. 240.
 Cicero p. 339. 340.
 Claudianus Bello Gild. v. 117. p. 218.
 Clemens Alexandr. p. 230.
 Demosthenes p. 364.
 Diogenes Laertius p. 290.
 Diogenianus p. 315.
 Dionysius, perieg. v. 529. p. 320.
 Empedocles p. 214.
 Eratosthenes p. 278.
 Etym. M. p. 245.
 Euripides Iph. A. v. 22. p. 364. Orest. v. 1288. p. 292.
 Bacch. v. 461. p. 223. Med. 1013. p. 222. Suppl. 520. p.
 301. Herc. F. 151. p. 351. 700. p. 201.
 Heraclides Ponticus p. 334.
 Hefychius p. 195. 202. 231. 233. 268. 269. 274 (bis) 291.
 315. 316. 326. 328. 342. 350. 358. 367.
 Horatius epist. I, 3, 4. p. 221. Od. III, 13, 9. p. 272. II,
 20, 21. p. 367.
 Longinus p. 235.
 Lycophron v. 307. p. 251.
 Manetho VI. 275. p. 256.
 Nonnus Dionys. VII. p. 278. XXIV. p. 249. XXXVI. p. 250.
 Orpheus Argon. v. 656. et 710. p. 207. in hymnis, p. 280.
 Ovidius epist. Dejan. Herc. 125. p. 224. epist. IV. 12. p. 235.
 Philostratus junior p. 190. vit. Ap. Ty. VI. 11. p. 315.
 Q. Calaber X. 415. p. 258.
 Scholiafles, Statii, Theb. III. 685. p. 203. X. 604. p. 281.
 Homer. p. 290. Sophoc. p. 246. 282. 348.
 Seneca Herc. Oet. v. 120. p. 353. v. 666. p. 272. v. 722. p.
 274. v. 737. p. 275. v. 1222. p. 342. v. 1483. p. 266.
 Sophocles Aj. v. 898. p. 357. Electr. v. 952. p. 189. Oed.
 T. 1528. p. 187. Antig. v. 263. p. 195. 782. p. 267. 1128. p.
 304. Oed. C. v. 440. p. 324. 630. p. 232. 1019. p. 262. fr.
 Terei p. 188.
 Statius Ach. I. 508. p. 282. Theb. VII. 316. p. 307.
 Suetonius p. 280.
 Suidas p. 189. 231. 246.
 Valerius Flaccus I. 163. p. 283. III. 573. p. 297. VIII.
 81. p. 298.

Index rerum et verborum.

A.

- ἄγλασσος barbarus p. 344.
 αἰεὶx non singularis feminini p. 201.
 Adjectivum instar participii positum p. 262.
 ἄν foloece collocatum p. 268. 328.
 ἀνάγειν θεόν p. 212.
 ἀνὴρ et ποσὶς p. 252.
 ἄσκητος p. 302.
 ἅπαν το χρήμα quid multa? p. 358.
 ἀπλάκῃτος et ἀναμπλάκῃτος p. 201.
 ἄρσῃ i. q. ἰσχυρός p. 366.
 Articulus male collocatus p. 187.
 ἀρχαῖος et ἄγριος permutata p. 253.
 Auctoritas critica Winshemianae versionis p. 188.

B.

- βίβηκεν versatur p. 193.

Γ.

- γινῶ γαγίε p. 345.
 γέ μὲν δὴ p. 238.

Δ.

- διὰ κακῶν p. 358.
 διαρρέινασθαι diffluere p. 190.
 δοκίει non ostendere p. 193.
 Duplex Herculi editum oraculum p. 294.

E.

- ἐκδηύσκειν linquere animam p. 257.
 ἐκ ταχείας p. 232.
 ἐκφύρειν non praeterire p. 293.
 ἐλθεῖν ἀσμένῃ τινί p. 190.
 ἐλθεῖν ἐς δόμους ἐφίστιον et ἐφιστίους p. 218.
 ἐνεργῆς non de animalibus p. 189.
 ἐκνύσσει devincere p. 335.
 ἐξίεχεσθαι finiri de tempore p. 243.
 ἐξίεχεσθαι ἄεθλα certamina conficere
 ἐξυρίσκειν accipere p. 363.
 ἐπ' ὄμμα τίθεσθαι p. 262.
 ἐπισκηπτειν τινα p. 369.
 ἔπουρος et ἄπουρος p. 319.

ἄτι oblitteratum p. 188.
 εὐνάσαι neutraliter p. 329.
 εὐοῖ male pro verbo habitum p. 213.
 εὐ πρᾶσσειν p. 197.

Z.

ζῆ et ζῆτ p. 322.
 ζῶν et σῶν p. 215.

H.

ἦν pro ἰστί p. 225.

Θ.

θρώσκειν δόμοις, non δόμους p. 194.
 θοός celeri impetu raptus p. 309.
 θυμοφόνιος non graecum p. 301.

I.

I dativi singularis non eliditur p. 268.
 ἰδοῦ et ἰδοῦ p. 213.

K.

κατ' ὄμμα interdū p. 198.
 κτησίος p. 272.

Λ.

λόγχαι sagittae p. 244.
 λύπη λύπης p. 226.
 λύσιν μόχθων τελεῖσθαι p. 362.
 λυτήριος non passīve p. 252.
 Luxatio p. 229.

M.

Metra p. 321.
 μελλονυμφος, non potest subaudiri ὕμνος p. 210.
 μεμπτὸς active p. 225.
 μητε sequenti δὲ p. 205.
 μνωμένη et μωμένη p. 353.
 μοῖθος non tragicum p. 191.
 Monostrophicum carmen p. 210.

N.

Neptunus τινάκτωρ γαίας p. 241.
 νεφέλα p. 296.
 νύμφαι et πόραι permutantur a librariis p. 304.

O.

ὀκνῶν prima longa p. 223.

ὄμμα de re laeta p. 210.

ὄμμα et ὄμμα p. 249. 335.

ὄχθος et ὄχο p. 248.

Ordo verbum transpositus et vindicatus p. 196.

Π.

παύχριστος πρόφασις p. 266.

Parentes Cerberi p. 352.

Particulae connectentes a librariis vitiatæ p. 196.

παθούμενος non active p. 199.

παθόν, τό, passive p. 209.

παλλή γ' ἀνάγκη in responsionibus p. 222.

Pronomina omnia a librariis p. 258.

Σ.

Secunda persona pro tertia incerta in sententiis generalibus

p. 187.

σοί inepto loco positum p. 195.

στίγειν et στίργειν p. 325.

σώζειν memoria tenere p. 271.

Τ.

τεκνοῦσα p. 224.

τελειόμαχος sc. σελήνη p. 293.

τετρασρος quadrupes p. 243.

τινᾶ in eodd. oblitteratum p. 226.

τίν' εἴπας non dici potest suppleto λόγον p. 368.

τό μή ex glossa p. 195.

τρέφειν et φέρειν p. 199.

Υ.

ὑπο absolute p. 302.

ὑπ' ἀγνοίας ὀρεῖν insulse p. 233.

Φ.

φύειν de matre p. 192.

Χ.

χρίειν p. 296.

Ψ.

ψῆ p. 269.

Corrigenda et Addenda.

p. 70. l. 9. et 22. pro οἶμα scr. οἶμα.

ibid. l. 19. pro ἀποτρέψει lege ἀποτρέψει.

p. 112. l. 18. pro ἐπ' ὅψιν ὀρώμενα Brunck. habet ἐπ' ὅψιν
δρώμενα.

p. 129. l. 5. pro πάντα λοιπὸν Brunck. habet πάντα λόγον.

p. 329. l. 32. post sequens adde: in Brunckiana sal-
tem editione.

